

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DENEANE CLARK

No one had ever
denied the
Earl of Huntwick.
No one except . . .

Grace

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ONUN İSTEKLERİNE KARŞI

Grace onun kucağında sessizce durdu, kabaran kalp atışları yavaş yavaş normale dönüyordu. Tüm duygularının tükendiğini hissetti. Aklı başına gelmeye başladığında, sıradan bir fahişe gibi davrandığını, kendini ona doğru bastırıldığını ve neredeyse hiç direnç göstermeden onun ateşine karşılık verdiğini aşağılanmış bir üzüntüyle fark etti. Gözlerini kapadı ve kızarmış yanağını adamın yumuşak keten gömleğine yasladı; adamın kalbinin kendisinininki gibi çılgınca çarpması onu bir an için rahatlattı, sonra ani bir netlikle korkunç bir gerçekle yüzleşmesini sağladı.

Tanrı yardımcısı olsun, daha fazlasını istiyordu!

DENEANE
CLARK

Grace

Dorchester
Press

DORCHESTER YAYINCILIK

Ağustos

2011

Tarafından

yayınlandı

Dorchester Publishing Co., Inc.

200 Madison Avenue

New York, NY 10016

Telif Hakkı © 2007 Deneane Clark

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yasaların izin verdiği durumlar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu kitabın yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve internet üzerinden veya başka herhangi bir yolla dağıtılması yasa dışıdır ve kanunen cezalandırılabilir. Lütfen yalnızca izin verilen elektronik baskıları satın alın ve telif hakkıyla korunan materyallerin elektronik korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ISBN 13: 978-1-4285-1615-1

E-ISBN: 978-1-4285-1620-5

"DP" logosu Dorchester Publishing Co., Inc. şirketinin mülkiyetindedir. Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır.

Bizi online olarak www.dorchesterpub.com adresinden ziyaret edin.

Bana günlük tutturan ve doğru gramerden çok daha fazlasını öğreten 10. sınıf İngilizce öğretmenim için.

Bayan Manetta, size son zamanlarda söyledim mi? ?

Grace

Önsöz

1800 Ağustos sonu

Bakımsız, uzun zamandır unutulmuş av kulübesinde önemli bir olay gerçekleşmek üzereydi. Ormandaki konutun sakinlerinin çoğu, kir katmanlarına ve çürüyen ahşabın küf kokusuna alışkın olan ürpertici altı ayaklı yaratıklar, tören işlemlerinden sessiz ve saygılı bir mesafede durdular. İhtiyatlı davranmalarının nedeni, muhtemelen, son derece anlaşılmaz bir bilimsel deneyde kullanılmak üzere boş bir konserve kavanozuna atılma korkusuydu - haklı bir korku.

Ne yazık ki saklı böcekler için, törene katılanlardan biri durumun ciddiyetine uygun bir takdir elde etmekte büyük zorluk çekiyordu. Küçük, tombul ellerinin ulaşamayacağı bir yerde zıplayıp duran korkmuş bir cırcır böceğini yakalamaya çalışırken, şen şakrak, bulaşıcı kahkahası küçük, yıpranmış kulübeyi çevreleyen ve gölgeleyen ağaçların arasında neşeyle çınliyordu. Yaratık açık kapıya ulaşmayı başardı ve hızla dışarı atladı, Grace kirli elleri ve dizleri üzerinde kulübeden çıkarken uygun bir şekilde düşmüş büyük bir akça ağaç yaprağının altına girdi.

Harap binanın içinde, on yaşlarında, giderek daha sinirli görünen sarışın bir oğlan çocuğu, dağınık kırmızı bukleli şapkasıyla küçük kıza sertçe bakıyordu. Kız neşeyle cırcırböceğini aramaktan vazgeçti ve dönüp çocuğun karşısına oturdu. Kısa bacak bacak üstüne atmış, solmuş bir çift pantolon giymiş, üzerine de ağaçlara tırmanıp kelebekleri kovaladığı muhteşem bir yaz sabahından kalma lekeli ve yırtık beyaz bir gömlek geçirmişti.

Henry Belden'in hüznü bakışlarını yakalayan Grace, uygun bir şekilde ciddi görünmek için elinden geleni yaptı. Bu cesur çabasına rağmen, kontrol edemediği kıkırdama dürtüsünü bastırma çabalarında başarısız oldu. Neşesini bastırmak için iki eliyle ağzını kapattı ama yine de parlak mavi gözleri ilgi çekici bir neşeyle parıldadı.

Henry başını salladı ve öfkeyle içini çekti. "Grace," diye uyardı en sert ses tonuyla, "gülmemelisin. Bu gerçekten çok önemli." Onları ayıran küçük boşluğa uzandı ve Grace'in iki elini de kabaca kavrayarak sıkıca yüzünden uzaklaştırdı. Grace cesur bir çabayla nihayet yüz hatlarını ciddiyete benzer bir şekle soktu, ancak önlenemez bir gamze hala aradan sızmayı başarıyordu.

Henry en ciddi ses tonuyla, "Şimdi," dedi, "söylediklerimi aynen söylemelisin."

Başını salladı, her zamanki gibi kendi özel kahramanı olarak gördüğü çocuğu etkilemeye hevesliydi, çünkü o çok etkileyici şeyler yapıyordu. Bütün bir sabahı ona atına nasıl dörtnala binebileceğini göstererek geçirdiği zamanı hatırladı; bu, eğer midillisine binmediği zamanlarda *tırıs* gitmesini sağlayabilseydi kendisinin de ustalaşabileceğinden emin olduğu bir numaraydı. "Yemin ederim," diye başladı, onu anlık hayalinden geri çekerek.

"Yemin ederim," diye yankılandı Grace yüksek, çocuksu sesiyle. "Sadece seninle evleneceğim."

"Sadece seninle evleneceğimi," diye itaatkâr bir şekilde tekrarladı, sonra tekrar kıkırdamaya başlayarak etkiyi bozdu.

Henry, şimdi tozlu zeminde sınırsız bir neşe içinde yuvarlanan yedi yaşındaki kıza küçümseyerek baktı, sonra o da kaçınılmaz olana boyun eğdi ve gülmeye başladı. Tiz çocuk kahkahaları boş odada yankılandı ve parlak güneş ışığına doğru sürüklendi. Kuşlar telaşlı bir tepkiyle cıvıladı. Akçaağaç ağacına tünemiş bir baykuş tembelce yuvarlak bir gözünü açtı, sonra aptal kuşlar aniden onun bakışını fark edip cıvıltıyı kesince tekrar kapattı ve akıllıca siper aldı.

"Bunun nesini bu kadar komik buluyorsun?" Henry sonunda gülmeyi bırakıp nefesini tutmayı başardığında sordu.

Grace doğrulup gözlerindeki yaşları sildi ve yanaklarında geniş kir izleri bıraktı. "Sen," dedi gülmekten nefesi kesilmiş bir sesle, küçük, tombul bir parmağıyla onu işaret ederek. "Az tıpkı Peder Teesbury'ye benziyordun. Hani bir vaazın ortasında böğürmeyi kesip insanın gözlerinin içine bakarak, sırf insanı kıvrandırmak için bağırdığı zamanki haline?" Uzun boylu, asık suratlı din adamının saygısızca da olsa oldukça iyi bir taklidini yaparak yüzünü buruşturdu ve ardından bir kez daha kıkırdamaya başladı. Kendini o kadar kaptırmıştı ki, Henry'nin gülümsemeyi bıraktığını fark etmedi.

Ellerini Grace'in omuzlarına koydu ve bir adım daha yaklaşarak Grace'in karnında tuhaf bir kıpırtı hissetmesine neden oldu. "Ne yapıyorsun Henry?" diye kekeledi.

"şimdi beni öpmek zorundasın," dedi. Sesi kalın ve tuhaf geliyordu ve gözleri kızın gözlerinde sertleşmişti.

Grace omuzlarını kurtardı ve bir adım geri çekildi. "İğrençsin, Henry Belden. Seni ya da başka bir çocuğu öpmeyeceğim!" Birkaç adım daha geri çekilerek kapıya doğru ilerledi ve gözlerini ondan ayırmadı. Adam tekrar ilerlemeyince midesi yatıştı. "Bir erkeğin beni öpmesi için önce beni yakalaması gerekir ve beni asla yakalayamazlar!" Arkasını dönüp kıkırdarak kulübeden kaçtı.

"Oh, evet olacak, Grace," dedi Henry. "Bir gün."

Birinci Bölüm

Mart 1813

Köy hanının kalabalık yemek salonunun gürültülü atmosferi ve bunaltıcı sıcağında, iki beyefendi yemek sonrası keyifli bir brendinin tadını çıkarıyordu. Tertemiz, iyi dikilmiş kıyafetler giymiş olsalar da, rahatsız görünmüyorlardı. Adamlar ancak kusursuz bir terbiye ya da büyük bir zenginlikle elde edilebilecek bir özgüven ve pürüzsüz bir kentlilik duygusu yayıyor, bu da onlara bulundukları yere uyum sağlama yeteneği veriyordu. Ortalamanın çok üzerindeki boyları, gergin, atletik yapıları ve koyu renklerinden, kasıtlı olarak dizginlenmiş güç ve otorite auralarına kadar çarpıcı bir şekilde benzer görünümlere sahiptiler, bu özellikler her ikisinin de asilzade olduğunu gösteriyordu. Ancak gözlerine bakıldığında, karşılaştırma aniden durma noktasına geliyordu.

Blackthorne'un yeni ve oldukça isteksiz Dükü Sebastian Tremaine, insanı sıcak bir şekilde etkilemesi gereken bir çift şaşırtıcı altın sarısı göze sahipti. Bunun yerine, soğuk, mesafeli ve yasaklayıcıydılar, bir şekilde insana büyük, yırtıcı bir kediye hatırlatıyorlardı. Ton'un genç kızları arasında fısıldanan söylentilere göre gözleri karanlık bir geçmişi saklıyordu; asla konuşulmayan ama sık sık merak edilen bir geçmiş. Genç hanımların çoğu, sosyal etkinliklerde ya da parkta araba kullanırken onunla karşılaştıklarında içleri ürperir, genç kalpleri dükün kendileriyle sohbet etmek için onları seçeceği umudu ve korkusuyla çarpardı. Daha bir önceki hafta, son derece çekingen bir genç kızın korkudan yatağa düştüğü haberi gelmişti. Babasını bir baloda gizemli yeni dükle sohbet ederken görmüş ve altın bakışlı, korkutucu, güçlü adamla kendisi arasında olası bir nişan sözleşmesini tartıştıklarından emin olmuştu.

Buna karşın, Huntwick Kontu'nun gözleri asla soğuk olarak tanımlanamazdı. Trevor Christian Caldwell'in baştan çıkarıcı bir vaat, için için yanan bir sıcaklık ve zengin bir mizahın izlerini taşıyan, yanıp sönen koyu yeşil bir bakışı vardı. Kont genç bir bayana baktığında,

her zaman tüm dünyanın yok olduğu ve bir an için başka hiç kimsenin onun için önemli olmadığı gibi gurur verici bir izlenime kapılırdı. Çok az kadın bu güçlü kombinasyona karşı koyabilirdi, özellikle de kadınları rekor sayıda onun yanına -ve yatağına- getirdiğı söylenen efsanevi cazibeye eklendiğinde. Hayal bile edilemeyecek bir servetin cazibesi ve kontun eliyle gelen "Huntwick Kontesi" unvanının vaadi onu daha da karşı konulmaz kılıyordu. Yuva kurma ve bir varis yetiştirme işine girişme eğiliminde olmadığı gerçeğı her yıl büyük hayal kırıklığı yaratıyordu. Yine de, bir sezon daha kaçınılmaz olarak kontun hala nişanlı olmadığı bir şekilde sona erdiğinde, evlenme çağındaki kızları olan anneler, bir sonraki sezonda kontun nihayet çocuklarını fark edeceğinden emin olarak rahat bir nefes aldılar.

Brendisini bitiren dük, dumanla dolu odanın içinden kapıya doğru baktı. Tam da böyle bir işaret bekleyen uşağı neredeyse belli belirsiz bir baş selamı verdi. Adam gözden kayboldu, arabacıyı Sebastian ve Trevor'ın yaklaşımakta olduğı konusunda uyarmak dışarı çıktı, böylece düklük arabasını hazırlayıp getirebilecekti.

Başını arkaya eğen Trevor kadehini boşalttı, sonra sandalyesini masadan uzaklaştırarak uzun bacaklarını önüne uzattı. Usta eliyle ince bir cheroot yaktı ve derin derin içine çekerek, başının üzerinden yukarı doğru kıvrılan güzel kokulu, gri-mavi dumanın ince sisinin içinden arkadaşına baktı. "Bu akşam yolculuğı devam etmek istediğinden emin misin? Yollar yakında karanlık ve tehlikeli olacak."

Sebastian tereddüt etmeden başını salladı. "Yarın Blackthorne'daki işimi bitirmek ve mümkünse ertesi gün Londra'ya dönmek istiyorum."

Trevor arkadaşının yumuşak ses tonu karşısında başını salladı. "Çoğı erkek kendisine bir dükalık miras kaldığı için çok sevinir, özellikle de sıranın kendisinde olduğunu bilmediğı bir dükalık için. Ama sen yeni mülkünle ilgilenmekten sadece bir 'iş' olarak bahsediyorsun."

Sebastian ilgisizlikle çerağının parlayan ucuna baktı. "Bir düklük," dedi kuru bir sesle, "bir dizi şehvet düşkünü, yozlaşmış tarafından gölgelenmiş, mülkün kanını emmiş ve yeni dükü şaşırtıcı borçlarla baş başa bırakmış."

Sebastian cheroot'unu çıkarıp ayağı kalkarken Trevor kaşlarını sessiz bir eğlenceyle kaldırdı. Sebastian da onu takip etti ve her iki adam da kapıya doğru yürüdü, tüm meyhanenin meraklı bakışları onların üzerindeydi.

Dük, hancıya parasını ödemek ve konukseverliği için teşekkür etmek üzere bir an durakladı, sonra da kendisinden önce avluya giren Trevor'ı takip etti.

Sebastian eldivenlerini giyerek kendisini bekleyen koltuğa doğru yürüdü. Daha bir ay önce merhum Blackthorne Dükü'nün varisi ilan edilmişti ama henüz bordo-lacivert parlayan kapıya yeni mührünü vurdurmamıştı. Bir uşak merdivenlerden inip kapıyı açarken, Londra'ya döner dönmez bunu halledeceğini düşündü. Çizmeli ayağının birini basamağa koyarak durdu ve Trevor'ı neyin tuttuğunu görmek için sabırsızlıkla han avlusunu taradı.

Kontun hanın kapısının yanında durduğunu, ellerini arkasında kenetlediğini ve on yaşlarında görünen bir çocuğu dikkatle dinlerken koyu renk başını eğdiğini gördü. Çocuk hızla konuştu, Sebastian'ın arabasının yönü işaret etti ve sonra garip bir şekilde elini uzattı, kıvrık başını geriye eğerek Hunt'ın yüzüne ciddiyetle baktı. Sebastian, Trevor'ın, Sebastian'ın sandığı gibi sadaka almak için cebine değil, çocuğun uzattığı ele uzanmasını şaşkın bir ilgiyle izledi. Sanki saygın bir iş tanıdığıyla anlaşma yapıyormuş gibi ciddiyetle sıktı. Delikanlı hızla ahırlara doğru gözden kayboldu, kızıl saçları batan güneşin solan ışığında parlıyordu. Trevor, ağzının kenarlarında eğlenen bir sırıtışla arabaya doğru yürüdü.

"Buralı bir çocukla arkadaşlık mı ediyorsun, Hunt?" Sebastian şezlongunun lüks, duman grisi kadife koltuklarına geri yerleşerek sordu.

Trevor onun karşısına oturdu, arabanın dar ortamında bacaklarını olabildiğince uzattı ve Dük'e kaşlarını çattı, sırıtışı genişleyerek gerçek bir gülümsemeye dönüştü. "Evet," diye onayladı tuhaf bir bakışla. "Sığırlarınıza oldukça ilgi gösterdi." Durakladı, sonra alçak ve alaycı bir sesle, "Majesteleri," diye ekledi.

Sebastian yeni rütbesinin can sıkıcı hatırlatmasını yorum yapmadan geçiştirdi. "Seyis o zaman?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Çocuğun konuşması sizinki ya da benimki kadar kültürlü."

"Bir toprak sahibinin oğlu, şüphesiz," dedi Sebastian küçümseyerek, pencereden dışarı bakarken karanlık manzara akıp gitmeye başladı. Küçük köyün ışıltısı hızla arkalarına düştü. Arabacı, derinleşen alacakaranlıkta yolu daha iyi görebilmek için atları belli belirsiz yavaşlattı.

Dük tarafından fark edilmeyen Trevor'ın gülümsemesi daha da genişledi. "Hiç şüphesiz," diye onayladı, sonra da pencereden dışarı baktı ve arkadaşça bir

Güvenilir bir dost olarak gördüğü birkaç adamdan biriyle sessizlik. Her zaman olduğu gibi, düşünecek zamanı kaldığında, düşünceleri çeşitli iş ilişkilerinin sonuncusuna yöneldi. Amerikan kolonilerinde değerlendirmeye aldığı bir maden yatırımını hatırladı. Bazı doğal risklere rağmen, oldukça umut verici bir girişim gibi görünüyordu ve Sebastian'ı kendisine katılması için davet etmeye niyetlendiğini hatırladı, düşün de bunu kendisi kadar ilginç bulacağından emindi. Ancak tam konuşmak için ağzını açtığı sırada, aracın dışından ani bir bağırış geldi. Mide bulandırıcı bir sarsıntı onu oturduğu yerden kaldırdı ve omzunu arabanın yan tarafına sertçe çarptı. Araba sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca iki teker üzerinde tehlikeli bir şekilde sallanırken kendini desteklemek için çabaladı, sonra aniden kendini düzeltti, bağırان uşakların ve dehşete düşmüş atların ortasında durdu.

Trevor yerdeki rahatsız pozisyonundan Sebastian'ın zarar görüp görmediğine baktı. Dük çoktan kendini toparlamış ve kapıdan dışarı fırlamıştı. Trevor omzunu ovuşturarak biraz daha yavaşça onu takip etti. Yanan araba lambalarının ani ışığında gözlerini kırptırdı, sonra atlara doğru baktı. Onlar da yara almamış görünüyordu, bu yüzden omzunun üzerinden baktı ve arabanın yaklaşık kırk adım gerisinde toplanmış, heyecanla konuşan ve ortalarında yerde duran bir şeyi işaret eden bir grup uşak ve atlı fark etti. Meraklanan Trevor, Sebastian'ın grubun yanına doğru ilerleyişini izledi ve hemen kapılarını açarak içeri girmesine izin verdi. Dük bir an için diz çöktü, sonra nesneyi kollarının arasına aldı. Elinde küçük bir paçavra yığının benzeyen bir şeyle arabaya döndü. Sebastian yaklaştıkça, Kont bohçanın aslında garip bir şekilde tanıdık gelen küçük bir figür olduğunu fark etti. Bir anda nedenini anladı.

Sebastian suratsızca, "Hanın delikanlısı," dedi.

İkinci Bölüm

Sallanan araba hana doğru geri dönerken *Trevor* ve Sebastian gergin bir sessizlik içinde oturmuş, karşılardaki koltukta hareketsiz yatan bilinçsiz çocuğu izliyorlardı. Solmuş, neredeyse yırtık pırtık bir pantolon ve yada kadar büyük, oldukça kaba gri bir gömlek giymiş olan çocuk dokuz ya da on yaşlarında görünüyordu ve yaşına göre de küçüktü. Gülünç derecede uzun, isli kirpikler, sadece sağ kaşının hemen üzerindeki çirkin, zaten morarmış yumruyla gölgelenen soluk teninde kıvrıkcık yelpazeler halinde uzanıyordu. O kadar hareketsiz yatıyordu ki Sebastian onun öldüğünden korktu, ta ki çocuğun ince göğsünün hafifçe inip kalktığını görene kadar.

Araba kısa bir süre içinde küçük hanın avlusuna girdi ve hancı, dükün önden gönderdiği atıyla birlikte meşalelerle aydınlatılmış avlunun dans eden gölgeleri arasında onları bekledi. Daha tam olarak durmadan Sebastian sabırsızca kapıyı açtı ve adama yaklaşmasını işaret etti. "Bu çocuğu tanıyor musun?" Sesi talepkârdı, amaçladığından daha sertti. Karşı koltuktaki küçük, yüzükoyun yatan figürü gösterdi.

Bir uşak arabanın içini aydınlatmak için arkasından bir fener tutarken William Jones endişeyle kapıya doğru eğildi. Ani bir esinti kumral bukleleri alnından kaldırıp gözünün üstündeki çirkin, şiş düğümü ortaya çıkarırken ışık çocuğun yüzüne düştü. Jones çocuğa yakından baktı, sonra ani bir tıslamayla nefesini içine çekti, geniş gözleri baygın figüre perçinlendi. "Merhamet!" Nefesini güçlkle verdi ve Dük'ün gergin, sert yüzüne baktı. "Bu Ackerly soyunun en küçük çocuğu, Majesteleri."

Sebastian başını sallayarak adamı kovdu. "Arabacıma Ackerly'nin evini tarif et ve bizi hemen orada karşılaması için bir doktor çağır," diye talimat verdi kısık ve otoriter bir sesle. "Çocuğu eve götüreceğiz, sonra da gecenin geri kalanı için oda bekleyeceğiz. Yola çıkmadan önce çocuğun iyileştiğinden emin olmak istiyorum." Koltuğunda arkasına yaslandı, yüzü kararlı çizgilerle belirlenmişti.

"Emredersiniz, Majesteleri," dedi Jones, eğildi ve uşak kapıyı kapatırken aceleyle geri çekildi. Hancı şoförle konuşurken kısa bir duraksamadan sonra, araba tekrar hareket etmeye başladı ve karşısındaki yüzükoyun yatan figürden küçük, alçak bir inilti yükseldi.

Sebastian bir anda içeriye doğru ilerledi, çocuğun bacaklarını nazikçe kaldırdı, sonra oturdu ve nazikçe kucağına yerleştirdi. Arabayı kendisi kullanmamış olsa da, kullanan adamı işe almıştı. Ayrıca, Sebastian'ın talimatıyla araba hızla kararan yolda sağduyunun gerektirdiğinden çok daha hızlı ilerliyordu. Bu nedenle, çocuğun durumu için büyük bir sorumluluk duygusu hissediyordu. Sebastian yumuşak bir sesle, kaşları endişeyle birbirine yaklaşmış, dağınık kırmızı buklelerini düzeltti. O izlerken, kül rengi yüzünde ani bir acı kasılması belirdi. Çocuk bir başka iniltiyle göz kapaklarını çırpmaya başladı. Sebastian kararsızca, yüzünde en az kendisinin kadar endişe ifadesi olan Trevor'a baktı, sonra tekrar çocuğa döndü.

Gördüğü şey onu ani bir şokla kaskatı kıldı. Çocuğun gözleri açılmış ve Sebastian'a kilitlenmişti; alacakaranlıkta gökyüzünün derin, koyu mavisi gözleri, küçük, solgun yüzünde kocaman ve korkmuş gözler. Gözler kesinlikle bir kıza aitti.

Arabanın diğer tarafından ani bir kahkaha sesi geldi. Sebastian bakışlarını o kocaman mavi gözlerden ayırdı ve Trevor'a doğru baktı, tek kaşı suçlamayla kıvrılmıştı. "Sanırım biliyordun?"

Gülümsemesi solan Trevor başını salladı. "Evet, öyle. Kazadan önce bunu bilmemenin harika bir şaka olduğunu düşünmüştüm. Ancak tüm o heyecan içinde şimdiye kadar tamamen unutmuştum." Sebastian ona ters ters baktı ve Trevor'ı oldukça şaşırttı. Suskun arkadaşı düşüncelerini nadiren yüz ifadesindeki titrek bir değişimle ele verirdi. Trevor kendisine yöneltilen suçlayıcı bakış karşısında biraz sinirlenerek ona ters ters baktı.

Koltuktaki genç kızdan gelen zayıf, hırıltılı bir fısıltı üzerine iki adam da kızgınlıklarını bastırıp ona odaklandı. "Neredeyim ben?" diye sordu kız, dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalışarak. Arkasına yaslandı ve zonklayan baş ağrısı aniden kendini gösterdiğinde derinden inledi.

"Arabamdasınız," dedi gözlerini açtığında ilk gördüğü adam. Sesi derin ve yankılıydı. Kalın, siyah saçları ve keskin, mükemmel yüz hatlarıyla neredeyse dayanılmaz derecede yakışıklıydı. Soğuk kehribar gözlerinde hiçbir ifade yoktu. Ona hüzünlü görünüyorlardı, ama o

Bu güçlü adamın nasıl olup da böylesine zayıf bir duyguya izin vereceğini düşündüğünü hayal bile edemiyordu.

"Buraya nasıl geldim?" diye sordu alçak ve durgun bir sesle.

"Hanın ötesindeki yolda bir kaza geçirmişsiniz," dedi ikinci adam arabanın karşı tarafından nazikçe.

Bir anlık şaşkınlıkla ona baktı, sonra gözlerini kapattı. Adam neredeyse ilk adam kadar yakışıklıydı. "Evet, hatırlıyorum," dedi zayıf bir sesle. "Muhteşem koylardan oluşan takımı olan düğ." Tekrar doğrulmayı denedi ve bu kez hafif, gergin bir yüz ifadesiyle başardı. Yumuşak kadife koltuğa gözlerini bir kez daha açtı ve karşısında oturan adama baktı, onu ilk kez ahırların dışında konuştuğu adam olarak tanıdı.

Trevor'ın gözleri parlayarak ona cesaretle gülümsedi. "Blackthorne'un atlarını sevdiğini biliyordum," diye alay etti, "ama onları elde etmek için otoyol soygununa kalkışacağını düşünmemiştim."

Küçük bir gülümsemeyi başardı, sonra alnına bir acı dalgası daha vurunca yüzünü buruşturdu. Sebastian hiç düşünmeden onu yanına çekti ve başını nazikçe omzuna yasladı. "Bu kadar aktivite yeter, kestane. Seni eve götürüyoruz ve hancı bizimle orada buluşması için doktoru göndereceğine söz verdi." Düğ, kendi hareketlerine biraz şaşırılmış bir halde sessizce kızın kıvrıkcık başını inceledi ve kızın kendisinde uyandırdığı garip, koruyucu hisleri değerlendirmeye çalıştı. Kız, neredeyse unutulmaya yüz tutmuş bir gençlik kokusu, güneşin öptüğü saçların taze esintilerle dalgalanması ve bir yaz duşunun ardından gelen temiz toprak kokusunun birleşimi gibi kokuyordu. "Kaç ?" diye sordu Düğ, İngiliz kırsalında delikanlı kılığında dolaşan bu ilgi çekici kızı aniden merak ederek.

"İki ay sonra on üç yaşına gireceğim," diye cevap verdi belli belirsiz, yoruldukça gücü azalıyordu. "Benim adım Mercy. Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Majesteleri." Küçük elini kısa bir süreliğine kaldırdı, sonra göğsüne bıraktı. Uyku onu ele geçirdi.

Merhamet.

Sebastian esprisiz bir gülümseme takındı. Hancının yaralı çocuğu gördüğünde şaşkınlıkla dua ederken bu kelimeyi söylediğini düşünmüştü ama bu gerçekten de kestanenin adıydı. Başını alaycı bir tavırla salladı ve göğsünde duran küçük eli kendi büyük, sıcak eliyle kapattı, bu garip kızın uyandırdığı tuhaf babalık duygularına hâlâ inanamıyordu. Belki de, diye düşündü, bunu bir işaret olarak kabul etmeliydi.

evlenmeyi ve bir aile kurmayı düşünmeye başladı. Ne de olsa artık lanet olası bir unvanı ve beraberinde getirdiği tüm sorumlulukları vardı.

"İşte yakında unutamayacağım bir resim," dedi arkadaşı, onu alışılmadık derecede evcil ve tamamen istenmeyen düşüncelerinden uzaklaştırarak.

"Hadi onu eve götürelim," diye cevap verdi Sebastian, kendisine yaslanmış uyuyan kızı rahatsız etmemek için dikkatli bir şekilde omuz silkerek. "Bu tatsız işi sonuçlandırmak ve yolculuğumuza devam etmek için kendimi çok endişeli buluyorum."

Trevor genişçe sıırttı ama bu kez dilini tuttu.

Araba büyük, pitoresk bir kır evine giden taş döşeli kısa bir yola saptı. Arabayı durdurduklarında Sebastian Mercy'nin küçük, gevşek bedenini dikkatle kollarına aldı ve onu eve taşıdı.

Trevor taş basamakları ikişer ikişer çıkarak girişe ulaştı ve büyük meşe kapıya sertçe vurdu. Kısa bir duraksamadan sonra kapı sarsılarak açıldı ve Mercy'nin biraz daha yaşlı ve çok sinirli görünen bir kopyası ortaya çıktı. Kız, kapısının eşiğindeki uzun boylu, korkutucu yabancınn silahsız bir şekilde gülümseyip kapıyı aniden daha geniş açmasıyla şaşkınlıkla ağzı açık kaldı. Bir an sonra küçük kız kardeşinin aynı boyda, heybetli ve karanlık yakışıklı bir adam tarafından içeri taşındığını görünce telaşlı bir nefes verdi.

Bir anlık telaşı yerini şiddetli, koruyucu bir öfkeye bıraktı ve bu öfkeyi Mercy'yi tutan adama yöneltti, kız kardeşinin bilinmeyen durumunun suçunu otomatik olarak ona yükledi. "Ona ne yaptın?" diye sordu, adama dik dik bakarak, elleri kalçalarında, neredeyse tanıdığı herkes tarafından korkulan ya da saygı duyulan bir adamı az önce terslediğinin farkında olmadan.

Sebastian, parlak mavi gözlerinden öfkeli kıvılcımlar saçan küçük kıza soğuk bir ifadeyle baktı ve bu tuhaf ailenin üyelerinden herhangi birinin zerre kadar sağduyuya sahip olup olmadığını merak etti. Kaşlarını birleştirdi ve kıza sakinleştirici bir bakış attı. "Onu *koyabileceğim* bir yeriniz var mı?"

Kız hiçbir şekilde azarlanmadan bakışlarını Mercy'nin yüzüne indirdi. Gözleri kız kardeşinin sağ kaşının üzerindeki büyük mor çürüğe takılınca irkildi. Topuklarının üzerinde döndü ve oldukça yumuşak bir sesle, "Beni takip et," dedi.

Sebastian, Mercy'nin isimsiz kız kardeşini kıvrımlı merdivenlerden yukarı doğru takip ederken, Huntwick Kontu yüksek tavanlı girişte uşak, hizmetçi ya da başka bir dair herhangi bir işaret olup olmadığına baktı. Kimseyi göremeyince yürüdü.

Yavaşça odanın sonuna doğru ilerledi, çift kapılar geniş, aydınlık bir odaya açılıyordu ve bu oda buruşuk, geniş ailevi bir şekilde rahat görünüyordu. Solundaki köşede pırıl pırıl bir kuyruklu piyano duruyordu, müzik sehпасının üzerinde piyanist çalmayı yeni bırakmış gibi bir Bach parçası açık bırakılmıştı. Tereyağı yumuşak bordo deriden iki büyük sandalye, neşeli bir ateşin çıtırdadığı, insanı oturmaya ve rahat bir şekilde kitap okumaya davet eden şömineye dik açılarla bakıyordu. Sağ tarafındaki duvarı güzel bir gül ve altın şeritle döşenmiş bir kanepе süslüyordu; minderlerine gelişigüzel serpiştirilmiş küçük yastıklar bir kardeşe fırlatmak için mükemmeldi. Ahşap bir sallanan sandalyenin yanında iplik yumaklarıyla dolu küçük bir sepet duruyordu. İki ahşap örgü iğnesi tehlikeli açılarla dışarı çıkmış, birinin şüphelenmeyen ayak bilekleri için belirgin bir tehlike oluştuyordu.

Kanepenin hemen üzerinde Mercy olduğunu tahmin ettiği bir çocuğun portresi asılıydı. Resme bakarken Trevor kendini kıkırdarken buldu. Onun hakkında bildiği kadarıyla, gülünç derecede fırfırlı beyaz organdi elbisenin fırfırlı sınırlarından nefret etmiş olması gerektiğini hayal etti. Mavi saten bir kuşak yüksek belin etrafını sarıyor ve sırtının arkasından gösterişli bir şekilde görünen ve kısa kumral buklelerinin arasından geçen geniş kurdeleyle tam olarak eşleşen devasa bir fiyonkla bağlanıyordu. Şımarık kurdele, o kocaman hercai menekşe mavisі gözlerin hakim olduğu oyunbaz yüzün üzerinde kalın bir fiyonkla bağlanmış olarak tamamen yersiz görünüyordu.

Ağzında saf bir keyif gülümsemesi beliren Trevor, rahat odada sıralanan diğer portreleri yavaşça incelemeye devam etti. Şaşırtıcı derecede güzel sarışın bir kıza, şöminenin üzerindeki onur köşesini tutan sabırsız görünümlü ve bilgili olduğu her halinden belli olan yaşlı bir adama ve onun yanındaki yakışıklı ama kasvetli görünümlü genç bir kadına göz attı. Sonra Trevor durdu. Bir sonraki resme hayranlıkla bir adım daha yaklaştı ve açıklanamaz bir şekilde resimdeki gülümseyen genç kadına çekildi.

Hiç şüphesiz bu portre Mercy'nin ablasını tasvir ediyordu, çünkü aynı elf yüzüne, aynı iri, yoğun kirpikli koyu mavi gözlere ve aynı kıvrıkcık kızıl saçlara sahipti, ancak bu ablanın saçları daha uzundu ve Mercy'nin evcilleşmemiş topuzunun neredeyse kumral olduğu yerde, parıldayan altın renginin şaşırtıcı vurgularıyla vurulmuştu. Parıldayan buklelerden oluşan görkemli kütleyi alnından geriye doğru çekirmiş, başının tepesinde narin bir safir tokayla tutturmuş, sonra da lüks, alevli dalgalar halinde omuzlarından aşağıya ve sırtına dökülmeye bırakmıştı. Yüzünü ve ellerini ateş saçlarına gömebilmek için serbest bırakılmak için yalvaran saçlardı bunlar.

Sonunda bakışlarını güzel saçlarından ayırmayı başardığında gözleri onu büyüledi. Sıcak ve çekici olan bu gözler tuvalden ona doğru uzanıyor, karşı konulmaz bir cazibeyle onu yakalıyor ve kendine çekiyordu. Açık ve bulutsuz bir günde denizin derin mavisi gibiydiler ve parlayan derinliklerinde büyük miktarda tutkulu duygu barındırıyorlardı; insanı soğuk, derin okyanustan çok daha fazla sıcaklık ve parlayan vaatle cezbeden bir tutku. Işığı ve sevgiyi, kahkahayı ve paylaşmayı vaat ediyorlardı ve Trevor bu vaatte kendini kaybederken, kızın kendisine , bu portreyi her kim yaptıysa, tuvalde tasvir edilen kız için çok şey ifade ettiğine karar verdi.

Kızın boyalı yüzüne dokunma isteğine karşı koyamayarak tam elini uzattığı sırada, arkadan yaklaşan yumuşak ayak seslerini duydu. Sadece bir portreye kapılıp gittiği için kendini aptal gibi hisseden Trevor elini hızla bıraktı ve yeni gelenle yüzleşmek için döndü.

Onları kapıda karşılayan aynı kız odaya girdi. Onda bir şeyler değişmişti, tam olarak tanımlayamadığı soyut bir şey. Kapıyı ilk açtığından beri kesinlikle iyileşmiş olsa da, zarif bir gülümsemeyle ona doğru , bunun onun tavrı olmadığını düşündü. Kibarca selamlamak için narin bir el uzattı. "Ben Amity, lordum, Mercy'nin ablasıyım." Trevor onun elini tutarken Amity reverans yaptı. Trevor cevap vermeye başladı ama Amity yumuşak sesiyle devam etti: "Ve siz de az önce Majesteleri'nin bana söylediği gibi Huntwick Kontu'sunuz."

"Lütfen bana Trevor deyin," dedi yumuşak bir sesle ve elini dudaklarına götürerek en çekici tavırla eğildi. Kız güzelce kızardı ve adam bir kez daha Amity, Mercy ve portredeki büyüleyici ama hâlâ isimsiz kız arasındaki inanılmaz aile benzerliğini fark etti.

Amity onun kendi adını kullanması için yaptığı daveti başıyla sonra elini nazikçe çekti. Doğal ve akıcı bir zarafetle hareket ederek odanın bir ucundan diğer ucuna, güzel kesilmiş kristal sürahiler ve bardaklarla dolu, cilalı maun bir büfeye doğru yürüdü. "Size bir içki ikram edebilir miyim lordum?" Tepsinin üzerinde duran kadehlerden birini çevirirken omzunun üzerinden ona baktı.

Başıyla onayladı. "Brandy, lütfen. Kız kardeşin nasıl?"

Amity içkiyi doldurdu, sürahinin tıpasını yerine taktı ve bardağı ona uzatmak için yanına gitti. "Mercy rahatça dinleniyor. Onu eve getirdiğiniz için size teşekkür etmek istedim lordum. Doktor şu anda onunla birlikte ve

oldukça iyi görünüyor." Amity'nin berrak mavi gözleri derin bir minnettarlıkla parlıyordu.

Trevor içtenlikle gülümsedi ama onun teşekkürünü küçümseyici bir hareketle geçiştirdi. "Onunla gerçekten Sebastian ilgilendi. Ailenle konuşmayı umuyordum." Kadının ifadesinin değiştiğini, yüzünün kısa bir an için hafifçe bulutlandığını fark edince sustu. Kibar gülümsemesi o kadar çabuk yeniden belirdi ki, Trevor onun parlak mavi gözlerini bir anlığına karartan kısa süreli keder ifadesini hayal etmiş olabileceğini düşündü.

"Babam ablalarımı bu gece köydeki bir dansa götürdü. Annem neredeyse on üç yıl önce öldü," dedi sessizce.

Mercy'nin zayıf sesi ona geri geldi. *İki ay sonra on üç yaşında olacağım.* Ani bir anlayışla gözleri ılık yeşim taşına dönüştü ve sesi hafifçe derinleşti. "Kaç kız ve erkek kardeşiniz var Bayan Amity?" diye sordu. Odayı kaplayan portrelerde gördüğü kızların anneleri olmadığına inanmak zordu.

Amity'nin sesi hemen parladı. "Biz altı kişiyiz, hepsi de kız," başladı portreleri işaret ederek. Tek erkek resminden başlayıp sağındaki ağırbaşlı görünümlü kadına doğru ilerleyen Amity ona ailesini anlatmaya başladı, sesindeki bariz sevgi Trevor'a bir şekilde değerli bir şeyi kaçırdığını hissettirdi. Hiç erkek ya da kız kardeşi yoktu, bu odanın, bu evin içinde barındırdığı aile duygusundan hiçbirine sahip değildi. "Şöminenin üzerindeki babam, olabildiğince sert görünmeye çalışıyor ama gerçekte o kadar da iyi değil. Onun yanında Patience, en büyük kız kardeşim ve bir sonraki duvarda Grace var," diye devam etti ve onu büyüleyen kızın resmine doğru işaret etti. Trevor kızın resmine tekrar bakarken Amity'nin sesi zihninin gerisinde kayboldu ve zihinsel olarak kızın adını yüzüne atadı. *Grace, diye* tekrarladı kendi kendine, gözleri yumuşak, davetkâr dudaklara takılıp kalırken. Hiç tanışmamış olmalarına rağmen, kızın adı yüzüyle birlikte zihnine rahatça yerleşmiş, bir şekilde doğru hissettirmişti.

Amity'nin sesi onu aniden hayal aleminden çıkardı. "Ve tabii ki Mercy ile tanıştınız, ailenin bebeği, herkes tarafından sürekli sevilen ve şımartılan." Ona gülümseyerek kanepenin üzerindeki resmi işaret etti. "O elbiseyle poz vermekten nefret ederdi. Portre için oturduğu süre boyunca onunla dalga geçtik ve çok fazla kıpırdandığı için bitmesi haftalar sürdü." Amity bir an sessiz kaldı, sonra aniden aklına gelen bir anıya yüksek sesle güldü. Trevor'ın sorgulayan bakışları karşısında açıkladı: "Bir keresinde Grace gerçekten de

Mercy'nin poz verdiği odanın penceresine kadar geldi ve ressamın arkasından ona surat yaptı. Mercy o kadar çok gülmüş ki ressam tablonun yarısını bile bitirmeden işi bırakmakla tehdit etmiş."

Trevor gülümseyerek, "Anladığım kadarıyla pantolon ve gömlek kollarıyla resmedilmeyi tercih ederdi," dedi.

"Ah, evet, ama görüyorsunuz, Patience Mercy'nin babamın bu bölgeye özgü mantarların olası tıbbi kullanımları hakkındaki tezini, masasında oynarken bir şişe mürekkebi dökerek mahvettiğini biliyordu. Patience şişeyi çöpe atmış, babam da tezini yanlış yere koyduğunu düşünmüş ama Patience Mercy'yi gerçekle yüzleştirdince Mercy o iğrenç elbiseyi giymeyi kabul etmek zorunda kalmış."

Trevor, "Mercy bu tür bir şantajla maruz kalmaktansa itiraf etmeyi tercih edecek birine benziyor," diye ekledi. Bu ailenin üyelerini çevreleyen ilginç hikâyeler merakını uyandırmıştı.

"Oh, hayır!" diye haykırdı Amity. "Mercy dürüstlüğü tercih etmiyor değil. Sadece babam bazen kendi dünyasında yaşıyor ve hiçbirimiz bunu onun için bozmak istemiyoruz, özellikle de Grace. Eğer babamın dünyasına kendi gerekliğimizden çok fazla şey katarsak, annemi kaybettiğimiz gibi onu da kaybedeceğimizi düşünüyor gibi görünüyor. Elbette bu doğru değil ama zaten Grace'in hiçbir fikrini kimse değiştiremedi."

Grace'in adının Bay Ackerly ile birlikte ikinci kez anılması Trevor'ın aklını tekrar elindeki soruna getirdi. "Babanı nerede bulabilirim?" diye sordu, yüz ifadesi bir kez daha ciddileşerek.

"Patience, Grace ve Faith'i köydeki toplantı salonuna dansa götürdü. Geç saatlere kadar dönmelerini beklemiyorum."

"Mercy'nin başına gelenleri ona anlatmam gerektiğini hissediyorum," diye düşündü Trevor, Grace'le tanışmayı çok istediğini de eklemeyen. "Onu bulabilmem için bana yolu tarif eder misin?"

"Elbette." Amity gülümsedi. "Sadece geldiğiniz yoldan geri dönün, hana doğru. Yol ayırımına geldiğinizde, sizi hana geri götüreceğ olan soldan değil, sağdan dönün. Bu sizi yaklaşık yarım mil ötedeki köye götürecektir."

Trevor Amity'nin elini iki elinin arasına aldı ve yeşil gözleri sıcacık, ona gülümsedi. "Teşekkür , Bayan Amity," dedi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Tekrar kızardı ve utangaç bir şekilde elini , sonra onunla birlikte ön kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtığında, zarif bir reveransla ona iyi geceler diledi, sonra döndü ve merdivenlerden yukarı çıktı.

Bu Amity'nin kapıyı açan Amity'den ne kadar farklı olduğunu bir kez daha fark eden Trevor birkaç dakika durup onun sakın adımlarla merdivenden çıkışını izledi. O anda Trevor nihayet onda neyin değiştiğini anladı; farklı bir elbise giymişti. Kaşlarını çatı, çünkü içinde bulunduğu koşullar göz önüne alındığında bu ona oldukça garip gelmişti. Acaba bunu yapacak zamanı ne zaman bulmuştu? Bu tuhaf akşamdaki bir başka tuhaflik olarak geçiştirip kapıyı kapattı ve geniş merdivenlerden inerek Blackthorne'un arabasına gitti; Sebastian, Mercy'yi içeri sokma telaşıyla arabacısına yeni talimatlar verememişti ama araba hâlâ bıraktıkları yerde duruyordu. Şoföre talimat vermek için duraklayan Trevor arabaya tırmanıp oturdu. Araba hareket edip garaj yolundan aşağı dönerken, Grace'in portresi tekrar zihninde belirdi ve gözleri kapalı bir şekilde arkasına yaslandı, kollarını koltuğun arkasına doğru uzattı, yüzünde yavaşça yayılan bir beklenti gülümsemesi vardı. Özellikle bu Ackerly kardeşle tanışmayı zevkle bekliyordu.

Üçüncü Bölüm

Grace, fark edilmemek için büyük çaba sarf ederek, saklandığı küçük oyugu ötesindeki ışıltılı toplantı odasından ayıran, arkası bağlı kırmızı kadife perdeleri süsleyen dekoratif altın saçakların arasından baktı. Bu türden altı oyuk geniş odanın iki yanı boyunca uzanıyordu ama daha önce kontrol ettiği beş oyuktan boş bulduğu ilk oyuk burasıydı. Gözleri, saklanmaya çalıştığı kişiyi görene kadar arkadaşlarının ve komşularının tanıdık yüzleri üzerinde hızla gezindi.

Sör Harry Thomas odanın diğer tarafında durmuş, kısık gözleriyle dans pistinde neşeye hareket eden çiftlerin oluşturduğu kalabalığı sabırsızlıkla tarıyordu. Her zamanki yakışıklı yüzünü gölgeleyen sinirli bir kaş çatmayla Grace'i aradı. Adamın gözleri Grace'in saklandığı yere doğru kayınca, Grace hızla kendini daha da geriye, oyuga doğru itti. Bir an için rahat bir nefes aldı, sonra etrafına bakındı ve kaşlarını çattı. İçinde durduğu küçük alanı incelediğinde, Sör Harry oyukları kontrol etmeye başladığında -ki oyukları kontrol edeceğini biliyordu- hemen fark *edileceğini* anladı. Daha da kötüsü, kaçmak için hiçbir yolu olmayacaktı.

Duvara yaslandı, dehşet içinde alt dudağını çiğniyordu. Harry'nin oyuklara bakmaya başlaması uzun sürmezdi, o yüzden hızlı düşünmesi gerektiğini biliyordu. Kalabalık toplantı salonuna bir kez daha baktığında, Harry'nin karşı duvar boyunca kararlı bir şekilde ilerleyip perdeleri çekerek oradaki oyukları kontrol ederken, odanın diğer sakinlerinininkinden kolayca on beş santim daha uzun, belirgin sarışın başını gördü. Belli ki onun pistte dans etmediğini ya da odanın etrafında kümelenmiş küçük, dedikoducu gruplardan birinde konuşmadığını fark etmişti.

İçeri girip kendini duvara yaslayan Grace bir iç çekti ve hayatının nasıl bu hale geldiğini bir kez daha düşündü.

Yedi yaşındayken, en küçük kız kardeşi Mercy'nin zor doğumu sırasında ortaya çıkan komplikasyonlar nedeniyle annesini kaybetmişti. Bingham Ackerly zamanının büyük bir kısmını geniş ailesini ayakta tutmak için çalışarak geçiriyordu.

Bir yandan borçlarından kurtulmaya, bir yandan da çok sevdiği nazik bir kadını erken yaşta kaybetmenin acısıyla baş etmeye çalışırken, beş küçük kız kardeşi büyütme görevi on iki yaşındaki Patience'ın omuzlarına yüklenmişti. Yeni bir bebek, üç yaşındaki uslanmaz ikizler ve hâlâ rahmetli annesine çok bağlı olan utangaç ve korkak beş yaşındaki bir çocukla meşgul olan Patience'ın Grace'le ilgilenecek çok az zamanı vardı.

Böylece, taciz edilen ablasının beladan uzak durması için verdiği günlük talimatlarla Grace kendini köyde ve çevredeki kırsalda dilediği gibi dolaşmakta özgür bulmuştu. Komşularını ve Pelthamshire sakinlerini ziyaret etmeye başlamıştı, çoğu onu kendi çocuklarıyla birlikte kabul etmişti, çünkü herkes annesini sevmiş ve artık annesiz kalan Ackerly kızlarına mümkün olduğunca yardım etmek istemişti.

En sevdiği oyun arkadaşları kısa sürede en yakın komşularının dört haşarı oğlu olan Belden oğlanları oldu. En küçükleri olan Henry ondan dört yaş büyüktü. Grace'e taktıkları isimle, "havuç saçlı baş belası" tarafından takip edilmek ilk başlarda kardeşleri rahatsız etmiş ve ondan uzak durmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Yine de onlar ondan kaçmaya çalıştıkça, Grace onları bulmak için daha da kararlı davranıyordu. Balığa çıkmaya karar verdiklerinde, Grace kendi oltasıyla göletin kıyısında beliriyor ve onlardan daha büyük bir balık yakalayacağını inatla ilan ediyordu. Bir keresinde, çocuklar üst kattaki hizmetçinin her Salı öğleden sonra baş seyisle ahırda ne yaptığını keşfetmek için samanlığa saklandıklarında, Grace onları aramaya gelmiş, tam da *en* ilginç şeyler olmaya başlamışken yüksek sesle onlara seslenmişti.

Yavaş yavaş Grace'in etraflarında olmasına alıştılar ve hatta Grace'in onlarla geçirdiği zamanı dört gözle beklemeye başladılar, çünkü Grace tüm tuhaflıklarına rağmen ilgi çekici küçük bir şeydi. Çok geçmeden Pelthamshire'da onları bir arada görmek sıradan bir manzara haline gelmişti. Grace kendi ağabeyleri olarak gördüğü bu çocukları o kadar çok seviyordu ki onlarla birlikte ders almaya başladı ve sık sık aileleriyle birlikte yemek yedi. Annesinin ölümünü takip eden yaz boyunca, çocukları onsuz görmek çok nadirdi.

Şimdi o özgür, rahat günleri nasıl da özlüyordu. Grace başını odasındaki duvara yasladı ve tekrar iç geçirdi. Oğlanlar birer birer okula gitmeye başladıklarında, aileleri evi kapatıp Londra'ya taşındı; artık yetiştirecek çocukları olmadığı için toplumun bu kadar dışında kalmak istemiyorlardı. Oğlanlarla birlikte özel öğretmen de gitmişti ve Grace derslerini o kadar özlemişti ki her gün saatlerini

Babasının çalışma odasında, bir gün evlenip aile kuracak genç bir kızıdan çok bir erkek çocuğa uygun konuları öğreniyordu. Ders çalışarak geçirmedeği zamanı dışarıda geçiriyor, başarılı bir at binicisi oluyordu. Patience, Grace'in bir hanımefendi gibi davranmayı öğreneceğinden umudunu kesmiş olsa da, küçük Mercy ile -hastalanmaya alışılmadık derecede eğilimli bir çocuk- ve en büyük kız kardeşini gözden kaybederse Patience'ın da tıpkı sevgili annesi gibi ortadan kaybolacağına kendini inandırmış olan Faith ile uğraşmak zorunda kalmıştı. Patience, Grace'in babalarının çalışma odasında güvenle bakıldığını öğrenince rahatlamış ve minnettar olmuştu.

Bu sakin köyde hayat yıllarca böyle devam etmişti. Derken geçen yaz, Sör Harry Thomas adında biri Pelthamshire'da ortaya çıkmış ve eski Belden evine yerleşmişti. Yeni gelen kişi ayrıntıları kesinlikle belirsiz tutsa da, savaşta bir şekilde kendini göstermiş, komisyonunu satıp küçük topluluğa taşınmadan önce şövalyelik unvanı kazanmıştı. Herkes onu bir kahraman olarak gördüğü için köyde büyük bir yaygara kopmuştu. Onları caydırmak için hiçbir şey yapmayan Harry, komşularının yaltaklanan hayranlıklarının ısıltısının tadını çıkarıyordu. Sosyal hayatındaki talepler çok fazlaydı ve en yakın komşularının bir ev dolusu kızla yaşayan dul bir adam olduğunu tesadüfen fark etmesi için birkaç ay geçmesi gerekti. Hayranlarına yenilerini ekleme fırsatını yakaladığı için mutlu bir şekilde oraya gidip kendini tanıtmaya karar verdi.

O öğleden sonra kapıyı açan, tomurcuklanmakta olan kadınlığın nefes kesici görüntüsü, yıllar önce mahallenin çocuklarıyla çılgınca koşturan pasaklı küçük serseriye kesinlikle benzemiyordu. Nefret edilen çiller artık yüzünü gölgelemiyordu. Onların yerini açık havada geçirdiği zamanın verdiği sağlıklı parlayan esmer bir ten almıştı. Her zaman iyi bir taramaya ihtiyaç duyan saçları, dans eden ateş ışığının inanılmaz renginde kalın, parlak bukleler halinde uzamıştı. Küçük yüzü için her zaman fazla büyük görünen gözleri hâlâ baskındı. Ancak şimdi, uzun, isli kirpiklerle saçaklanmışlardı ve öfkeli olduğunda soğuk bir arduvazdan, bir şey onu eğlendirdiğinde derin bir safire dönüşen şaşırtıcı bir renge dönüşmüşlerdi.

Harry vurulmuştu. Hemen peşine düşmüş, şişirilmiş egosu yüzünden Grace'in de köydeki diğer kızların çoğu gibi onun kollarına düşeceğinden emin olmuştu. Grace, başlangıçta dost canlısı olsa da, kısa sürede oldukça züppe şövalyeye güvenmemeye ve ondan hoşlanmamaya başladı ve mümkün olduğunda ondan uzak durdu.

Şimdi yine balo salonuna göz attı. Bir gözünü Harry'nin ilerleyişinden ayırmadan sinsice etrafına bakınarak, onun dikkatinden kaçmanın olası yollarını aradı. Bakışları bahçeye açılan bir çift açık Fransız kapısına takıldı, bulunduğu yerden yirmi metre kadar uzaktaydı.

Kendini avlanmış bir tavşan gibi hisseden Grace deliğinden çıktı ve gözünü Sör Harry'den ayırmadan, mümkün olduğunca sakın bir şekilde yürümeye başladı. Odanın uzak tarafındaki son oyuğa bakmak için dönmüştü. Eğer acele ederse, o bu taraftaki oyuğa bakmak için odanın diğer tarafına önce dışarı çıkıp görüş alanının dışına çıkabilirdi.

İlerleyişi aniden durdurulduğunda neredeyse özgürlüğün tadını alıyordu. Sert, hareketsiz bir erkek göğsüne kafa üstü çakıldı. Dengesini kaybeden Grace adamın bordo ceketini çılgınca kavradı, ıskaladı ve düşmeye başladı. Adamın elleri kollarının üst kısmına kelepçe gibi dolandığında küçük, hızlıca bastırılmış bir çığlık attı. Adam alçak sesle kıkırdarak onu bir kuklaymış gibi kaldırdı ve tekrar ayaklarının üzerine güvenli bir şekilde yerleştirdi.

Beceriksizliğinden iyice utanan Grace, özür dileyen gözlerini yabancıнын koyu yeşil gözlerine kaldırdı ve kendini onların sıcaklığıyla tutuklanmış buldu. Bakışlarını mükemmel bir erkek yüzü karşıladı. İnanılmaz gözlerinin üzerinde kesik siyah kaşları, kesinlikle sert bir çenesi ve düz, aristokrat bir burnu vardı; tüm bunlar, uzamasına izin verilirse kıvrılmaya meyilli görünen bakımlı koyu kahverengi saçlarla çerçevelenmişti. Grace bakmaya devam ederken, adamın biçimli dudakları tembel bir gülümsemeye dönüştü ve ağzının iki yanındaki uzun gamzeleri derinleştirerek yüzünü soğuk bir mükemmellikten sıcak bir erkek güzelliğine dönüştürdü. Adam konuşmak için ağzını açtığında Grace kalbinin sıkıştığını hissetti.

"Ben de seni arıyordum," dedi, çocukken babasının kucağına kıvrıldığı, kulağını göğsüne dayadığı ve ona en sevdiği kitaptan bir hikâye okurken gürlemesini dinlediği zamanları aklına getiren derin, yankılı bir sesle. Cevap vermedi, sadece dudaklarının anlamsız kelimeler oluşturmasını izlemeye devam etti.

"Bayan Ackerly?" Bu sefer biraz daha yüksek sesle konuştu, kaşları Grace'in cevap vermemesi üzerine sessiz bir soruyla kalktı. Hayallerinden sıyrılan Grace birden içinde bulunduğu durumu hatırladı. Sör Harry onu fark edip kararlı bir şekilde onlara doğru ilerlemeye başladığında ona doğru bir bakış attı.

"Özür dilerim efendim," dedi karşılaştığı adama, geç de olsa ceketini bırakıp Fransız kapılarına doğru çekilirken, adamın kollarını belli belirsiz sıkmasıyla durduğunu fark etti.

"Lütfen," dedi biraz umutsuzca, yaklaşan şövalyeye doğru bakarak. Hâlâ dışarı çıkabilir ve saklanmak için zamanı olabilirdi, yeter ki bu cehennemlik adam işbirliği yapsın. "Bırakın beni, efendim." Birkaç saniye sonra Harry üzerlerine gelecekti. Kaçma ihtiyacı, bir kez daha uzaklaşmaya çalışırken paniğe yakın bir şeye dönüştü, sonra aniden adamın onu tutuşu sıkılaştığında rahatsız edici bir hoşnutsuzluğa dönüştü. Çırpınmayı bıraktı ve sinirli bir şaşkınlıkla tanımadığı adama baktı.

"Seni daha yeni yakalamışken neden bırakayım ki?" Adam kıkırdadı. Düşmanının onun arkasında belirmediğini görünce Grace yabancıya küçümseyen bir bakış attı, sonra isteksizce yüz hatlarını toparlayıp Sör Harry'ye döndü.

"Yanlış bir şey mi var?" Harry sakın sakın sordu. Gözlerini sahnede gezdirdi, Grace'in hafifçe kızarmış yüzünü ve tanımadığı bir adamın kollarının üst kısmını rahatsız edici bir aşinalıkla sarmış ellerini gördü.

Harry'nin kısık sesiyle onu hapseden eller çözüldü ve Grace iki adamdan da hızlı bir adım uzaklaştı. "Hayır efendim, her şey yolunda," diye aceleyle güvence verdi, sonra yabancı döndüğünde gözlerini öfkeyle havaya dikti. İki adam, rekabet hisseden tüm erkeklerin mide bulandırıcı tavrıyla birbirdeğerlendirmeye başladı.

Harry, Grace'e, "Korkarım arkadaşınızla tanışmadım," dedi, yabancıyı kabaca bir aşağı bir yukarı süzerek.

"Sör Harry Thomas," diye başladı Grace, yeni gelenin kimliği hakkında hiçbir fikri olmadığını hatırlamadan önce; nereden geldiğini de bilmiyordu. Onun sorgulayan bakışları karşısında, adam usulca öne ve Harry'ye elini uzattı. "Trevor Caldwell," dedi ve iki adam tokalaşırken dostça bir havayla Grace'e gülümsedi. "Unvanımı arkadaşlarının önüne koymana gerek yok, değil mi canım?"

Son birkaç dakikada hızla değişen olayların ve yabancının inanılmaz gülümsemesinin kalıcı etkisiyle biraz sersemlemiş hisseden Grace, otomatik olarak başını salladı, sonra istemeden de olsa ona kaçması için mükemmel bir fırsat verdiğini fark etti. "Tabii ki hayır, Trevor," diye kabul etti büyüleyici bir gülümsemeyle. İki adamdan küçük bir adım uzaklaştı. "Şimdi sizi kendi halinize bırakayım.

daha iyi tanışmış oluruz." Her iki adama doğru gelişigüzel bir reverans yaptı, tek ayağının üzerinde hızla döndü ve neredeyse uzaklaşmayı başarıyordu. Bu kez Harry'nin eli gitmesine engel oldu.

"Dansımı talep etmeye geldim, Bayan Ackerly," dedi sinirli bir şekilde, hem Trevor'ın özel mülkü olarak gördüğü Grace'e aşına olduğu şekilde davranmasından hem de meçhul asilzadenin ona hitap ederken kullandığı, kulağa samimi gelen *canım kelimesinden* rahatsız olmuştu.

Bu söz üzerine Grace'in yüzünde bir tiksinti ifadesi belirdi, Trevor'ı izleyen Harry tarafından fark edilmedi ama onu izleyen Trevor tarafından büyük bir ilgiyle fark edildi. Bir an sessiz kaldı, çevik zihni Harry'yle dans etmekten kibarca kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışırken çılgınca dönüyordu. Aklına hiçbir şey gelmeyince, belli belirsiz bir teslimiyetle ona baktı ve kendini onun isteğini kabul etmeye hazırladı. Trevor onu kurtarmak için bir kez daha devreye girdi.

"Çok üzgünüm Harry, eski dostum, ama Grace az önce bana bir sonraki dans için söz verdi," diye yalan söyleyerek ona doğru aristokrat bir el uzattı. "Anlıyorsun tabii. Gidelim mi canım?"

Harry'nin çatık kaşlı yüzüne bakan Grace, eldivenli elini Trevor'ın koluna koydu ve kaygısızca dans pistine doğru süzüldü.

Birlikte bir valsini kıvrak ezgileriyle hareket etmeye başladıklarında Grace, Trevor'ın eğlenceyle parıldayan gözlerine baktı ve kendini ona gülümserken bulduğunda şaşırdı. "Bunu sana ne yaptırdı?" diye sordu.

Onun sınırsız gülümsemesinin beklenmedik cazibesi karşısında gözleri kamaşan Trevor neredeyse cevap veremeyecekti. Sadece birkaç saniye önce Grace'in sadece güzel olduğunu düşünmüştü. Etkilenmemiş sıcaklıktaki basit bir gülümsemeden başka bir şeyle, tamamen nefes kesici hale gelmişti. "Ne yapmak?" diye sordu, kendini ilk kez aşık olan bir çocuk gibi hissederek. "Güzel bir kadına dans teklif etmek mi?"

"Hayır," dedi başını yana eğerek ve ona ters bir bakış atarak. "Başı dertte olan bir genç kızı kurtarmaya karar vermene ne sebep oldu?"

Adam büyülenmiş bir halde ona baktı. "Öyle misin?" diye sordu.

Narin kanatlı kızıl kaşlarını kaldırdı. "Genç bir kız mı?" diye takıldı.

"Yani," diye sordu, "başın dertte mi?" Kızın kıvrak zekâsı karşısında kurt gibi sırttı ve bu kızla tanıştıktan birkaç dakika sonra onu arzuladığını fark ettiğinde yeşil gözleri yeşim taşına dönüştü.

"Pek sayılmaz." İçini çekti ve yere baktı. "Korkarım Harry Pelthamshire'a geldiğinden beri kendini benim sevgilim sanıyor."

Trevor gözlerini onun büyüleyici profilinden kaldırdı ve odanın öbür ucunda hâlâ onları izleyen taş suratlı şövalyeye baktı. "Ve sen değilsin."

"Hayır," dedi kısaca, sonra sustu.

Birkaç dakika boyunca hiç konuşmadan dans ettiler, sanki sık sık birlikte dans ediyorlarmış gibi müziğin ritmine ayak uydurdular. Trevor sessiz bir anda balo salonunun etrafına göz gezdirdi ve salondaki diğer sakinlerin çoğunun meraklı bakışlarını ilgiyle fark etti. "Komşularınız dans partnerlerinizle hep böyle ilgilenir mi?"

Grace omuz silkti ve etrafına bakındı, başkalarının onun hakkında ne düşündüğüyle gerçekten ilgilenmeyen birinin havasıyla burnunu kırıştırdı. "Pelthamshire'a yabancısın. Buraya pek gelen olmaz." Birden meraklı gözlerini Trevor'ın kilere dikti. "Bir unvandan mı bahsettiniz?"

"Önemli değil," dedi umursamazca, aralarında oluşan hoş arkadaşlık duygusunu mümkün olduğunca uzun süre korumak istiyordu. Kızın, onun soyluluğunu öğrendiğinde çok daha az açık ve mütevazı olacağını hissetti.

"Ama öyle," diye ısrar etti, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı. "Neden yakışıklı, unvanlı bir yabancı aniden Pelthamshire'da ortaya çıksın, beni aradığını söylesin" -durakladı, daha önce söylediklerini düşünmeye çalıştı, sonra gözlerini kısarak yavaşça ekledi- "ve adımı zaten biliyor olsun?"

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten ne mi?" diye sordu, tam da onun istediği gibi, konuşmayla kasıtlı olarak ilgisi olmayan bu soruyla dikkati dağılmıştı.

"Gerçekten yakışıklı olduğumu mu düşünüyorsun?" İki kaşını kaldırdı ve abartılı, kendini beğenmiş bir hareketle başını eğdi.

Kendine rağmen Grace ani, müzikal bir kahkaha attı ve ilgilerini kaybetmeye başlayan konukların yeniden dikkatle onların oyununu izlemeye başlamasına neden oldu. "Pekâlâ *lordum*," dedi kasıtlı bir vurguyla. "Bu kadar dikkat dağıtmak yeter. Şimdi, gerçekten, adımı nereden biliyorsun?" Başını geriye doğru eğip ona bakarken gözleri saf bir keyifle parlıyordu, geniş gülümsemesi ağzının her iki yanında dikkat dağıtıcı bir gamzenin belirmesine neden oldu. "Seni asilzade kılığına Faith mi soktu? Yoksa Patience mı? İkisinin de son dualarımı ettiğimi düşündüklerini biliyorum ama gerçekten öyle değil efendim. Eğer evlenirsem, hazır olduğumda evlenirim, bir an önce değil." Kalabalığın içinde kız kardeşlerinden birini aradı ama hiçbir yerde göremedi.

Trevor dansı bıraktı ve kızın elini kolunun arasından geçirdi, yanaklarındaki çukurları kararlılıkla görmezden geldi. Onu daha önce ulaşmayı çok istediği Fransız kapılarına doğru götürdü, tüm köyün meraklı gözleri onu takip ediyordu. Dışarı çıkar çıkmaz fısıldaşmalar başladı; konukların çoğu Grace Ackerly'ye bu kadar aşına görünen gizemli adamı merak ediyordu. Londra'da zaman geçirmiş ve onun kimliğini zaten , bilgilerini yaymak için acele ettiler. Kapılar Grace ve Trevor'ın arkasından tamamen kapanmadan önce, az önce Grace'le birlikte karanlık terasta gözden kaybolan yakışıklı yabancı'nın asil kimliğini odadaki neredeyse herkes biliyordu.

Kapıya birkaç adım kala Grace durdu ve Trevor'ı durdurmak için kolundan çekti, içinden açıklanamaz bir endişe duygusu geçti. Trevor yüzünü ona döndü, gözleri derin, zengin bir yeşim rengiydi ve bahçelerden gelen, ikisini de sıcak turuncu bir parıltıyla yıkayan titrek fener ışığında nazikti. Onu bekletmedi. "Arkadaşım ve ben buradan yaklaşık iki saat batıda bulunan yeni evine gidiyoruz. Köyün kenarındaki handa yemek yemek için durduk ve küçük kız kardeşiniz Mercy ile karşılaştık."

Bu endişe verici kararsız ifade karşısında Grace'in gözleri büyüdü ve Trevor ellerini onun ellerinin arasına alarak onu rahatlatmak için aceleyle konuştu. "O gayet iyi Grace, gerçekten. Sebastian'ın ekibine hayran kaldı ve biz ayrıldığımızda, bizden habersiz, kısa bir yol boyunca at sırtında bizi takip etti. Her ne sebeple olursa olsun önümüze geçmeye çalışırken, aracımızın önündeki çitten yola atladı ve yere indiğinde otobüse ne kadar yakın olacağını yanlış hesapladı. Atı ürktü ve onu fırlattı ve kafasına oldukça kötü bir darbe aldı, ama onu eve sağ salım götürdük ve ..." Grace'in yüzündeki ani öfke ifadesiyle sözünü kesti.

Titreyen parmağını ona doğrulttu, sonra da her kelimeyi vurgulamak için parmağıyla omzunu dürttü. "Bana söylemen neden bu kadar uzun sürdü?" Ondan hızla uzaklaştı ve yeşil ipek eteklerini savurarak babasını ve kız kardeşlerini aramak üzere içeri girdi.

"Fırsat tam olarak ortaya çıkmamıştı," diye mırıldandı kuru bir sesle. Köylülerin yeniden başlayan bakışlarına aldırmadan onun peşinden yürüdü, uzun bacakları onun öfkeli adımlarının aralarına koyduğu mesafeyi kolayca tüketti. "Bayan Ackerly, biraz yavaşlarsanız size açıklamaktan mutluluk duyarım."

"Neyi açıklayayım? Neredeyse kız kardeşimi öldürüyordun ve bu bilgiyi dans pistinde partnerlerin arasında bana vermeyi mi düşündün?" Elindeki

omzunun üzerinden ona baktı.

"Pek adil davranmıyorsun Grace," diye makul bir şekilde işaret etti.

"Adil!" diye tısladı. Gözlerini gökyüzüne çevirdi ve derin bir nefes aldı. "En azından bir işe yara da arabamızı getirsinler." Yürümeyi bıraktı ve babasını ya da kız kardeşlerinden birini aramak için kalabalığa baktı, Trevor'a durup düşüncelerini toparlaması için bir saniye verdi, ama bir şey söyleyemeden tekrar ona döndü. "Sanırım bir doktor çağıracak kadar mantıklı değilsin?" Cevap beklemeden ellerini tiksintiyle havaya kaldırdı ve aceleyle uzaklaştı.

Grace'in sert bir küçümsemeden etkilenmemiş bir dostluğa, ardından da o güne kadar tanık olduğu en hızlı öfke nöbetlerinden birini sergilemeye geçişi karşısında nutku tutulan Trevor, onun ardından bakakaldı, sonra da odadaki köylülerin artık bariz bir şekilde güvensiz olan yüzlerine baktı. Başını sallayarak onlardan özür diledi ve Grace'in söylediğini yapmak ve Ackerly arabasını getirtmek için döndü. İçten içe gülümsedi. Güçlü Huntwick Kontu'nun taşradan gelen küçük, öfkeli bir kızın emirlerini uysalca yerine getirmesine tonların ne diyeceğini merak ediyordu.

Dördüncü Bölüm

Ackerly'nin arabası hızla yola girdi ve arkasından çakıllar saçarak evin önüne yanaştı. Trevor, Sebastian'ın arabasından inip kapıya giden merdivenleri çıkmaya başladığında araba ani bir sarsıntıyla durdu. Trevor durdu ve Grace'in araçtan fırlayıp ona doğru bir bakış bile atmadan taş basamakları koşarak çıkmasını ilgiyle izledi. Ön kapıdan içeri daldı ve arkasından büyük bir gürültüyle kapıyı çarparak kapattı, iki taraftaki pencerelerde bulunan pahalı camların kırılğan bölmelerine pek aldırmış etmedi. Trevor omuz silkti, içten içe gülümseyerek başını salladı ve tekrar arabaya baktı. Yüzünü portre odasından hatırladığı yaşlı bir beyefendinin arabadan inişini ve içerideki iki bayana yardım etmek için elini uzatışını izledi. Küçük arabanın loşluğundan iki Mercy benzerinin daha çıkmasını bekleyen Trevor, taş döşeli yola teker teker çıkan uzun boylu, söğüt gibi sarışınları şaşkınlıkla fark etti. Yüzleri endişeyle asılmış olan bu üçlü aceleyle içeri girerken, onları daha yavaş bir tempoyla takip eden Trevor, Mercy'yi büyük olasılıkla yatakta oturmuş, iki yabancıyı evlerine getiren kazayı neşeye anlatırken bulacaklarını zaten biliyordu.

İçeri girdiğinde Trevor, Bingham Ackerly'nin merdivenlerin dibinde durmuş, Sebastian'la derin bir sohbete dalmış fark etti. Konuşmalarını bölmek istemeyen Trevor, iki adamı kibarca bir kenara bıraktı ve içecek bir şeyler aramak için portre odasına geri döndü. Odayı boş bulunca kendine bir bardak brendi aldı. Kadehini doldururken piyanonun üzerindeki duvarda asılı duran Grace'in portresine hınzırca gülümsedi. Genç bayan, portresini ilk gördüğünde hayal etmeye başladığından çok daha ilginç olduğunu kanıtlamıştı. Meclis Salonu'nda Mercy'ye olanları anlattığı zamanki coşkulu öfkesini hatırladı. Onun suretine son bir kez daha bakarak açık kapıya doğru yürüdü ve omzunu çerçeveye yaslayarak Sebastian'ın konuşmasını bitirmesini bekledi.

Grace kıvrımlı merdivenin başında belirdi. Üzerinde hâlâ dansa giderken giydiği elbise vardı; pırıltılı zümrüt ipeğinden, sade kesimli, yüksek yakalı bir elbise. Orman yeşili kadifeden geniş bir kurdele yaka ince boğazını çevreliyor, ardından elbisenin önünden dikey olarak aşağıya inerek etek ucunu geniş, geniş taraklarla sınırlıyordu. Vücudunun hatlarını gevşekçe sıyrarak şekilde kesilmiş olan elbisenin aslında hiç beli yoktu, sadece onu hafifçe sıkıştırmak için küçük pensler vardı ve insana altında gizlenen ince kıvrımlar hakkında ince bir izlenim veriyordu. Hiç takı takmıyordu ve parlak saçlarını tepede basit bir düğümle şekillendirmişti. Yoldan çıkan birkaç tutam saç yüzünün ve omuzlarının etrafında kıvrılmış, böylesine küçük bir kız için oldukça sert olabilecek saç modelini dramatik bir şekilde yumuşatarak hem gurur verici hem de çekici bir hale getirmişti. Koyu yeşil kadife terliklerinin uçları eteklerinin altından görünürken, dengeli inişi sırasında takılıp düşmemek için eteklerini zarifçe tutuyordu. Kızın arabadan inip eve girerkenki hanımefendiliğe yakışmayan halini hatırlayan Trevor, son on beş dakika içinde kızın geçirdiği dönüşüme sırtarak baktı.

Merdivenlerin dibinde bir an durdu, Sebastian'a reverans yaptı, sonra babasıyla sessizce konuşarak Mercy'nin durumu ve prognozu hakkında bilgi verdi. Odanın karşısındaki kapı aralığında uzanan Trevor'ın kendisini izlediğini hissetti ve ona doğru baktı. Eteklerini kaldırıp sırttan Kont'a sırtını dönmek ve merdivenleri koşarak çıkıp yatak odasının güvenliğine geri dönmek için aniden gelen açıklanamaz dürtüyle savaştı. Ama Meclis Salonu'nda ona nasıl cadalozca öfkelenildiğini hatırlayan Grace, en azından ona bir özür borçlu olduğunu hissetti. Ne de olsa kaza gerçekten onun hatası değildi ve o sadece yardım etmeye çalışmıştı.

Trevor tek kaşını kaldırarak onun gizlice kendisine doğru bakmasını ve kararsızlık içindeymiş gibi alt dudağını ısırarak tereddüt etmesini izledi. Onun düşüncelerinin yönünü kolayca okuyabiliyordu, çünkü samimi yüzündeki değişen ifadeler neredeyse her şeyi ortaya koyuyordu. Onunla konuşma şekli için bir özür borçlu olduğunu biliyordu ama dansa gelme sebebini hemen kendisine söylemediği için ona kızgındı, bu yüzden *onun* da *kendisine* bir özür borçlu olduğunu düşünüyordu. Görünüşe göre her şeyi kafasında çözmeyi başarmıştı. Babasından ve Sebastian'dan özür diledi, tatsız bir karşılaşma için kendini güçlendirmek istercesine omuzlarını dikleştirdi ve Trevor'a doğru yürümeye başladı, yüzündeki eski bulutlu ifade yerini zarif, özür dileyen bir gülümsemeye bıraktı.

Trevor'a ulaştığında nazikçe reverans yaptı, sonra elini uzattı, yüzü Trevor'a dönüktü, mavi gözleri samimiydi. "Lütfen lordum, önceki davranışımı affedebilir misiniz? Mercy ve ben çok yakınız, görüyorsunuz ..." Cümleyi yarım bıraktı, genç kız kardeşinin başına gelebilecekleri düşününce gözleri ciddileşti. Adam onun zorlukla yutkunmasını izledi. "Sadece onu bu kadar çabuk eve getirdiğiniz için teşekkür etmek istemiştim," diye bitirdi, sesinde küçük bir tutukluk vardı.

Grace Ackerly'nin kocaman gözlerinden utanmadan akan gözyaşları, gözlerini ışıltılı safırdan ürkütücü, parlak bir turkuaza çevirmişti. Genellikle bir kadının gözyaşları Trevor'a iki şekilde hissettirirdi: metreslerinden biri tarafından manipülatif bir araç olarak kullanıldıklarında sinirlenir ya da çok rahatsız olurdu. Garip bir şekilde Grace'in gözyaşları çok daha farklı bir tepki uyandırmıştı. Onu kollarının arasına alıp gözyaşlarını dindirmeye çalışma isteği duydu.

"Bunu gerçekten Sebastian yaptı," dedi, dürtüsünü kontrol ederek. Bunun yerine ona şefkatle gülümsedi. Zihninde başını onunkinin üzerine eğdi ve sıkıntılı, kalkık yüzünü ellerinin arasına aldı, kollarında titreyip endişelerini unutana kadar hafifçe ayrılmış dudaklarını nazikçe öptü. Grace aniden rahatsız göründü ve görüntü kayboldu. Trevor onu öpmeyi hayal ederken, küçük elini sıcak bir şekilde iki elinin arasına hapsettiğini pişmanlıkla fark İsteksizce elini serbest bıraktı, sanki az önce serbest bıraktığı ve her an korkuyla kaçabilecek vahşi, egzotik bir kuşu izliyormuş gibi onun tepkisini yakından izledi. Gözlerini onunkilerden ayırmadan, arkasındaki odada şöminenin yanında duran iki büyük sandalyeyi işaret etti. "Biraz oturup benimle konuşmak ister misiniz?"

Grace tereddüt etti. Adamın bordo giysili koluna baktı, sonra yavaşça başını salladı ve elini nazikçe dirseğinin kıvrımına koydu.

Trevor onu rahat koltuklardan birine götürürken, ne kadar güvensiz bir yaratık, diye düşündü. Karşısındaki sandalyeye oturmadan önce onun iyice yerleştiğinden emin oldu. Otururken, Grace'in resminin tam karşısındaki duvarda asılı olan portreyi ilk kez fark etti. Bunu daha önce görmemişti çünkü Amity ona diğerlerini anlatırken Grace'in resmine o kadar dalmıştı ki. Bu portrede gördükleri onu genişçe sırtıtmaya itti, dudaklarında aniden beliren tembel bir gülümseme yüzünün sert hatlarını neredeyse çocuksu bir çekiciliğe büründürdü.

Grace onun gülümsediğini gördü. Şaşkınlıkla omzunun üzerinden adamın bakışlarının geldiği yöne baktı, sonra yine şaşkınlıkla Trevor'a döndü. Trevor, artık tanıdık gelen kıvrıcık kızıl saçları ve gülen mavi gözleriyle birbirinin aynısı iki kızın portresini işaret etti. "Bu portre pek çok soruya cevap veriyor," dedi Trevor ve alçak sesle kıkırdarak başını salladı.

"Amity ve Charity'nin portresi mi?" Şüpheli bir kaşını kaldırdı. "Şimdi ne yaptılar?" Eğlenceli hoşgörü onun temkinli yüz hatlarını yumuşattı.

Onların isimlerini söylediğinde kısa ve keskin bir kahkaha attı. "Amity ile tanıştırdım ve onu oldukça hoş buldum, ama birisinin o küçük ateşin adını Charity koyduğuna inanmakta oldukça zorlanıyorum." Başını salladı, hâlâ hafifçe gülüyordu. "Anladığım kadarıyla ikizinden biraz daha heyecanlı?"

Grace başını salladı, ona sıcak bir şekilde gülümsedi, ailesinin üyeleri hakkında konuşmaktan her zaman mutlu olmuştur. "Neredeyse birbirlerinden ayrılamazlar. Sessiz ve içine kapanık olma eğiliminde olan Amity, Charity'nin fevri tavırlarını yumuşatıyor gibi görünse de, kendisinin de bir iki şaka yaptığı biliniyor. Senin de keşfettiğine inandığım gibi Charity içine kapanık biri değil ama Amity'nin burnunu sürekli bir kitaba gömüp kendini dış dünyadan soyutlamasını engellemeyi başarıyor." Yalnız erkek portresine sevgiyle baktı. "Amity bu açıdan biraz babama benziyor."

Trevor ona nazik bir anlayışla baktı. "Şey," dedi, "ikisiyle de ayrı ayrı da olsa tanışma zevkine eriştim ve o zamanlar iki kişi olduklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Bu, Amity'nin Sebastian ve benim ilk geldiğimiz zamandaki kıyafetini ve tavrını nasıl bu kadar çabuk değiştirebildiğini açıklıyor." Kısaca, Charity'den gördükleri karşılamayı ve daha sonra Amity ile bu odada yaptığı konuşmayı anlattı.

Grace güldü. "Neden kafanızın karıştığını anlayabiliyorum! Arkadaşlarımıza ve komşularımıza her zamanki ikiz numaralarını yapmaktan hoşlanmışlardır." Trevor'ın sıcak yeşim bakışlarına baktı ve babasının en sevdiği sandalyelerden birine kıvrılmış, sanki yıllardır arkadaşmışlar gibi tamamen yabancı biriyle rahatça sohbet ederken, onun yanında ne kadar rahat hissettiğine hayret etti. Derinlerde, midesinin çukuruna yakın bir yerde, onun bakışlarına karşılık verirken garip bir karıncalanmanın hafif başlangıcını hissetti. Gülümseyen gözleri sonunda onunkileri bırakıp yeniden portrelerin üzerinden atlamaya başladığında

bakışlarının adamın yüz hatlarının şaşırtıcı mükemmelliği üzerinde yavaşça dolaşmasına izin verecek kadar özgür hissetti.

Yüzü profilden çok güzeldi, Michelangelo'ya ilham vermiş olabilecek bir yüzdü. Göğsünde bir şey aniden kıpırdayana kadar içinde garip karıncalanmalar hissetti. Bakışlarını aceleyle yere indirdi. Sandalyeye uzanmış, Hessian giysili ayakları önünde gerilmiş, bacakları bileklerinden umursamazca çaprazlanmış, bir ayağı rahatça ileri geri esniyordu. Gözleri yavaşça, şeklini iyileştirmek için hiçbir sahte dolguya ihtiyaç duymayan çikolata pantolonlarla kaplı uzun, kaslı bacaklarda gezindi. Uzun parmaklı, aristokrat bir el kucağında uzanıyordu, tırnakları düzgünce kesilmiş ve parlatılmıştı. Kendi sınıfında gördüğü diğer birkaç erkeğinkinden daha bronzlaşmış olan elleri ve yüzü, zamanının büyük bir kısmını avlanarak ya da ata binerek dışarıda geçirdiğini gösteriyordu. Bu düşünce onu memnun etmişti. Genelde sosyete beyefendilerini tembel ve savurgan, hem giyim kuşamlarında hem de eğlence yöntemlerinde neredeyse titiz olarak düşünürdü. Harry Thomas da kesinlikle öyleydi. Trevor Caldwell bir istisna gibi görünüyordu.

Bakışları daha sonra hayranlıkla adamın geniş omuzlarında gezindi; bordo renkli, ince kumaştan, mükemmel bir şekilde dikilmiş ceket, bembeyaz keten gömleğinin üzerine kusursuz bir şekilde oturuyordu. Soğukkanlılığını yeniden kazanınca gözlerini bir kez daha adamın yüzünü incelemek için kaldırdı. İncelemesi aniden ve hemen durdu, dehşete düşmüş bakışları adamın ağzına kilitlendi.

Trevor ona hoyratça gülümsüyordu, geniş sırtışı bronz teniyle tezat oluşturan bembeyaz dişlerini ortaya çıkarıyordu. Korkuyla kendini onun gözlerine bakmaya zorladı, soğukkanlı ve telaşsız görünmek için gösterdiği çılgınca çabalara rağmen yanaklarına sıcak bir allık yayıldı. Korktuğu gibi, adamın alaycı gözleri daha önce hiç görmediği bir bakışla onunkilere kilitlendi; bu bakış ona kendisini inceleme şeklinden hoşlandığını ve şu anda onun utancından iyice zevk aldığını söylüyordu. Grace inatla onun gözünü korkutmasına izin vermeyerek küçük çenesini bir çentik kaldırdı ve ona baktı, utancı eriyip savunmacı bir düşmanlığa dönüştü.

Aralarındaki birkaç dostane anın artık geride kaldığını üzülerken bilen Trevor, akıllıca bir kararla kibar sohbetin görece güvenliğine çekildi. "Umarım Mercy'yi iyileşmiş bulmuşsundur?" diye sordu Grace'in öfkesini yatıştırmak için kasıtlı olarak nötr bir tonda.

Grace, onun kendisini küstahça incelemesine yorum yapmadan izin verdiği için büyük ölçüde rahatlamış görünerek öfkesini bastırmayı başardı. Başıyla onayladı.

tereddütle. "Gördüğü tüm bu yaltaklanma ilgisinden oldukça memnun görünüyordu." Garip bir sessizliğe büründü, sonra söylemek istediklerinden oldukça rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Size teşekkür etmek istiyorum lordum, sadece Mercy'ye yardımınız için değil, aynı zamanda bu akşamki dansa benim için yaptıklarınız için de." Bir konuda kendini rahat hissetmediğinde sık sık yaptığı gibi alt dudağını çiğneyerek garip bir şekilde durakladı. "Biliyorsun... Harry ile."

Trevor bir omzunu kaldırarak küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Lütfen," dedi. "Hiçbir şey düşünmeyin."

Sebastian kapı aralığında belirdi. Grace hızla ayağa kalktı, bu garip durumdan kurtulduğu için duyduğu rahatlama yüzünden okunuyordu. Trevor da ayağa kalkarak Grace'in uzattığı eli tuttu ve kısa bir süreliğine dudaklarına götürdü. Trevor'ın dudakları elinin arkasına hafifçe dokunduğunda hissettiği ani heyecan karşısında cesareti kırılan Grace elini aceleyle çekti ve aklına gelen ilk anlamsız düşünceyi ağzından kaçırdı. "Az önceki kabalığım için senden de özür diledim mi?" O anda kendini tekmeleyecek gibi hissetti. Sesi nefes nefese, şaşkın ve tamamen yabancı geliyordu, diye düşündü iğrenerek.

Trevor uzandı, uzun, aristokrat bir parmağıyla çenesini kaldırdı ve derin derin gözlerinin içine baktı. "Tekrar söylüyorum," dedi, alçak sesi ona güneşin ısıttığı balı hatırlatıyordu, "hiçbir şey düşünme." Adam yavaşça yaklaşp yanağını onunkine yaklaştıırken kalbi çılgınca atmaya başladı. Sesini daha da alçaltarak fısıltıya dönüştürdü. "Aslında hayatım, beni yakından incelemenden oldukça hoşlandım," dedi. Kulağına değen sıcak nefesi, kadının omurgasında ani ürpertiler yarattı.

Trevor'ın sözlerinin anlamını kavradığında ağzı bir karış açık kaldı. Trevor sırtıttı, sonra doğruldu ve arkasına bile bakmadan odanın içinde Sebastian'a doğru yürüdü.

"Lordum!" Sesi amaçladığından çok daha yüksek çıkmıştı. Trevor döndü, kara kaşları beklentiyle kalkmıştı.

"Kastettiğim bu değildi," dedi, küçük çenesi savunmacı bir şekilde dışarı çıkmıştı.

Trevor gülümsedi. "Biliyorum," dedi usulca, sonra dönüp Sebastian'la birlikte odadan çıktı ve Grace'i sandalyesinin yanında kaskatı kesilmiş bir halde bıraktı. Önce öfkelenildi, bir süre sonra da isteksizce kendi kendine gülümsedi. Ne de olsa gözlerini dikmiş bakıyordu.

Bingham Ackerly'nin ısrarı üzerine geç bir akşam yemeğinin tadını çıkardılar. Dük ve Kontu, bu kadar geç bir saatte, ne konaklamanın ne de yemeğin neredeyse hiç hoş olmayacağı köy hanına dönmek yerine Ackerly'lerin evinde kalmaya davet etti. Masada keyifli bir saat geçirdiler, özellikle de büyük, sevgi dolu bir aileyle iyi, basit bir yemek yeme deneyimini hiç yaşamamış olan Trevor'ın hoşuna gitti. Sessizce oturdu, kız kardeşlerin ve babalarının tabakları birbirlerine uzatmalarını, arada sırada birinin söylediği bir şeye gülmelerini, birbirleriyle iletişim kurmaya alışkın bir aileye kolayca gelen iyi huylu şakalaşmaların tadını çıkarmalarını izlemekten memnun oldu. Kendisini bu oldukça basit varoluşu, içinde büyüdüğü zengin yaşam tarzıyla karşılaştırırken buldu ve hangi aileyi daha zengin olarak tanımlayacağını merak etti.

şimdi, ödünç aldığı yatağında uzanmış, mürekkep gibi karanlığın içinden tavana doğru bakarken, düşünceleri bir kez daha, ateşli kişiliği ağırbaşlı ismiyle tamamen çelişse de muhteşem saçlarıyla oldukça uyumlu olan şaşırtıcı ve kendine hakim geç bayan üzerinde yoğunlaştı. "Grace," diye fısıldadı kendi kendine ve adının dilinden dökülüşünü sevdiğine karar verdi. Zihninin gözü tekrar onun canlı yüz hatlarının üzerinden geçerken dudakları sevgi dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Portresi ona haksızlık etmiş, diye düşündü, ressamın bariz yeteneksizliğini küçümseyerek kokladı. Çizim onun yüz hatlarını doğru bir şekilde tasvir etse de, özünü hiçbir şekilde yansıtmıyordu. Tek bir akşamda, onun büyük, etkileyici mavi gözlerinin, ruhuna açılan pencereler gibi değişen duygularını yansıttığını görmüştü. Bir an suskun bir öfkeyle karardılar; bir sonraki an kolay bir kahkahayla parladılar. Bir an minnettarlıkla ışıl ışıl parlıyorlardı; bir sonraki an hayal kırıklığıyla fırtınalı bir mavi-gri renge bürünüyorlardı.

Bu gece saçlarını sakın bir chignon şeklinde arkaya toplamıştı, Grace'in coşkulu mizacına sahip biri için biraz karakter dışı ve sınırlayıcı bir tarzdı. Uykulu bir şekilde, saçları bağlı olmasa çok daha iyi görünürdü, diye düşündü, tam da portresinde kullandığı gibi. Uyku nihayet onu ele geçirdiğinde, tıpkı yastıklarının üzerinde yanan bir yelpazeye yayılmış gibi görüneceğini de ekledi kendi kendine. Yüzünü o alev alev yanan saçlara gömdüğünü hayal etti.

Koridorun birkaç kapı ötesinde, Grace yatağında uykusuz yatıyordu. Hızla artan bir dehşetle, şimdiye kadar aldığı çeşitli hoş olmayan tepkileri düşündü

Lord Caldwell'in akşam boyunca söylediği ya da yaptığı neredeyse her şeyi.

Son dokuz ayın büyük bir bölümünde, Sör Harry Thomas'la evliliğinin istenmeyen bağlarından, bu önemli şövalyeden mümkün olduğunca uzak durmak gibi basit bir önlemle kurtulmuştu. Onun dikkatinden kaçmayı başaramadığında ise, hem zihinsel hem de fiziksel olarak onu kol mesafesinde tutmuştu. Kimseyle evlenmeye niyeti yoktu, özellikle de Harry Thomas'la. Yirminci yaş gününü çoktan doldurmuş olduğundan, toplumun onu kendi sınıfındaki çoğu kızın yuva kurması gereken yaşı çoktan geçmiş olarak gördüğünü biliyordu.

Grace'in kendi küçük dünyasının sınırlı çemberi içinde evliliğe dair gördükleri, bu kurumun onun için hiçbir cazibesi olmadığını gösteriyordu. Fark etmişti ki dünya, kadınlardan itaatkâr, ağırbaşlı kısraklar olmalarından başka bir şey beklemiyor, kesinlikle hiçbir hakka ve hatta kendi fikirlerine izin vermiyordu. Grace böylesine sefil kısıtlamalar altında neredeyse kesinlikle durgunlaşacağını biliyordu. En sevdiği kısırağıyla düzenli olarak yaptığı uzun, yürek hoplatan, dörtnala koşuları ve babasıyla sık sık satranç oynarken yaptığı keyifli felsefi sohbetleri düşündü; bu sohbetler akşam geç saatlere kadar, herkes dinlendikten çok sonra bile devam ederdi. Tanıdığı beyefendilerden hiçbirinin, Pelthamshire'da düzenli olarak aldıkları biraz eski Londra gazetelerinde bildirilen en son Parlamento kararları hakkında onunla iyi huylu şakalaşarak zaman geçirmeye tenezzül ettiğini hayal bile edemezdi.

Grace karanlıkta dişlerini sıktı. Bu onun başına gelmeyecekti, yemin etti. Ne pahasına olursa olsun, toplum onu güvenli bir şekilde rafta, umudun ötesinde ve hepsinden önemlisi ilginin ötesinde görene kadar kimseyle evlenmekten kaçınacaktı. Resmi kız kurusu statüsüne ulaştığında seyahat edecekti, derin bir esnemeyle karar verdi, sonunda uykuya yenik düşmeye hazırды. Yuvarlandı, yorganı başına kadar çekti ve ormanın değişen renkleri arasında gülen gözlerin hayalini kurduğu sıkıntılı bir uykuya daldı.

Beşinci Bölüm

Grace alışkanlıkların zorlamasıyla erkenden uyandı, ilk altın rengi güneş ışınları yatak odasının cilalı parke zemininde tembelce ilerlediğinde gözlerini açtı. Her zamankinden biraz daha halsiz hissederek kollarını başının üzerine uzattı, bacak kaslarını ve açıklanamaz bir şekilde bir önsezi duygusuyla rahatsız olarak oturdu. Yorganı tekmeledi, ayağa kalktı ve tekrar gerindi, sonra usulca pencereye doğru yürüdü. Pencereyi açtı ve dalgın dalgın güzel bir bahar gününe dönüşmeyi vaat eden dışarıya baktı.

Uyandığında hissettiği rahatsız edici duygulardan kurtulamayan Grace pencereden uzaklaştı ve kaşlarını çatarak düşüncelere daldı. Mercy ile son zamanlarda bir ritüel haline getirdikleri sabah gezintisi için giyinmeye başladı. Hantal bir alışkanlık yerine normalde giydiği pantolonun içine adım attığında, önceki akşamki olaylar aklına geldi ve zihninin arkasındaki rahatsız edici uyarıyı açıkladı. Yatağının ucuna ağır ağır oturdu ve bir kolunu gömleğinin içine soktu.

Mercy'nin bugün ona katılmayacağını hatırladı, babasından kalma büyük boy giysinin düğmelerini iliklerken. Daha da kötüsü, erken kalkmayı başaramazsa, kahvaltıda Lord Caldwell'le karşılaşma riski vardı. Kesinlikle biliyordu ki, o da hiç şüphesiz kendisine eşlik etmeye karar verecekti. Bu adamın duyuları üzerinde yarattığı kaotik etkiyi düşünmek bile eski, yıpranmış botlarını aceleyle giymesine ve tuvalet masasının üstünden aldığı geniş fildişi kurdeleyle parlatılmış saçlarını bağlamasına neden oldu.

Odasından çıktı ve huzur içinde uyuyan Mercy'ye bir göz attı, ardından karanlık arka merdivenlerden mutfağın ev sıcaklığına doğru parmak uçlarında ilerledi. "Günaydın, Mary, canım," dedi neşeyle ve tombul yaşlı kadını şefkatle sıktı.

Mary, Patience'ın doğumundan kısa bir süre sonra Ackerly ailesine yemek pişirmeye gelmişti. Huysuz, asık suratlı, yaşlı bir sevgiliydi, sürekli azarlar, gagalar ve utanmadan kızlara emirler yağdırırdı; hepsi de onu iyi huylu bir şekilde görmezden gelirdi.

Doğurmuş olsaydı, kendi çocuklarına sahip olacağı kadar şiddetli bir bağlılık. İhtiyaç duyduklarında doğruca mutfağa giderler, derisi yüzülmüş dizlerini bantlarken, kirli yanaklarından süzülen gözyaşlarını silerken ya da birinin yaralı gururunu sıcak süt ve pudingle yatıştırırken onun mırıldandığı öğütlere mutlulukla katlanırlardı.

Mary sert bir ifadeyle Grace'in kıyafetine baktı. Grace ve Mercy her sabah yırtık pırtık ama çok sevdikleri erkek giysileriyle ortaya çıktıklarında yaptığı gibi başını salladı ve onaylamaz bir tavırla dilini şaklattı. "Yine tam bir rezil görünüyorsunuz, Bayan Grace-ve evdeki kaliteyle, tıpkı bizim gibi merdivenlerin üstünde uyuyorsunuz." Elinden hiç bırakmadığı tahta kaşıkla tavanı işaret etti. "Yıllardır siz kızların erkek kıyafetleriyle dolaşmanızdan bir şey çıkmayacağını söylüyordum ve şimdi Bayan Mercy'ye bakın, küçük gözünün üzerinde kaz yumurtası büyüklüğünde bir yumru ile yatağına sıkışmış. Bu sabah size katılacak mı, yoksa küçük başı çok mu ağrıyor?"

Grace başını salladı. "Onu kontrol ettiğimde hâlâ uyuyordu, zavallıcık. Muhtemelen daha saatlerce uyuyacaktır."

Mary Grace'e kuşkulu bir bakış attı. "Kız kardeşlerin onu evde ve atın sırtında tutmakta zorlanacaklar, özellikle de onsuz gittiğinizi anladığında." Ocakta kaynamakta olan çorba tenceresine döndü, geniş kaşığını dumanı tüten sıvıya daldırdı ve sözsüz bir kovulma ifadesiyle kuvvetlice karıştırdı. Omzunun üzerinden baktı ve Grace kaşlarını çattı. "etli böreğiniz küçük hanım, kahvaltıda yemeniz için tezgâhın üzerinde duruyor. Şimdi git buradan ve işimi yapmama izin ver." Kaşlarını çatarak büyük siyah çaydanlığa baktı ve küçük kızların erkek pantolonlarıyla çılgınca koşuşturmaları hakkında karanlık bir şeyler mırıldandı.

Grace kadının arkasından iyi huylu bir şekilde sırttı, sarılmış etli böreğini aldı ve oradan ayrıldı. Kırssalda uzun ve sakın bir gezintiye çıkacaktı. Şansı yaver giderse, o dönene kadar soylu ziyaretçileri çoktan gitmiş olacaktı.

İki saat sonra Grace yapraklı bir çam meşesinin gölgesinde sırtüstü uzanmış, bir dahaki sefere Sör Harry'yle karşılaşacak kadar talihsiz olduğunda ondan kaçmak için kullanabileceği orijinal bir bahane bulmaya çalışıyordu. Güzel ve canlı bir kestane kısrak olan atı Ateşböceği, Grace'in yeniden ata binerken kullanmak için uygun bulacağı eski bir ağaç kütüğünün yanında, koruluğun karşısında güvenli bir şekilde bağlı duruyordu. Uzun bir ot sapını çiğniyordu.

Gözleri yarı kapalı, bir ayağı yıpranmış çizmesinin içinde ve yırtık pırtık dizinin üzerinde çapraz duruyordu. Yüzüne beklenmedik bir gölge düştü.

Yeni gelenin hem doktorun hem de kız kardeşlerinin emirlerine doğrudan itaatsizlik eden Mercy olduğundan emin olan Grace, yataktan kalktığı için zapt edilemez genç kızı azarlamaya hazır bir şekilde doğrulup arkasını döndü. Şaşkınlıkla irkilerek, görmeyi en az istediği kişilerden birinin sakince meşe ağacına yaslandığını gördü. Grace kızgınlığını gizleme zahmetine katlanmadan, onun varlığını kabul etmeyerek yerine çöktü.

"Günaydın Grace," dedi hoş bir ses tonuyla. Grace hiçbir şey söylemedi.

"Erkenden dışarı çıkmışsın," diye yorum yaptı.

Hâlâ yanıt yok.

Onun inatçı sessizliği karşısında eğlenen Trevor bir kez daha denedi. "Seni gücendirecek bir şey mi yaptım?"

"Hayır," diye kısa bir cevap verdi.

Trevor bir an sessiz kaldı. Bir sonraki hamlesini düşünürken düşünceli bir bakışla onun kıvrıcık başının tepesine baktı. Sessizliğin içinde boğazını temizledi, sonra Grace'in bu ses karşısında şaşkınlıkla irkildiğini görünce kaşlarını çatı. Gergindi, bir yay kirişi kadar gergindi, diye düşündü ve nedenini merak etti. "Seni bulmaya neden geldiğimi bilmek ister misin?" diye sordu. Kadının arkasında yan yatmış, esmer başını bir elinin üzerine dayamıştı.

"Veda etmek için mi?" Grace etrafına bakmadan umutla sordu.

Trevor kıkırdadı. "Hayır," dedi kulağına yaklaşarak, sıcak nefesi ensesindeki ince tüyleri gıdıklıyordu. Birden ayağa fırladı ve Trevor'ın üzerinde dikildi, elleri kalçalarında sıkıca duruyordu, gözleri ona meydan okuyan mavi kıvrımlar saçıyordu.

Trevor onun altında yan yatarak yüzüstü kaldı. Bu açıdan, kalçalarına, uyluklarına ve ince arka kısmına kışkırtıcı bir şekilde yapışan pantolonun ortaya çıkardığı her tatlı kıvrımı doğru bir şekilde takdir edebiliyordu. Kadının sahip olabileceği diğer özellikleri gizleyen büyük boy gömleğinin ötesine, küçük, sabit yüzüne baktı.

"Belki de kötü başladık, Bayan Ackerly-"

"İyi bitirmek için bir neden daha lordum," diye acımasızca araya girdi. "Ah, Grace, ama eğer tanışıklığımızı erken bitirirsek her zaman cevaplanmamış sorular olacak." Yere baktı ve

Çiğnediği uzun ot parçasını kaldırdı, sonra kasıtlı olarak botunun burnunu onunla okşadı.

Ayağını . "Size soracak sorum yok Lord Caldwell.

Pelthamshire'dan özgür bir zihinle ayrılabilmeniz için sizinkini isteyin."

Adamın gözleri kadının vücudunda gezinerek onunkilere kilitlendi. Memnuniyetle, onun yüz ifadesinin meydan okumadan temkinliliğe, sonra da ani bir alarına dönüşmesini izledi.

Kadının kaçacağından korkarak tek bir hareketle ayağa kalktı. Kadının kocaman mavi gözlerinin doğrudan kendi gözlerine baktığını, sessizce yalvardığını, neredeyse yalvardığını gördü: "*Lütfen bana bunu sorma!*

Yapacağım, diye karşılık verdi gözleri, bir adım daha yaklaşırken, niyeti yüzünde açıkça yazıyordu.

Grace içgüdüsel olarak geri çekilmeye başladı, onun yakınlığının başka hiç kimseye olmadığı kadar bilincindeydi; sonra cesurca yerinde durmaya karar verdi. Gururlu bir isyanla başını dik tutarak ona baktı. Bir saniye sonra taktiksel bir hata yaptığını anladı.

Trevor uzanıp kızın üst kollarını kavradı, onu aniden vücudunun kaya gibi sert uzunluğuna doğru çekti ve ağzını kızın ağzına götürdü. Ani kucaklaşmaya rağmen, Grace'i bulan dudaklar yumuşaktı, yalvarıyordu. Grace çırpındıkça Trevor onu daha da sıkı tuttu, onu incitmek istemiyordu, sadece elleri ve ağzıyla onu sakinleştirmeye çalışıyordu, o ise kaçmak için daha da güçsüzce çırpınıyordu. Sıkıca bastırdığı dudaklarını diliyle şefkatle ayırmaya çalıştıysa da sıkı dişlerinin inatçı engeliyle karşılaştı. "Lütfen öp beni Grace," dedi boğuk bir sesle, ona direnmeyi bırakmasını, ona hissettirmek istediği tutkuya aynı şevkle karşılık vermesini istiyordu. "Bütün gece seni öpmenin hayalini kurdum."

Grace'in başı döndü. Elleri, yağmacı dili, inanılmaz, sarhoş edici kokusu, sabun, deri ve tanımlanamayan bir şeyin baştan çıkarıcı karışımı tüm duyularını sarmıştı. Onunla ilgili her şey, tüm uyarı içgüdülerini görmezden gelmesine, sadece kendini bırakmasına ve içinden geçen inanılmaz hislere kendini bırakmasına oldu. Adamın kollarında kaskatı bir dirençle durdu ve çaresizce ona teslim olma dürtüsüyle savaştı. Çaresiz bir telaş içinde, adamın elinin göğüs kafesinde amansızca ilerlediğini ve küçük göğsünün kabarıklığına geldiğinde durduğunu hissetti. Başparmağı tembelce hassas alt tarafı okşadı ve onun tepkisini test etti. Yavaşça elini hareket ettirerek göğsünün doldurmasını sağladı. Grace nefesini tuttu, yapamadı

ondan uzaklaşmadığına inanamıyordu. Trevor diğer elini başının arkasındaki kalın buklelerin arasına sokup başparmağını kasıtlı olarak zaten sertleşmiş olan meme ucunda gezdirdiğinde şaşkınlıkla nefesini tuttu. Kız ağzını açar açmaz Trevor öpücüğü derinleştirdi, başını geriye yatırdı ve dilini kızın dişlerinin arasından geçirerek içindeki sıcak, nemli yumuşaklığa doğru itti.

Sıvı ısı Grace'in karnında yayıldı ve sınırsızca tüm vücuduna yayılarak başını döndürdü ve dizlerini güçsüzleştirdi. Sert gerginlik yavaşça onu terk etti. Ağzını kendi isteğiyle onunkine açtı, kendi anlayışının ötesinde bir aciliyetle kendini onun sert uzunluğuna doğru bastırdı. Başparmağının meme ucunu sıyırdığı yerde göğsü karıncalandı ve daha fazlasına, tarif edemediği bir şeye duyduğu ihtiyacın arttığını hissetti. Bunu yaptığının farkında olmadan, boynuna uzandı ve iki elini başının arkasına koydu, içgüdüsel olarak ağzını kendi ağzına yaklaştırdı ve sonra dilinin ucunu geçici olarak onunkine dokundurdu.

Trevor onun dilinin hafif okşayışıyla kaskatı kesildi ve derinden inledi.

Azgın arzusu üzerindeki demir kontrolünün aniden kırıldığını hissetti. Onu karşısında hissetmek *zorundaydı*. Bir eliyle gömleğinin üst düğmelerini açtı ve ustalıkla içeri kaydırды. Parmaklarının hafif pürüzlü derisi göğsünün kadife yumuşaklığıyla karşılaştı. Trevor nefesini tuttu, sonra sertleşen meme ucunu avucunun içinde ortaladı, giderek artan bir ihtiyaçla hassas etini kaldırıp yoğurdu. Diğer elini ensesinden omurgasına doğru kaydırarak biçimli kalçalarını kavradı ve onu uyarılmışlığının katı kanıtına doğru tamamen çekti, dili yaşlanmayan, ilkel bir telkinle ağzına girip çıktı. Daha önce hiç bu kadar tatlı bir şey tatmamıştı ve yakında durmazlarsa onu burada, şimdi, açık havada, bu gölgeli meşe ağacının altında alacağını biliyordu. Sahip olduğunu bilmediği bir güçle ağzını Grace'in ağzından çekip aldı, Grace'in istemeden çıkardığı yumuşak inkâr iniltisi karşısında irkildi ve zihni gürleyen ihtiyacına hükmetmek için savaşıırken, gözleri kapalı bir şekilde Grace'in başının üzerinden ona baktı. Grace onun kucağında sessizce durdu, kabaran kalp atışları yavaş yavaş normale dönüyordu. Tüm hislerinin tükendiğini hissediyordu. Akli başına gelmeye başladığında, sıradan bir fahişe gibi davrandığını, kendini ona doğru bastırdığını ve neredeyse hiç direnç göstermeden onun ateşine karşılık verdiğini aşağılanmış bir üzüntüyle fark etti. Gözlerini kapadı ve kızarmış yanağını adamın yumuşak keten gömleğine yasladı; adamın kalbinin kendisinininki kadar çılgınca çarpması onu rahatlatıyordu.

Bir an, sonra, ani bir netlikle, onu korkunç bir gerçeğe yüzleştirdi.

Tanrı yardımcısı olsun, daha fazlasını istiyordu!

Trevor kollarını yavaşça onun titreyen bedenine doladı ve az önce basit bir öpücükle paylaştıkları inanılmaz tutkuya karşı onun korkmuş tepkisini hissetti. Kızın dağılmış saçlarını düzeltti, bir şekilde çözülmüş olan fildişi kurdeleyi çözdü ve kendisinde uyandırdığı inanılmaz şefkat karşısında alçakgönüllülikle kızın başının tepesine bir öpücük kondurdu. Saçından çıkardığı küçük keten parçasının etrafındaki yumruğunu sıktı. O anda, daha önce başka hiçbir kadınla düşünmediği bir karar verdi.

Grace Ackerly ile evlenecekti.

Daha şimdiden içinden sahiplenici bir gurur akmaya başlamıştı. Onu belli belirsiz bir şekilde daha da yakınında tuttu, kızın kendisine verdiği tutkulu karşılık karşısında yüzüne derin bir şaşkınlık gülümsemesi yayıldı. Doğal bir baştan çıkarıcıydı, bilinçsizce baştan çıkarıcı ve inanılmaz derecede çekiciydi. Tek umudu, onun üzerinde sahip olduğu gücü asla keşfetmemesiydi. Bu düşünce aklına gelir gelmez kendini düzeltti. Bunu bilmeliydi, diye düşündü, böylece ona hissettirdikleriyle gurur duyabilirdi, çünkü eğer onu sevseydi, bu gücü asla ona karşı kullanmayacağını tüm kalbiyle biliyordu.

Trevor hoş bir şekilde geleceklerini düşünürken, Grace onun kucağında gittikçe daha da rahatsız oluyor, ona hissettirdiklerinden derin bir huzursuzluk duyuyordu. Her nasılsa bu yakışıklı yabancı hayatına girmiş ve dünyasını tanımlayan dikkatle dengelenmiş varlığını altüst etmişti ve bundan hiç hoşlanmadığını fark etti. Sahip olduğu her içgüdü, bu adamın değerli özgürlüğünü tehdit ettiğı ve artık yapamadan önce ondan uzaklaşması gerektiğı konusunda onu uyarıyordu.

Kulağı hâlâ adamın göğsüne dayalı olan Grace, adamın hazırlık amaçlı nefes alışını duydu ve konuşmaya niyetli olduğunu dehşetle fark etti. Birden söyleyebileceklerinden korkarak tüm gücüyle adamın gövdesini itti ve tökezleyerek ondan uzaklaştı, açığıtaki bir ağaç köküne takıldı ve çimlere sırt üstü düştü.

Saçlarını gözlerinden uzaklaştırmak ona baktı ve konuşmaya hazırlandığını gördü. Hızla, "Ben de *seninle* evlenmeyeceğim!" diye ağzından kaçırdı.

Trevor şaşkınlıkla ağzını kapattı, altındaki meydan okuyan güzelliğe baktı, göğsü çalkantılı duygularla kabarıyor ve çoğunlukla açıkta kalmasına neden oluyordu

göğüsleri baştan çıkarıcı bir şekilde titriyordu. Çaba sarf ederek gözlerini bu büyüleyici manzaradan ayırdı ve kızın gözlerinin kendisine mavi kıvılcımlar saçtığını gördü. Kız düğmelerini karıştırırken eğlenerek bir kaşını kaldırdı ve kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. "Sana sorduğumu hatırlamıyorum," dedi sakince. Başını eğdi ve ona düşünceli, değerlendirici bir bakış attı. "Çok fazla istek aldınız mı?"

Yüce aşağılanma duygusu içinden asit gibi akarak kötü mizacının bir kez daha şiddetlenmesine neden oldu. "Hayır!" diye sinirli bir şekilde bağırdı ve daha fazla utanç verici cümle kuramadan hain ağzını kapattı.

İşaret parmağını üst dudağına vurarak, "Belki de, o zaman, bir öpücüğü paylaştıktan sonra buralarda yapılması gereken geleneksel bir şeydir," diye düşündü. Ona azarlayıcı bir bakış attı. "Eğer durum buysa, hayatım, öpücüğüme karşılık vermeden önce beni karşı karşıya olduğum tehlikeden haberdar etmeliydin."

"Senin iade ettim. Ben öyle bir şey yapmadım," dedi kızgınlıkla, kelimeler ağzından çıkarken bile yalan söylediğini biliyordu.

Trevor sırttı.

Grace karşısındaki sinir bozucu adama suskun bir şekilde bakarken elleri sıkıca küçük yumruklar halinde kenetlendi. Sonunda sesini bulup sakinleştirici bir nefes aldı ve açıklamaya çalıştı. "Gördüğünüz gibi evlenmeye hiç niyetim yok ve sadece sizi bizim ... bizim ... fikrinden uzaklaştırmak istedim." Sabırsızca eliyle işaret etti, ayağa kalkarken uygun kelimeyi arıyordu, adamın uzattığı eli görmezden geldi.

"Öpüşmemiz mi?" Trevor yardımsever bir şekilde cevap verdi.

"Bizim *hatamız*," diye düzeltti vurguyla, "bizim hatamız hiçbir şekilde gelecekteki ... ah ... memnuniyetimi göstermiyordu."

"Hatalar," diye hatırlattı ona.

"Gelecekteki *olaylar* senden," diye bitirdi sertçe, etkileyici bir bakışla. Başını savurdu ve kır çiçekleriyle kaplı korulukta kararlı adımlarla Ateşböceği'ne doğru yürüdü. Dizginleri topladı, binmek için kütüğün üzerinde kararlı bir şekilde adım attı, eyere indi ve dönerek uzaklaştı.

Trevor atını sürerken düşünceli düşünceli arkasından baktı. Bir önceki akşam Harry yaklaştığında neredeyse çaresizce kaçma ihtiyacı duyduğunu hatırladı. Bugün, "*Evlenmeye hiç niyetim yok*," demişti. Onun bu garip davranışını düşünerek, ödünç aldığı atına atladı ve peşinden dörtnala gitti. Şimdiden Bayan Ackerly'yle yapacağı bir sonraki hatayı zevkle bekliyordu.

Altıncı Bölüm

Trevor'ın içinde uyandırdığı çalkantılı duygulardan dolayı içi titreyen, rüzgârla savrulan ve nefes nefese kalan Grace, Ackerly ahırlarına geri döndüğünde hâlâ öfkeli duygularını kontrol altına almaya çalışıyordu. Firefly'ı ustalıkla dörtnala koşturdu, sonra daha da yavaşlatarak yürüyüşe geçirdi, dizginleri bir eline aldı ve titreyen parmak uçlarını hâlâ şiş olan dudaklarına dokundurdu. Trevor'ın dudaklarının ısrarla kendi dudaklarının üzerinde gezinişini hatırlayınca midesinin derinliklerinde tuhaf bir gerginliğin oluşmaya başladığını hissetti. Trevor'a nasıl ahlaksızca karşılık verdiğini, kendini ona nasıl sardığını ve öpücüğüne nasıl küstahça karşılık verdiğini hatırlayan Grace inledi ve yanaklarının utançtan kızardığını hissetti. Aceleyle kısrağı padokun önünde durdurdu ve aşağı kayarak, yaptıklarından çok zevk aldığını fark etmenin utancıyla gözlerini kapadı.

Öne doğru eğildi ve alnını bir anlığına bineğinin sıcak, rahatlatıcı kestane rengi postuna dayadı. Aklında hiçbir soru kalmamıştı: böyle bir şeyin tekrar olmasına izin veremezdi. Huntwick Kontu Pelthamshire'dan ne kadar çabuk ayrılırsa o kadar iyiydi. Bu arada, diye düşündü acımasızca, ondan uzak durmak için elinden gelenin en iyisini yapmak zorunda kalacaktı.

Arkasında yerde bir ayak sesi duyan Grace aniden doğruldu ve rüzgârda savrulan saçlarını sıcak yüzüne doğru salladı. "Firefly'a kendim bakarım, Willie," dedi, otomatik olarak dizgine uzandığını bildiği genç seyise dönüp bakmadan. Mümkün olduğunca uzun süre yalnız kalmak istiyordu, ona bakan herkesin bir şekilde tam olarak nerede olduğunu ve daha da kötüsü tam olarak ne yaptığını bileceğinden utanç verici bir şekilde emindi. Genç adam cevap vermeyince dilini şaklattı ve kısrağı temiz, geniş ahıra götürdü, ona biraz su verdi ve güçlü, emin hareketlerle onu ovmaya başladı, hareketlerinin ritminin Huntwick Kontu'yla olan rahatsız edici karşılaşmasını zihninin gerisine itmesine izin verdi.

Kendini işine o kadar kaptırmıştı ki, ahıra girip Firefly'ın ahırının kapısına yaslanan ve atını ahıra yerleştirme işine devam ederken sessizce onu izleyen ziyaretçiyi fark etmedi. Ancak fırçayla işini bitirip yem kutusunu doldurmak için bir kova yulaf getirmek üzere döndüğünde Sör Harry'nin orada durduğunu gördü; sarı saçları samanlıktan süzülen güneş ışığıyla yaldızlanmış, fazla yakışıklı yüzünde kararlı bir gülümseme sabitlenmişti. Sabahki olayların kışkırtmasıyla Grace olduğu yerde durdu ve bir an için ona kaşlarını çatı, sonra ağır ahşap kapıyı iterek duvara güm diye çarpacak şekilde açtı. Rengârenk giyimli, kendini beğenmiş şövalyeye selam vermeden köşedeki yem fıçısına doğru yürüdü.

Harry onun sedir kovayı devasa kepçeyle doldururken yaptığı ustaca hareketleri izledi, sonra tezgâha döndü. "Duyduğum dedikodular doğru mu?" Kadın kolunun üzerindeki kaba kovayla onu tekrar itip geçtiğinde, yeni şişe yeşili saten ceketini korumak için birkaç adım geri çekildi.

"Ne dedikodusu?" Grace sinirli bir şekilde sordu, işini bitirip ahırdan çıkmak ve Harry'nin istenmeyen yakınlığından uzaklaşmak için aceleyle kovayı yem kutusuna vurdu. Sahibesinin hızla değişen ruh halini hissettiği için zaten gergin olan Firefly, tedirginlik içinde ürktü ve keskin seslere ve yükselen seslere karşı anlamlı bir at protestosuyla başını savurdu.

"Sen ve Huntwick Kontu hakkındaki dedikodular tabii ki," diye cevap verdi, tepkisini ölçmek için onu yakından izliyordu. Hayal kırıklığına uğramamıştı.

Grace kaskatı kesildi ve kovasını bir başka gürültüyle yere bıraktı, sonunda tüm dikkatini ona verdi. "Peki ne diyorlar?" diye sordu ve Ateşböceği'nin ahırının ahşap kapısıyla ayrılmış olan onun yanına doğru yürüdü.

Grace'in herhangi birini kendisine tercih ettiği düşüncesi karşısında soğukkanlılığını koruyamayan Harry, mükemmel yüz hatlarının özenle gizlediği öfkesini ele verecek şekilde biraz buruştuğunu hissetti. "Dediklerine göre," dedi sesine acı bir ton katarak, "dün gece Meclis Salonu'nda beklenmedik bir şekilde ortaya çıkması tesadüf değilmiş."

Grace bilgi vermeden, "Bu kesinlikle doğru," diye ekledi. Onunla sohbet etmek istemediğini anlamasını umarak işine geri döndü. Yeterince hızlı dönmemişti. Adamın eli dışarı fırladı ve bileğinin etrafında acı verici bir şekilde kapanırken istemsiz bir çığlık attı. Adam onu geri döndürdü ve sertçe kabinin kapısına doğru itti.

" yakıyorsun!" Grace kolunu onun demir pençesinden kurtarmak için mücadele ederek . Firefly arkasından endişeyle mırıldandı. Grace bileğinden koluna doğru acı fişkirirken ağzından kaçan küçük iniltiyi bastırmaya çalıştı.

yıllardır tanıdığınızı, muhtemelen nişanlı, muhtemelen de sevgili olduğunuzu söylüyorlar," dedi Harry tehditkâr bir sesle, onunkinden sadece birkaç santim ötedeki öfkeli yüzü morun alacalı bir tonuna bürünmüştü. Bu doğru mu?" sıkılmış dişlerinin arasından ısırdı.

Bir anda kör bir öfke Grace'in anlık korkusunu bastırdı. Başını meydan okurcasına savurdu ve bileğindeki artan ağrıyı görmezden gelerek doğrudan adamın öfkeli ela gözlerine baktı. Ona hiçbir erkeğe ait olmadığını, asla evlenmeye niyetli olmadığını ve özellikle de ona ait olmadığını söylemek için ağzını açtı. O daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Trevor at takım odasının yanındaki gölgeli kapıdan çıktı ve konuştu.

"Şimdi, eğer bu doğru *olsaydı*," diye uyardı sakın, ipeksi bir sesle, "nişanlıma bu şekilde davranan ve onunla bu kadar aşağılayıcı ve küfürlü bir şekilde konuşan birine nasıl tepki vereceğimi düşünüyorsun?" Harry'ye tehditkâr bir adım daha yaklaştı ve hâlâ Grace'in bileğinde kilitli duran eline dikkatle baktı.

Trevor'ın gözlerindeki çelik gibi parıltının sahiplenici bir öfke olduğunu anlayan Harry bıraktı ve savunmaya geçerek konta doğru döndü, kısılmış gözlerinde öfke kabarıyordu. Grace hızla Ateşböceği'ne doğru geri çekildi, iki adamın da ulaşamayacağı bir yerdeydi. Ayağa kalktı ve önünde gelişen inanılmaz tabloyu izlerken sessizce bileğini ovuşturdu.

İki adam, boyları ve yapıları birbirine oldukça benzese de, birbirlerine karşı ihtiyatla bakıyorlardı. Lekesiz beyaz keten gömleğinin üzerine bastırılmış siyah bir ceket ve pantolon giymiş olan esmer kont, dizginlenmiş bir güç ve soğukkanlı bir kontrol havası yayıyordu. Bir kasaba züppesinin renkli ve sık kıyafetlerini giymiş olan sarışın şövalye ise savaştaki sözde kahramanlıklarına rağmen zayıf ve bir şekilde aptal görünüyordu. Grace içinden bir endişe gölgesinin geçtiğini hissetti. Firefly'ın dizginini tutarken tüm sahnenin üzerine garip bir gerçekdışılık duygusu çökmüştü. Gergin atın boynunu güven verici bir şekilde okşadı ve hayvanı sakinleştirmek için olduğu kadar kendini sakinleştirmek için de seğiren kulağına yatıştırıcı sözler mırıldandı.

Öfkesi haklı bir korkuya dönüşmeye başladığında, Harry fiziksel sağlığına ve gururla taşıdığı yeni giysilerine yönelik tehdidi değerlendirdi. Akıllıca, yatıştırıcı bir el kaldırdı. "Lütfen anlayın ki ben

Sadece Grace'in itibarı için endişeleniyorum lordum, tüm köy gibi," dedi neredeyse hoş bir tonda. "Onu güvende tutacak ve onurunu koruyacak bir kardeşi olmadığı için, doğal olarak bir kardeşin sorumluluklarını üstlenmem gerektiğini hissediyorum."

Grace hanımefendiye yakışmayan bir inançsızlıkla homurdandı.

Trevor ona kısa bir süre baktıktan sonra tekrar şövalyenin huzurla gülümseyen yüzüne baktı. Tatsız adamın kendinden memnun sırıtışını görünce tüyleri diken diken oldu. "Kardeşçe hizmetlerinize artık ihtiyaç duyulmayacak," dedi kısaca. Kapıyı kapatmamak için kenara çekildi ve Harry'nin gitmesini beklediğini açıkça belli etti.

Harry'nin gözlerinde bir kez daha öfke parladı. Grace'e uzun bir alay bakışı attı. Grace bu bakışa kavgacı bir küçümsemeyle karşılık verdi, çenesini kaldırdı ve Trevor'a çoktan tanıdık gelen inatçı bir hareketle burnundan aşağı baktı.

Harry umursamazca, "Demek doğru," diye söylendi, onu küstahça bir aşağı bir yukarı süzüyor, gözleri bilerek onun uzun, biçimli, göğüs dekoltesi bacaklarında geziniyordu. "Sanırım cevapsız kalan tek soru, lord hazretlerinin nişanlın mı . . yoksa sevgiliniz mi olduğu."

Ateşböceği, Trevor'ın yumruğu Sör Harry'nin çenesiyle buluştuğunda ahırda çınlayan ani ve keskin çatırtıyla irkildi. Şövalye acı içinde homurdanarak duvara çarptı ve sonra ahırın saman kaplı zeminine doğru yavaşça kaydı. Grace küçük bir şok çığlığıyla Firefly'ın dizginini bırakıp ahırın kapısına koştu ve kapının üzerinden bakınca Harry'nin yavaşça bir dirseğinin üzerinde doğrulduğunu, bir eliyle de çenesini ovuşturduğunu gördü. Trevor'a baktı ve gözlerindeki alev alev yanan öfkeden fiziksel olarak geri çekildi. Yerden iki uzun adımda geçerek Harry'nin üzerinde durdu.

Yerdeki adama ölümcül bir ses tonuyla "Seni bunun için çağırmalıyım, seni piç!" dedi.

Harry acı dolu bir yüz ifadesiyle başını salladı. "Soyuma yapılan hakaret bir yana, sanırım bu soruma cevap oldu," dedi, beceriksizce ayağa kalkıp artık umutsuzca lekelenmiş ve kırıışmış ceketini düzelterek. "Kötü davranışlarım için özür dilerim, Bayan Grace." Ona doğru sertçe eğildi, Trevor'a kısaca başını salladı ve ahırdan çıktı.

Trevor onun gidişini izledi, adamın iğrenç kıyafeti karşısında dudakları tiksintiyle kıvrılmıştı. Kabinin hemen içinde sessiz duran Grace'e döndü. Kadın öfkeyle ona baktı, ellerini iki küçük yumruk haline getirmiş, kalçalarının üzerine sıkıca yerleştirmişti. Trevor o zarif kalçalara baktı ve hemen aklına şu geldi

ellerinin altındaki sert kıvrımlarını hissetti. Vücudu içgüdüsel bir tepkiyle gerildi. Yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi.

Bu gülümseme Grace'i çileden çıkardı. "Bu ne cüret!" diye ayağını yere vurarak ona saldırdı. "Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" Başını salladı ve Harry'nin verdiği zararın boyutunu bile anlamadığını görünce ayağını tekrar yere vurdu. Harry köye döndüğünde, Ackerly ahırında neler olduğunu herkese anlatacaktı. Kısa süre içinde tüm köy bu hikâyeyi duyacak ve Grace'in *gerçekten* de Huntwick Kontu'yla evlenmeye niyetli olduğunu düşünecekti. Evlilik gerçekleşmediğinde, herkes otomatik olarak en kötüsünü varsayacaktı: Grace'in başından beri gerçekten onun sevgilisi olduğunu.

Trevor onun aklını kaçırdığını düşündü. "Ne yapmamı isterdin?" diye sordu inanamayarak. "Seni bu ahırda, gözlerimin önünde parçalamasına izin mi verseydim?" Ona karşı giderek artan hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu.

"Kendi başımın çaresine bakmama izin verebilirdin," dedi öfkeyle. "Harry'yle daha önce de başa çıktım," diye ekledi ve bölmeden çıkıp kapıyı arkasından sıkıca kilitledi. Trevor'ın yanından geçmeye başladı, tamamen odasına kaçmak ve Kont ve arkadaşı nihayet kadar dışarı çıkmamak niyetindeydi, ama Trevor usulca önüne geçerek onun çıkışını engelledi. Şefkatli bir gülümsemeyle ona baktı.

"Kendi başının çaresine bakmak zorunda değilsin Grace," dedi, sesi derin ve boğuk bir hal almıştı.

"Öyle yapmayı tercih ederim, lordum," diye karşılık verdi tüm duygulardan arınmış bir ses tonuyla, adamın sesinin üzerinde yarattığı neredeyse manyetik etkiyi kendine bile itiraf etmek istemiyordu. Neredeyse tanıştıkları andan itibaren bu adamla girdiği irade savaşından yorgun düşmüştü ve şimdi ondan ve onun hislerini bulandırmasından uzaklaşmaktan başka bir şey istemiyordu. "Lütfen yolumdan çekilir misiniz?" Yorgun bir sabırla ona baktı.

Trevor ona uzun ve değerlendirci bir bakış attıktan sonra tek kelime etmeden kenara çekildi. Kadın onu iterek ahırdan çıktı, uzun saçları her akıcı adımda sallanıyordu, burnu havadaydı. Adam onun gidişini izledi, kalçalarının zarif hareketine hayranlıkla baktı. Grace avluyu geçip evin içinde kaybolurken arkasına bakmadı.

Bingham Ackerly ön merdivenlerde durmuş, bir kolunu en küçük kızına sımsıkı sarmış, asil misafirlerine gülümseyerek veda ediyordu. Sebastian'ın elini sıkarken derin bir minnettarlıkla, "Yaptıklarınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır, Majesteleri," dedi. Mercy hiç utanmadan yakışıklı düke baktı, küçük başını çevreleyen geniş beyaz bandajın altında kocaman mavi gözleri bariz bir hayranlıkla parlıyordu.

Sebastian nadiren bahşedilen bir gülümsemeyle uzanıp kızın ipeksi kumral buklelerini düzeltti, sonra da çenesinin altından şefkatle vurarak, "Beladan uzak dur, ufaklık," diye uyardı. Her ne kadar bunu bir rica değil de talimat olarak dile getirse de, alaca gözleri nadiren görülen nazik bir parıltıya sahipti. Bu tuhaf genç kız, içinde daha önce var olduğunu bilmediği bir şeye dokunmuştu. Eğilip kızın küçük elini centilmen bir tavırla öptü, ardından sığ basamaklardan inerek bekleyen arabaya bindi.

Evin içinde, erguvan sarısı güzel bir sabahlık giymiş olan Grace, ön salonun penceresinde durmuş, perdelerdeki küçük bir aralıktan içeri bakıyordu. Trevor'ın babasıyla bir süre konuşmasını izledi, sonra ciddiyetle Mercy'nin elini sıktı ve parlayan bordo arabada düke katıldı. Arabanın açık kapısından Trevor'ın koltuğuna yerleşmesini, düke bir şeyler söylemesini ve sonra doğrudan penceresine bakmasını izledi.

İçgüdüsel olarak geri çekildi. Adamın kendisini göremeyeceğinden emin olmasına rağmen, gidişini izlediğini ona belli etmek istemiyordu ve onun gidişini görmekten dolayı garip bir kayıp hissi duyduğunu itiraf etmekten daha da çekiniyordu. Tekrar bakmanın güvenli olduğunu düşündüğünde, uşak çoktan kapıyı kapatıp kilitlemişti. Araba durana ve kısa yoldan yola inene kadar sessizce izledi. Pencereden uzaklaştı ve ağır perdenin yumuşak bir hışırtıyla yerine düşmesine izin verdi.

"Bayan Grace?"

İstenmeyen düşüncelerinden uzaklaştığı için mutlu olan Grace, evde salon hizmetçisi olarak çalışmaya yeni başlayan köyden gelen genç kıza gülümsedi. "Ne oldu, Millie?" diye sordu hoş bir ses tonuyla.

"Lord Hazretleri gittikten sonra bunu size vermemi istedi, hanımefendi." Grace'e katlanmış bir kâğıt parçası uzattı, sonra beceriksizce reverans yaptı ve odadan koşarak çıktı. O kadar korkmuştu ki Grace ona seslenmeye bile cesaret edemedi.

ve ona bu evin üyelerinin reverans yapmasını istemediklerini söyleyin.

Notu hangi asilzadenin yazdığını sorma zahmetine de katlanmadı. Biraz temkinli bir şekilde notu açtı ve kısa içeriğini gözden geçirdi. Okudukları onu aniden ve yeniden sinirlendirerek dışlarını sıkmasına neden oldu. Son sözü Earl söylemişti. Cesur ve etkileyici bir elle yazmıştı:

Sarılar içinde çok güzel görünüyorsunuz, sevgili Grace, ama sanırım ben sizi pantolonunuzla tercih ederim. Bir hafta içinde taşradaki malikâneme yerleşeceğim. Kısa bir süre sonra sizi ziyaret edeceğim.

Sevgiler, Trevor

Öfkelenen Grace notu buruşturup salonun şöminesine fırlattı. İstedığı ya da ihtiyaç duyduğu son şey Huntwick Kontu'nun Pelthamshire yakınlarında yaşamasıydı. Notun kenarlarının alev almasını ve kıvrılıp kül olmasını izledi. Kâğıdın son parçası da alevlerin arasında kaybolduğunda, acımasız bir memnuniyetle başını salladı ve Patience'ı aramak için salondan dışarı çıktı. Ablası bu yıl da Sezon için Londra'ya gitmesi konusunda ona baskı yapmaya başlamıştı. O ve Faith, annelerinin en büyük kız kardeşinden açık bir davet almışlardı. Grace şimdiye kadar bütün baharı şehirde geçirme fikrini hem tatsız hem de yararsız bulmuştu. Ama birdenbire köyden ayrılma ihtimalini çok çekici bulmaya başladı. Trevor kendi bölgesine taşınmakta ısrar ederse, stratejik olarak onun bölgesine çekilecekti. Şansı yaver giderse, Huntwick Kontu dönmeden çok önce Pelthamshire'dan uzaklaşmış olacaktı.

Görkemli araba tekrar köyün eteklerindeki küçük hanın önünden geçerken, Trevor pencereden dışarı baktı, ağzında düşünceli bir gülümseme dolaşıyordu.

"Genç bakirelerin bekâretini senin tarzında bozmayı hayal bile edemezdim, Hunt." Sebastian bu sözleri hafifçe söyledi ama kaşları onaylamaz bir ifadeyle çatıldı.

Trevor, arkadaşının Grace'i arama nedeninin tamamen cinsellik olduğu yönündeki hatalı varsayımından biraz rahatsız olmuş bir şekilde, "Değil," diye cevap verdi.

Dük yılmadı. "Bakireler," dedi açıkça, "beladan başka bir şey değildir."

Kont Sebastian'a kaşlarını kaldırdı. "Bana ders mi veriyorsunuz majesteleri? Belki de yaşınızın ve seyahatlerinizin size kazandırdığı engin tecrübeyle konuşuyorsunuz, benim genç, acemi düküm?" Tekrar pencereye döndü. "Lütfen. Bana vaaz verme Sebastian. Dükün buz gibi küçümseyen bakışlarını mükemmelleştirmeye odaklanmalısın."

Sebastian bu şakayı duymazdan geldi. "Grace Ackerly'yi sevgiliniz yapmak zevkten çok rahatsızlık verir, sizi temin ederim," diye kesin bir dille uyardı.

Trevor'ın zihninde dans etmek için uygunsuz bir görüntüler geçidi o beklenmedik anı seçti: Grace, uygunsuz bir şekilde dikkat dağıtan pantolonunun içinde, saçları bağlı değil, bembeyaz dişlerinin arasında uzun bir ot parçası, ne kadar çekici görüldüğünün tamamen farkında değil; Grace başını savuruyor ve henüz ona sormamış olmasına rağmen meydan okurcasına onunla evlenmeyeceğini ilan ediyor; Grace yatağında görüldüğü gibi, muhteşem saçları yastıklarının üzerine dökülüyor, kadifemsi mavi gözleri tutkuyla dolu, onu yanına çağırıyor. . .

Kararlı bir şekilde *bu* düşünceyi zihninin gerisine itti ve arabanın karşısındaki arkadaşına baktı. "Onu karım yapmak çok daha kötü olabilir," dedi usulca. Pencereden dışarıya, geçip giden manzaraya baktı, dolayısıyla normalde soğukkanlı olan arkadaşının şok ifadesini kaçırdı.

Yedinci Bölüm

Arabanın tekerleğinin çıkardığı belirgin takırtı Wilson'ı şaşırttı. Normalde kibirli olan Caldwell uşağı, ancak onursuz bir koşu olarak tanımlanabilecek bir şekilde ön kapıya doğru acele etti. Yine de nefes nefese kalmıştı ve kapıyı açmak için çok geç kalmıştı; Huntwick Kontu muhteşem malikânesi Willows'un eşiğinde durmuş, biraz dağınık ve oldukça mahcup uşağına geniş geniş sırtıyordu.

Ufak tefek adam kendini hızla toparladı ve birkaç saniye içinde her zamanki aşırı ağırbaşlı ve kibirli tavrına geri döndü. "Lordum," diye mırıldandı hafifçe eğilerek. "Her ne kadar sizi iki gün daha beklemiyor olsak da, tekrar evde olmanızın ne kadar güzel olduğunu söyleyebilir miyim?"

"Aynı fikirdeyim Wilson," dedi Trevor, yaşlı adamın sırtını sıkıca sıvazlayarak. İçeri girdi ve muhteşem girişe memnuniyetle baktı. Tertemiz mermer zemin pırıl pırıl parlıyor, saten gül ağacıyla kaplı duvarlar yeni sürülmüş cilayla ışıldıyordu. Başının üç kat yukarısında asılı duran ışıltılı kristal avize, otuz odalı malikânenin zemin seviyesinden neredeyse çatısına kadar yükselen kemerli camlardan içeri süzülen güneş ışığıyla odanın etrafında sayısız küçük gökkuşağı oluşturuyordu.

Trevor her bir malikanesinde yıl boyunca tam bir hizmetli kadrosu istihdam etse de, sekreteri, aşçısı, kahyası, uşağı, uşağı ve arabacısından oluşan en güvendiği personelinde oluşan küçük bir birlik de tuttu. Bu küçük ve etkin grup onunla birlikte seyahat eder, hangi evde olursa olsun orada ikamet ederdi. Bulunduğu yer neresi olursa olsun sıkı sıkıya uyduğu oldukça katı bir günlük program izlediğinden, Trevor'ın tüm ihtiyaçlarını neredeyse kendisi bile bilmeden tahmin etmekte çok ustalaşmışlardı. Sonuç olarak, tam da sezon başlarken Londra'dan taşınmaları için çağrılmaları onları pek şaşırtmadı. Her zamanki beceriklilikleriyle sorunsuz bir şekilde devreye girip evin devralmayı başardılar. Varlıkları şimdiden büyük bir fark yaratmıştı.

uzun süredir yaşanmayan malikânenin durumu. Çocukluğunun geçtiği bu ev aynı zamanda Trevor'ın en az zaman geçirdiği yerd, dolayısıyla odaların çoğu yıllardır kapalıydı. Kâhya tarafından yetkin bir şekilde bakımı yapılmasına rağmen, ev oldukça ıssız bir hava almıştı. Ancak şimdi Trevor nereye baksa hizmetkârların yoğun bir şekilde çalıştığını görüyordu; gümüşleri parlatıyor, pirinç eşyaları cilalıyor, mobilyaların tozunu alıyor ve konağın ön cephesinin büyük bir kısmını kaplayan geniş pencereleri temizliyorlardı.

Trevor bu evde büyümüşü; muazzam, korkutucu, soğuk ve güzel bir malikânede kaybolmuş küçük bir çocuktur. Erkek ya da kız kardeşi olmayan Trevor'ın arkadaş olarak sadece hizmetçileri vardı. Oldukça uzak bir malikâne olduğu için, Söğütler tamamen kendi kendine yetecek şekilde işletiliyor, hizmetkârlarını barındırmak veya destek sağlamak için yerel bir köye ihtiyaç duymuyordu. Anne ve babası sevgi dolu olsalar da, erken çocukluk döneminin çoğunu evden uzakta geçirmiş, Avrupa'nın ısıltılı başkentlerinde hiç bitmeyen seyahatler ve partiler döngüsüne göz kamaştırıcı bir şekilde girip çıkmışlardı. Kâhya Wilson'ın nazik rehberliği ve sonunda Trevor'ın uşağı olan eski uşak Avery'nin mütevazı tavsiyeleri olmasaydı, yalnız genç çocuk asla bu kadar iyi geçinemezdi. Kişisel hizmetkârlarının çoğuna sadece bir çalışan gibi değil, ailesinin bir üyesi gibi davranmasına şaşmamak gerekirdi.

Böylesine yalnız bir yaşam sürmüş olmasına rağmen, Trevor çocukluğunu mutlu ve huzurlu geçirdiğini düşünüyordu. Sabahlarını öğretmenleriyle birlikte okulda, öğleden sonralarını ise uşaklarla birlikte ata binerek ya da balık tutarak geçiriyordu. Sık sık en sevdiği hizmetkârlardan bir ya da ikisini görevleri sırasında takip eder, çok erken yaşlardan itibaren şaşırtıcı bir zekâya sahip olduğunu gösteren sivri sorular sorardı. Sonuç olarak, oldukça harika bir yaşam sürüyordu.

Trevor'ın on altıncı doğum gününde, Huntwick Kontu ve Kontesi'nin en son bindikleri geminin bir fırtınada battığı ve Trevor'ın ailesi de dahil olmak üzere tüm yolcuların kaybolduğu haberi gelmişti. Babasının işleriyle ilgilenen Londralı avukatlar bu haberi kendisine iletğinde, Trevor nasıl tepki vermesi gerektiğini tam olarak bilmiyordu. Anne ve babasını hiç tanımadığı için, elbette onların kaybından dolayı keder duymasa da üzüntü hissetmişti. Ancak çok geçmeden, artık büyük ticari çıkarların yanı sıra birkaç malikanenin günlük idaresi ve çok sayıda hizmetlinin geçiminin yükünü ve sorumluluğunu omuzlamak zorunda kalacağını keşfetti. Tecrübesiz genç adamın hakkını vermek gerekirse, bu göz korkutucu göreve kendini çabucak verdi.

Kendisine miras kalan üç malikânenin her birine seyahat etmiş, sonraki iki yılın büyük bir bölümünü bu malikâneleri yönetmekle ilgili çeşitli görevlere aşina olmak ve her malikânedeki kâhyalar ve diğer ev personeliyle tanışmak için harcamıştı. Keskin bir zekaya sahip olduğundan, her bir yerin kendine has özelliklerini çabucak öğrendi ve verimsiz veya gereksiz olduğunu düşündüğü her şeyi ayıkladı. Kısa sürede tüm malikânelerin genel verimliliğini artırdı ve bunu yaparken unvanıyla birlikte gelen zaten ürkütücü olan servetini de artırdı.

Ancak Trevor, Londra'ya gidene kadar gerçek anlamda Huntwick Kontu *olamamıştı*. Hazırcevaplığı ve doğal çekiciliğiyle kısa sürede Londra'nın seçkinlerinin misafir odalarında ve yemek masalarında gözde biri haline gelmişti. On sekiz yaşında bile yakışıklıyken, neredeyse sadece yetişkinlerle geçirdiği çocukluğu sayesinde çok daha yaşlı bir adamın duruşuna ve varlığına sahipti. Katıldığı pek çok suare, balo ve gezide, Trevor'ın babasının dahil olduğu pek çok iş girişimine ilgi duyan diğer erkeklerle temasa geçti. Eski kontun kiraladığı Londra firmasının bu işi yapmaya devam etmesinden kendi işlerini halletmeyi tercih edeceğine karar vermesi uzun sürmedi. Her ne kadar yetkin bir iş çıkarmış olsalar da, kendisinin daha iyisini yapabileceğinden emindi.

Tam da bunu yapmıştı. Söylenen ve söylenmeyen şeylerin nüanslarını yakalamakta hızlı olan verimli zihni, yeni yatırımlar, sosyal eğilimler ve nakliye teklifleri hakkındaki bilgileri katalogladı ve depoladı. Hangi yatırımın kazandıracağı, hangisinin kaybettireceği konusunda esrarengiz bir zamanlama anlayışına sahipti. Aldığı riskler, ailesinin ölümünden beş yıl sonra Trevor Avrupa'nın en zengin ve en çok aranan genç adamlarından biri haline gelene kadar defalarca daha büyük bir kârla geri döndü. Hem soylu hem de yakışıklı olması, evlenme çağında kızları olan tüm sosyete annelerinin otomatik olarak dikkatini çekmesini sağladı, ancak yıllar geçtikçe ve serveti arttıkça evliliğe olan ilgisi azaldı.

Ancak cazibesi efsanevi olarak kaldı.

Her sezon ortaya çıkan genç sosyete kızları arasında, şu kızın ya da bu kadının ya da filanca leydinin Huntwick Kontu'nun aristokrat kaşının bir hareketiyle yatağına düştüğüne dair fısıltılı söylentiler duyulurdu. Bir uşak bir baloda varlığını duyurduğunda ya da opera veya tiyatrodaki görüldüğünde, özellikle de refakatsiz katıldığında, her annenin kalbi hem umut hem de korkuyla çarpardı. Hiçbir zaman belirli bir hanımefendiye karşı tarafgirlik göstermemişti, her ne kadar herkes

Genel olarak Trevor'ın, sadece bir varis sahibi olmak ve soyunu devam ettirmek için bile olsa, yakında evlenmesi gerektiği konusunda hemfikirdi.

Şimdi, Londra'ya ilk ayak basışından on iki yıl sonra, Willows'a geri dönmüş, ismiyle birlikte ona sunabileceği her şeye en ufak bir ilgi duymayan tanımadığı bir kızla evlenmeyi zevkle düşünüyordu. Geniş mermer merdiveni tırmanıp geniş koridordan ana yatak odasına doğru yürürken içten içe gülümseyerek başını salladı, ayakları sonsuz koridorlar boyunca uzanan kalın mavi Aubusson halıya sessizce batıyordu.

"İyi günler Avery," dedi Trevor, gardırobun önünde durmuş, kontun Londra'dan getirdiği birkaç çuval dolusu eşyayı açmakta olan uşağa. Avery bir selam mırıldandı ve hâlâ eşikte duran Trevor'a pek dikkat etmeden işine devam etti. Kont, uzun yıllardır görmediği odalara dokunaklı bir merakla baktı ve o zamandan beri değişen pek çok şeyi düşündü. Kendisine miras kalan üç malikânenin hepsi büyük ölçüde iyileştirilmişti ve biri İngiltere'de, ikisi Fransa'da olmak üzere üç tane daha edinmişti. Huntwick Kontu olmasından bu yana geçen süre içinde serveti dört kattan fazla artmıştı. Birkaç gemicilik şirketinin sahibiydi ve Amerika'nın yanı sıra Kıta'nın her yerinde ticari çıkarları vardı. Şimdiye kadar servetini paylaşmak isteyeceği kimseyi bulamamıştı.

Birdenbire daldığı hayalden sıyrılarak odanın öbür ucundaki kapalı ve sıkıca kilitlenmiş çift kapıya baktı. Bu kapıların ardında ne olduğunu tam olarak bilmesine rağmen, kendisini karşı konulmaz bir şekilde onlara doğru çekilmiş buldu. Odanın içinde yavaşça yürüdü, anahtarı iyi yağlanmış kilitte çevirdi ve kapıları açtı.

Kilitli kapıların beklenmedik bir şekilde açılmasıyla Avery nihayet başını kaldırıp, özenle katlanmış kravatlarını titizlikle sıraladığı büyük gardırobun çekmecelerine baktı. "Lordum," diye söze başladı, sonra Trevor'ın bitişik odaya açılan açık kapıların eşiğinde durduğunu görünce şaşkın bir merakla durdu. Kont yavaşça bitişikteki banyo odasından geçerek kontes için ayrılmış süite doğru yürüdü. Avery kaşlarını birleştirdi, sonra omuz silkti ve işine döndü.

Trevor merakla geniş odaya baktı ve daha önce çocukken bile bu odaya hiç girmediğini belli belirsiz bir şaşkınlıkla fark etti. Geniş ve güzel bir oda olmasına rağmen, bu odayı tam olarak

Grace'i bu narin ve kırılgan ortamda hayal etti. Beyaz lake tuvalet masasına doğru yürüdü ve parmak uçlarını cilalı yüzeyde hafifçe gezdirdi, hareketleri masanın üzerinde duran eğimli aynalara yansdı. Arkasında, ortadaki aynanın çerçevelediği, annesinin bir zamanlar içinde uyuduğu saçaklı yatak duruyordu.

Döndü ve yavaşça odayı geçti, pürüzsüz mavi ipek örtüye ve dolgun, el değmemiş yastıklara baktı. Gölgeğin her bir köşesinden sarkan bağlanmış perdeleri açık tutan altın bir püskülü parmakladı. Gözlerini kapadı ve Grace'i orada kıvrılmış, saçları açık mavi ketenin üzerinde parlak, kıvrırcık bir bayrak gibi uyurken hayal etmeye çalıştı ama yine de yapamadığını fark etti.

Ani bir farkındalık onu çarptı.

Süslü ortamın Grace'in ateşli kişiliğine uymamasının, onun oraya ait olmadığını düşünmesinin nedeniyle pek ilgisi yoktu. Her şey onun beklentileriyle ilgiliydi. Grace'le bir gelecek hayal ettiği ilk andan itibaren, onu sadece kendi odalarında, kendi yatağında uyurken, kollarına sarılmış olarak hayal etmişti.

O yatakta asla uyumayacak, diye yemin etti dönüp odadan kendi süitine doğru hızlı adımlarla yürürken. İsterse odayı giyinme odası olarak kullanabilirdi ama gecelerini onun yatağında, onunla birlikte, ait olduğu yerde geçirecekti.

Ana odaya geri döndüğünde Avery'nin eşyalarını yerleştirmeyi bitirdiğini ve şimdi şaşkın şaşkın kendisine baktığını gördü. Trevor şaşkın uşağa sırttı ve tekrar bağlantı kapılarına baktı. "Şu andan itibaren bunları açık turalım, olur mu?"

"Nasıl isterseniz, elbette," diye kabul etti Avery, her zamanki soğukkanlılığını hemen geri kazanarak. "Başka bir şey var mı lordum?"

Trevor neşeyle, "Hayır, teşekkür ederim Avery," dedi ve gevşetmek için kravatını çekiştirdi. Avery, Kont'un kravatı çekişini izlerken irkildi. Karlı beyaz ketenden dikdörtgen parçanın tek parça halinde güvenli bir şekilde yere düştüğünü görene kadar nefesini tuttu. Eğildi ve gitmek için döndü, sonra bir an için arkasına baktı.

"Evet, Avery?" Trevor uşak konuşmadan sordu. "Evde olmak güzel, lordum."

"Evet, Avery," dedi Trevor dalgın dalgın, sabah Grace'le yüzleşeceği anı düşünürken. "Burada olmak çok güzel."

Sekizinci Bölüm

Ertesi sabah Trevor'ın arabası Ackerly'lerin evinin önünde durduğunda, kendini kapının suratına çarpılmasına hazırlamıştı. Grace'in işleri zorlaştıracığını, hatta onu görmeyi reddedecek kadar ileri gidebileceğini düşünüyordu. Onu gitmiş bulmayı beklemiyordu.

"O ve Faith Sezon için Londra'ya gittiler," dedi Mercy onu içeri davet ettikten sonra, gözünün üzerindeki büyük morluk iyileştikçe kenarları sarımsı görünmeye başlamıştı. Ona şaşkın bir bakış attı. "Bana dönüşünden hiç bahsetmedi. Sizi beklediğini sanmıyorum lordum."

Trevor alaycı bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Sanırım öyle yaptı," diye mırıldandı nefesinin altında. Grace'in kendisinden kaçmak için gösterdiği çabalar karşısında eğlenmekle sinirlenmek arasında gidip gelirken, bunu yapmaya çalışacağını bilmesi gerektiğini kendi kendine itiraf etti.

"Affedersiniz lordum?"

Trevor genç kıza baktı ve sıkıca gülümsedi. Ayağa kalktı ve salonda volta atmaya başladı, ellerini arkasında kenetlemişti, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Hiçbir şey," diye dalgınca cevap verdi. Pencerenin önünde durup ahırların rustik manzarasına baktı. Bir elini yüzüne götürdü, işaret parmağını düşünceli bir şekilde dudaklarına dokundurdu ve bir süre daha sessizce durdu, seçeneklerini düşünürken kaşları çatılmıştı. Sonunda kararını verdi.

"Mercy," dedi dönerek. Onun neredeyse tam arkasında durduğunu görünce şaşırarak neredeyse ona çarpıyordu. Kadın beklentiyle ona baktı. Adam sırtıttı, aniden keyiflenmişti. "Kız kardeşinle evleneceğim," diye açıkladı.

"Hangisi?" Mercy gülerek sordu. Narin bir kaşını kaldırdı, sonra hareket çürüğünü tahriş edince yüzünü buruşturdu.

Trevor ona sakinleştirici bir bakış attı ama kendisine Grace'i hatırlatan bu kıvrak zekâlı cevabı içten içe övdü. "Hangi kız kardeşi kastettiğimi gayet iyi biliyorsun."

Mercy'nin gözleri dans etmeye başladı. "O biliyor mu?"

Trevor başını salladı. Mercy'nin yüzündeki yaramaz neşeyle gülümsemesi genişledi.

Mercy sahte bir ciddiyet tonuyla, "Grace'in yapmak istemediği bir şeyin kendisine söylenmesini pek hoş karşılamadığını bilmen gerektiğini düşünüyorum," diye uyardı.

Trevor güldü ve onun kıvrıkcık kumral saçlarını karıştırdı. "Öyle olduğunu hayal bile edemiyorum," diye onayladı.

Mercy sinirli bir şekilde kaşlarını çatarak adamın elinin altından sıyrıldı, sonra kendini toparladı ve aşırı doldurulmuş bir kanepenin koluna tünedi. "Grace'in muhtemelen özellikle sizden uzaklaşmak için gittiğini düşünürsek, bunu nasıl başaracaksınız lordum?"

"Bu yüzden mi gittiğini düşünüyorsun?"

Mercy başını salladı. "Bundan neredeyse eminim. Bir hafta öncesine kadar bütün bir sezon boyunca Londra'ya gitme fikrine şiddetle karşı çıkıyordu. Her zaman, Londra'da tek bir Sezon boyunca boğulmaktansa, cehennemde beктаşı üzümlü tart pişirerek üç sefil ay geçirmeyi tercih edeceğini söylerdi."

Trevor keskin bir kakhaha attı. Bu kesinlikle Grace'in söyleyeceği bir şeye benziyordu. "Notumu aldığımda Londra hakkındaki fikrini değiştirmiş olmalı. Onu arama niyetim konusunda uyarmak biraz stratejik bir hata olmuş gibi görünüyor," dedi. Mercy'ye baktı ve ayıldı. "Yardımaınıza ihtiyacım olabilir."

Mercy şaşırmış görünüyordu. "Ne yapabilirim ki? Patience'ın Londra'ya gitmeme izin vereceğini sanmıyorum." Gözlerini devirdi ve her zamanki pantolon ve çizmelerinden oluşan kıyafetine . "Ayrıca, giyecek *hiçbir şeyim* yok."

Trevor gülümsedi ve bir an tereddüt etti. "Babanı bir nişan sözleşmesi imzalamaya ikna etmek için yardımına ihtiyacım olabilir," dedi sonunda.

Bunun üzerine Mercy tereddüt etti. "Bilmiyorum lordum. Bu konuda doğru hissettiğimi sanmıyorum. Yani, ya Grace gerçekten seninle evlenmek istemiyorsa ve sen onu ikna edemezsen?"

Gözleri nazik bir mizahla parlıyordu. "Grace'in benimle evlenmeyi gerçekten istemediğinden oldukça eminim ama onu evlenmeye ikna edebileceğimden de eminim." Trevor'ın ifadesi değişti, sözlerine ağırlık katmak için ağırlaştı. Mercy'ye kararlı bir bakış atarak, "Tek dileğim onu mutlu etmek," dedi. "Eğer onu benimle evlenmeye ikna edemezsem, söz veriyorum onu yalnız bırakacağım."

Mercy uzun bir süre Trevor'a baktı, kız kardeşini gerçekten bu kadar önemseyip önemsemediğine, onu gerçekten mutlu etmek isteyip istemediğine karar vermeye çalıştı. Trevor onun bakışlarına karşılık verdi, içten kararlılık dolu bakışları Mercy'nin sessizliğini sürdürmesi üzerine yerini endişeye bıraktı. Bu kısa süreli endişe ifadesi, kız kardeşinin onun için ne anlama geldiği konusunda onu ikna etti. Bu, genç bir kızın bir erkekle bir kadın arasındaki şefkatli duygulara ilk bakışıydı ve küçük elini bir gün kardeşi olmayı uman adamın koluna koyarken gözleri bilinçsizce yumuşadı. "Ben yaparım," dedi usulca.

Trevor uzun bacaklarını arabaya uzattı ve başını pelüş, koyu yeşil kadife koltuğun arkasına yaslayarak baharın tüm görkemli renkleriyle bezenmiş İngiliz kırsalının geçip gidişini izledi. Arada bir uzanıp parmaklarını güvercin grisi seyahat ceketinin cebinde gezdirdiyordu; Grace'in babasıyla yaptığı nişan sözleşmesinin güvenle saklandığı cep.

Mercy'nin yardımıyla bile olsa, Bingham Ackerly'yi avukatlarından hazırlamalarını istediği belgeleri imzalamaya ikna etmek kolay olmamıştı. Babasının, Trevor'ın bu olasılığı kendisiyle konuşmasına izin vermesi için bile tam yirmi dakika ikna edici bir tartışma yürütmesi gerekmişti. Mercy'nin kaza geçirdiği gece Bingham, Trevor'ı kızlarının yetiştirilmesiyle pek ilgisi olmayan bir adam olarak etkilemişti. Daha fazla yanılmış olamazdı, bu onu şaşırtan bir yanlış değerlendirmeydi.

Trevor genellikle tanıştığı insanlar hakkında şaşmaz içgüdülere sahipti. Ne yazık ki Grace'i kazanmakla meşgul olması, etrafındakileri algılayışının bulanıklaşmasına neden olmuştu. Bu yüzden babasıyla yaptığı konuşmaya hazırlıksız ve belirgin bir dezavantajla girmişti. Daha da kötüsü, Bingham neden orada olduğunu hemen anlamış ve Trevor'ı, her zaman yaptığı gibi rakibini kaçınılmaz bir teslimiyete hazırlamadan kendini açıklamak gibi rahatsız edici bir duruma sokmuştu.

Kendini sessiz, bilgili adama Grace'e ilk görüşte vurulduğunu, daha sonra yaptıkları her konuşmada ondan daha çok etkilendiğini ve bu nedenle karı koca olarak iyi anlaşacaklarına inandığını söylerken buldu. Geriye dönüp baktığında bu sözler basmakalıp, prova edilmiş ve tamamen mide bulandırıcı geliyordu. Bunu takip eden konuşmayı sonsuza dek hatırlayacağını biliyordu, çünkü bu konuşmayı her zaman hayatında tamamen alt edildiği birkaç andan biri olarak anımsayacaktı.

Bay Ackerly birkaç dakika düşünceli düşünceli baktıktan sonra, "Sanırım kızım sizin hakkınızda çok kötü şeyler düşünüyor, Lord Caldwell," diyerek Trevor'ı şaşkına çevirdi.

Trevor'ın nutku tutulmuştu, bu kadar açık bir ifadeye uygun bir yanıt bulamıyordu. Bu durumdan tamamen kendisinin sorumlu olduğunu bilmesine rağmen, kendisini nadiren bulduğu bir pozisyon olan savunmaya çekilmekten rahatsız olduğunu hissetti. "Bana kesinlikle böyle bir izlenim verilmedi Bay Ackerly," dedi sonunda tarafsız bir tonda.

Bingham ona doğrudan baktı. "Lordum," diye söze başladı, okuldaki bir öğretmen yaramaz bir öğrenciyle konuşurken takındığı üstün tavrıyla, "kızım Meclis Salonu'ndaki ilk görüşmenizden sonra arabamızla eve döndüğümüzü çok net hatırlıyorum. Sizin hakkınızdaki izlenimleri hakkında söyleyecek çok şeyi vardı. Sanırım en çok tekrarladığı tanımlama 'aldatıcı kadın' oldu, ancak sizi temin ederim ki çok daha fazlasını söyledi. Ayrıca o akşam sizinle birlikte masada çok rahatsız görünüyordu ve ertesi gün siz ve Majesteleri ayrılırken onun dikkat çekici yokluğunu fark etmeden edemedim. Tüm bunlara ek olarak," diye devam etti, "Sezon boyunca Londra'ya gitmekten hiç hoşlanmadığını açıkça dile getiren Grace, siz ve Majesteleri ayrıldıktan hemen sonra birdenbire oraya gitme arzusu duymaya başladı." Bingham şaşkınlıkla başını salladı ama gözleri parlamaya başlamıştı. "İtiraf etmeliyim ki, kızımın sizden gelen bu beklenmedik teklife ilham verecek ne yaptığını merak ediyorum lordum."

Trevor masanın önünde sessizce durmuş, kayınpederi olmasını umduğu adamın, Trevor'ın Grace'in karısı olmayı kabul etmesini engelleyebileceğini düşündüğü aynı nedenleri sakince dile getirmesini dinliyordu. Yaşlı adama duyduğu saygı her geçen saniye artıyordu ve Bingham Ackerly sözlerini bitirdiğinde Trevor, Grace'i babasına karşı çıkmaya ikna etmek zorunda kalıp kalmayacağını ve onu kendisine aşık etmeye çalışıp çalışmayacağını merak ediyordu. İşin o noktaya gelmeyeceğini umuyordu. Grace'in, ailesinin çeşitli üyelerinden bariz bir sevgiyle bahsederken parlayan yüzünü hatırlıyordu ama karşılaşacağı engeller ne olursa olsun, Grace'i karısı olarak almaya tamamen niyetli olduğunu biliyordu. Grace o akşam babasından bahsetmemişti ama Trevor içgüdüsel olarak Bingham Ackerly'ye duyduğu saygının kızlarının damarlarında da güçlü bir şekilde dolaştığını biliyordu.

Bay Ackerly masasının arkasından Trevor'ı izliyor, sabırla Kont'un, genç adamın Grace'e karşı sadece onurlu niyetler beslediğine kendisini ikna edecek bir şey söylemesini bekliyordu. Trevor düşüncelerini toparladıktan sonra konuştu. "Anlıyorum efendim, gördükleriniz kızınızın benimle bir yaşamı ne hoş karşılayabileceğini ne de zevk alabileceğini düşünmenize neden oluyor." Durakladı ve gülümsedi, tanıştıkları gece portre odasında onu yavaşça incelerken yakalayışını hatırladı, sonra devam etti. "Ama görmediğiniz şey, efendim, Grace'in onu görmediğimi düşündüğünde bana nasıl baktığı. Kendini savunmaya geçmediğinde ne kadar kolay sohbet ettiğimizi de duymadınız. Ailesini ne kadar derinden sevdiğini görebiliyorum ve Tanrı bizi kutsamayı seçerse, kendi ailesine, kendi çocuklarına sahip olmaktan ne kadar hoşlanacağını biliyorum. Grace'e baktığımda, harika bir hayat arkadaşı olabilecek güçlü bir genç bayanın yanı sıra güzel ve zarif bir kontes görüyorum. bu nitelikler Grace'i olduğu kişi yapıyor. Tek istediğim daha fazlasını öğrenme şansına sahip olmak."

Bingham şüpheli görünüyordu. "Tüm bunları yirmi dört saatten kısa bir sürede ve birkaç dakikalık bir konuşmayla mı öğrendin?"

Trevor hissettiklerini daha iyi anlatmanın bir yolunu boşuna aradı, içinde filizlenenleri kelimelere dökemeyeceğini anladıkça hayal kırıklığı artıyordu.

Sonra birdenbire .

Grace Ackerly'ye aşıktı. Bunu fark ettiğinde yüzü değişti ve yüzündeki şaşkınlık ifadesi Bingham Ackerly'nin masasının diğer tarafında uzun boylu ve sessiz bir şekilde duran adama yeni bir ilgiyle bakmasına neden oldu. Ackerly o anda, Huntwick Kontu ne söylemek üzere olursa olsun, Grace'in dilerse adamın kontesi olmasına izin vereceğini biliyordu.

Trevor tekrar Bay Ackerly'ye baktı, yeşil gözleri birden ciddileşti ve yüzü yeni edindiği bilgilerin inanılmaz şaşkınlığıyla asıldı. "Kızınıza verebileceğim çok şey olduğunu zaten biliyorsunuz efendim, ama burada durup size Grace'in en çılgın hayallerinin ötesinde zengin olacağını ya da her zaman ona sağlayabileceğim en lüks evlerde yaşayacağını söylemeyeceğim - çalışma odanıza ilk girdiğimde niyetim bu olsa da. Size söyleyeceğim şey, Grace'in başka ve daha önemli açılardan zengin olacağıdır. Eğer isterse ona istediği kadar çocuk vereceğim ve hayatının her gününü bilerek yaşayabilecek.

Seviliyorlar ve her zaman bakılacaklar." Durdu ve o ana kadar sessiz kalan ama şimdi elini göğsüne , gözleri parlayan Mercy'ye baktı. Tekrar babasına baktı. "Sevildiğini her zaman bilecek efendim," diye bitirdi sözlerini, utanmaz ve sabit bakışları Bingham'ın kilitlenmişti.

Bay Ackerly bir süre sessizce oturdu, sonra yere baktı ve hışımla boğazını temizledi. "Kızlarım için tek istediğim, her birinin kendi yolunda mutlu olması," dedi. "Her zaman *umduğum* şey, anneleri ile paylaştığım gibi bir aşkı yaşama şansına sahip olmalarıdır." Ayağa kalktı ve masanın etrafında yürüdü, uzanıp Trevor'ın elini sıkıca kavradı. "Benim onayımı aldın evlat, ama korkarım bu işin sadece yarısı. Grace'imi kendi isteği dışında evlenmeye zorlamayacağım. Seni kabul etmesi için onu ikna etmek senin işin. Bunun kolay olmasını bekleme," diye uyardı. Dik başlı kızına karşı çıktığı bir şeyi yapmak zorunda olduğunun söyleneceği düşüncesiyle başını salladı.

Trevor gülümsedi, rahatladığı yüzünden okunuyordu. "Öyle olsaydı bu kadar keyif alacağımdan şüpheliyim," dedi ve yaşlı adamın elini sıktı. Bingham'ın masanın üzerinde duran ve artık imzalanmış olan yasal belgeye baktı ve ayıldı. "Geldiğimde Grace'in burada olmayacağını bilmiyordum. Niyetim izninizi almak, sonra da onu ikna etmek için acele etmemekti efendim. Onu Londra'ya kadar takip etmek ..." Trevor durdu ve alaycı bir ifadeyle başını salladı, sonra devam etti. "Belgeleri imzaladığınız için teşekkür ederim."

Bingham, "Kendi kararını verene kadar Grace'e bu işlemten bahsetmeyi ertelemek isteyebilirsin," diye tavsiyede bulundu. "İçimden bir ses onun satın alındığını söylüyor."

Trevor kıkırdadı. "Çok iyi bir tavsiye, efendim."

Arkasını döndüğünde Mercy'nin köşede kıvrılıp tüm bu alışverişi izlediği büyük, şişirilmiş sandalyeden ona bakıp gülümsediğini gördü. "Hep bir erkek kardeşim olsun istemişimdir," dedi mutlulukla. Aklına ani bir düşünce geldi. "Kız kardeşimle evlendiğinde Blackthorne Dükü'nü de düğüne davet edeceksin, değil mi?"

Bingham en küçük kızına parmağını sallarken Trevor onun cüretine güldü. Mercy yılmamış görünüyordu. "Sormaktan zarar gelmez," diye mırıldandı kimseye belli etmeden.

Trevor yolun dokusunun değiştiğini, Londra'nın daha sık seyahat edilen ve bakımlı sokaklarına yaklaştıkça yumuşadığını hissetti. Doğrulup oturdu.

Mercy'nin Sebastian için yaptığı evlilik planlarına gülümseyerek daha da dikleşti. Arkadaşını dikkatli olması konusunda uyarması gerekecekti, çünkü genç Mercy'nin genellikle öyle ya da böyle istediğini elde etmeyi başardığını hissediyordu. İçten içe gülümseyerek aileden gelen bir özellik olduğunu düşündü.

Araba, Arnavut kaldırımlı sokaklarda artan trafikle birlikte yavaşlamaya başladı. Grace'e kur yapmak kesinlikle zor bir iş olacaktı. Önce onu kazanmaya, kendi isteğiyle ona aşık olduğunu düşünmesini sağlamaya niyetliydi. İşleri yavaş ve sabırlı bir şekilde yürütecekti. Bir şekilde onun kendisine aşık olmasını sağlamalı, bir yandan da üstünlüğü elinde tutmayı başarmalıydı. Grace'in duruma hâkim olduğunu düşünmesine asla izin vermeyecekti, çünkü bir şey yaparsa Grace'in dişlerini sıkıp denenmemiş bir tay gibi koşacağını biliyordu.

Onu ettikten sonra, hak ettiği tüm güzellik, ihtişam ve kutlamalarla kilisede bir tören düzenleyeceklerdi, çünkü onun Londra'nın gördüğü en nefes kesici gelin olacağını biliyordu. Trevor onun koridorda yürüdüğünü, kendisine ıslıl ıslıl gülümsediğini, yüzünün aşkla parladığını hayal etti ve elleri, onu koruluktaki meşe ağacının altında tuttuğu gibi tekrar tutmak için kaşındı. Düğünden sonra Willows'ta gösterişli bir davet vereceklerdi. Ackerly'lerin evi böyle büyük bir davete ev sahipliği yapmak için çok küçüktü. Ayrıca, gece yattıklarında, Grace'in nihayet kendisinin olmasını, kendi yatağında ve kendi evinde olmasını istiyordu.

Araba durdu ve Yukarı Brook Sokağı, No. 7'nin önünde durdu. Trevor arabadan atladı ve bir uşak daha arabanın kapısını açmaya teşebbüs etmeden önce muazzam evin merdivenlerini atlayarak çıktı. Wilson ön kapıyı açmayı başardı ama bunun tek nedeni kendisinin de yeni gelmiş olması ve kapının yanında durmasıydı.

Trevor pelerini etrafında dönerek içeri girdi. İlerlerken talimatlar yağdırdı, zor durumdaki hizmetkârlar daha eşyalarını yerleştirmeye fırsat bulamadan onun emirlerini yerine getirmek için acele ettiler. "Wilson, on beş dakika içinde şehir arabamı hazırla. Akşam için dışarı çıkacağım. Avery geldi mi? Gece kıyafetlerini hazırlaması için ona ihtiyacım olacak." Trevor durdu, bir an düşündü, sonra devam etti. "Boş ver, ona kendim söylerim. Ayrıca aşçı bulabildiği her şeyden bir tepsi göndersin. Açlıktan ölüyorum." Hessian giysili bir ayağını meşe merdivenlere koydu, sonra döndü ve ekledi, "Çiçeklere de ihtiyacım olacak. Güller, sanırım, ve ... umm ... papatyalar." Döndü ve basamakları ikişer ikişer çıktı, çıkarken uşağının adını haykırmaya başlamıştı bile.

Wilson, Trevor'ın evin üst katlarına doğru gözden kayboluşunu izledikten sonra arkasını döndü ve arabayı hazırlaması için bekleyen uşağa talimat verdi. Kâhya, sadece iki gün kaldıktan sonra personelinin bir kenara bırakıp Londra'ya dönme talimatı karşısında herhangi bir rahatsızlık hissettiyse bile bunu iyi saklamıştı. Yine de, normalde öngörülebilir olan Kont'un bu alışılmadık hareketlerini merak etmiş olmalıydı. Özel olarak, Willows'a gitme çağrısını aldığı anda, bunun altında bir kadının yattığını hissetmişti. Şimdi, Trevor'ın son talimatıyla ikna olmuştu. Hem de tam zamanında. Ona göre Kont çok uzun zamandır yalnızdı. Bir hizmetçiyi durdurdu ve onu bu son yolculukta kontla birlikte seyahat etmiş olan uşaklardan birini bulmaya gönderdi. Merdivenlerden yukarı, işverenin kaybolduğu yöne doğru bakarken, tüm bunların kökenine ineceğini düşündü.

"Avery!" Trevor odasına varmadan önce tekrar seslendi. Trevor tam içeri girerken şaşkın uşak koşarak dışarı çıktı ve neredeyse eşikte onunla çarpıştı. "Akşam kıyafetleri lütfen, çabuk olun." Odanın önünden geçen bir uşak gördü. "Smythe!" Canlı giysili adam hemen kapıda yeniden belirdi. "Sekreterime söyle, bu akşamki etkinlikler için aldığımız tüm davetiyeleri göndersin." Smythe başıyla selam verip odadan çıktı, sonra da efendisinin emrini yerine getirmek için aceleyle dönüp koridorda koşmaya başladı.

Trevor, siyah ceketini ve pantolonunu çoktan hazırlamış olan ve yatağın üzerine eğilmiş, kusursuz bir şekilde ütülenmiş kolundaki var olmayan toz zerreciklerini fırçalayan Avery'ye döndü. Trevor çenesini ovuşturarak, "Benim de tıraş olmam gerekecek," diye ekledi.

Trevor'ın tıraş malzemelerinin bulunduğu çantayı henüz bulamamış olsa da Avery her zamanki gibi soğukkanlı ve tedirgin görünmeyi başarmıştı.

Yirmi dakika sonra Trevor basamakları tertemiz, mükemmel dikilmiş gece kıyafetleri içinde, çenesi düzgünce tıraş edilmiş olarak indi. Bir elinde Grace'in babasının kendisine verdiği adrese giderken incelemesi için akşamki baloların listesi, diğer elinde ise pembe çay gülleri ve beyaz papatyalardan oluşan zevkli bir buket vardı. Wilson ön kapıyı açtı ve Trevor dışarı çıktı. Şoförüne Curzon Sokağı'ndaki adresi verdi, sonra da gülümseyerek arabaya yerleşti, tanımadığı nişanlısıyla birlikte olmayı sabırsızlıkla bekliyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Bayan Grace ziyaretçi kabul etmez."

"Ne demek istiyorsun?" Trevor, Grace'in teyzesinin evinde kapıyı açan kambur, yaşlı uşağa ters ters baktı. İngiltere'nin yarısını dolaştıktan sonra, Trevor bir başka aksilik karşısında neşesinin bozulmaya başladığını hissetti.

Greaves küçücük boyunun elverdiği ölçüde doğrudu ve kontun kırılmış, sabırsız ses tonundan son derece rahatsız oldu. "Söylediklerimde ciddiym lordum. Bayan Grace ziyaretçi kabul etmez."

Trevor derin bir nefes aldı ve yavaşça ona kadar sayarak bu adamın onu Grace'den bilerek uzak tutmadığını kendine hatırlattı. "Peki Bayan Ackerly'yi nerede bulabilirim?" diye sordu daha sabırlı bir sesle.

"Hangisi lordum?" diye sordu uşak kaşlarını kaldırarak.

Trevor yine öfkesini bastırmaya çalışarak gözlerini kapadı. "Hangi ne?" diye sordu.

"Tabii ki Bayan Ackerly," dedi yaşlı adam. Evin içine doğru biraz geri çekildi ve kapının eşiğindeki genç kontun biraz kaçık olduğunu düşünmüş gibi Trevor'a baktı.

Trevor'ın elleri hizmetçinin boynuna dolanmak için kaşınıyordu ama bu dürtüyü kontrol etti ve kendini cevap vermeye zorladı. "Bayan Grace," diye ısırdı sıkılmış dişlerinin arasından, hızla dağılan öfkesini kontrol etmek için her kelimeyi net bir şekilde telaffuz ederek.

Kâhyanın yüzünde şaşkın bir belirsizlik ifadesi belirdi. Greaves düşünceli bir tavırla kel kafasını kaşıyarak, "Hatırladığımdan pek emin değilim, lordum," dedi. "Dışarı çıktıklarını biliyorum ve Leydi Egerton'ın bana nereye gideceklerini söylediğinden çok eminim." Bir an gözlerini kısarak Trevor'a baktı, hatırlamak için elinden geldiğince çabaladı, sonra parlak bir düşünceye kapılarak gözle görülür bir şekilde parladı. Büyük bir hevesle Kont'a baktı. "Biliyor musunuz lordum?" diye sordu umutla.

Trevor küçük adama inanamayarak baktı, en ufak bir sağduyusu olan birinin neden böyle bir şey yaptığını anlayamıyordu

Bırakın kapılarını açmasına izin vermeyi, bir adam bile yoktu. "Bayan Ackerly'nin hizmetçisini görebilir miyim?" diye sordu sonunda.

Greaves hemen kapıyı daha geniş açtı. "Elbette lordum. Hangi bayan-" diye başladı.

"Bayan Grace!" Trevor tersledi. İçeri girdi ve yaşlı uşak ayaklarını sürüyerek uzaklaşırken eldivenlerini çıkardı. Trevor adamın neyi başarmak için yola çıktığını hatırlayacağını umuyordu. Giriş kapısından geçip bulduğu ilk odaya göz attı; karmaşık oymalı mobilyalar ve biblo kaplı masalarla süslü, kadınsı bir salondurdu bu; Trevor'ın nefret ettiği türden telaşlı bir odaydı. Ancak şöminenin yanında büyük bir içki büfesi olduğunu fark etti. İçeri girdi, kendine bolca brendi doldurdu, sonra odayı dolduran inanılmaz derecede kırılğan sandalyelerden birine usulca oturdu ve Greaves'in onu almaya gittiği yerden hizmetçinin gelmesini bekledi. Neyse ki uzun süre beklemek zorunda kalmadı. Birkaç dakika içinde küçük, yuvarlak, korkmuş görünümlü bir kız, başında çılgınca yamuk duran odaya girdi.

"Lordum?" Becky, titreyen ellerini siyah eteklerinin kıvrımlarına saklayarak reverans yaptı. Greaves'in az önce kendisine "ne yazık ki oldukça kaçık" diye tarif ettiği bu tuhaf adamla yüzleşme düşüncesi onu oldukça korkutmuştu.

Kâhyanın Becky'ye kendisi hakkında söyledikleri belli ki onu çok korkuttuğu için sinirlenen Trevor kıza bakmadı bile, sadece kadehini ışığa tuttu ve elini yavaşça bir daire çizerek şekilde hareket ettirdi. "Metresiniz kim?" diye sordu, kehribar rengi sıvının mumların titrek ışığında dönmesini izleyerek.

Hizmetçi hemen, "Bayan Ackerly, Lord Hazretleri," diye cevap verdi.

Trevor başını salladı, acımasızca gülümseyerek, "Bayan Grace mi yoksa Bayan Faith Ackerly mi?" diye sordu.

Becky gözlerini kırıştırdı. "İkisi de lordum," diye yanıtladı şaşkınlıkla.

Trevor, artık ortalıkta görünmeyen uşağa vurma isteğini bastırarak sabırla devam etti. "Elbette. Çok güzel. O halde belki bana biraz yardımcı olabilirsiniz. Bayan Grace'in bu akşam nereye gittiğini biliyor musunuz?"

"Almack'ın, lordum," diye cevap verdi kız hemen, sorusuna cevap verebileceği için gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. "Daha sonra da Lord ve Leydi Seth'in evindeki baloya gideceklerdi."

Trevor hızlıca başını salladı. "Teşekkür ," dedi kısa ve küçümseyici bir ses tonuyla.

Becky bir an bekledi, sonra artık onun varlığına ihtiyacı olmadığını fark etti. Hızlıca reverans yaptı ve garip asilzadeden ayrıldığı için çok mutlu bir şekilde ortadan kayboldu.

Trevor onun gidişini izledi ve başını salladı. Çarşamba gecesı. Almack'ın Yeri.

Brendisinden son bir yudum aldı ve dişlerini sıktı. Akşam gittikçe daha acımasız görünüyordu. Bu akşam Grace'i bulmayı umduğu onca yer arasında Almack's'ı listenin en sonuna koyabilirdi. O görkemli odalara adımını attığı anda kendisini, hepsi de aynı imkânsız umudu taşıyan bir sürü çöpçatan anne ve onların bazen pek de ağırbaşlı olmayan kızları arasında bulacaktı: Birkaç Mevsimdir İngiltere'nin en iyi evlilik avı olarak görülen, ele avuca sığmaz Huntwick Kontu'nu kapmak. Aslında, Sebastian'ın yeni kazandığı düklük unvanıyla birlikte Trevor'ın artık ikinci en iyi eş olarak kabul edileceğini kendi kendine kin gütmenden düzeltti. Egerton'ların evine girdiğinden beri ilk kez sırtıttı, bu etiketi bıraktığı için mutluydu.

Bardağını masaya bıraktı ve salondan yavaşça çıktı, White'a gidip birkaç el oynadıktan sonra Grace'le Lord Seth'in evinde buluşma fikrini düşündü. Bir an daha düşündükten sonra vazgeçti. White's'ta bu gece muhtemelen iyi bir arkadaş bulamayacaktı. Seth Kontu Lord Jonathon Lloyd ve küçük kardeşi Gareth, Trevor'ın en yakın arkadaşlarından ikisi, kesinlikle ortaya çıkmayacaklardı. Eğer Amanda Lloyd bu gece bir balo vermeyi planlıyorsa, kocası da yanında olacaktı. Muhtemelen genç kayınbiraderini de yardım etmesi için ikna etmişti. Trevor, Seth'in ağırbaşlı kontunun güzel, coşkulu genç karısını düşününce sevgiyle gülümsedi. Bu gece onları tekrar görmekten büyük keyif alacaktı.

Kararını vermiş olan Trevor ön kapıya doğru yürüdü. Birkaç dakika önce onu çok sinirlendiren yaşlı uşak şimdi girişe yakın bir sandalyede oturmuş, çenesini göğsüne dayamış, huzur içinde horluyordu. Uyuyan adama sert bir bakış atan Trevor, sessizce ön kapıyı kendisi açtı ve dışarı çıktı. Büyük bir memnuniyetle ağır kapıyı olabildiğince yüksek sesle çarptı. Kapının hemen içinden gelen irkilmiş çığlık kulaklarına müzik gibi geldi. Haklı çıktığını hissederek, dik merdivenlerden aşağı, bekleyen arabasına doğru yürüdü ve genişçe sırtıttı.

"Almack's," dedi kapısını açan uşağa, "ve çabuk ol." Cebinden saatini çıkardı ve saate baktı. Neredeyse saat on bir. Eğer o saatten önce gelmezse, patroniçeler

kapıyı kapatıp kilitleyecekti. O saatten sonra kimse, hatta nüfuzlu Hunt-wick Kontu bile Bay Willis'i geçemezdi.

Grace kalabalık salonda neşeli bir gülümsemeyle etrafına bakınırken, her ne sebeple olursa olsun Londra'ya geldiğine ne kadar memnun olduğuna şaşırdı. Şimdiye kadar katıldığı balolar ve partiler çok görkemliydi ve tanıştığı insanlar, sadece birkaç istisna dışında, dost canlısı ve kabul ediciydi. Kendisini sorgusuz sualsiz kabul etmelerinin, teyzesinin sosyetedeki konumu sayesinde gerçekleştiğinin farkında değildi. Leydi Egerton onlara sponsorluk yapmasaydı, Faith'le birlikte tek bir davet bile alamayacaklarını bilmek onu şaşırtabilirdi. Ama sponsor olmuşlardı ve dul kontes onlara eşlik ederken, Grace katıldıkları ilk baloda kibar sosyetenin en azından genç kesimi üzerinde kalıcı ve olumlu bir izlenim bırakmıştı.

Evin çökmekte olan ihtişamından ve etraflarında uçuşan güzel giyimli insan kalabalığından oldukça etkilenmiş ve biraz da dehşete düşmüş bir halde şenliğe gelmişlerdi. Faith hemen bir dans daveti almıştı; sessiz sarışın güzelliği, Cleo Teyze'yi tanıştırması için ev sahibesine yalvaran birçok genç erkek için bir mıknatıs gibiydi.

Grace kız kardeşinin genç ve yakışıklı bir züppenin kolunda odanın içinde süzülüşünü keyifle izlerken, Faith'le tanışmak için yalvaran ama dans kartında yer bulamayan birçok erkekten birinin aklına parlak bir fikir geldi: Grace'le arkadaş olursa, Faith'in ona iyilikle bakması için çok daha büyük bir şansı olacaktı. Genç stratejist hemen Grace'e döndü. Leydi Egerton onu hem Grace'e hem de Faith'e aynı anda takdim etmiş olmasına rağmen, 'e duyduğu hayranlık apaçık ortadayken Grace'e ikinci bir bakış bile atmamıştı.

"Eğleniyor musunuz Bayan Ackerly?" diye sordu kibarca, hâlâ Faith'in odanın içindeki hareketlerini takip etmeye çalışıyordu.

Grace döndü ve başını salladı, yüzü merakla parlıyordu. "Bu benim ilk Londra balom, biliyorsun," diye itiraf etti ve adam ona doğru dalgın bir bakış fırlattığında ona gülümsedi. Bir an duraksadı, sonra adam cevap vermeyince tekrar konuştu. "Kız kardeşim ve ben sezon için geldik," diye gereksiz bir itirafta bulundu, onun da muhtemelen şehirde yeni olduğunu düşünerek.

Lord Newcombe hemen onun önerdiği konuyu ele aldı ve ilk kez tüm dikkatini ona verdi. "Bayan Faith mi demek istiyorsunuz?" Kadın başını sallayınca devam etti: "O sizin küçük kız kardeşiniz, değil mi?" Gözleri hayranlık dolu ve aç bakışlarla Faith'i odanın içinde takip etti.

"Evet, öyle," diye yanıtladı Grace başının arkasına bakarak. Genç adamın yüzündeki açgözlü ifadeyi değerlendirirken gözleri kısıldı. Adamın kız kardeşine olan ilgisine aldırılmıyordu, çünkü Faith'in bir anda popüler olmasından çok memnundu, ama Faith'e ulaşmak için onu bir basamak olarak kullanmayı planlıyorsa kesinlikle *aldırılmıyordu*. "Benekli, kürklü bir dili var, biliyorsun," diye ekledi hazırlıksız bir ses tonuyla, sadece adamın ne diyeceğini görmek için.

Lord Newcombe saygılı bir sesle, "Çok güzel bir kız," dedi. Grace kaşlarını kaldırdı.

Birdenbire kendini hatırlar gibi oldu. "Ailenizde böyle bir özellik var galiba," diye ekledi aceleyle, geç kalmış bir centilmenlik çabasıyla.

"Benekli, kürk kaplı diller mi?" Grace'in ifadesi donuk kaldı. Newcombe'un kafası karışmış görünüyordu. "Hayır, güzelliğini kastetmiştim," dedi.

Grace cevap vermedi. Aklına kötü bir düşünce geldi. Daha fazlasını duymayı beklediğini belli eder bir şekilde ona gülümsedi.

Lord Newcombe kararsızca ona baktı. Tanıdığı Londralı sosyete kızlarının çoğunun karşılık verdiği aptalca, çapkınca hazırcevaplıklara alışkın olan Lord Newcombe, istemeden de olsa içine düştüğü derinlikler hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Tuhaf turuncu saçlı bu genç kadın kibar konuşmanın yazılı olmayan kurallarını bilmiyor gibiydi. Bir süre sonra kadının doğrudan bakışları ve konuşmamaya devam etmesi onu sinirlendirmeye başladı. "Anneniz ... şey ... kadar güzel mi? . sen ve kız kardeşin?"

Grace bir kahkaha attı. "Oh, hayır, lordum, öyle olduğunu söyleyemem."

Newcombe şaşırmıştı. *Ne tuhaf bir cevap*, diye düşündü. Faith o anda dans ederek bir an için dikkatini dağıttı. "Kız kardeşin babana benziyor olmalı," dedi, sonra az önce Grace'in çekici olmadığını söylediği annesine benzemesi gerektiğini ima ettiğini dehşetle fark etti. Gafını fark edip etmediğini görmek için aşağı baktı.

Grace başını eğdi ve bir kaşını kaldırarak kıpır kıpır genç adama baktı.

"Dans etmek ister misiniz, Bayan Ackerly?" diye sordu, beceriksiz konuşmasını telafi etmek için ani bir baskı hissetti. O

kız kardeşini kızdırırsa Faith'in gözüne giremeyeceği kesindi.

Dans mı? Onun aptal olduğunu mu düşünüyordu? Grace Cleo Teyze'ye baktı, o da ona garip bir şekilde başını salladı, sanki bir tür mesaj iletmeye çalışıyordu. Grace, aklına parlak bir fikir gelene kadar kaşlarını çattı. Bu çok önemli genç yavrunun görgü kuralları konusunda bir derse ihtiyacı vardı. Komplocu bir tavırla teyzesine gülümsedi, sonra da en ışıltılı ifadesini genç asilzadeye çevirdi.

"*Teşekkür ederim* Lord Newcombe," dedi gözlerini kırıştıtararak, bu akşam iş başında gördüğü bazı sosyete kızlarını abartılı bir şekilde taklit ederek. Her şeyden habersiz adam onun ani hevesi karşısında şaşkın görünüyordu. Ona daha da göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi ve elini adamın koluna koydu. "*Hiç* sormayacaksın sanmıştım." Hızlı bir reverans yaptı ve eldiveninin arkasından kıkırdadı.

Adam isteksizce onu dans pistine götürdü. Ton'un meraklı gözleri, yeni gelen Ackerly kardeşlerin her ikisinin de gelişlerinden kısa bir süre sonra son derece uygun bekârlarla nasıl dans ettiklerini ilgiyle izledi.

Ancak dans pistine çıktıklarında Grace, Lord Newcombe'un *onunla* dans ederken tüm dikkatini Faith'e verdiğini hemen fark etti, öyle ki iki kez Grace'in ayak parmaklarına bastı ve bir keresinde neredeyse ona çelme takıyordu. Bu olduğunda, kalabalığın içinden bir kahkaha tufanı koptuğunu duydu. Kendi aleyhine gülünmesinden hoşlanmayan Grace, ortağının Faith'e olan saçma saplantısının utanç verici derecede şeffaf hale geldiğini fark etti.

Bundan sonra yapmaya karar verdiği şey hem şok edici hem de eşi benzeri görülmemişti ve bütün bir hafta boyunca konuşulan bir konu haline *geldi*. Faith ve partneri yakınlarda dans ederken fırsatını bulan Grace, pistin ortasında aniden bıraktı ve Lord Newcombe'u da kendisiyle birlikte durmaya zorladı. Grace'in dans pistinden ayrılmak istediğini düşünen Newcombe minnetle ona teyzesinin yanına kadar eşlik etmek için döndü ama Grace bunun yerine çok sıra dışı bir şey yaptı. Lord Newcombe'un kollarından sıyrıldı ve şaşkın kız kardeşinin omzuna engelleyici bir el koydu. Korkunç bir şey olmasından korkan Faith hemen dans etmeyi bıraktı ve telaşla kız kardeşine . Grace gözlerinde kararlı ve militan bir ifadeyle ona baktı. "Olamaz," diye inledi Faith nefesinin altından, Grace ona "*Özür dilerim*," sözcüklerini söylerken bile.

Müzik hız kesmeden devam etti, ancak odanın ortasında anlaşılabilir bir şekilde duran küçük grubun yakınında dans eden çiftler ilginç bir şeylerin üzere olduğunu hissettiler. daha iyi görebilmek ve duyabilmek için pisti terk etmeye başladılar. Gözlemledikleri şey karşısında şaşkınlıktan ağızları açık kaldı.

Grace arkasına uzandı ve sert ve öfkeli görünen Lord Newcombe'u yanına çekti. "Lordum, lütfen bir kez daha kız kardeşim Bayan Faith Ackerly ile tanışın," dedi aşırı tatlı bir gülümsemeyle. "Faith, Lord Newcombe'u takdim edebilir miyim? Kendisi sizinle tanışmak için oldukça hevesli görünüyor." Grace gururla çenesini kaldırdı ve sakın adımlarla uzaklaşırken, kız kardeşi her iki adama da biraz tereddütlü de olsa kibarca gülümsedi.

Yakıcı öfkesini örtmek için yüzüne buz gibi bir gülümseme yerleştiren Grace, tüm bu fiyaskodan son derece keyif almış bir halde genişçe gülümseyen Cleo Teyze'ye katıldı. "Aferin sana, Grace! Yıllardır bu ezilmelerden birinde bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum." Faith'in kasıtlı olarak Newcombe'a sırtını dönmesini ve partnerinden içecek bir şeyler almak için kendisine punç kasesine kadar eşlik etmesini istemesini izlerken başıyla onayladı. "Newcombe da bunu hak etmişti. Babası hastalandığından beri kendini beğenmiş biri oldu. Sanırım yaşlı bunak sonunda pes ettiğinde ve Newcombe ve diğer tonlar ona ne kadar miras kalmadığını öğrendiğinde bir iki kademe aşağı inecek." Bastonunu yere vurdu ve bir kahkaha attı. Grace ağzını kapattı ve çenesini kaldırarak odanın etrafındaki bazı cesur izleyicilere buz gibi bir bakış fırlattı.

Fısıltılar kesilip balo yeniden başladığında Faith hemen bir dans daveti daha aldı ama Grace kendini titizlikle ve dikkat çekici bir şekilde dans etmekten kaçınırken buldu. Otuz sefil dakikanın ardından Londra'nın beklediği kadar hayal kırıklığı yarattığına karar verdi. Teyzesine gidip gidemeyeceğini sormak için döndüğünde, görkemli kraliyet mavisini ipek bir elbise giymiş güzel bir esmer kızın ona yürüdüğünü fark etti. Daha da güzel giyinmiş genç hanımlardan oluşan bir maiyet de onu takip ediyordu. Kendisini Seth Kontesi Amanda Lloyd olarak tanıttı ve biraz güvensiz olan Grace'i arkadaş çevresine çekti.

Amanda tüm arkadaşlarını tanıttıktan sonra, "Bu gerçekten çok korkunçtu Bayan Ackerly," dedi. Güldü, çan sesleri gibi çınlayan küçük, hoş bir kahkahaydı bu. "Yine de, dansınızdan önce ve dansınız sırasında sizi izlediğimi itiraf etmeliyim ve Newcombe kesinlikle bunu hak etti. Tek dileğim

Ne söylediğini duyabilirdim. Gördüğüm en güzel mor tonuna büründü!" Kadın tekrar güldü ve grubun geri kalanı da güldü.

Grace meraklı bir gülümsemeyle dost canlısı esmere baktı, başını merakla yana eğdi. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu hayranlık dolu bir ses tonuyla.

Amanda gülmeyi bıraktı ve şaşkın şaşkın baktı. "Ne yapmak?" diye sordu. "gülmek. Kulağa çok hoş ve kadınsı geliyor. Neden, ben , Gözlerimden sürekli yaşlar akıyor ve öyle korkunç sesler çıkarıyorum ki, insanlar zavallı hasta atın acısına son vermek için silahla koşup geliyorlar."

Bu kez tüm grup güldü ve Grace yavaşça etrafındaki gençlere baktı, dans pistindeki hareketlerinden dolayı onu kınamadıklarını, aksine alkışladıklarını fark etmeye başladı.

Kızlardan biri, "Kız kardeşin utanmadı mı?" diye sordu, hayranlığı belliydi.

"Hayır, elbette değil," diye cevap verdi Grace muzip bir gülümsemeyle, yeni arkadaşlarının yanında daha rahat olmaya başlamıştı bile. "Bazen söylediğim ve yaptığım oldukça tuhaf şeylere alıştı."

"Sen pistten ayrıldıktan hemen sonra Newcombe'a payını verdi," diye devam etti sarışın inanamayarak. "Babası öldüğünde daha fazla parası olacağını duymuştum-"

"Ve yetenekli bir kazdan daha az beyin," diye araya girdi kontes sakinleştirici bir bakışla. Yine de yeni arkadaşını savunmaya çalışmasına gerek yoktu, çünkü Grace umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Faith ondan hoşlanmadığımı biliyordu ve bu da ona güvenmemesi için yeterliydi."

Bayanlar başka konulara geçtiler ve otomatik olarak Grace'i de sohbetlerine dahil ettiler. Amanda ve arkadaşlarının hepsinin en iyi aristokrat ailelerden geldiğini ve sadece sosyetenin en yüksek, en etkili çevrelerinde hareket ettiklerini bilmiyordu, ama odadaki diğer herkes Grace'in karşılaşmasını mizahla ele aldıklarını fark ettikten sonra, tonun geri kalanı liderliğini takip etti. Sabah gazeteleri bir önceki akşamın olaylarını haberleştirdiğinde, dedikodu sütunları Grace'i kasvetli bir sosyal başarısızlık olarak tanımlamak yerine, onu bir Orijinal, toplumdaki yerini sağlam ilan edecekti. Sosyal ölüme ne kadar yaklaştığını asla bilemezdi. Şimdi, Amanda Seth sayesinde, insanlar onun tuhaf sözlerini ve eylemlerini alışılmadık olsa da mizahi olarak görecekler. Daha az popüler kızlar, toplumda öne çıkmak için

Her sezon ilk kez sahneye çıkan genç hanımların bitmek bilmeyen kalabalığı, benzer bir etki yaratmayı umarak onun sözlerini hayranlıkla tekrarlayabilir.

Böylece Grace, kabul görmenin ve giderek büyüyen erkek hayran çevresinin verdiği rahatlıkla, bu kez Almack's'ta kız kardeşinin dansını tekrar izledi. Evlilik arayışında olmadığı için Grace, güzel kız kardeşinin beyefendiler arasındaki popülerliğini kıskanmamayı kolay buldu. Ayrıca, Almack's'ın yüce salonlarında, genç kızların en yüksek teklifi verenlerle evlendirildiği kapalı bir pazardan başka bir şey olmadığına hemen karar verdiği odalarda can sıkıntısını gizlemeyi de başarmıştı. Bu düşünce bile ağzında acı bir tat bırakıyordu.

Daha neşeli bir ortama geçmek için sabırsızlanan Faith'i izlemeyi bıraktı ve teyzesine dönerek patroniçelere teşekkür edip Lord ve Leydi Seth'in balosuna gitmelerini önerdi. Ancak o daha konuşmadan odaya garip bir sessizlik çöktü ve ardından çığınca bir fısıltı dalgası geldi. Tüm başlar girişe doğru dönmeye başladı. Heyecanlı anneler aniden gerilen kızlarını kapıya doğru itmeye başladıkça fısıldaşmalar da giderek arttı.

Meraklanan Grace, kapı girişini dolduran insanların başlarının üzerinden bakmaya çalıştı. Hiçbir şey göremeyince teyzesine baktı. "Bütün bu yaygara da neyin nesi?"

Kendisinden tam on beş santim daha uzun olan Cleo Teyze, kargaşaya neyin sebep olduğunu anlamak için sedef lorgnette'ini kaldırdı ve odanın diğer ucuna doğru tuttu. "Telaş içindeki kızlara ve umutlu annelere bakılırsa, en uygunumuz muhtemelen giriş yaptı diyebilirim - gerçi onun gibi bir bekârın evlilik pazarına girmeye nasıl cüret ettiğini anlamak mümkün değil.

.. " Düşüncelere daldı, sonra devam etti: "Tabii biri onu buraya çekmediyse." Bu muğlak ifadeyle kalabalığı taramaya başladı, normalde katılmayacak birini, herhangi birini arıyordu.

Grace onu izledi ve başını salladı. Cleo Teyze bilmecelemlerle konuşuyordu. "Kimden bahsediyorsun teyze?" Grace öfkeyle sordu, müzik hâlâ çalıyor olmasına rağmen dansçıların bile tüm bu heyecanın nedenini görmek için durduklarını fark etti.

"Huntwick Kontu, tabii ki," diye yanıtladı teyzesi, sonra yeğeninin aniden nefesini içine çektiğini duyunca şaşkınlıkla döndü.

Grace bariz bir endişeyle girişe doğru baktı. Teyzesi konuşur konuşmaz Trevor'ın karanlık başı herkesin üzerinde belirdi, yeşim rengi gözleri kalabalığın üzerinde gezinmeye başlamıştı bile

Özellikle birini arıyordu. Adamın bakışlarının her kızıl saçlı kızda belli belirsiz duraklamasını, sonra da her birini sırayla görmezden gelmesini izledi, belli ki aradığı kişiyi görememişti.

Grace kendini köşeye sıkışmış hissetti. Neredeyse panik içinde saklanacak bir yer aramaya başladı. Başka bir seçeneği olmadığı için, onun dikkatinden kaçmak amacıyla, ortağı onu daha yeni yerden kaldırmış olan Faith'in arkasına geçmeye başladı. Tam o anda adamın bakışları Faith'inkilerle çarpıştı ve Faith'in kalbi küt küt atmaya başladı. İronik bir şekilde, fark edilmemek için gösterdiği küçük çaba adamın dikkatini çekmişti. Gözleriyle onu olduğu yerde sabitleyen adam ona doğru yürüdü, kalabalık ona yol vermek için kolaylıkla ayrıldı, sonra herkes onun gözüne kimin çarptığını görmeye çalışırken hızla arkasına doluştu.

Kaçınmayı o kadar çok istediği adamın amansızca üzerine gelmesini izlerken Grace, toplanan kalabalığın kendisi hakkında ne düşündüğünü pek umursamasa da, kendisi hakkında ne düşündüğünü çok önemseydiğini fark etti. Aniden gelen kuyruğunu kıştırıp kaçma dürtüsünü kontrol etti. Bunun yerine yerinde durdu, çenesi savunmaya geçtiğini belli edecek şekilde bir çentik yukarı kalktı, mavi gözleri Trevor'inkilere gizlenemez bir düşmanlıkla baktı.

Gözlerini Leydi Egerton'dan resmi bir tanıştırma talep edecek kadar uzun süre onunkilerden ayırmadan yaklaştı ve kötü niyetli bir neşeyle sırıttı. Yeğeni ve Huntwick Kontu arasında uçuşan düşmanlık kıvılcımlarını neredeyse görebiliyor ve hissedebiliyordu. Ne Grace ne de Faith kontla tanıştıklarından bahsetmedikleri için nasıl tanıştıklarını merak eden Cleo Hala, bu ikiliyi mümkün olduğunca sık bir araya getirmenin, tahmin edilebileceği gibi sıkıcı geçecek bir sezonu çok eğlenceli bir sezona dönüştüreceğine hemen karar verdi. Trevor'ın isteğini kabul etti ve sevinçle yeğenine döndü.

"Majesteleri!" diye bağırdı, kendisine yöneltilen yalvaran bakışları kasten görmezden gelerek. "Huntwick Kontu Lord Trevor Caldwell'i takdim edebilir miyim? Lordum, yeğenlerim Bayan Grace ve Bayan Faith Ackerly."

Kont, Faith'i selamlarken Grace inatla sessiz kaldı, sonra dönüp ona gülümserken dudaklarını birbirine bastırdı. Cleo Teyze bıkkınlıkla iç çekti. Biraz kışkırtmanın gerekli olacağını gördü. Grace'e doğru eğilerek, "Beni utandırmayın hanımefendi!" diye tısladı.

Grace şaşkınlıkla teyzesine baktı ve bencilce davranışından dolayı anında utanç duydu. Pelthamshire'da dilediği gibi davranmaya alışkındı, orada kimsenin umurunda değildi.

pantolon giyerken ya da akşamüstü çaylarında sırası gelmeden konuşurken, burada, kasabada davranışlarının başkalarına olumsuz yansıyabileceğini fark etmemişti.

Yaptıklarıyla teyzesini utandırabileceği düşüncesiyle suçluluk duygusuna kapılan ve başka bir seçeneği kalmayan kız, isteksizce elini Trevor'ın hâlâ kendisine doğru uzattığı elinin içine soktu. Trevor elini dudaklarına götürdü. Grace daha fazla olay çıkarmadan elini ondan geri aldı. "Memnun oldum lordum," dedi hızlı ve gönülsüz bir reveransla. Dudaklarının değdiği bileği karıncalanmıştı.

"Bu dansa bana eşlik ederek bana bir iyilik yapar mısınız, Bayan Ackerly?"

Gözleri parladı. "Ben ... ile dans etmem," diye öfkeyle söze başladı, sonra teyzesinin sert bakışlarını yakaladı ve ağzını bir çırpıda kapattı. Zihni çılginca bir çıkış yolu aradı, sonra kolay ve neyse ki meşru bir mazeret buldu. Asıl sert çıkışını bastırdı ve onun yerine Trevor'a tatlı tatlı gülümsedi. "Yani, sizinle dans etmeyi çok isterdim lordum, ama sanırım bu dans bir vals ve patroniçeler vals yapmam için henüz onay vermediler." Pişman görünmek için elinden geleni yaptı. Trevor'ın odanın diğer ucundaki Leydi Sally Jersey'e baktığını, kaşlarını kaldırdığını ve başını Grace'e doğru eğdiğini görene kadar oldukça başarılı olmuştu. Giderek artan bir dehşetle, saygıdeğer patroniçenin kibirli onayını başarıyla onayladığını, Grace'i Trevor'ın tuzağına düzgünce ve bilmeden manevra yaparken gördü.

Trevor tekrar kolunu ona uzatırken, bu sefer hiçbir çıkış yolu bulamayacağını fark etti. İsteksizce eldivenli elini onun üzerine koydu ve onun yanında dans pistine doğru yürüdü, içinde bulunduğu durumdan büyük bir keyif alarak sırttan Cleo Teyze'ye dehşet içinde baktı. Trevor onu kollarına çekti ve müzik eşliğinde hareket etmeye başladılar.

Birkaç dakika sonra kendi kendine Huntwick Kontu'nun çok iyi dans ettiğini itiraf etti. Onunla Pelthamshire'daki Meclis Salonları'nda dans ederken fark ettiği aynı kolay zarafet ve güvenle hareket ediyordu, bu da onu rahatlatan ve kollarında biraz gevşemesine izin veren bir rahatlık hissi veriyordu. Bu rahat hareket onu o kadar rahatlatmıştı ki, adamın bir sonraki sözleri onu tamamen hazırlıksız yakalamıştı.

"Kadın kıyafetleri içinde çok güzel görünüyorsun, canım."

Adamın böyle bir kişisel sevgi ifadesi kullanması karşısında önce kaskatı kesildi, sonra da kaşlarını çatı; bir anlık huzuru, her zamanki kabaran düşmanlıklarıyla yok oldu. Başka birinin duyup duymadığını anlamak için hızla etrafına bakındı ve

Büyülenmiş kalabalık tüm dikkatini Trevor ve kendisine odaklamıştı.

Harika, intikamcı bir fikir kök saldı. Gizlice partnerine baktı ve Trevor'ın ona sadece şefkatli olarak tanımlayabileceği bir şekilde gülümsediğini gördü. Bir zafer dalgasıyla gözlerini Trevor'ın omzunun genel çevresinden kaçırdı, değişen ifadesinden intikam almayı planladığını anlamasından korkuyordu.

Şimdiye kadar toplum içinde edindiği deneyimlerden, herkesin herkesin yaptığı her şeyi izlediğini ve herkesin herkes hakkında sürekli dedikodu yaptığını biliyordu. Ayrıca, Trevor ona böyle şefkatli bir şekilde bakmaya devam ederse, elinden geldiğince sıkılmış ve ilgisiz görünerek onu tamamen aşık bir aptal gibi gösterme gücüne sahip olacağını da biliyordu. Birdenbire sosyetenin en seçkiniyle dans etme fikri artık onu kızdırmıyordu, çünkü bu sayede onu fazlasıyla hak ettiği bir yere koyabilecekti. Huntwick Kontu'nun dans partnerine hayranlık dolu bakışlarla baktığı dikkatli gözlerden kaçmayacaktı; partnerinin ne kadar sıkılmış görüldüğünü de göremeyeceklerdi. Grace yüz hatlarını çabucak abartılı bir bıkkınlık maskesine dönüştürdü.

Grace'in haberi olmadan, Trevor onun yüz ifadesinin değişimini eğlenerek izlemişti. Grace'in bir şeyler yapmayı planladığını biliyordu ama onun kıvrak zekâsında hangi entrikaların döndüğünü de merak ediyordu. Her ne planladıysa, düşüncelerini tamamen meşgul ediyor ve onu çok sessiz tutuyordu. Kaşlarını çatı. Ayrıca oldukça sıkılmış görünüyordu. Birden onun ne yapmaya niyetli olduğunu anladı. Eğer onu sıkarsa, kendisini yalnız bırakabileceğini düşündü. Adam onun yaratıcılığına hayranlıkla sıırttı. Küçük fingirdek! Birçoğu onları dans ederken izleyen kalabalığa baktı ve birden Grace'in niyetinin onu sıkmak değil, sanki *onu* sıkıyormuş gibi görünmesini sağlamak *olduğunu* anladı. Toplananların yüzlerindeki ifadelere bakılırsa, planı işe yaramaya başlamıştı. Çekici bir genç bayanın arkadaşına dönüp yelpazesinin arkasından bir şeyler söylediğini ve kıkırdayarak onlara doğru işaret ettiğini gördü. Grace'in şimdiden büyük bir başarı elde ettiğini anlayınca eğlencesi azaldı. Tekrar ona baktı ve onun yapmacık bir esnemeyi bastırmaya çalıştığını gördü. Onun kendisinden böyle bir tepki beklediğini fark ettiğinde bile çenesi sinirle gerildi. Öfkesini dizginleyerek, onun başlattığı oyunu kendi bitirmeye karar verdi.

Başparmağını sırtında hafif, tüylü daireler çizerek ovmaya başladı. Nane yeşili elbisesinin ince ipeğinin arasından teninin tepki olarak sıçradığını hissetti. "Bazıları valsın tehlikeli bir dans olduğunu söyler," dedi, alçak perdeden çıkan sesi kadının omurgasından aşağı ürpertiler göndererek.

Grace yorgun bir ilgisizlikle iç çekmeye zorladı kendini; sonra derin bir konsantrasyon içindeymiş gibi gözlerini kısarak adamın omzuna baktı. Çok bilinçli bir şekilde uzandı ve adamın tertemiz siyah ceketinden hayali bir tiftik parçası kopardı.

Trevor onu biraz daha yakına çekti, sıcak eli sırtının ortasına sıkıca bastırdı. "Ne kadar samimi bir eşleşme," diye devam etti aynı derin, şehvetli tonda. "Neredeyse bir kucaklaşma," diye ekledi anlamlı bir şekilde.

Kalbi o kadar yüksek sesle çarpmaya başladı ki adamın duyabileceğinden korktu. Başladığı maskaralığa devam etmek için çaba sarf eden Grace, kendini tekrar nazikçe esnemeye zorladı, sonra gözlerini kapattı ve adamın sert vücudundan yayılan sıcaklığın çağrıştıracı etkisini boşuna kapatmaya çalıştı.

"Seni tekrar kollarıma almak iyi hissettiriyor," diye fısıldadı, başını eğerek dudaklarını kulağına çok yaklaştırdı, sıcak nefesi saçlarının orada kıvrılan dallarını karıştırdı.

Bu ifadenin aklına getirdiği rahatsız edici görüntüler karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı; adamın güçlü ellerinin vücudunu nazikçe okşadığı, dudaklarının yumuşakça dudaklarına değdiği görüntüler. Kendine rağmen, yanaklarında aniden iki parlak utanç lekesi belirdi.

Trevor memnun bir şekilde kıkırdadı. "Görüyorum ki o ağacın altında bulduğumuz zevki sen de benim kadar iyi hatırlıyorsun."

Üstünlüğü ele geçirme savaşını kaybeden Grace, kızgın gözlerini Kont'un sıcak yeşim taşlı gözlerine dikti ve onların duygusal, sarsılmaz derinliklerinde kayboldu. Çaresiz, kollarında yumuşadı, valsın geri kalanında kolaylıkla süzüldü, gözleri onunkilere kilitlendi, midesinin derinliklerinde artık tanıdık olan o ağrı açılmaya ve tüm vücuduna yayılmaya başladı. Müzik sona ererken ona şefkatle bakan bu inanılmaz, çileden çıkarıcı adamın kollarında dans etmenin doğuştan doğru olduğunu hissettiren o soyut şeyi tarif edecek kelimeler aradı. Sonra gerçeklik, bir an için etraflarına ördüğü büyüünün üzerine çöktü.

Trevor, Grace'i teyzesinin yanına götürdü; Grace, yanındaki uzun boylu, kendinden emin adamın değil de kendisinin küçük bir aptal gibi davrandığını kendinden nefret ederek fark ettikçe hızla öfkeye dönüşen dehşeti gizlemek için gözlerini yere indirdi. Cleo Teyze'nin yanına vardıklarında

Bir sonraki partnerini ona sunan Grace, sadece Trevor'ın içinde tutuşturmayı başardığı alev alev yanan öfkeyi bir kez daha hissetti.

Trevor, kızın kendisine yönelttiğı kötü bakışları kasten görmezden gelerek onun elini öptü. "Vals için teşekkür ederim canım," dedi sıcak ve alçak bir ses tonuyla. Cleo Teyze'yle bir süre kibarca konuştuktan sonra, dans pistindeki konuşmalarından hiç etkilenmemiş gibi oradan uzaklaştı.

Grace çileden çıkmış gözlerle onu takip etti. Onun varlığı bile Grace'i her zaman son derece tedirgin hissettirirken nasıl bu kadar soğukkanlı ve sakin davranabiliyordu? Gözlerini adamın geri çekilen sırtından ayırıp teyzesiyle yüzleşti. Orada duran genç, hevesli görünümlü adamı sertçe selamladı ve onun gergin dans davetini otomatik olarak kabul etti. Dans pistine doğıru ilerlerken, Trevor'ın şimdi uzak duvara yaslanmış, kurt gibi bir bakışla ona gülümsediğini gördü.

Çenesini kaldırdı ve burnunun ucuyla ona baktı, sonra da kasıtlı, göz kamaştırıcı bir gülümsemeyi kavalyesi Lord Pattingson'a çevirdi, bu onu oldukça şaşırttı, çünkü herkesle birlikte o da Huntwick Kontu'na küçük bir gülümsemeyle bile şeref vermediğini fark etmişti. Dansları sırasında o kadar canlı bir şekilde gülümsedi, flört etti ve onunla sohbet etti ki, daha sonra Faith Ackerly'nin Ackerly kardeşlerden şüphesiz daha güzel olmasına rağmen, Grace'in hem güzelliğe *hem* de çekiciliğe sahip olduğunu söylediğı duyuldu. Bunun da ötesinde, Grace'in Lord Caldwell yerine onu tercih ettiğini belirtmişti.

O andan itibaren Grace, hayatının en güzel zamanlarını genç bir hanımefendi görüntüsü verdi. Her dansı yaptı, partnerleriyle çirkin bir şekilde flört etti ve o kadar neşeli bir şekilde çekiciydi ki her yaştan ve akran grubundan beyler onu aramaya başladı. Yaşlı beyefendiler onun hemen her konudaki zeki söylemlerini canlandırıcı bulurken, en acemi genç züppeler onunla konuşma cesaretini gösterdiklerinde reddedilmekten korkmamaları gerektiğini anladılar. Sosyetenin birinci sınıf av olarak gördüğü beyefendiler bile onun varlığıyla evliliğin tehditkâr pençelerinden kurtulmuş oluyorlardı; zira içlerinde en uygun olanı Huntwick'in ilgisini geri püskürten Grace Ackerly'nin evlilik tehlikesini kesinlikle göze alamazlardı.

Hayran erkeklerden oluşan çember Grace ve teyzesinin etrafında giderek büyürken, Trevor duvara yaslanıp onu izledi, dudaklarında küçük, hoşgörölü bir gülümseme vardı. Arada sırada yanından geçen arkadaşlarıyla konuşuyor ve arada sırada gergin bir gencin elini usulca öpüyordu.

refakatçisi tarafından ona doğru itildi, ancak sahiplenici bakışları Grace'i uzun süre terk etmedi; o gece bir daha dans etmedi, sanki yüzüğü zaten parmağını süslüyormuş gibi etkili bir şekilde ona sahiplik damgasını vurdu.

Gece yarısından kısa bir süre sonra Leydi Egerton, Grace ve Faith ayrıldılar. Trevor da Almack'ın evinden, Londra'nın balo salonlarında ve yatak odalarında kanatlanıp uçan fısıltılar ve dedikodular arasında ayrıldı. Bu akşam öğrendiklerinden tamamen tatmin olan Kont, Jon ve Amanda Lloyd'un balosuna gitmemeye karar verdi ve bunun yerine Upper Brook Sokağı'ndaki evine döndü. Hem kendi arabasının hem de Egerton'ın arabasının Almack'tan ayrılışını izleyen köşedeki uzun boylu, gölgeli figürü fark etmedi.

Egerton arabası karanlık Arnavut kaldırımli sokaklardan geçerek Seth Kontu ve Kontesi'nin evindeki baloya doğru yol alırken, içindekilerin ruh hali Trevor'ınkinden oldukça farklıydı. Grace gergin ve düşünceli bir sessizlik içinde oturuyor, daha önceki neşeli tavırlarını tamamen bir kenara bırakmış, Faith ise Grace'in tam karşısındaki koltuğa oturmuş, düşünceli bir şekilde kız kardeşini izliyordu. Cleo Teyze ise kendini beğenmiş bir şekilde eğlenmiş görünüyor. Evet, diye düşündü Leydi Egerton, araba Lloyds'ların konağına yanaşırken, Sezon bu yıl çok ilgi çekici olacaktı.

Ertesi sabah gazeteler, bu olağanüstü haberi daha önce duymamış olan talihsiz Londralılar için hikayeyi anlattı. *Times* gazetesi, Bayan Grace Ackerly'nin Huntwick Kontu'ndan başkasıyla halka açık ilk valsini yaptığını, ardından eşi benzeri görülmemiş bir popülerlik kazandığını ve harika vakit geçirmiş gibi görüldüğünü (ki geçirmemişti) bildirdi. *Morning Post*'un haberine göre Huntwick Kontu, Bayan Ackerly ile dans ettikten sonra bir duvara yaslanıp onun dansını izlemekten son derece memnun görünüyor (ki gerçekten de öyleydi). *Gazete* bir adım daha ileri giderek, Huntwick Kontu'nun gelecekte bir düğün duyurusuna ihtiyaç duyması halinde sosyete köşesinde yer ayırmaya söz verdi.

Trevor kahkahalarla güldü ve üç makaleyi de kaydedip keyfini çıkarmak için kırptı.

Grace çok daha farklı tepki verdi. Kağıtları salonda yanan ateşe attı.

Bir önceki akşam köşede duran uzun boylu adam kiraladığı odasında sessizce oturuyordu. Her hikâyeyi okudu, sonra da rahatsız edici her hikâyeyi acımasızca kesti.

gazetesini çok küçük, hassas şekilli parçalara ayırdı. Parçaları dikkatlice bir kutuya koyup yatağın altına yerleştirdi.

Onuncu Bölüm

Grace ertesi sabah şiddetli bir baş ağrısı ve huzursuz bir mideyle uyandı. Kahvaltı boyunca acı çekti ve telefon etmek ve ziyaretçi kabul etmek gibi olağan sabah ritüellerine uygun olmadığına karar verdi. Bunun yerine, bahçede sakin bir sabah geçirerek kasabada çok moda olan yeni kitap *Gurur ve Önyargı'yı* okudu. Öğle saati yaklaşırken kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı ki, teyzesinin uşaklarından O'Reilly sessizce oturduğu mermer bankın yanında belirdi.

"Affedersiniz, Bayan Grace."

"Evet, O'Reilly?" Yerini korumak için kitabı tek parmağıyla kapattı ve kısa boylu uşağa hoş bir şekilde gülümsedi.

Hem Grace hem de Faith, tıpkı Pelthamshire'daki evlerinde olduğu gibi Egerton'ların evindeki hizmetçilere de nazik davranıyorlardı. Her birinin adını öğrenmiş olmanın ve sık sık ailelerinin hatırlarını sormanın yanı sıra, Grace günlük işlerini yaparken onlarla karşılaştığında sık sık söyleyecek güzel bir sözü oluyordu.

Genç hanımına duyduğu sevgiye rağmen O'Reilly konuşurken yüzünü uygun bir şekilde ciddi tutmayı başardı. "Bir ziyaretçiniz var, Bayan Grace. Sanırım Greaves onu mavi salona yerleştirdi."

"O mu?" Grace merakla sordu. Biraz şaşırarak ayağa kalktı ve leylak rengi sabahlığının buruşuk eteklerini silkeledi, ziyaretçisini kabul etmeden önce üzerini değiştirecek zamanı olup olmadığını merak ediyordu. Bir gece öncesine kadar Grace, herhangi bir genç adamda onu ziyaret edebileceği umudunu uyandıracak hiçbir şey yapmamıştı, bu yüzden onu kimin görmek isteyeceğini anlayamadı. Buna karşılık, soğukkanlı ve soğukkanlı kız kardeşi, bazı çocukların başıboş köpek yavrularını topladığı gibi hayranlarını topluyor ve neredeyse her sabah düzenli bir ziyaretçi akınına neden oluyordu. "Onun Faith'in taliplerinden biri olmadığından emin misin?"

"Hayır, Bayan Grace," dedi O'Reilly eve doğru ilerlerken. "Kontun özellikle sizi sorduğunu duyduğuma eminim."

Grace aniden durdu. Geniş, çılgın gözlerle evin arka tarafında boydan boya uzanan uzun pencerelere baktı. Bunlardan biri mavi salondan mı açılıyordu? O'Reilly'nin koluna yapıştı ve onu uzun, yapraklı bir çitin arkasına çekti, güvenli bir şekilde evin görüş alanından çıkacağını umuyordu. "Huntwick Kontu'ndan mı bahsediyorsun?" diye tısladı.

"Şey, evet, Bayan Grace," diye kekeledi uşak, onun bu alışılmadık davranışı karşısında kafası tamamen karışmıştı.

Trevor'ı tekrar göreceği düşüncesi onu istenmeyen bir panik duygusuna sürükledi. Bu iğrenç adamın düşünceleri ve duyguları üzerinde korkunç derecede çalkantılı bir etkisi vardı ve onun söylediği ya da yaptığı herhangi bir şeye nasıl tepki vereceğini asla bilemezdi. Uzun bir süre düşündü ve dehşet içinde alt dudağını ısırarak bu durumdan bir çıkış yolu bulmaya çalıştı.

Bilinçsizce O'Reilly'nin kolunu bükte, paniklemeyi bırakıp düşünmeye başlamak için kendini zorlamaya çalıştı. Belli ki evde olduğu bilgisini çoktan almıştı. Evde olup da arayanları kabul etmemesi için iyi bir neden bulması gerekiyordu. Bir an düşündükten sonra, daha önceki rahatsızlığının zayıf ama neredeyse gerçekçi bahanesinde karar kıldı. "Ona rahatsız olduğumu söylemelisin, benim ... Ben ..." Zihni, mesajı hem dürüst hem de cesaret kırıcı olacak şekilde ifade etmenin uygun bir yolunu aradı. Parmaklarını şıklattı. "Ona mide rahatsızlığım olduğunu söyle," diye bitirdi muzaffer bir edayla. Kararlı bir şekilde başını sallayarak, bunun onu günlerce uyutabileceğini düşündü.

"Ama ..." O'Reilly yerini hatırlayıp ağzını kapatmadan önce bir şeyler söylemeye başladı. Bunun yerine derin bir selam verdi ve eve doğru geri dönmeye başladı. Bir hizmetçi olarak onun hareketlerini sorgulamaya ne hakkı ne de nedeni vardı.

Grace endişeyle, "Burada bekleyeceğim O'Reilly," diye seslendi. "Lütfen lord hazretleri gidince gelip bana haber verin." Adamın uzaklaşmasını izlerken, onu da bu oyuna dahil ettiği için bir suçluluk duygusuna kapıldı. Bahçeye serpiştirilmiş mermer banklardan birine çöktü, bu bank şimşir çitin arkasına uygun şekilde yerleştirilmişti ve evin arkasından açılan pencerelere bakmamak için kendini disipline etmeye çalıştı. Artık mavi salonun bir tarafının *gerçekten* de bahçelere baktığından emindi.

Grace kitabını okumaya devam ederek zihnini meşgul etmeye çalışırken, pek başarılı olamadan on uzun dakika geçti. Başladı ve durdu, sonra tekrar başladı ve durdu, sonra aynı cümleyi birkaç kez okuduğunu fark edince iç . Keskin bir sesle kitabı kapattı. O

O'Reilly'yi teknik olarak yalan olmasa da tehlikeli bir şekilde aldatmaya yaklaşan bir hikâyeyle içeri gönderdiği için kendini çok kötü hissetti. Yapması gerektiğini bildiği şeyi yapmak ile Trevor Caldwell'in yanında mantıklı ve objektif kalamama korkusu arasında bir an için içsel bir mücadele verdi.

Savaş kısa sürdü. Grace kendinden tiksinererek omuzlarını dikleştirdi ve eve doğru yürümeye başladı, Trevor'a onu görmek istemediğini kesin ve kibar bir dille söylemek niyetindeydi. O'Reilly'nin evden çıktığını ve çimenlikten geçerek doğruca çitine doğru yürüdüğünü görünce geri çekildi. Bankta tekrar oturdu, yüzü kendine yönelttiği öfkeyle gerilmişti. Uşak yaklaşırken pişmanlıkla başını kaldırdı.

"Seni böyle garip bir duruma soktuğum için çok özür dilerim, O'Reilly," dedi.

Ufak tefek adam onun ses tonundaki pişmanlık karşısında şaşırılmış görünüyor. Ne diyeceğini bilemez bir halde bir ayağından diğerine süründü.

Kulakları kızarmaya başladı.

Grace onun dengesinin biraz bozulduğunu fark etti ve ona acıdı. Kollarını çekilmiş dizlerine doladı, leylak rengi etekleri parlak renkli bir ipek havuzunda etrafına yayıldı. "Gitti mi?" diye sordu umutla.

O'Reilly başını salladı, konu değiştiği için minnettardı. "Evet, Bayan Grace, onun gidişini ben de izledim."

Grace rahat bir nefes aldı. "Ne dedi? Beni pencereden gördü mü?" Sesi aceleci ve soluk soluğaydı. O'Reilly biraz şaşırılmış görününce sesini yumuşattı. "Lütfen, bana tam olarak ne dediğini söylemelisin."

"Şey," diye başladı küçük uşak, konuşmayı hatırlamak oldukça şişkin olan burnunu kıvrarak. "Salona geri döndüğümde, sırtı bana dönük bir şekilde pencereden dışarı bakıyordu, bu yüzden yüzünü göremedim."

"Bahçeye açılan pencereleri mi kastediyorsun?" Grace nefesini tutarak sordu.

"Evet hanımefendi, ama lord hazretleri sizi görmüşse benzemiyor, ya da en azından bundan bahsetmedi."

Grace nefesini yavaşça bıraktı. Bu onun kendisini görmediği anlamına gelmiyordu, biliyordu. "Devam et," dedi.

"Birkaç dakika sessiz kaldı ve ben ona söylememi istediğin şeyi söylerken pencereden dışarı baktı." Grace pencereden dışarı bakma dürtüsüne yenik düşmediği için sessizce kendini tebrik etti.

hedge. "Sonra döndü, bana tuhaf bir şekilde gülümsedi ve size çabuk iyileşmeniz için en iyi dileklerini iletmemi istedi."

Grace kaşlarını şüpheyle kaldırdı. "Ne kadar 'tuhaf' gülümsedi O'Reilly?"

Uşak bir an düşündü, zihninde uzun zamandır unuttuğu anılar canlandı. "Babamın doğru söylemediğimi anladığında bana gülümsemesi gibiydi," dedi yavaşça. "Beni hiçbir zaman yalan söylemekle suçlamadı ama yine de yalan söylediğimi düşündüğünü biliyordum."

Grace çenesini dizlerine dayadı, suçluluk duygusu yine üzerine çökmüştü. "Hepsi bu kadar mıydı?" diye sordu sessizce, zihni Trevor'ın birkaç kelimesinde beklenmedik tuzaklar arıyordu.

"Evet, bayan."

Şey, diye düşündü, ona inanıp inanmaması hiç fark etmezdi. Odasına gelip hasta olup olmadığını kendi gözleriyle görmesi pek olası değildi.

"Teşekkür ederim, O'Reilly." Bekleyen uşağa gülümsedi, sonra da selam verip eve doğru geri dönmesini izledi. Düşünceli bir sessizlik içinde oturdu, gülümsemesi yavaş yavaş soluyordu. Neredeyse yalan söylemesi sonuçsuz kalmamıştı. Trevor'la bir baloda ya da tiyatrodaki karşılaşma korkusu yüzünden birkaç gün boyunca akşamlarını evde geçirmek zorunda kalacaktı. Grace kaderini acımasızca kabullendi, sonra da huysuzca suçu onun ayaklarına yıkmaya çalıştı. Neden, diye merak etti, bu adam ona eziyet etmekten böylesine sapıkça bir zevk alıyordu? Kontu gördüğü ve onunla konuştuğu birkaç zamanı düşündü ve onu cesaretlendirmek için söylediği ya da yaptığı hiçbir şeyi hatırlayamadı. Başını iki yana salladı. Eğer bir şey varsa, bu zamana kadar ona karşı kesin bir hoşnutsuzluk geliştirmiş olmalıydı. Evdeki portre odasında geçirdiği birkaç kısa an dışında, ona karşı gerçekten de oldukça asık suratlı ve zaman zaman da düpedüz kaba bir tavır takınmıştı. Bunun farkına varması kaşlarını çatmasına neden oldu. Neden ona karşı bu şekilde davranıyordu?

Zihni istemeden de olsa kır çiçeği korusundaki ağacın altında birlikte geçirdikleri ateşli anlara geri döndü. Sıcak bir kızarıklığın yavaşça yüzüne yayıldığını hissetti. Elleri sıcak yanaklarını örtmek için havalandı, sanki utanç verici üzüntüsünün kanıtlarını saklayarak düşüncelerinin yönünü kontrol edebilmiş gibi. Belki de Trevor onun bu türden daha fazla yaklaşımı hoş karşılayacağını düşünmüştü. O gün ona karşı kendini nasıl şehvetle bastırıldığını ve bir önceki akşam Almack'ın evinde onun kollarında nasıl eridiğini hatırlayınca daha derin bir utanç duydu.

Alnını yukarı kaldırdığı dizlerine dayamış, Trevor'la ilgili düşünceleri aklından uzaklaştırmaya çalışıyordu ama Trevor'ın elleri, güçlü, uzun parmaklı, rahatlatıcı elleri aklına devam ediyordu. Pelthamshire'daki Meclis Salonu'nda düşmesini engellediklerinde kendisini ne kadar güvende hissettiğini ve Trevor onu okşadığında ne kadar nazıkçe dokunduklarını hatırladı. Zihni aceleyle *bu* düşünceden uzaklaştı.

"O'Reilly seni burada bulacağımı söyledi."

Şaşkınlıkla yerinden sıçradı. Küçük kız kardeşi ona gülümsedi, her zamanki gibi pürüzsüz bir dinginliğin mükemmel resmiydi. Grace kendi buruşuk elbisesine ve hanımefendiliğe yakışmasa da rahat oturma şekline baktı. Lavanta rengi terliğinin burnunda yeni bir çimen lekesi fark edince, rahatsız edici ayağını aceleyle eteklerinin altına çekti. "Hiçbir şey seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu.

Faith zarif bir şekilde kız kardeşinin yanındaki banka çöktü, kendi soluk pembe etekleri, kendisinin iyi disiplinli bir uzantısı gibi hassas bir düzende etrafına yerleşti. Grace kız kardeşinin tek bir saç telinin bile yerinde olmadığını fark etti ve bilinçsizce uzanıp kendi alnındaki (asla ait olduğu yerde durmayan) parlak, asi bir kıvrımı düzeltti.

Faith kız kardeşinin sorusunu duymazdan gelerek kendi sorusunu sordu ve Grace'e doğrudan, saçma olmayan bir bakış attı. "Huntwick Kontu'nun sizi ziyaret etmek için burada olduğunu doğru mu duydum?"

Grace çenesini kaldırdı. "Öyleydi. O'Reilly'ye hasta olduğumu ve onu göremeyeceğimi söylediğimi de biliyorsun," dedi savunmacı bir tavırla. Elini şeker kavanozuna sokmuş bir çocuk gibi görünüyordu.

"Biliyorum," dedi Faith yumuşak bir sesle, gri gözleri nazikti. Durakladı, sonra ekledi: "Sana çiçek göndermiş."

Grace inanamayarak gözlerini göğe doğru devirdi. "Şimdiden mi? Daha yeni çıktı. Ne zaman vakti oldu ki?"

"Notu görmek ister misiniz? Senin için getirdim." Faith zarfı Grace'e doğru uzattı, o da aldı ve tanıdık kalın, akıcı bir elle yazılmış ismine baktı. Başını iki yana salladı ve zarfı açmadan ve okumadan kız kardeşine geri verdi.

"Sen okudun," dedi kasıtlı olarak hazırlıksız bir sesle. "Neden zahmet ettiğini bile bilmiyorum. Onları takdir etmeyeceğimi biliyor olmalı."

Faith Grace'e eğlenen bir bakış attı. Küçük mavi zarfın içinden kartı çıkardı ve kız kardeşinin inandırıcı olmayan umursamaz tavrına gülümsedi. Yüksek sesle okumaya başladı: " 'Hasta olduğunuzu duyduğuma üzuldüm. Seni görmeyi özleyeceğim

bu akşam. Lütfen yarın sabah sizi daha iyi hissedebileceğiniz umuduyla ziyaret etmeme izin verin. En derin saygılarımla, Huntwick.' "

Grace boğuk bir küfür savurarak banktan kalktı. "Şu çekilmez adam! 'En derin saygılarımla!'" Alaycı bir tavırla homurdandı, bir anlık suçluluk duygusu unutulmuştu. "Neden beni rahat bırakmıyor?"

"Ona sordun mu?" Faith sordu.

Grace bir an öfkelenmeyi bıraktı ve boş boş baktı. "Ondan seni yalnız bırakmasını istedin mi?" Faith tekrarladı.

Grace inatla, "Buna olmamalıyım," diye mırıldandı. Faith hiçbir şey söylemedi, sadece kararlı bir şekilde kız kardeşine baktı. Grace bir süre öylece baktı, sonra vazgeçti çünkü Faith'in çok iyi bir noktaya değindiğini biliyordu. Ellerini havaya kaldırdı ve eve geri döndü, yol boyunca kendi kendine öfkeyle mırıldandı, üst kata çıkarken koridordan geçerken bir fırtına bulutu gibi görünüyordu.

Odasına vardığında ilk fark ettiği şey, tuvalet masasının üzerindeki güzel bir porselen vazoya yerleştirilmiş pembe çay gülleri ve beyaz papatyalardan oluşan zevkli buket oldu. Her ne kadar güzel olsalar da, onları görmek ona sadece adamın kendisini normalde davranmayacağı şekilde davranacak kadar huzursuz hissettirmesine izin verdiğini hatırlattı. Huntwick Kontu'ndan kurtulma konusundaki ilk kararlılığı çelik gibi bir azme dönüşmüştü.

Egerton'ların evinin karşısındaki karanlık kapı aralığında uzanan gölgeli figür, Huntwick Kontu'nun arabası geçerken yüzünü saklamak için şapkasının kenarını gizlice aşağı çekti. İkinci kattaki küçük yuvarlak pencereye baktı. Bir gün önce orada belirmiş, başını dışarı uzatmış ve birçok ziyaretçisinden biriyle gezintiye çıkmış olan kız kardeşine mutlu bir veda etmişti. O zamandan beri bu ıssız kapı aralığında, bir kez daha görebilmek umuduyla saatler geçirmişti. Nöbetine devam etmek için tekrar basamaklara yaslandı. O gerektiği kadar bekleyecekti.

On Birinci Bölüm

Egerton'ların evinin kapısı gümbürdeyerek arkasından kapandığında *Trevor* kaşlarını çatı. Üç gün üst üste Grace'e sabah ziyaretine gelmişti. Grace her sabah hizmetçisine çiçekler ve ilgisi için teşekkür eden, ama iyileşmesi için bir gün daha izin vermesini rica eden, güzel bir dille yazılmış bir not göndermişti. Becky'nin üç seferde de korkuyla ona uzattığı notta, giderek küstahlaşan Greaves sinir bozucu bir memnuniyet sırtışıyla duruyordu.

Trevor bu kez kendini çabuk toparladı. Üçüncü kez kovulmasına rağmen kapiya doğru sırtı. Grace'in gerçekten hasta olduğuna bir an bile inanmamıştı. Dahası, en başından beri hasta olup olmadığını bile sorguladı. Şimdiye kadar kendini kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissetmeye başlamıştır, diye düşündü. Neşeyle arabasına el salladı ve köşeyi dönerek evin yan tarafına doğru yürüdü.

Grace üst katta, güzelce işlenmiş saten yatak örtüleri çenesine kadar çekilmiş yatağında uzanırken nefesini tuttu. Kapıyı dikkatle izlerken erkek ayak seslerini dinledi, çileden çıkarıcı ve inatçı Kont'un eninde sonunda yukarı gelip durumu kendi gözleriyle değerlendireceğinden kesinlikle emindi. Kapı açıldığında gerildi, sonra Becky'nin yuvarlak, neşeli yüzü açıklıkta belirdiğinde rahatladı.

"Yine gitti hanımefendi," dedi tombul kolları Trevor'ın son çiçekleriyle dolu olarak odaya dalarken.

Grace güller ve papatyalardan oluşan enfes aranjmana sinirlenerek burnunu kırıstırdı, sonra hızlıca yorganı geriye attı ve yataktan zıplayarak cilalı parke zemine hafifçe indi. Fildişi dantellerle süslenmiş şeftali keteninden, rengini mükemmel bir şekilde tamamlayan, parlak saçlarını ortaya çıkaran ve saf tenini inanılmaz derecede kremi gösteren hoş bir sabahlık giymişti. Buruşuk eteklerini silkeledi ve sokağa açılan küçük, yüksek pencereye gitti. Düzgünce cilalanmış meşe bir sandığın üzerine çıktı ve pencereyi iterek açtı, dışarı baktı

Trevor'ın parlayan arabasının uzaklaştığını ve gözden kaybolduğunu görmek için tam zamanında.

Gülümseyerek döndü ve ellerini çırpı, sandığın üzerinden atladı ve çıplak bir özlemle yan bahçelere açılan büyük pencerelerden içeri süzülen ılık güneş ışınlarına baktı. Tuvalet masasının üzerindeki kutudan kitabını ve fildişi bir dantel parçası aldı. Kitabı Becky'ye uzatarak, parlak buklelerini gelişigüzel bir şekilde kurdelenin içine topladı ve ensesinde şık bir fiyonkla bağladı. "Güneş ışığına çıkacağım," diye kararlı bir şekilde duyurdu. "Hayatımın en uzun üç gününü burada geçirdim ve biraz temiz hava almak için can atıyorum." Tombul abigail'inin pembe yanağına bir öpücük kondurdu, kitabını aldı ve kontu bir kez daha alt ettiği düşüncesiyle morali yüksek bir şekilde kapıdan çıktı.

Becky onun gidişini izledi, sonra içini çekti ve o gün ikinci kez yatağı toplamak için döndü.

Grace dışarı adımını atar atmaz uzun, derin bir nefes aldı, yüzünü güneş ışığına doğru çevirdi ve kollarını iki yana açtı, kendini uzun süre kendi kurduğu hapishaneye hapsedtikten sonra günün güzelliğinin tadını çıkarma şansını yakaladığı için mutluydu. Şehirde yaşamının en zor yanının doğaya erişimden tamamen yoksun olmak olduğunu düşünüyordu. Atına binip açık kirlarda kilometrelerce dörtnala koşma fırsatını özlüyordu. Sabahın sessiz ve serin saatlerinde bahçede oturmak, Pelthamshire'daki günlük gezintilerine duyduğu özlemi tatmin etmeye en yakın şeydi. Her ne kadar heyecan ve egzersiz açısından kıyaslanamayacak olsalar da, burada bulduğu huzur ve güzellik, en azından ülkedeki en sevdiği sakin noktalarda bulduğuna eşitti.

Bahçede neşeli adımlarla yürüdü, orada burada durup son birkaç gün içinde açmış olan çiçekleri fark etti ve sonunda üç gün önce Trevor ilk kez ziyarete geldiğinde arkasına saklandığı çitin etrafından dolandı. O gün onu nasıl alt ettiğini hatırlayınca neşelenerek, bildiği renkli bir şarkının neşeli açılış mısralarını ıslıkla çaldı, sonra aniden durdu. Islığı kesildi ve gözlerini kıstı.

Mermer *bankta* uzanmış -onun mermer bankı!- ve sanki başka hiçbir yere ait değilmiş gibi görünen, çıldırtıcı, kendini beğenmiş Huntwick Kontu oturuyordu, uzun bacakları önünde uzanıyordu, çizmeli ayakları bileklerinden çaprazdı, yanındaki koltukta küçük bir buket çiçek vardı.

Buketi alan Trevor ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü, geniş, memnun gülümsemesi onu alt etmekten aldığı zevki ele veriyordu. Grace, Trevor yaklaşırken istemsizce bir adım geri attı, sonra durdu ve bir kez daha onu nasıl etkilemeyi başardığını görmesine izin verdiği için içten içe kendine lanet okudu. Kalbinin ne kadar yüksek sesle attığını duymamasını umarak çenesini kaldırdı.

Trevor, "Kendini daha iyi hissettiğini gördüğüme sevindim, hayatım," diye alaycı bir suçlamayla kaşlarını çatı. Ona alaycı bir selam verdikten sonra çiçekleri uzattı. "Bunlar senin için," dedi ona gülümseyerek bakarak. "Umarım papatyaları seviyorsundur. Birbirimizi ilk tanımaya başladığımız açıklık onlarla doluydu, biliyorsun." Sesi belli belirsiz derinleşti. "Sanırım bana hep seni hatırlatacaklar."

Grace çiçeklere üstü örtülü bir küçümsemeyle baktı, onun bu özel olayı ima etmeye devam ettiğine inanamıyordu. "Kendimi açıkça ifade etmedim mi?" diye sordu, kızgınlığı sert ses tonundan belli oluyordu. "Bu tuhaflığı sürdürmen için seni ne zaman cesaretlendirdim? . ." Doğru kelimeyi bulmakta zorlandı, onun yanında her zamanki gibi telaşlıydı.

"Kur yapmak mı?" diye sordu.

Adam bu sözü söylediğinde gözleri büyüdü ve şiddetle inkâr ederek başını salladı. "Bu saçmalık senin için böyle mi oldu? Kur yapmak mı?" Onunla alay etti, sonra alaycı bir sesle ekledi, "Çoğu talip, teklifleri ilk reddedildiğinde vazgeçerdi."

"Ah, ama canım, sen benim girişimlerimi reddetmedin." Adam ipeksi bir sesle devam ederken Grace şüpheli bir tavırla narin kanatlı kızıl kaşlarını kaldırdı: "Bana sözlerini şiddetle inkâr edecek şekilde karşılık verdin."

Grace bu ifadenin çağrıştırdığı görüntüler karşısında şaşkınlıktan nefesi kesildi. "O gün koruda bana nasıl saldırdığını kastediyor olamazsın?" diye yutkundu.

Eğlenmiş görünüyordu. "O gün paylaştığımız şeyi gerçekten bir saldırı olarak mı görüyorsun?" Eğlenen sırtışı yumuşayarak sevgi dolu, nazik bir gülümsemeye dönüştü.

Grace ona nasıl tepki verdiğini hatırlayınca kızardı. Onu iterek geçti, göğsü tanımlamak istemediği duygularla kabarıyordu - kısmen uyarılma, kısmen korku, Trevor'ın yanındayken kafasında hiçbir düşünceyi düzgün tutamadığı gerçeğiyle yoğunlaştı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi, kaskatı kesilmiş, sırtı ona dönük, elleri yanlarında küçük, gergin yumruklar halinde kenetlenmişti.

Trevor onun arkasından yürüdü ve nazik ellerini ince, titreyen omuzlarına koydu. Konuşurken alçak, boğuk sesi usulca kulağına yaklaştı. "İlk dans ettiğimiz andan itibaren birbirimize ne kadar iyi uyum sağladığımızdan ve ne zaman birlikte olsak birbirimizin ne kadar farkında olduğumuzdan bahsediyorum Grace. Sana her dokunduğumda hissettiğim mucizeden ve saçının kokusunun bile seni arzulamaktan beni nasıl delirttiğinden bahsediyorum."

Adam yavaşça yüzünü ona çevirdiğinde nefesi boğazında düğümlendi. Gözleri, bir şekilde ona ulaşıp ulaşamadığını görmek için onun parlak safir derinliklerini aradı, ama bakışları sadece gergin bir ihtiyat ve korkmuş bir güvensizliği yansıtıyordu. Bu korku parıltısı konuşmaya devam etmesine neden oldu, çünkü içgüdüsel olarak bu duyguyu oraya koyanın kendisinden değil, kendisinden ya da belki de ona nasıl hissettirdiğinden korktuğunu biliyordu. "Anlamıyor musun Grace?" diye sordu usulca, sesi kalbini yakalayan ciddi bir boğukluğa bürünmüştü. "Ben mükemmellikten bahsediyorum. Sen ve ben, birbirimiz için mükemmeliz, canım."

Grace başını başka yöne çevirdi, gözlerini onun zorlayıcı yeşil bakışlarından kabul etmek istediğinden daha fazla çabayla ayırdı. "Kimse için mükemmel olmak gibi bir arzum yok, hele senin için hiç yok." Yine de sert sözleri inandırıcılıktan yoksundu, çünkü sözleri ve sesi umut doluydu ve neredeyse ona inanmak için can atıyordu.

Trevor iki parmağını Grace'in çenesinin altına koydu ve onun isyankâr mavi gözlerini tekrar kendi gözlerine çevirdi. "Sana mükemmelliğin ne kadar harika olabileceğini göstermem için bana bir şans ver, olur mu Grace?" diye sordu nazikçe, Noel arifesindeki küçük bir çocuk gibi kandırarak.

Gözlerini kapattı.

"En azından sana birbirimize ait olduğumuzu göstermeme izin ver."

Grace tekrar itiraz etmek için ağzını açtı ama bu sefer Trevor dudaklarını hızla onunkilere yaklaştırarak Grace'in yapabileceği her türlü yorumu etkili bir şekilde susturdu. Grace'in dudakları dehşet dolu bir solukla aralandı ve Trevor hemen bundan faydalanarak kendi dudaklarını ayırdı ve Grace'in ağzını kendi dudaklarına göre şekillendirmek için kullandı.

Grace, saf arzudan oluşan bir şimşek tüm vücudunda çakarken kalbinin patlayacağını düşündü. Dizlerinin zayıfladığını hissetti ve dengesini korumak için umutsuzca Trevor'ın kollarını kavradı, dili dudaklarında hafifçe gezinmeye başladığında bile, fısıltıyla mükemmellikten bahsetmesiyle başlayan özlem ağrısını körükledi. Karnının alt kısmında bir sıcaklık filizlendi. Ellerini yavaşça yukarıya, adamın doğru kaydırды ve parmakları

Kendine rağmen, orada duran kısa, koyu buklelere dolandı. Neredeyse bilinçsizce dilini onunkine dokundurdu. Bunu yaptığında öpüşme vahşileşti.

Trevor, kızın ağzını ona teslim ettiği anda dizginlenemez bir şehvetin içinde tutuştuğunu hissetti. Onu kendine doğru çekti, bir eli belini sararken diğer eli ateşli buklelerinin derinliklerine daldı ve onları tutsak eden kurdeleye dolandı. Öpüşmeyi derinleştirmek için başını arkaya yatırırken kurdeleyi çekti, dili ağzına daldı; onunkiyle karşılaştı, utangaç bir şekilde hareketlerini taklit ederek onu ihtiyaçtan aklını kaçırdı. Özdenetiminin son kırıntıları da onu terk etmişti ama umurunda değildi. Önemli olan tek şey kollarında titreyen bu inanılmaz kadındı.

Düşünemeyen, sadece hissetmek isteyen Grace hevesle kendini Trevor'ın vücudunun sert uzunluğuna yaklaştırdı, elleri huzursuzca sırtının sıkı kaslarında aşağı yukarı hareket etti. "Lütfen," diye fısıldadı Trevor'ın dudakları yanağından geçip kulağının hemen arkasındaki hassas noktaya ulaştığında. "Benden ne yapmamı istediğini söyle," diye mırıldandı boynuna doğru.

"Sadece dokun bana." Adam inledi ve sanki ona nasıl yapacağını göstermek istercesine elini aşağı kaydırarak kızın poposunu avuçladı.

Grace ceketini iterek açtı, kollarını içine soktu ve onun hareketlerini taklit etmek için beline doladı. "Böyle mi?" diye sordu, gerçekten bir cevaba ihtiyacı yoktu.

Ona daha özgürce dokunmak için duyduğu durdurulamaz özlem Trevor'ı sarstı. Hızla eğilip onu kollarının arasına aldı, sonra da yavaşça bankın yanındaki yumuşak çimlerin üzerine yatırdı. Onun yanında diz çöktü. Kadın bir dirseğinin üzerinde eğilerek adamın inen dudaklarıyla buluştu, bir elini adamın boynuna doladı ve onu yanına çekti. Adam çabucak kravatını gevşetti ve gömleğinin çıtçıtlarını çözdü, sonra üzerine çıktı, tatlı bir şekilde vücuduyla onu ezdi. Grace onu tekrar çimlere doğru itmesine izin verdi, bir elinin parmakları yukarı uzandı ve yanağından geçerek dudaklarının bulunduğu yere kadar gitti. Başını çevirdi ve küçük parmağını hafifçe dişlerinin arasına aldı, sonra kasıtlı olarak ağzının ıslak sıcaklığına doğru emdi. Grace, parmağın kolunda yarattığı hisle nefesini tuttu ve başını geriye attı, ardından yıldırım hızıyla uyluklarının birleştiği o gizli yere gitti. Bacaklarını huzursuzca oynattı ve tırnaklarını adamın kaslı göğsünün sıkı kaslarına geçirdi, dokunuşuna karşılık olarak etinin kasıldığını hissetti, böyle bir tepki uyandırma yeteneğinden gizlice zevk aldı.

Grace'in bu kadar utanmadan paylaştığı masum şevke inanamayan Trevor, dilini boğazının savunmasız sütunundan aşağı, elbisesinin kıvrımlı yakasına doğru gerildikleri göğüslerinin üst kısımlarına doğru gezdirdi. Sabırsızlıkla korse kısmının bir tarafını aşağı doğru çekti. Olgun, baştan çıkarıcı tümsek aniden onun aç bakışlarına maruz kaldı, küçük, pembe meme ucu gururla kuşluk havasına doğru çıkıntı yaptı. Adam saygılı bir şekilde kadının yumuşak dolgunluğunu avucunun içine aldı ve ardından sunulan lokmayı emmek için başını eğdi.

Grace soluk soluğa adamın başını tuttu, parmaklarını adamın saçlarına doladı, adamın durmasını hiç istemiyordu. "Lütfen," diye inledi adamın dişlerinin hassas lokmayı hafifçe ısırıldığını hissederken. "Lütfen bana daha fazlası olduğunu söyle."

Trevor onun fısıldadığı sözlerin kışkırtıcı masumiyeti karşısında dondu kaldı ve birden nereden olduklarını hatırladı. Kahramanca bir çabayla sırt üstü yuvarlandı ve onu kendisinden uzaklaştırdı. Kızın şaşkınlık içinde soluğunu tuttuğunu duydu ve hemen onu koruyucu bir şekilde kollarının arasına aldı. Onu şefkatle göğsüne bastırdı, bir eli bilinçsizce kızın dağılmış kırmızı-altın saçlarını düzeltirken, gürleyen kalbinin ısrarlı bir ihtiyaçla attığını hissetti. Sahip olduğunu bilmediği bir kontrol seviyesiyle, kalp atışlarının ve nefes alış verişinin normale dönmesine izin vererek kendini birkaç dakika hareketsiz yatmaya zorladı.

Sonunda konuştuğunda, Grace bir kulağını onun göğsüne dayamış yatarken sesi derin ve güven verici geliyordu. "Bana sadece bir ay verersen.

. . ." diye başladı, sesi hâlâ tutkuyla boğuklaşıyordu. "Bir hafta," diye araya girdi titrek bir sesle.

Kadının sonunda pes edeceğini anladığında Trevor'ın içinde büyük bir zafer duygusu yükseldi. "Bir ay," diye ısrar etti, berrak gökyüzünde süzülen bulutlara gülümseyerek.

Grace korsajını düzeltti ve kendini onun göğsünden uzaklaştırdı, bilinçli bir şekilde doğrulup saçlarını düzeltti. Kurdelesini aramak için parmaklarını karmakarışık saç tellerinin arasında gezdirdi. "O zaman iki hafta," dedi, sonra adam başını hızla sallayıp başlangıçta iki hafta beklediğinden emin olunca hemen huysuzlandı. "Bazı şartlarım var," dedi ve adam daha konuşmadan uyarıcı bir el kaldırdı.

Trevor ağzını kapattı ve sorgulayarak ona baktı.

"Her şeyden önce, artık öpüşmek yok," diye kesin bir dille ilan etti. "Ciddiyim," diye ekledi sertçe, adam itiraz edecekmiş gibi görüldüğünde. Kız biraz kızardı. "Sen beni öperken düşünemiyorum."

Kadının kasıtsız itirafı onu o kadar memnun etti ki, ilk şartını başıyla onayladı.

"İkincisi, eğer iki hafta içinde birbirimize ait olduğumuzu bana kanıtlayamazsan, beni yalnız bırakacağına söz vermelisin."

"Tamamen mi?" diye alay etti.

Grace yemi yutmayı reddetti. "Söz vermeni istiyorum," dedi kararlı bir şekilde, yerde buklelerini tutan kumaş parçasını ararken.

Trevor suçlulukla Upper Brook Sokağı'ndaki masasında duran nişan sözleşmesini düşündü. Cevabını dikkatle ifade etti. "Sana söz veriyorum, her şey Londra'ya geldiğim günkü gibi olacak."

Grace'in gözleri şüpheyile kısıldı. "Almack'a gelmeden önce mi?"

Trevor onun şüphesizliğine güldü, sonra uzanıp sevgiyle saçlarını karıştırdı. "Almack'a gelmeden önce," diye onayladı, sonra kaşlarını çattı ve kayıp saç kurdelesini ona uzattı.

Yine kızardı.

"Bu akşam, Tildens'in balosunda sana eşlik etmeye geldiğimde başlayalım mı?" Cevap beklemeden ayağa kalktı, ona yardım etti ve bahçe duvarına doğru yürüdü. Yapıya kolayca tırmandı, sonra aşağı indi ve diğer tarafta kayboldu.

Grace titreyen bacaklarına acıdı ve bankın üzerine çöktü, kitabı yerde unutulmuştu. Bir süre Trevor'la birlikte yattığı ezilmiş çim alana baktı, sonra sıcak yüzünü ellerinin aldı. Onun kendisine ne yapmasına izin vermişti? Daha da kötüsü, neyi kabul etmişti? Trevor'ın her okşayışına nasıl karşılık verdiğini düşünmek, neredeyse onun durmasını istemediği gerçeği kadar dehşete düşürüyordu onu.

Kararlılıkla, duyularına hücum eden görüntüleri zihninin gerisine itti. Ne zaman Trevor'la yalnız kalsa, bir şekilde kendini onun kollarında buluyordu. Artık değil, dedi kendi kendine kararlılıkla. Hafifçe ezilmiş çiçeklerden oluşan buketi eline aldı ve papatyalar hakkında söylediklerini hatırlayınca pişmanlıkla gülümsedi. Komikti ama papatyalara her zaman bayılmıştı. Adamın bunu bir şekilde tahmin edip etmediğini merak etti. Bir an düşündükten sonra tahmin ettiğinden emindi. İçgüdüsel olarak onun hakkında genellikle kendine bile itiraf edemeyeceği şeyleri biliyor gibiydi, en önemlisi de şuydu: hayatı boyunca hiçbir zaman bir meydan okumadan geri adım atmasına izin vermemişti.

On İkinci Bölüm

Grace, Lord ve Leydi Tilden'in balosunun merdivenlerinden teyzesi ve kız kardeşinin birkaç adım gerisinde zarif bir şekilde inerken başı dik, keyfi yerindeydi. Huntwick Kontu'nun kolunda girdiğini unutmaya kararlı olan Grace, basamakların başında duran mağrur uşak isimlerini haykırdığında ve altı yüz çift göz açık bir merakla onlara doğru döndüğünde sadece hafifçe irkildi.

Merdivenlerin dibine yaklaştıklarında, Trevor onun küçük elini kendi büyük ve sıcak eliyle kapattı ve başparmağını hafifçe bileğine sürttü. Bu okşamayı kararlılıkla görmezden gelen Grace, Amanda'nın gelip gelmediğini anlamak için ters dönmüş yüzler denizine baktı. Orada burada tanıdığı insanları seçti ve onlara gülümseyerek selam verdi. Kendisine eşlik eden adamı tanıdıklarında yüzlerinde beliren GaÇkın ifadeyi görmemiÇ gibi davrandı.

Şaşkınlıklarının gerçek nedenleri hakkında hiçbir fikri yoktu: Trevor birçok güzel kadına davetlerde eşlik olsa da, nadiren şehre bu kadar yeni gelen biriyle görünürdü ve hiçbir zaman dikkatini sosyeteye yeni giren bir kıza odaklamamıştı. Grace tüm bunlardan habersizdi, odadaki neredeyse her kadının onunla seve seve yer değiştirebileceğini, Huntwick Kontu'yla herhangi bir davete katılmanın sadece kendisi için angarya sayılan bir olay olduğunu bilmiyordu. Sadece Trevor'la yaptığı anlaşmaya sadık kalarak, kendisine etkinliklerde eşlik etmesine izin veriyordu ve eğlenmeye kararlıydı.

Kolundaki güzel kıza bakarak, şimdiye kadar bir ilişki kurmak için yaptığı her girişimi engelleyen Trevor, Grace'in iyi ruh halini kolayca anladı. Dudakları, Grace'in görünüşü karşısında farkında olmadan minnettar bir gülümsemeye dönüştü; bu gülümseme orada bulunan diğer genç adaylar tarafından sevinçle, odadaki pek çok müstakbel kontes tarafından ise giderek artan bir dehşetle karşılandı, çünkü bu gülümsemede sevgi dolu, sahiplenici bir gururdan daha fazlası vardı.

Grace kesinlikle ısııl ısıldı. Vücudunun üst kısmını görkemli bir şekilde saran, yakası kare ve düşük, koyu safir ipekten bir elbise giymişti,

Kabarık kollar neredeyse yok gibiydi. Düz bir çizgi halinde yere kadar inen etek, zarif ve sade bir şekilde, hışırdayan ipeğin altında gizlenen kusursuz vücuda dair sadece bir ipucu veriyordu. Parıldayan bukleleri başının tepesinde ustalıklarla bir araya getirilmişti; gözlerinin tam tonunda parıldayan bir tutam safır, pırıl pırıl kütlenin arasından süzülüyordu. Teyzesinin az önce tanıştırdığı genç adamla konuşurken yüzü mutluluk ve heyecanla kızarmıştı.

Trevor gözlerini ondan ayırmakta zorlanıyordu. Hem erkek hem de kadın arkadaşlarının hevesle onu karşılamaya gelişlerini izlerken, Londra Mevsimi'nin simgesi olan bitmek bilmeyen parti ve baloları sadece iş yapmak için bir fırsat olarak görmesine rağmen, Grace'in bunu saf bir zevkle benimsediğini fark etti. Grace'in buraya, İngiltere'nin en güzel insanların arasına ait olduğunu düşünüyor ve harika bir kontes olacağını büyük bir gururla biliyordu.

Grace, sanki Trevor'ın düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi, sohbet ettiği genç adam Lord Grenelle'den uzaklaştı ve kısa bir süre için gözlerinin onunkilerle buluşmasına izin verdi. Trevor'ın ona bakışında bir şey vardı; o derinlerden gelen acılı şefkat dolu bakışlar, onun kalbine ulaşmıştı. Onunla birlikte burada durmasının nedenini hatırlamadan önce ona hoş bir gülümseme verecek kadar ona doğru yumuşadı. Gülümsemesi soldu ve dikkatini tekrar Vikont'a çevirdi.

Trevor başını hafifçe sallayarak müstakbel talibine Grace'in başının üstünden konuşur gibi bir bakış attı. Grenelle'in mantıksız bir mazeret uydurarak kekeleyişini ve aniden çekip gitmesini, Grace'i şaşkın bir halde tek başına bırakmasını izledi. Kısa bir süre sonra Trevor'ın ne yaptığını anladı. Ona sert bir bakış attı ve peşinden gelmeyeceğini umarak uzaklaştı.

Trevor onun gidişini izledi, dans pistinin etrafındaki insan kalabalığı onu yutana kadar doğal ve akıcı hareketlerini takdir etti. Onun eğlenmesini istediği için peşinden gitmedi. Bunun yerine, eğer yanında kalırsa her fırsatta onunla tartışmak için elinden geleni yapacağını bildiğinden, dans kartındaki valslerden birinin üzerine adını karaladı ve Lord Tilden'ın erkek konukları için balo salonunun bitişiğinde sağladığı odalardan birinde kâğıt oynarken onu teyzesi ve kız kardeşinin yanında bırakmaya niyetlendi.

Balo salonundan ayrılmanın ne kadar zor olacağını fark etmemişti, ancak onu tekrar gözüne kestirdi. Beyefendilerin parlak bir aleve üşüşen pervaneler gibi onun etrafına üşüşmeye başlamasını izledi. Kıskançlığın ilk hafif kıpırtılarını hissetmeye başladı ve onu izlemeye kendini o kadar kaptırmıştı ki, daha yaşlı, seçkin görünümlü bir beyefendinin ona yaklaştığını fark etmedi. Doyurucu beyefendi gürleyen bir bariton sesiyle konuşmaya başladığında Trevor neredeyse irkilecekti.

"Seni tekrar Londra'da görmek güzel, Hunt. Bu gece seni burada bulacağımı umuyordum. Genç kelebeklere eşlik etmeye başladığını bilmiyordum. Sanırım bir eş arayışındasınız?" Lord Anthony Galesworthy odanın öbür ucundan Trevor'ın baktığı yöne yakın gözlerle baktı ama sadece gri, lacivert ve bordonun daha derin tonlarıyla çevrili parlak mavi bir bulanıklık görebildi.

Galesworthy, Trevor'ın bu gece görmeyi umduğu adamlar arasındaydı. Hali vakti yerinde olan bu baron, Trevor'ın kendisinin de ilgi duyduğu pek çok girişimde ortak olarak yer almıştı. Trevor, Sebastian'ın da onayını aldığı madencilik yatırımını onunla da görüşmek istemişti ama kendisini konuşmaya konsantre olamayacak halde buldu. İki kez Galesworthy'den bir soruyu tekrarlamasını istemek zorunda kalmıştı. Trevor, ona madenlerle, kömürle ve hatta yatırımlarla hiçbir ilgisi olmayan bir cevap verdikten sonra, nefesinin altında küfrederek kaba bir şekilde oradan uzaklaştı. Grace'in etrafını saran masum grubun üzerine çullandı ve biraz fazla yakın durduğunu ve dekoltesine biraz fazla hevesle baktığını düşündüğü genç bir genci fiziksel olarak hareket ettirdi. Görevini tamamladıktan sonra geri döndü ve Galesworthy ile konuşmasını sakince tamamladı.

Sonraki birkaç saat boyunca ton, Trevor'ın bu eylemi birkaç kez tekrarlamasını hayretler içinde izledi. Her kesintiden sonra Trevor, arkasında giderek daha sinirli ve öfkeli görünen bir Grace bırakarak iş arkadaşlarının yanına dönüyordu. Müdahalesinin bir sonucu olarak, güçlü kontun gazabına uğramaktan haklı olarak korkan daha az sayıda beyefendi Grace'i aramaya başladı.

Trevor ona eve kadar eşlik etmek üzere tekrar ortaya çıktığında Grace öfkeden kudurmuş, tonlarca insanın meraklı gözlerinden ve kulaklarından uzaklaşır uzaklaşmaz ona esaslı bir fırça atmaya hazırlanıyordu. Ancak arabasına Cleo Hala, Trevor'ın dikkatini tamamen kendi tekeline alarak onu şaşırttı. Aklına gelen her şey hakkında gevezelik etti,

Erkek paltolarının güncel tarzından gençlerin iler acısı grgszlgne kadar. Bu son yorumu Grace'e yöneltti, o anda arabanın diğer tarafından Trevor'a oldukça kaba bir Şekilde bakıyordu.

Bu Grace için bardağı taŖıran son damla oldu. Dudakları fke dolu bir çizgiye dnŖti, oturdu ve etrafındaki konuŖma gelgitler yaŖarken sessiz bir öfke içinde kıvranmaya baŖladı. Araba evin önünde durur durmaz dıŖarı fırladı, n basamakları koŖarak çıktı ve içeride kayboldu.

Trevor Cleo Teyze ve Faith'in inmesine yardım ederken kibarca gülümseyerek onun gidiŖini izledi. Arabaya geri tırmadı, sabit gülümsemesi hızla kayboldu. Bu akŖamki gibi davranması için hiçbir nedeni yoktu. En azından, sadece onu etkilemek ve kandırmak niyetindeyken, sahiplenici davranıŖlarıyla Grace'i daha da uzaklaŖtırmayı baŖarmıŖtı. Ancak onu gülerken ve kendisine hayran olan birçok beyefendinin ilgisinden keyif alırken grdgnde, içinde bir Ŗeyler kopmuŖtu. Onu aralarından çekip almak, evine götürmek ve kendisinden baŖka hiçbir erkeğı dŖnemeyeceğinden tamamen emin olana kadar onu doyasıya öpmek için duyduğı dürtüyü bastırmaya alıŖıyordu.

Eldivenlerini sabit bir tempoyla kalçasına vurdu, öfkesi tamamen kendisine ynelmiŖti. Durumun kontrolünü yeniden ele geçirmesi gerekecekti. Grace'in bu akŖamki davranıŖından dolayı onu cezalandırmanın bir yolunu bulacağından hiç Ŗphesi yoktu. Bu gece, yarın onu planladığı Green Park gezintisine çıkarmaya gelmeden önce bunu dŖnecekti. Elbette o zamana kadar kıskanlığın dizginlemenin bir yolunu bulacaktı.

"Ne yaptığını sanıyordun?" diye sordu, düzgün, ılımlı sesi safir gözlerindeki öfkeli parıltıyla tamamen zıttı.

Trevor, birkaç adım yukarısında duran ve kendisine militan bir öfkeyle bakan fırtınalı güzele bakarken kanının ısındığını hissetti. İyi niyetle gülümsedi. "Bir bakayım," diye dŖnd, dŖnceli dŖnceli çenesini ovuŖturarak. "Dn akŖam saat tam onda sizin için durdum ve siz beni varlığınızla onurlandırmaya karar vermeden önce teyzenizin rahatsız edici derecede küçük ve aŖırı sıcak mavi salonunda yaklaŖık on beŖ dakika topuklarımı soğuttum. Daha sonra, sanırım size Tildens'ın balosuna kadar eŖlik ettim ve balo bitiminde, sabah saat ikide, sağ salım evinize döndünüz." Geceyi kibarca özetledikten sonra soran gözlerle ona baktı. "Bu zaman çizelgesinin bir noktasında, gcenmenize neden olacak bir Ŗey mi yaptım ? Belki de bir hata buldunuz

Arabamın konforu mu? Bir dakika izin verirseniz, faytonun yaylarını hemen kontrol ettireceğim. Muhtemelen daha kalitesiz bir araçla parkta bir gezintiye maruz kalabileceğinizi düşünmek istemem." Döndü ve kararlı bir şekilde kapıya yöneldi.

"Lordum!" Grace'in sesi yüksek tavanlı odada tiz bir şekilde çınladı. Derin bir nefes aldı ve daha normal bir tonda tekrar konuşmadan önce yavaşça bıraktı. "Ulaşımında bir kusur bulamadım. Eksik bulduğum şey arkadaşlığınızdı."

Kadın son üç basamağı inerken Trevor ona doğru yürüdü ve kolunu uzattı, kadın da yorum yapmadan kolunu tuttu. Kadın koltuğuna rahatça yerleşene ve Trevor uyumlu grileri harekete geçirene kadar ikisi de bir daha konuşmadı. Önce o konuştu. "Belki de tiyatroyu tercih ederdiniz, Bayan Ackerly?"

"Dün gece eğlenmek için bir şansım olmasını tercih ederdim," diye tersledi, kızgınlığını bir nezaket gösterisiyle bile bastıramıyordu. "Gelir gelmez beni terk ederek, bana eşlik etmeyi sanki bir ağabeyin yapması gereken iğrenç bir görevmiş gibi gösterdin. Bu da yetmezmiş gibi, aç bir şahin gibi üzerime çullanmayı ve bana *bakan* her erkeği korkutmayı yeminli görevin haline getirdin. Bu arada Leydi Maria Monfort'u kolunuzdan sarkıtmıştınız, sanki yetmiş yaşındaki kocası o odanın loş bir köşesinde bastonuyla desteklenmiyormuş gibi, sizinle çirkin bir şekilde flört ederken kaba bir şekilde sergilediği göğüsleri neredeyse korsajından düşüyordu." Derin bir nefes aldı, öfkeli tiradına devam etmeye hazırlandı, sonra söyleyecek hiçbir şeyi kalmadığını fark etti. Ağzını bir çırpıda kapattı, sonra ellerini kucağında düzgünce kavuşturmuş, atların kulaklarından büyülenmiş gibi kararlı bir şekilde ileriye bakarak oturdu.

Trevor makul bir ses tonuyla, "Seni terk etmedim," dedi. Yan gözle kızın kusursuz profiline baktı ve onun ilkel duruşu karşısında kahkahasını bastırmak zorunda kaldı. "Bu kadar kıskanç olduğunu bilmiyordum hayatım."

"Kıskanç!" diye öfkeyle araya girdi. Nabzının hızla atmaya başladığını hissetti.

yeni bir öfke dalgası.

"Kıskanç olduğumu bilseydim," diye tekrarladı, sanki kız hiç konuşmamış gibi, "sanırım sana biraz daha ilgi gösterirdim."

"Kıskanmadım," diye itiraz etti hararetle. "Sadece aptal durumuna düşürülmekten hoşlanmıyorum." Grace geç de olsa Almack'ın evinde ona aynı şeyi yapmaya çalıştığını hatırladı. Suçlu ve rahatsız bir ifadeye büründü.

sessizlik. Parkta araba kullanan ya da yürüyen tanıdıklarının ve arkadaşlarının yanından geçerken başını sallayarak ve ara sıra gülümseyerek bilinçsizce başka tarafa baktı. Yollarına devam ettikçe öfkesi yavaş yavaş yatışmaya başladı.

Tekrar konuşana kadar birkaç dakika geçti. "Muhteşem bir ekibiniz var lordum," dedi sessizce, grilere doğru başını sallayarak. "Ve onları çok güzel idare ediyorsunuz."

Trevor onun sesindeki samimiyeti ve gözlerindeki gerçek hayranlığı fark ederek teklif edilen ateşkesi kabul etti. "Leydim, onları sürmek için elinizi denemek ister misiniz?"

Grace ona inanamayarak baktı, parlayan gözlerinde heves okunuyordu. Onun sahiplenici hitabına neşeyle aldırış etmedi, eldivenli elleri teklif edilen dizginlere uzanmaya başlamıştı bile. "Gerçekten alabilir miyim?" diye sordu, tüm dünyaya yepyeni bir oyuncak sunulan bir çocuk gibi bakıyordu.

Trevor onun utanmaz mutluluğuna gülümsedi ve dizginleri ona verdi. Onu baştan çıkarmak için dikkatle hazırladığı planları düşündü ve kızın bu küçük jestten aldığı basit haz karşısında kendi kendine kıkırdadı. Eğer bilseydi ...

Atları ustalıkla idare ettiğini gururla fark etti, sert ve nazik bir dokunuşla onlara rehberlik ediyordu. Trevor hayretler içinde izlerken atlar iplerindeki yeni eli hissetmiş, boyunlarını uzatmış, sonra da taş döşeli caddede neredeyse zıplayarak ilerlemeye başlamışlardı.

Grace'in dudakları sınırsız bir sevinç gülümsemesiyle kıvrıldı. "Hayvanlar onları sevdiğinizi anlar," dedi güven veren bir sesle. Yan gözle kendisine her zamanki gibi tetikte bakan Kont'a baktı ve o da Grace'in tüylerini diken diken etti.

"Öyle mi, şimdi?" Adamın sesindeki boğuk tını Grace'in gözlerini telaşla kaçırmasına neden oldu.

Trevor kendi kendine gülümsedi ve konuyu değiştirmeye karar verdi. "Bu gece varlığıma uzun süre tahammül etmek zorunda kalmayacaksınız. Gecenin ilerleyen saatlerinde yapacağım bir iş için eğlenceden biraz erken ayrılmak zorundayım. Umarım teyzenizin size eve kadar eşlik etmesini sağlayabilirim."

Grace sohbetin yeni konusu karşısında bir rahatlama hissetti, garip bir şekilde buna tam olarak açıklayamadığı küçük bir özlem duygusu da eşlik etti. "Her gece bana bir yerde eşlik etmek zorunda hissetmek zorunda değilsiniz Lord Caldwell."

Aslında dışarıda bir akşam geçirmeye hiç niyeti yoktu ama Grace'i anlaşmalarından bir gece mahrum bırakacak da değildi. "İkisini birden yapmak benim için zor değil. Sadece birkaç arkadaşımı kart oynamaya çağırıyorum."

"Kartlar," dedi. İçini garip bir pişmanlık kaplamıştı.

"Evet," dedi ve kibarca ekledi, "Çalıyor musun?"

"Kız kardeşlerim ve ben zaman zaman eğlence için oynadık, ama bahis için değil," diye yanıtladı.

Trevor gülümsedi. "İyi bir oyuncu musun?"

"Yeterince iyi oynadığımı düşünüyorum. Dikkat etmemiz gereken kişi Mercy'ydi. Sık sık hile yapıyordu, biliyorsun." Grace güldü. Sonra aklına skandal yaratacak harika bir fikir geldi. Arsız gözlerini ona çevirdi. "Belki ben de size katılabilirim?"

Onun böyle bir şey önermesine bile şaşırarak başını salladı. Sonraki sözleri onu kısa kesmişti.

"Kılık değiştirerek gelebilirim."

Birden onu komik derecede büyük bir bıyıkla, saçlarını bir şapkanın içine sokmuş, yüzünün yarısını dandik bir yakanın yüksek kolalı noktalarının arkasında gizlenmiş olarak hayal etti. Dudaklarına yasak bir gülümseme geldi, Grace'in hemen fark ettiği bir gülümseme. Akıllıca davranarak sessiz kaldı ve düşüncelerinin onu ikna etmesine izin verdi. Çok uzun sürmedi.

"Sanırım Cornwall'dan ziyarete gelen kuzenim olabilirsin, Londra'ya biraz şehir cilasını edinmek için geldin," dedi. Hâlâ kuşkulu görünüyordu.

Atları yavaşlattı ve teyzesinin evinin önünde yumuşak bir şekilde durmalarını sağladı. "Orada kim olacak?" diye sordu.

"Sadece iki kişi daha var. Muhtemel bir üçüncüsü daha sonra." Böyle bir maceranın itibarına verebileceği zararı düşündü. "Sizi temin ederim ki bu adamların her birine güvenilebilir. Bu işi başarabileceğinden hiç şüphem yok." Başını salladı ve sesi temkinli bir hal aldı. "Hadi ama Grace, bunun kötü bir fikir olduğunu kabul etmelisin." Dizginlere uzandı.

Grace teatral bir şekilde iç çekti. "Pekâlâ lordum. Anlıyorum. Bunu kaldıracak mideniz yok."

Nazikçe fırlatılan meydan okuma aralarında süzüldü. Trevor onu iki eliyle kavramadan önce sadece bir saniye tereddüt etti. Ona tekrar baktığında Grace kazandığını anlamıştı. Mutlu bir şekilde gülümsedi ve "Bunu nasıl başaracağız?" diye sordu.

"Bu işi bana bırakın. Tüm ayarlamaları yapacağım ve bu akşam seni baloda gördüğümde planımı sana anlatacağım." Bir uşak kadının inmesine yardım ederken şapkasına dokundu, sonra kadının merdivenlerden yavaşça çıkıp eve girmesini izledi. Dizginleri kırıp Curzon Caddesi'nde uzaklaşırken neşeyle ıslık çalmaya başladı.

Gizli gözcü hüsrana uğramış bir öfkeyle küfretti. Gaspçı artık her gün ortaya çıkıyor ve aşkıyla giderek daha fazla zaman geçiriyordu. Gözlerini tekrar onun penceresine dikti ve bunun bu gece olması gerektiğine karar verdi. Onu kurtarmak için zamanı azalıyordu. Bu gece içeri girecek ve onu ait olduğu yere, evine götürecekti.

Onunla birlikte.

On Üçüncü Bölüm

Grace, Havershim'lerin balo salonundaki kalabalığa bakarken özel olarak kimseyi aramıyormuş gibi görünmek için elinden geleni yaptı. Faith'in kolunu tutarak parmak uçlarında durup etrafındakilerin başlarının üstünü görmeye çalıştı, sonra bıkkınlıkla içini çekerek kız kardeşine döndü. "Faith, sen benden daha uzunsun. Huntwick'i bir yerlerde görüyor musun?"

Faith soğukkanlı bir değerlendirmeye ablasına baktı. "Neden? Hâlâ ondan kaçmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu.

Grace, Faith'in her zamanki mükemmel algısı karşısında yüzünü buruşturarak başını kız kardeşinin araştırıcı bakışlarından kaçırdı. "Sanırım senden bir şey saklayamam, değil mi?" dedi, konuyu basitçe kapatabileceklerini umarak. Nafî bir umut.

"Neden onun nerede olduğunu bilmek istiyorsunuz? Seni burada rahatsız edemez." Faith ona bir bakış fırlattı. "Tabii sen onun seni rahatsız etmesine izin vermezsen," diye makul bir şekilde ekledi.

Grace beceriksizce homurdandı. "Onun *varlığı bile* beni rahatsız ediyor," diye karşılık verdi ama gözleri hâlâ kalabalığı tarıyordu.

Faith şüpheli kaşlarını kaldırdı. "Biliyor musun, bana sanki ondan *kaçmaya* değil de onu *arıyormuşsun* gibi geliyor."

Grace içini çekti ve kız kardeşine bakmak için geri döndü. "Bunu sana söyleyen ne?"

Faith zarifçe omuz silkti. "Tamamen mantık. Geçmişte onunla karşılaştığımızda hep kaçmaya çalıştın. Sadece üç gün önce, onun seni aramasını engellemek için hasta numarası yapacak kadar ileri gittin. Ama bu gece sanki onu görmeyi bekliyormuş gibi davranıyorsun." Gülümsedi, sonra eğildi ve Grace'in kulağına fısıldadı, "Ve bence bunu dört gözle bekliyorsun."

Dürtüyle Grace döndü ve Cleo Teyze'yi aradı. Onu birkaç adım ötede gördü, küçük bir grup hanımefendiyle derin bir sohbete dalmıştı. Geri dönerek Faith'in elini tuttu ve

onu yakındaki bir sütunun arkasına sakladı. "Nasıl olsa her şeyi sen çözeceksin gibi görüldüğüne göre, sanırım yardımın işime yarayabilir." Başka kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına bakınarak Trevor'la aralarındaki çekişmeyi kısaca anlattı. Konuştukça tüm bu planın kulağa ne kadar saçma geldiğini fark etmeye başladı. Faith'in yüz ifadesinin ilgiden dehşete ve son olarak da şok olmuş bir inançsızlığa dönüşmesini izledi. "Sen ne düşünüyorsun?" diyerek açıklamasını bitirdi.

"Ben ne *düşünüyorum*?" Faith tısladı, her zamanki sakın mantığı inatçı kız kardeşinin son kaçamağı karşısında onu terk etmişti. "Aklınızı mı kaçırdınız siz? Size verebileceğim tek tavsiye kafanızın içinde bir beyin varmış gibi davranmanız. İnsanların ne *diyeceğinin* farkında mısınız?" Faith devam ederken Grace isyankâr görünmeye başladı: "Bu saçma fikir konusunda sana yardım edebileceğimi nasıl düşünürsün?"

Sözünün kesilmesi onu makul bir cevap bulma zorunluluğundan kurtardı. "İyi akşamlar, hanımlar."

Trevor'ın alçak tınlı sesinin ballı, altın tonları, her zaman olduğu gibi Grace'in içindeki derin bir noktaya lezzetli bir şekilde dokundu. Bu sıcak duyguyu kesin bir tavırla reddetti ve sinirli bir şekilde, "Her zaman insanlara sinsice yaklaşıp böyle kışkırtıcı bir şekilde saldırmak zorunda mısınız?" dedi.

Faith, düzgünce kırılmış başını ona doğru eğdi ve gülümsedi ama uyanık bakışları Grace'in birdenbire artan rengini ve parlak gözlerini, ayrıca Trevor'ın gözlerinin yumuşadığını ve ağzının kenarlarının yukarı kıvrıldığını fark etti. *Neden, şimdiden ona yarı yarıya aşık!* Faith kendi kendine düşündü, değerlendiren gözleri hızla Trevor'ın yüzüne geri döndü. Kız kardeşinin tomurcuklanan duygularından haberi var mıydı? diye merak etti, yakışıklı kontu dikkatle bakarak. Hayır, diye karar verdi, kız kardeşinin adamla sözlü tartışmaya devam etmesini izlerken, ama kesinlikle o da aynı şekilde hissediyordu. Sevgisi Grace'e bakışından, onunla konuşurken sesinin tonundan ve ona davranışındaki şefkatten anlaşıyordu.

"Saldırmak mı?" Trevor kaşlarından birini, Grace'i çileden çıkarmayı asla başaramayan bir şekilde yukarı kaldırdı. Neyse ki Cleo Teyze ortaya çıkmak için o anı seçmişti. Trevor dikkatinin dağılmasından akıllıca yararlandı. "Ah, Leydi Egerton, bize katıldığınıza çok sevindim. Bayan Grace'le dans etmek için izninizi almayı umuyordum." Avına oldukça muzaffer bir bakış fırlatarak Cleo Teyze'nin uzattığı elin üzerinde büyüleyici bir şekilde eğildi.

Cleo Teyze sahte bir kızgınlıkla kaşlarını çatı ve elini çekti. Bastonunun gümüş tepesiyle adamın omzuna sertçe vurdu. "Yap

Bana mırıldanmayı kes, genç adam," diye emretti.

Trevor acıyla yüzünü buruştururken Grace dehşet dolu bir kıkırdamayı bastırdı. Çirkin teyzesi ona bakmak için döndüğünde aceleyle kendini topladı. "Grace!" diye bağırdı, yedi yüzden fazla davetlinin gürültüsüne rağmen balo salonunun yarısına kadar bir sesle.

"Evet, ?" Leydi Egerton'a en iyi itaatkâr bakışını attı. "Bu beyefendiyle, o zavallı eğilme ve yüzünden sırtını incitmeden önce dans eder misiniz?" Cleo Teyze cevap beklemeden, türbanının üzerindeki büyük mor tüyü savurarak uzaklaştı.

onunla birlikte çaresizce sallanıyordu.

Grace şaşkınlıkla teyzesinin ardından bakakaldı, sonra yavaşça yan gözle Trevor'a baktı. O da Cleo Teyze'nin ardından bakakaldı, yüzünü geniş bir sırıtış kaplamıştı. Başını sallayarak döndü ve kolunu Grace'e uzatarak kibarca Faith'e müsaade isteyip istemediğini sordu. İtiraz edemeyecek kadar şaşkın olan Grace elini onun koluna koydu ve kendisini götürmesine izin verdi.

Dans pistine çıktıklarında zahmetsizce birbirlerinin kollarına girdiler. Birkaç dakika boyunca hiç konuşmadan, onlara çok doğal gelen akıcı bir ritimle dans ettiler. Kendisini en çok endişelendiren konuyu açmak istemeyen Grace alt dudağını çiğnerken, Trevor dikkatle gizlenmiş bir eğlenceyle onları izledi. Onun düşüncelerinin yönünü neredeyse görebiliyordu. Plan hakkında konuşmak istiyordu ama fazla hevesli görünmeden konuyu açamıyordu, bu yüzden onun açmasını umuyordu.

Tahmininde yanılmamıştı. Merakı Grace'in ona sormasını gerektiriyordu ama gururu sessiz kalmasını sağladı. Adam nihayet konuştuğunda şaşkınlıkla sıçradı. "Geçen hafta Almack'ın evinde yaptığın gibi yine beni sıkıcı göstermeye mi çalışıyorsun?"

Hızlı ve ürkek bir kahkaha atarak ona baktı, yüz ifadesinden kendisiyle dalga geçtiğini anlayınca rahatladı. "Bu konuyu tekrar açtığın için gerçekten çok kötüsün," diye uyardı. Adam ciddiyetle ona baktı ama ağzında alaycı bir sırıtış vardı ve yeşim gözlerinde kararlı bir parıltı vardı. Grace onun düşüncelerini neyin tükettiğini tam olarak bildiğini fark etti.

Trevor, kızın yüzünde aniden beliren muzip sırıtışı hayretle izledi. Gülümsediği anda, zaten güzel olan yüzü kusursuz, nefes kesici bir mükemmelliğe dönüştü. Ağzını hafifçe açarak Trevor'a bembeyaz dişlerinin kışkırtıcı görüntüsünü sundu. Tam o dişlerin alt dudağına hafifçe battığını hayal ediyordu ki, kadın konuşarak onu anlık hayalinden uyandırdı. ", Huntwick," dedi. "Şu planı dinleyelim."

Aklında şekillenmekte olan planı öğrenirse nasıl tepki vereceğini merak eden Trevor, aşk dolu düşüncelerini bir kenara itti. "Öncelikle, seni bundan vazgeçirmemin bir yolu yok mu?" Kadının inatçı bakışlarını izledi ve içini çekti. "Ben de öyle düşünmüştüm. Buradan erken ayrılmayı başarabilir misin?" Grace yavaşça başını salladı, kıvrak zekâsı eve gitmek için olası bir bahane bulmaya çalışıyordu.

Trevor onun kaşlarının birbirine yaklaşmasını izledi. "Sanırım 'burkulmuş ayak bileği' yeterli olabilir," diye yardımcı oldu, yine onun düşüncelerini doğru bir şekilde yorumladı. "Bu seni eve erken götürür, telaşlanmanı önler ve kaşların en az kalkacak şekilde bir gecede mucizevi bir şekilde iyileşebilirsin."

Grace şaşkın bir kahkaha attı, gözlerinde neşe parlıyordu. "Bahse girerim daha okuldayken zavallı öğretmeninizi ölesiye rahatsız etmişsinizdir, lordum," diye suçladı iyi huylu bir şekilde.

"Birkaç tane," diye karşılık verdi Trevor, yakınlarda dans eden bir tanıdığına başıyla selam verirken hoş bir şekilde gülümsedi.

"Birkaç kez mi?" diye sordu adamın dikkati kendisine döndüğünde.

"Birkaç *öğretmen*, leydim," diye ciddiyetle düzeltti. Grace güldü ve yakınlarda dans edenlerin Huntwick Kontu'nun bir kez daha yaşlı Bayan Ackerly ile son derece eğleniyor gibi görüldüğünü fark etmelerine neden oldu.

Cleo Teyze de Grace ve Trevor'ın danslarından büyük keyif aldıklarını fark etmişti. Birkaç dakika sonra Trevor topallayan Grace'i yanına getirdiğinde şüphelenmişse de gözünü bile kırpmamıştı. Otuz dakika sonra Grace'in neden odasına kadar tek başına topallayarak gittiğini ve kimsenin onunla ilgilenmemesi için ısrar ettiğini merak ettiyse de soru sormadı. Ve eğer gecenin bir vakti koridorun karşısındaki odadan gelen bazı şüpheli sesler ve fısıltılar duyarsa, sadece omuz silkti, yuvarlandı ve uyumaya devam etti.

Yatak odalarını birbirine bağlayan küçük giyinme alanından Grace'in odasına girerken Faith, "Bu çılgınca fikri gerçekten hayata geçirdiğine inanamıyorum," dedi.

Grace yerde oturduğu yerden başını kaldırdı, püsküllü Hessian'ı son bir kez çekiştirdi ve ayak parmaklarını parlak siyah çizmelerin içinde deneysel olarak oynattı. Zarifçe ayağa kalkarak bir züppe pozu verdi. "Nasıl görünüyorum?"

Kız kardeşi Grace'in kıyafetini, açık pencerelerden süzülen ay ışığında parıltıyan çizmelerinin uçlarından, ağır kolalı beyaz keten yakasının tehlikeli derecede yüksek noktalarına kadar yavaşça inceledi. O

gölümsemesini gizleyerek başını salladı. "Tıpkı küçük bir kızken babamın giysileriyle oynadığın zamanki gibi görünüyorsun," dedi.

Yılmayan Grace sırtıttı. "Çünkü ne aradığını biliyorsun." Modası geçmiş açık kahverengi bir peruk ve kısa bir atkuyruğu ekledi, birkaç asi kırmızı-altın bukleyi araya sıkıştırdı, ardından tüm kıyafeti kıvrırcık kenarlı bir şapkayla tamamladı. Kostümüne yaptığı her eklemeye gülümsemesi daha da genişledi ve sonunda tam boy, yaldızlı çerçeveli aynadaki bitmiş yansımasına yüksek sesle güldü.

"Bu aptalca kaçamağın ne işe yarayacağını bana söyler misin?" Faith yumuşak bir sesle yatağın kenarına oturarak sordu.

Grace kız kardeşinin önünde bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Senin deyimimle bu 'kaçamak' kesinlikle hiçbir işe yaramayacak. Sadece birkaç arkadaşımın kart oynamak için dışarı çıkıyorum; hepsi bu. Sen hiç sadece zevk için bir şey yapar mısın?" Kız kardeşine hızlıca bir göz attı ve Faith'in soğukkanlılığının bozulmadığını biraz da kızgınlıkla fark etti. Daha erkeksi bir şekilde hareket etmek için adımlarını biraz değiştirdi ve Faith'in önünde birkaç kez daha ileri geri yürüdü. Kaşlarını çatı. "Sence ben bir kız gibi mi yürüyorum?" diye sordu, aynadan uzaklaşırken omzunun üzerinden aynaya bakarak.

Faith makul bir şekilde, "Sen bir kızsın Grace," dedi. "Bir kız olarak, tanımadığın bir grup erkek kâğıt oynamak için Lord Caldwell gibi bir adamın evine *bu* şekilde giyinerek tek başına gitmenin akıllıca mı ?"

Grace keskin bir suçluluk duygusu yaşadı. Kendisi ve ailesi için sosyal yansımaları çok büyük olabilirdi. Faith'e, "Trevor bana bir şey olmasına izin vermez," diye güvence verdi.

Grace'in edep duygusuna hitap etme çabalarının tamamen boşa çıkacağını gören Faith pes etti ve konuyu değiştirdi. "Kıyafetleri nereden buldun?"

"Trevor bir uşağa O'Reilly'ye teslim ettirdi, tabii ki paketlenmiş olarak. Eve geldiğimizde tam burada beni bekliyordu, tıpkı bana söylediği gibi."

Faith kız kardeşine düzgün bir bakış attıktan sonra ayağa kalktı ve kendi odasına doğru yürüdü. Kapıda bir an durakladı ve geri döndü. "Ben

Umarım eğlenirsin Grace," dedi. "Eve döndüğünde gelip bana anlatacaksın, değil mi?"

Grace düşüncesizce odanın karşısına koştu ve ona sarıldı. "İyi olacağım Faith, gerçekten." Dolapta bulduğu atılmış bir bastonu aldı ve onu kostümüne kendi eklentisi yaptı. "Şimdi gidiyorum!" dedi, abanoz sopayı gösterişli bir havayla dramatik bir şekilde sallayarak.

Faith gözlerini devirdi ve bağlantı kapısını kapattı. Grace derin bir nefes aldı ve koridoru görebilmek için yatak odasının kapısını hafifçe araladı. Dikkatle kasvetli koridora baktı. Etrafta kimsenin olmadığını görünce dışarı çıktı, kapıyı arkasından kapattı ve karanlık evin içinden parmak uçlarına basarak ay ışığıyla aydınlanmış bahçeye doğru ilerledi.

Evin kasvetli iç kısmına kıyasla bahçe aydınlıktı, gecenin nemli havası biraz serin olsa da Grace bakımlı çiçek tarhları ve özenle kesilmiş çitlerden oluşan gölgeli labirentte yürürken bunu pek fark etmedi. Alçak mermer bankı evden gizleyen çitlere doğru hatasız bir şekilde ilerledi ve yarı yarıya Trevor'ın diğer tarafta kendisini beklediğini görmeyi bekliyordu. Trevor'ın henüz gelmemiş olması onu şaşırttı. Oturdu ve bacak bacak üstüne attı, erkek kıyafetleri giymenin ona sağladığı hareket özgürlüğünün tadını çıkarıyordu, Londra'ya geldiğinden beri bu lüksü yaşamamıştı.

Beklerken Grace yapmayı planladığı şeyin bir kez daha düşünmek için kendine izin verdi. Peltham-shire'da, olası sonuçlarını hiç düşünmeden dilediğini yaptığı bir yerde, komşuları böyle bir girişimi hoş karşılamaz ama sonunda affederlerdi. Aynı şey Londra'da geçerli değildi; burada kuralları çiğnemenin ürkütücü sonuçları çoğu genç kadını uygunsuzluğa benzeyen herhangi bir şey yapmaya cesaret etmekten alıkoyuyordu. Birdenbire bu maceranın çok kötü bir fikir olduğunu düşündü. Ya biri onu tanırsa? Böylesine lezzetli bir hikâyenin ne kadar çabuk yayılacağını düşündükçe Grace'in midesi sıkışıyordu. Cleo Teyze'yi üzecek ve kızdıracaktı, Faith'in uygun bir eş bulma şansı olmayacaktı ve bütün Ackerly ailesi alay konusu olacaktı.

Karanlığın içinden Trevor'ın alçak, alaycı sesi geldi: "Görüyorum ki hazırsın," dedi.

Grace hızla ayağa fırladı, kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. "Lanet olsun sana, Huntwick, beni korkuttun!" Bahçe duvarına tembelce yaslanan gölgeli figüre ters ters baktı.

Trevor onun hanımefendiliğe yakışmayan üslubuna kıkırdadı, sonra arkasındaki düz duvarı okşadı; duvar, kendisinin iki metre iki santimetrelilik boyundan kolayca on santim daha yüksekti. "Bunu aşabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu, yapamayacağını düşündüğünü söylerse muhtemelen bir binaya tırmanmaya çalışacağını biliyordu.

Grace başını kaldırdı ve küçük çenesi Trevor'a her geçen gün daha sevimli gelen bir şekilde dışarı çıktı. "Tabii ki ," diye karşılık verdi hemen, sadece birkaç dakika önce tüm bu plandan vazgeçmeyi düşündüğünü tamamen unutarak. Başını kendinden emin bir şekilde sallayarak duvara doğru yürüdü, Trevor'a bastonunu uzattı, sonra bariyere değerlendirici bir bakış attı. Birden birkaç dakika öncesine göre çok daha yüksek görünmeye başladı. Birkaç adım geri çekildi, birkaç koşar adım attı ve üzerine atladı. Ellerini kaldırmayı ve duvarın tepesi boyunca uzanan dekoratif demir çivilerden ikisinin etrafından dolanmayı başardı. Bir an için zafer içinde asılı kaldı.

Sonra hemen fikirleri tükendi.

Trevor, Grace'in önce ayaklarını duvara dayamaya çalışmasını neşeyle izledi, ancak yeni botlarının kaygan tabanlarının aynı derecede kaygan mermer üzerinde tutunamadığını fark etti. Birkaç dakika mücadele etmesine izin verdi ve pantolonunun içindeki süslü kışının engelsiz görüntüsüne hayran kaldı. Kendisi müdahale etmediği sürece kızın duvara tırmanma girişiminin başarısızlıkla sonuçlanacağını anlayan Trevor sonunda kızın durumuna acıdı. Kızın arkasına geçti ve dik poposunu yukarı doğru sertçe itti.

Şaşıran Grace yere indi ve mermer duvarın tepesindeki sivri uçların arasına kedi gibi tüneyerek Trevor'a baktı. "Ben olsam kendim yapardım," diye tısladı öfkeyle.

"Tabii ki yapardın," diye kabul etti, kolayca yanındaki duvarın tepesine çıktı, sonra diğer taraftan aşağıya, aşağıdaki sokağa atladı. "Şimdi atla."

Tereddüt etti.

"Merak etme. Seni yakalayacağım," diye söz verdi en güven verici sesiyle ve küçümseyici tavrıyla onu daha da çileden çıkardı. Kollarını cesaret verici bir şekilde uzattı.

Böylece Grace atladı - Trevor'ın beklediği gibi hafifçe kollarına değil, doğrudan üzerine atladı, dengesini bozdu, böylece Grace göğsüne oturmuş, kavgacı bir küçümsemeyle ona bakarken sokakta yığılıp kaldı. Küçümseyerek başını savurdu. "Bunu kendim de yapabilirdim," diye tekrarlardı.

Gözcü karanlık evin ikinci katına doğru sürünerek ilerledi. Her kapıyı dikkatle dinledi ama odalarda hiçbir hareket duymadı. Koridorun sonuna ulaştı ve sağındaki son odanın kapısını yavaşça açtı. İçeri süzüldü, kapıyı usulca kapattı, sonra döndü ve kararlı bir şekilde yatağa doğru yöneldi. Yatağın boş ve yatılmamış olduğunu görünce durdu.

Şaşkınlıkla etrafına bakındı, onu kız kardeşi ve teyzesiyle birlikte hafifçe topallayarak eve gelirken gördüğünden emindi. Sokağa açılan yüksek yuvarlak pencereye doğru yürüdü, aniden doğru odaya girip girmediğinden emin olamadı. Küçük açıklığın altındaki sandığa basarak aşağı baktı, aşağıdaki sokağı gördü ve istediği odaya gittiğini anladı.

Bir hareket gözüne çarptı. İki adam köşeyi döndü ve Egerton'ların evinin önüne geldi. Gözcü adamlardan birinin Trevor Caldwell olduğunu hemen anladı. Gözlerini kıstı. Diğer adam alışılmadık derecede kısa boyluydu ve kesinlikle kadınsı bir yürüyüşü vardı.

Çift caddede gözden kaybolurken nefesini içine çekti ve içinden lanet okudu. Onları takip etmek için asla zamanında dışarı çıkamayacağını biliyordu.

Duman, yeşil çuha kaplı masanın üzerinde yoğun bir pus halinde asılı duruyordu. Karanlık odayı mezara benzer bir sessizlik kaplamıştı; çiplerin sessiz şingirtisi, kâğıtların karıştırılması ve arada sırada bahis oynayan erkeklerin alçak sesle çıkardığı mırıltılar bu sessizliği bozuyordu. Tek aydınlık, dört kişinin etrafında oturduğu oyun yüzeyinin hemen üzerinde asılı duran bir gaz lambasından geliyordu.

Grace'in kart partisine katılmaya ikna olmasından sonra Trevor konuk listesini dikkatle gözden geçirmişti. Bu kart partisine davet edilen adamlar, kanıtlanmış sadakatleri, tartışılmaz dostlukları ve hepsinden önemlisi, şaşmaz sağduyuları nedeniyle seçilmişlerdi. Her iki adamın da bu akşam olabilecek her şeyi kendilerine saklayacaklarına güvenebileceğini biliyordu. Daha da önemlisi, ihtiyaç duyulması halinde Grace'i koruyacaklarını da biliyordu.

İlk konuk geldiğinde Grace bir an için dehşete kapılmış ve kendini Seth Kontu'nun küçük kardeşi Gareth Lloyd'un gözlerinin içine bakarken bulmuştu. Amanda Lloyd'un kayınbiraderiydi, Grace'in daha önce tanıştığı, umursamaz - ama oldukça başarılı- kumar alışkanlıklarıyla tüm tonda tanınan bir adamdı. Cana yakın ve çekici, özür dilemeyen bir şakacıydı.

Her toplantıya hayat verirdi ve bu nedenle de her konuk listesinin en sevilen üyelerinden biriydi. Trevor'ın Cornwall'dan gelen genç kuzeni Grant Radnor'la tanıştığında yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirmeyince rahatladı. Ancak Blackthorne Dükü'nün de onlara katılacağını öğrendiğinde endişesi yeniden arttı. Tanışma faslı tamamlandıktan sonra öfkeli gözlerini Trevor'a çevirdi, Trevor da onun bakışlarını kahkahalarla karşıladı. Birkaç dakika süren olaysız oyunun ardından Grace rahatlamaya başladı. Kılığının bozulmadığını bildiği için kendini daha güvende hissediyor, en azından Sebastian'ın kim olduğunu tam olarak bildiğinden habersiz olmanın mutluluğunu yaşıyordu. Rahattı, iyi oynuyordu ve şu ana kadar Sebastian'ı

Kendini eğlendir.

Trevor, Grace'in rolünü mükemmel bir şekilde oynamasını gururla izledi. Çok az konuşuyordu ama utangaçlıktan ziyade sessiz bir güven havası yaratmayı başarmıştı. Aslında biraz fazla rahat görünüyordu, diye düşündü Trevor, masanın ortasından bir yığın fiş ustalıkla onları düzgün yığınlar halinde ayırmaya başlamasını izlerken. Kendi kendine sırtıttı. Belki de biraz silkinmeye ihtiyacı vardı. Kapının yanında duran Wilson'a baktı, sonra başını odanın uzak ucundaki sürahi dolu büfeye doğru salladı.

İşverenin söze dökülmeyen emriyle Wilson sessiz adımlarla odayı geçti ve kontun yakın arkadaşlarının tercihlerine çoktan alışmış bir şekilde içkileri doldurmaya başladı. Gareth için bir kadeh Porto şarabı doldurdu, ardından Trevor ve Sebastian için birer tane olmak üzere iki kadeh konyak doldurdu. Konyak sürahisi dördüncü bardağın üzerinde dururken bir an durakladı ve sorgularcasına Trevor'a baktı. Kontun neredeyse belli belirsiz başını sallamasıyla Wilson kalan bardağı da doldurdu ve içkileri masaya getirerek servis yaptı ve hemen kapının yanındaki yerine döndü.

Grace şüpheyle kısılmış gözlerle dirseğinin dibindeki bardağın içindeki kehribar renkli sıvıya baktı, sonra Trevor'a baktı. Kartlarını yüzüstü masaya bırakmış ve sandalyesini geriye itmişti, uzun bacakları önünde uzanıyordu.

"Bir sorun mu var Radnor?" Gareth tuhaf bir sırıtışla sordu. "Cornwall'ın vahşi doğasında konyak içmene izin vermiyorlar mı?"

Grace, Gareth'a ters ters baktı ve dudaklarından beklenmedik bir şekilde yükselen alaycı cevabı ısırdı. Tekrar Trevor'a doğru baktı ve onun kendisini gizlenemez bir meydan okumayla izlediğini gördü. Söze dökülmemiş alayından geri adım atamıyordu,

masadan konyak bardağını kaptı ve üç muzaffer yudumda hepsini içti.

Saniyeler sonra kızgın sıvı doğrudan midesine doğru yakıcı bir yol açarken acı içinde nefesini tuttu. Gözleri yaşlarla doldu. Güçlü içkiye verdiği şiddetli tepkiyi kontrol etmek için boşuna çabaladı. Kulaklarındaki yüksek çınlamanın arasından erkeklerin kahkaha seslerini duydu. Trevor'ın yüzüne odaklanmaya çalıştı. Bu biraz zaman aldı.

"Konyak yavaşça yudumlanmalıdır," diye öğüt verdi, Grace'in duyuları nihayet onu anlayabilecek kadar berraklaştığında. Grace ona sert bir cevap vermek niyetiyle ağzını açtı ama karnından el ve ayak parmaklarının uçlarına kadar yayılan tuhaf ve harika bir sıcaklık hissedince durdu. Onları deneysel olarak oynattı ve hareket ettikçe hissettiği garip karıncalanmaya gülümsedi. Kafasını kaldırdığında Gareth'in onu dikkatle izlediğini gördü. Ona titrek bir gülümseme verdi ve bardağına dikkatle bakmak için eğildi. "Sorabilir miyim, ne içiyorsun?" diye sordu, kokudan hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturdu ve narin bir koklamadan sonra burnunu çok kadınsı bir şekilde kırıştırdı.

Ağzı seğirdi. "Liman," diye cevap verdi kayıtsızca.

Başını bir elinin üzerine yasladı ve karıncalanan bir parmağını ona doğrulttu. "Konyakla başa çıkamıyorsun, ha?" Ona sempatik bir bakış attı.

Kadın boş bardağını alıp havada salladığında ağzı tekrar seğirdi. "Bir erkeğin içkisi," diye büyük bir edayla onu bilgilendirdi ve onay için diğer adamlara baktı.

Sebastian'ın yüzü her zamanki gibi kayıtsızdı ama Trevor, Grace'in her zaman sinir bozucu bulduğu o üstün sırtışını takınmıştı. Garipti ama bu gece Grace'i en ufak bir şekilde bile rahatsız etmemişti. Başını yana eğdi ve ona gülümsedi, dünyadaki hiçbir kostümün yüz hatlarının göz alıcı mükemmelliğini karartamayacağından tamamen habersizdi.

"Bunu neden yapıyorsun?" Grace ona sordu. "Neyi, *kuzen*?"

"İnsanlara sırtın," dedi, "sanki onlar hakkında çok kötü bir şey biliyormuşsunuz gibi."

Trevor eğlenmiş görünüyordu. "Neden soruyorsun? Senin hakkında bilebileceğimi düşündüğün korkunç bir sırrın mı var?"

Grace kızardı ve rahatsız bir şekilde sandalyesinde kaydı. Elindeki kartlara derinlemesine dalmış görünen Gareth'a baktı, sonra da

Sebastian, her zamanki gibi sıkılmış görünüyordu. Onun gerçek kimliğini biliyorlar mıydı? diye merak etti.

Önündeki masada yüzüstü duran kartları aldı ve onları yeniden düzenlemekle ilgileniyormuş gibi yaptı. Bunu yaptıktan sonra dikkatle kartların üzerinden Trevor'a baktı. O da ona baktı, hâlâ sırtıyordu. Sonra, her şey bir yana, göz kırptı!

Birden kendini ona dünyadaki herkesten daha yakın hissetti. Bu adam sayesinde burada, çalışma odasında oturuyor, kâğıt oynuyor, konyak içiyor ve kumar oynuyordu; Londra'daki diğer sosyete kızlarının hiçbirinin söyleyemeyeceğine bahse girebilirdi. Genelde düşmanı olarak gördüğü bu adamla garip bir akrabalık duygusu hissederek göz kırptı, sonra da Trevor'ın onun elini kazanmak için verdiği savaşta az önce kazandığı küçük zaferden habersiz, dalgalanan dikkatini kâğıtlarına geri verdi.

Grace hıçkırdı.

Trevor'la birlikte sokakta dengesiz bir şekilde durmuş, başını geriye atmış, Cleo Teyze'nin evinin etrafındaki inanılmaz yükseklikteki bahçe duvarına dehşet içinde bakıyordu. "Gerçekten yaşadığım yer burası mı?" diye sordu, sesi kararsızdı. "Bahçe duvarımızın bundan çok daha alçak olduğundan oldukça eminim."

"Hayır leydim, korkarım bu kadar."

Grace'in yüz ifadesinin ne anlama geldiğini anlamak için ona doğru bakmasına bile gerek yoktu. "Sırtmayı kes," dedi ve sonra tekrar hıçkırdı. "Ve ben 'leydim' değilim," diye sinirli bir şekilde mırıldandı.

Trevor'ın sırtışı genişleyerek bir sırtışa dönüştü. Grace uyuşmuş elini duvarda gezdirmeye başladığında, sanki pürüzsüz mermer yüzeyde var olmayan tutamaklar bulmaya çalışıyormuş gibi bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldı. Bir adım öne çıktı. "Lütfen bana izin verin." Eğildi ve sanki ona bineğinin üzerinde bir bacak uzatıyormuş gibi ellerini birleştirdi.

Çizmeli ayaklarından birini onun avuçlarının içine yerleştirdi, sonra da belli belirsiz omzuna dokundu. "Lordum," dedi usulca.

Trevor ona baktı, hâlâ belinden bükülmüştü ve küçük ayağı elindeydi.

"Bu gece gerçekten çok eğlendim. Teşekkür ederim, Trevor." Tekrar hıçkırdı.

Kadının kendi adını ilk kez kullanmasından duyduğu haz içini yıkadı. Artık ona uzanmamak ve onu anlamsızca öpmemek için kendine güvenemeyeceğini biliyordu. Hiçbir uyarıda bulunmadan, ona ani bir destek verdi ve

umduğu gibi duvarın tepesine değil, tamamen *üzerinden geçti*. Bir saniye sonra Grace diğer tarafa düştüğünde boğuk bir gümbürtü duydu. "Grace," diye seslendi endişeyle, ona zarar verip vermediğini görmek için kendisi de duvara tırmanmaya hazırdı. "İyi misin?"

"Mmm-hmm," diye sessiz bir yanıt verdi. Bir an için başka bir şey duymadı ve Trevor onun eve girdiğini düşündü. Sonra usulca, "İyi geceler," diye seslendi. Koşan ayak seslerinin bahçenin derinliklerine doğru çekildiğini duydu.

"İyi geceler leydim," diye karşılık verdi bahçe duvarına.

Sokağın karşısındaki gizli figür, sıkılmış dişleri ve yumruk olmuş elleriyle Grace ve Trevor arasındaki yan oyunu izliyordu. Onların hareket ettiği çemberin içine girmekten hoşlanmıyordu ve henüz Grace ile konuşma fırsatı bulamamıştı. Ancak bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordu. Grace onun bağlılığını gördüğünde, lanet olası konta bir daha asla bakmayacağını biliyordu.

Bölüm On Dört

Grace." Bilinçsizliğin derinliklerinden yavaşça yukarı doğru yüzerken ses ona çok uzaklardan geliyormuş gibi geldi. "Grace, uyan."

Uykusunda kaşlarını çatı. Ses onu rahatsız edici bir ısrarla dürtüyordu. Daha da kötüsü, sesin ait olduğu kişi sivri ve ısrarcı parmaklarıyla kaburgalarına defalarca vurmaya başlamıştı. İsteksizce yan yattı ve ağırlaşan göz kapaklarından birini zorla açtı.

Büyük hata.

Gözkapağı tekrar kapanmadan hemen önce, bulanık ama çok acımasız görünen bir Faith'in üzerinde durduğunu, kollarını sadece bela anlamına gelebilecek bir şekilde göğsünde kavuşturduğunu gördü. Ne yazık ki, kız kardeşinin gazabına kimin uğradığını anlamaya çalışma şansı olmadı; hemen ardından, bir şekilde kafasının içine girmeyi başarmış olan korkunç küçük bir adam kafatasına vurmaya başladı.

Grace acıyla inledi ve otomatik olarak saten örtüye uzandı, onu başının üzerine çekerek hem Faith'i hem de küçük adamı susturmaya çalışmak niyetindeydi. El yordamıyla ilerleyen parmakları bir şey bulamayınca, kendini bir yastıkla boğmaya karar verdi.

"Örtünün *üstünde* yatıyorsun, Grace," diye geldi Faith'in sesi, şimdi neyse ki boğuktu. Bütün seslerin boğuk olması gerektiğine karar verdi.

"Tamamen giyinik."

Giyinmiş mi? Grace merak etti.

"Çizmelerin ayağında," diye ekledi kız kardeşi kuru bir ses tonuyla.

"Git buradan, Faith," dedi. Konuşma çabası başına bir acı dalgası daha gönderdiğinde inledi. Bir an için başka bir şey duymadı, sonra Faith yanına oturduğunda yatağın eğildiğini hissetti. Kız kardeşi Grace'in yüzündeki yastığı hızla çekerek sabah güneşinin acı veren parlaklığını içeri aldı. "Otur."

Grace, kız kardeşinin en saçma olmayan ses tonuyla verdiği emre gönülsüzce itaat etti. Eline tutuşturulan bir bardak soğuk suyu minnetle kabul etti. Ağzı hiç bu kadar kurumamıştı; tadı da hiç bu kadar

Korkunç. Bardağı dudaklarına götürmeyi ve gözlerini açmadan küçük bir yudum almayı başardı.

"Handa geçirdiğin bir geceden sonra tıpkı babam gibi kokuyorsun."

Grace sonunda gözlerini biraz araladı ve gözlerini kısarak Faith'e baktı. Titiz kız kardeşi, her zamanki gibi dümdüz olan burnunu yüce bir hoşnutsuzlukla kırıştırmış, ona bakıyordu. "Babamın kokusunu seviyorum," diye mırıldandı Grace. Babasının giysilerine sinmiş olan tütün, deri ve kaliteli konyak kokusunu her zaman sevmişti; bu kokuyu kızlığının çok da eski olmayan günlerinden, gece yatmadan önce masal dinlemek için babasının kucağına kıvrıldığı zamanlardan beri seviyordu. Bu koku onu rahatlatıyordu, tıpkı Trevor'ın kokusu gibi. Bunun farkına varması onu şaşırttı. Küçük adam kafasına fazladan sert bir vuruş yaptığında yüzünü buruşturdu.

Faith, Grace'in düşüncelerini okuyormuş gibi, "Lord Caldwell yaklaşık bir saat önce telefon etmeye geldi," dedi.

Trevor. Gözlerini tekrar kapattı ve acısını biraz olsun hafifletmek için başarısız bir çabayla burnunun kenarını sıktı. "Saat kaç?"

"Öğleyi çoktan geçti." Faith bir an durakladı. "Dün gece geldiğini duydum."

"Özür dilerim," diye mırıldandı Grace. "Seni uyandırdım mı?" "Şarkı söylüyordun."

Çekiçle iki keskin vuruş daha yaptı. Beklenmedik bir mide bulantısı dalgası üzerine çöktü ve sudan hızlıca bir yudum aldı. "Cleo Teyze'yi uyandırdım mı?"

"Söylemedi," diye yanıtladı Faith, Grace'in suyun geri kalanını büyük yudumlarla içmeye başlamasını endişeyle izleyerek. "Becky'ye bu sabah seni rahatsız etmemesini söyledi."

Grace bardağı yukarı kaldırdı ve son suyu da yuttu. "Belki de bu kadar çabuk içmemelisin," diye öğüt verdi.

Grace'in zaten solgun olan yüzü daha da soldu. Oda endişe verici bir şekilde eğilmeye başladığında, yatağın direğine sıkıca tutunarak dengesiz bir şekilde ayağa kalktı.

Grace aniden lazımlığa doğru hamle yapınca, "Seni hasta edebilir," diye yarım yamalak sözlerini tamamladı.

Bir buçuk saat sonra, daha sakin ama hâlâ solgun olan Grace yemek odasında belirdi, üzerinde artık çok yakışan şeftali rengi bir elbise vardı. "İyi günler teyze," dedi olabildiğince neşeli bir sesle ve odanın diğer ucuna geçerek akrabasının yanağına hızlıca bir öpücük kondurdu.

"Görüyorum ki yaralanman seni , canım."

Grace bir an teyzesine boş boş baktıktan sonra önceki akşamki sahte ayak bileği sakatlığını hatırladı. "Ah, evet teyze," diye kekeledi. "Sanırım bir akşam dinlenmek tam da ihtiyacım olan şeydi." Yanaklarının kızardığını hissetti. Hızla büfeye doğru ilerledi ve bir tabağı yemekle doldurmaya başladı, telaşlı haliyle ne seçtiğinin farkına bile varmadı.

Kendini biraz daha sakın hissettiğinde masaya döndü ve teyzesinin karşısına oturdu. Hâlâ çalkalanmakta olan midesinin bir lokma bile kabul etmeyeceğinden kesinlikle emin bir şekilde iştah açıcı olmayan yiyeceklere baktı. Jambondan bir ısırık almayı denedi, sonra midesi protesto edencesine kasıldı.

Cleo Teyze, Grace'in istemediği öğle yemeğini bitirmek için cesurca çabalamasını eğlenerek izledi. İçkili bir akşamın etkilerini hemen fark etmiş ve yeğeninin nasıl bir belaya bulaştığını bir kez daha merak etmişti. Bunun Huntwick Kontu'yla bir ilgisi olduğundan hiç şüphesi yoktu. O ve Grace önceki akşamki baloda hırsızlar gibi komplo kurmuşlardı ve Grace'e karşı olan hislerini herkesin görebileceği kadar açık bir şekilde ortaya koymuştu. Yine de bir nedenden ötürü Grace ona direniyordu. Cleo bunun nedenini anlayamıyordu. Huntwick onun için mükemmel bir koca olabilirdi, eğer gözlerini açarsa.

Cleo Teyze boğazını temizledi ve Grace'in oynadığı kremalı patateslerden başını kaldırmasına neden oldu. "Huntwick bu sabah seni çağırdı."

"Evet, teyze. Faith söyledi." Grace tekrar tabağına baktı, teyzesinin keskin gözlerinin onun içini görebileceğinden emindi.

"Aşağı gelmediğin için biraz endişeli görünüyordu." "Çok nazikti," dedi Grace kayıtsızca.

Cleo Teyze yavaşça bir ekmek kızarttı ve Grace'in bir sonraki sözlerine vereceği tepkiyi dikkatle izledi. "Muhtemelen senin durumundan biraz sorumlu hissetmiştir."

Grace kaşığını büyük bir gürültüyle masaya . Telaşla teyzesine .

Cleo Teyze sinsi bir bakışla, "Ne de olsa ayağına o şekilde basması oldukça garipti," dedi.

Grace yavaşça nefesini bıraktı. "Aslında beceriksizce ayağına takılan bendim teyze," diye düzeltti rahatlatarak.

Cleo omuzlarını silkti ve elini umursamazca havada salladı. " 'Her zaman erkeğin hatası' benim ," diye şarkı söyledi. İşaret etti

çatalını her iki yeğenine doğru salladı. "Eğer suçu bir erkeğe atabiliyorsanız, hiçbir şeyin sorumluluğunu kabul etmeyin."

Grace çarpan başını tamamen unuttu ve şaşkınlıkla güldü. "Neden, Cleo Teyze! Erkeklerle ne alıp veremediğin var? Sen ve amcam her zaman birbirinizi özellikle önemsiyor gibiydiniz. Hatırladığım kadarıyla senin üzerine titrerdi."

"Bah!" dedi yaşlı kadın, başını sallayarak ve türbanının tüylerini sallayarak. "Gördüğünüz gibi onu iyi eğittim. Charles amcanız gençlik günlerinde tam bir çapkındı. Onu yola getirmem epey zaman aldı." Yan gözle Grace'e baktı. "Huntwick bana amcanın gençliğini hatırlatıyor." Gözleri bir anda şefkat ve kahkaha dolu oldu. "Düzgün eğitilirse iyi bir koca olabilir." Grace'e doğrudan bir bakış attı.

Grace teyzesinin sözlerini olduğu kadar gözlerini de kasıtlı olarak görmezden geldi, ancak yüzünde bir kızarıklık belirdi. "Bunu nasıl yaptın teyze? Charles Amca hiçbir zaman 'dize getirilmiş' gibi davranmadı. "

Cleo masaya doğru eğildi, uyanık mavi gözleri parlıyordu. "Beni yakalayana kadar onu kovaladım," diye itiraf etti, "ve sonra kontrolün kendisinde olduğunu *düşünmesine* izin verdim." Ayağa kalktı. "Erkeklerin buna ihtiyacı var, biliyorsun," diye öğüt verdi. "Bunu genç adamın üzerinde dene."

"Trevor benim delikanlım değil," diye itiraz etti Grace, istemeden de olsa onun adını kullandığının farkında değildi.

Cleo Teyze odadan çıkarken omzunun üzerinden baktı. "Hâlâ Huntwick hakkında mı konuşuyorduk?" Bu sözlerle kapıdan çıkıp gitti ve Grace'i baş ağrısı, mide bulantısı ve huzursuz düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Işıklarla ıslıl ıslıl parlayan tiyatro, hepsi de sadece kendilerini sergilemek ve komşuları hakkında dedikodu yapmak için gelmiş olan görkemli giyimli erkekler ve güzel giyimli kadınlarla doluydu. Çoğunun sahnede kendilerini eğlendirmek için ne gösterileceği hakkında muhtemelen hiçbir fikri yoktu; başladığında da izlemeyeceklerdi. Bunun yerine, Londra'nın seçkinleri tarafından tutulan abartılı kutularda sunulan daha aydınlatıcı tabloları izleyeceklerdi.

Grace, Faith ve Cleo Teyze localarına çoktan girmişlerdi ve ziyaretçi akınını selamlamakla meşguldüler; Faith her zamanki sakin çekiciliğiyle, Grace ise hafif gergin bir gülümsemeyle. Gün boyunca midesi nihayet yatışmıştı ama başındaki zonklama daha da şiddetlenmişti. Onu kullanarak

Var olmayan ayak bileği sakatlığını bahane eden Grace, akşamki planlarından sıyrılmak için elinden geleni yapmıştı. Cleo Teyze ona garip ve bilmiş bir şekilde gülümsemiş ve balo yerine tiyatroya gideceklerini, böylece Grace'in bütün bir akşamı kaçırmak yerine oturup bileğini dinlendirebileceğini söylemişti.

Bu yüzden burada oturmuş, tanıştırıldığı her mağrur dul ve yaşlı beyefendiye saygıyla gülümsüyordu. Herkesin kendi kutusunu ve gaz lambalarının söneceği an için dua etti, böylece az da olsa rahatlayacaktı.

Tam daha fazla dayanamayacağını düşündüğü anda, orkestra nihayet akort etmeye başladı. İnsanlar teker teker yerlerini almaya başladı ve son ziyaretçi de yavaşça locasını terk etti. Araya kadar gittiler, diye düşündü Grace yorgun bir şekilde. Işıklar sönerken çok ihtiyacı olan uykuya dalmaya hazırlandı. Tam gözlerini kapatırken Faith onu kaburgalarından dürttü.

Grace şaşkınlıkla kız kardeşine baktı. Faith nadiren birini dürtecek kadar terbiyesizleşirdi. Faith'in tiyatronun öbür ucunda, oturdukları locanın solunda ve üstündeki bir locaya şaşkınlıkla baktığını gördü. Merakla kız kardeşinin bakışlarını takip etti, sonra da nefesini içine çekti. Hunt-wick Kontu az önce Grace'in tanımadığı güzel bir kadının yanına oturmuştu.

Meçhul kadın sakın, ağırbaşlı bir tavırla sevimliydi - aslında Grace'in olmadığı her şekilde sevimliydi. Parlak siyah saçlarını ensesinde düzgün bir topuz yapmıştı ve sade, zarif hatlara sahip, yüce bir terbiye ve büyük bir zenginliği çağrıştıran soluk pembe bir elbise giymişti. Grace onu izlerken, kadın eğilip Trevor'la konuştu ve zarif bir elini Trevor'ın koluna koydu. Trevor onun söylediklerine karşılık olarak sırttı, Grace'in midesini her zaman zayıflatan o hızlı, keskin gülümseme.

Grace kalbinin hızla çarpmaya başladığını hissetti. Farkında olmadan ayağa kalktı, elleriyle locanın parmaklıklarını o kadar sert kavradı ki parmak eklemleri bembeyaz oldu. Tiyatronun diğer ucundan Trevor'ın ihanetinin kanıtlarına baktı.

Hayal meyal Faith'in oturması için arkasından tısladığını duydu ama Grace kıpırdamadan durdu, Trevor'ın eğilip kadının kulağına yüksek sesle gülmesine neden olan bir şey fısıldamasını izledi. Trevor'ın bakışları içindekileri fark etmeden kutular arasında geziniyordu. Ta ki yeşil gözleri Grace'in öfkeli mavi gözleriyle çarpışana kadar.

Odanın öbür ucunda bile Trevor onun alev alev yanan öfkesinin sarmal bir kırbaç gibi kendisine doğru uzandığını hissedebiliyordu, elle tutulur, gerçek ve ölümcül. Öfkesini neyin tetiklediğini aniden fark etmesi, içinde yükselen bir zafer duygusu yarattı. Grace'in kıskanç olduğunu gösteren bu kanıttan duyduğu memnuniyetle gülümsedi.

Grace daha önce öfkeliyse bile, Trevor'ın yakışıklı yüzündeki kendini , kendinden emin gülümsemeyi görünce iyice öfkelenmişti. Kendinden iğrenerek onun neden gülümsediğini ve kendisine karşı kullanmak istediği ve ihtiyaç duyduğu cephaneyi ona kendisinin sağladığını biliyordu. "Lanet olsun," diye mırıldandı ve hanımefendiliğe yakışmayan bir yığın halinde koltuğuna geri çöktü. Cleo Teyze'nin devasa türbanı onu Trevor'ın görüş alanından çıkarana kadar sandalyesinde geriye yaslandı.

"Kim o?" Faith gözlerini sahneden ayırmadan sordu, dudakları zar zor kıpırdıyordu.

"Kimin umurunda?" dedi Grace, huysuz bir sesle.

"Önemsiyorsun, sevgili kardeşim. Dahası, tüm tiyatro bunu biliyor." Faith, insanların fısıldaştığı, bazılarının bakıştığı ve hatta işaret ettiği diğer localara doğru başını salladı. "Şimdi dik otur ve gururunu bir kenara bırak Grace. Gece yarısına kadar salonun geri kalanı da öğrenmiş olacak."

Doğruyu söyledi. Gururu, kendini toparlamasını ve dedikoduculara zaten sahip olduğundan daha fazla yem vermemesini emrediyordu. Omuzlarını dikleştirdi ve yüzünü bir bulanıklıktan başka bir şey olmayan sahneye çevirdi. Zihni hararetle çalışıyordu. Kendisini Trevor'la yaptığı anlaşmadan kurtarmak için birkaç plan düşündü ve reddetti.

Evine, Pelthamshire'ın huzur ve sessizliğine dönme düşüncesi çok cazipti ama Huntwick'in onu kesinlikle takip edeceğini fark etmesi bu olasılığı ortadan kaldırdı. Onu görmeyi reddetmek geçmişte işe yaramamıştı ve ayrıca günlerce odasına kapanma düşüncesinden de pek hoşlanmıyordu. On gün! Trevor'a söz verdiği on dört günden geriye hâlâ on gün kalmıştı. Hiçbir çözüm bulamıyordu. Sadece dişlerini sıkıp dayanması gerekecekti.

Sonra bir an ilham geldi ve koltuğunda daha dik oturdu. Bir amacı, bunu yapmak için kesin bir nedeni olursa Trevor'la vakit geçirmeyi çok daha kolay bulacaktı. Grace kendi kendine gülümsedi. Onu oyunda yenmek gibi büyük bir ödül için şimdi acı çekebilirdi. Onu iyilikle öldürebilirdi. O kadar uyumlu, o kadar mide bulandırıcı bir hayranlık duyacaktı ki, iki şeyden biri gerçekleşecekti: Trevor ya

Kendini beğenmiş bir şekilde zaferinden emindi, bu da ona yenilgisini daha tatlı kılacaktı ya da bahsi kazanmayı başarsa bile onun varlığını hazmedemeyeceğini fark edecekti.

Heyecan içinde yükseldi. Dönüp tekrar Trevor'ın kutusunun olduğu yöne baktı. Tam da beklediği gibi, Trevor hâlâ doğrudan ona bakıyordu. Ona tatlı bir gülümseme ve küçük bir el sallama hareketi yaptı, o da bunu biraz şaşkın bir baş sallamasıyla onayladı. Grace dikkatini sahneye geri verdi ve operanın geri kalanının tadını çıkarmaya odaklandı.

On Beşinci Bölüm

Ne yapıyorsun?" Faith sordu.

Grace alttan üçüncü basamağa oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, küçük çenesini ellerinin arasına almış, sessizce oturuyordu. Gözleri uzun fuayenin sonundaki devasa ön kapıya sabitlenmişti. "Oturuyorum," diye cevap verdi.

"Neden oturuyorsun?" Faith şaşkın bir ifadeyle sordu. Grace'in yanındaki basamağa oturdu, öne doğru eğildi ve bir süre şaşkınlıkla ön kapıya baktı. Kapı ona her zamanki gibi görünüyordu.

"Bekliyorum, tabii ki." "Ne için, lütfen?"

"Kimin için," diye düzeltti Grace.

", kimin için?" Faith sabırla düzeltti.

Grace kapıya doğru hoş bir şekilde gülümsedi. "Alçak, ahlaken yozlaşmış, işbirlikçi, yozlaşmış bir alçak." Sesi cana yakındı. Sabah postasını beklediğini de söyleyebilirdi.

"Lord Caldwell?"

"Aynısı."

Faith kız kardeşinin sakın yüzünde Grace'in renkli tanımlamasına eşlik etmesi gereken öfkeye dair herhangi bir işaret aradı ama onun sakın, huzursuz olmayan yüz hatlarında nahoş hiçbir şey bulamadı. "Geleceğini nereden biliyorsun?"

"On birde beni parka götürmek için arayacağını belirten bir notla birlikte çiçek göndermiş." Aklına aniden bir düşünce geldi ve kız kardeşine hitap etmek için bir an için gözlerini kapıdan ayırdı. "Bizimle gelmek ister misin?"

Faith doğrudan bir bakışla, "Duruma göre değişir," dedi.

"Neyin üzerine?" Grace antreden aşağıya bir kez daha baktı. Bir aracın evin önüne yanaştığını duyunca yüzü aydınlandı.

Faith başını iki yana salladı. Kız kardeşi Trevor'ı cezalandırmak için her ne kadar tuhaf bir komplo kurmuş olursa olsun, Grace'in davranışlarından bunu kesinlikle gerçekleştireceğini biliyordu. Yine de Grace'in dikkatini başka yöne çekmeye çalıştı.

kesinlikle pervasız bir yoldu. "Bu, lord hazretlerinin dün geceki eskort seçimi konusunda ne yapmak istediğinize bağlı."

Grace sırttı, gamzeleri muzipçe parlıyordu. "Hiçbir şey," diye cevap verdi. Kapı tokmağının sesi antrede yankılandı ve Greaves ayaklarını sürüyerek kapıya yöneldi. "Hiçbir şey yok," diye ekledi nefesinin altından. Ayağa kalktı ve en göz kamaştırıcı gülümsemesini kapıdan içeri adım atan uzun boylu adama sabitledi.

"Günaydın Grace," dedi Trevor. Kendisine doğru ilerleyen, yüzü ıslıl ıslıl, iki elini de hoş geldiniz dercesine uzatmış nefes kesici görüntüye zevkle gülümsedi.

Yüksek belli krem rengi ipek bir yürüyüş elbisesi giymişti ve elbisenin yakası, küçük kabarık kollarının manşeti ve taraklı ucu boyunca aralıklarla küçük kobalt kurdelelerle bağlanmıştı. Aynı canlı mavi tonunda geniş bir kuşak göğüslerinin altından geçiyor ve arkada düz bir fiyonkla bağlanıyordu; uçları uzun, neredeyse yere kadar uzanan ve yürürken arkasında neşeyle dalgalanan flamalar halinde düşüyordu. Mükemmel uyumlu terlikleri ve eldivenleri narin ayaklarını ve ellerini sarıyordu ve alev alev yanan saçlarını yüzünden geriye doğru çekmiş, tepesinden mavi telkari bir tokayla tutturmuş, sonra da omuzlarından aşağıya coşkulu bir şekilde dökülmeye bırakmıştı. Etkisi basit, taze ve inanılmaz derecede çekiciydi.

Trevor onun eldivenli ellerini yakaladı ve ikisini de öpmek için ağzına götürdü, gözlerini onun büyüleyici gülümsemesinden alamıyordu. Dudaklarının bileklerine değdiği eldivenlerin üstündeki teni karıncalandı. Grace ellerini geri çekmek, arkasını dönüp kaçmak için duyduğu karşı konulmaz dürtüyle savaştı. Bunun yerine, hayranlık uyandıracağını umduğu bir ifadeyle ona gülümsedi. "Günaydın lordum," dedi.

Önceki akşam bunu yapmak niyetiyle yola çıkmamış olmasına rağmen, Trevor Grace'i kıskandırmanın iyi bir hamle olduğuna karar verdi. Onu soğukkanlı bir şekilde öfkeli ve kavga etmeye hazır bulmayı umuyordu. Oysa Grace bu sabah onun karşısında durmuş, gönüllü olarak ellerini tutuyor ve adeta mırıldanıyordu. Kaşlarını çattı, duyduğu memnuniyet yerini kuşkuya bıraktı, Grace'in daha önce hiç görmediği bu yönünü bir türlü kabullenemiyordu. Gözlerini kısmıştı.

"Neyin var senin?"

Oops! diye düşündü Grace. Biraz abartmış olmalıydı. Kasıtlı olarak kendini şaşkın gösterdi. Saçını kontrol ediyormuş gibi elini kaldırdı,

Sonra sıkıntıyla elbisesine baktı. "Bu bizim sürüşümüz için uygun değil mi?"

Faith başını salladı ve gözlerini devirdi, kız kardeşinin hilesi birdenbire anlaşılmıştı. Yine de Trevor tuzağa düştü. Grace'e aceleyle her zamanki gibi güzel görüldüğünü söyledi, sonra da gitmek isteyip istemediğini sordu. Faith neredeyse tiksintiyle homurdanacaktı.

Grace parladı. "Ah, evet, lordum," dedi coşkuyla. "Faith'in bize katılmasının bir sakıncası var mı? Ona güzel atlarınızı tarif ettikten sonra, onları kendi gözleriyle görmesi *gerektiğini* söyledi. Öyle değil mi Faith?" Grace onay için kız kardeşine dönerek sordu.

Trevor ve Grace beklentiyle ona bakarken Faith hem doğru hem de kız kardeşinin hikâyesine uygun bir cevap aradı. "Oldukça iyi olduklarını duymuştum lordum," diye kibarca konuşmayı başardı, Grace'i bu aldatmacaya dahil ettiği için zihnen .

Trevor, "O halde elbette bizimle gelmelisin," diye kabul etti. Boştaki kolunu cesurca Faith'e uzattı. Grace küçük burnunu kırıstırıp gözlerini Trevor'a dikti ve sanki onu bırakmaya hiç niyeti yokmuş gibi ona yapıştı.

Her iki kızı da karavanına bindirirken, Trevor Grace'i birkaç dakikalığına yalnız başına bir yere götürme planını zihninden sildi. Çoğunlukla sessiz olan kız kardeşiyle hararetli bir şekilde konuşan Grace'e baktığında neredeyse hayal kırıklığı içinde inleyecekti. Ellerini onun ağır saçlarının arasına sokmayı ve derin bir öpücük için yüzünü kendi yüzüne çevirmeyi arzuluyordu. Kararlı bir şekilde ayağa kalkıp iki kızın karşısına oturdu ve Trevor'ın arabacısının emriyle atlı ekip harekete geçti. Atlar şık bir tırısı geçip parka doğru ilerlerken Grace neredeyse tüm konuşmayı kontrol etmeye başlamıştı bile.

Trevor, Grace'in konuşkan yapısını daha önce hiç fark etmemiş olmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşündü; bu onun hoşlanmadığı ilk özelliği idi. Akılsız bir monolog içinde durmadan gevezelik ediyor, şaşırtıcı bir hızla konudan konuya atlıyordu. Giderek sinirlendiğini hissediyordu. En son dedikoduları tartışmaktan vazgeçip yol boyunca karşılaştıkları arkadaşlarının ve tanıdıklarının kıyafetlerini tarif etmeye ve eleştirmeye başladığında, artık buna dayanamayacağını fark etti. "Bayan Ackerly!" diye araya girdi.

"Evet, Lordum?" dedi iki genç kadın hep bir ağızdan.

Grace'e, "Bayan Faith'le konuşuyordum, canım," dedi. Ona baktı. Safir gözlerindeki hayranlık dolu ifade, ona bir kız çocuğunu hatırlattı.

Cocker Spaniel. Çok üzgün görünüyordu, ama sevimli bir surat ifadesiyle itaatkâr bir şekilde sakinleşti.

"Evet, lordum?" Faith sakin gri gözlerini ona dikerek sessiz sesiyle tekrarladı.

"Sezonun tadını çıkarıyor musun?"

Faith cevap vermek için ağzını açtı ama Grace hemen söze girdi. "Oh, evet, lordum, harika vakit geçiriyor! Öyle şahane partiler, balolar ve o kadar çok davet var ki insan hangisine katılacağına karar vermekte *zorlanıyor*, çünkü hepsine katılacak kadar vakti olması *mümkün* değil. Ve tabii ki siz şehre gelene kadar *hiçbir* şey eğlenceli değildi lordum. Başlarda benimle uğraşmanın oldukça zor olduğunu biliyorum, ama ani ilginizle beni oldukça şaşırttınız, özellikle de ben böyle sakin bir taşra hayatına, böyle sakin taşra aktivitelerine ve böyle sakin taşra eğlencelerine alışırken. Ve başka biri bana karşı sizin kadar sabırlı ve nazik olabilir miydi, lordum, tüm küçük öfke nöbetlerime katlandığınız gibi?" Nefes almak için durdu, bir an için elini onun dizine koydu, sonra hemen konuşmaya başladı. "Benim korkunç, asık suratlı arkadaşlığında bir an daha geçirmeye *tahammül* edemezsen hiç şaşırmam ve bunu hak etmiyor muyum? Oh, bakın!" diye haykırdı birden. "İşte Leydi Burton yepyeni beyaz bir arabanın içinde! Oh, ne kadar *parlak*!" Sallanan landau'nun içinde yarı ayakta durdu ve coşkuyla el salladı, neredeyse araçtan düşüyordu. Dengesini toparlayıp tekrar yerine oturdu ve Leydi Burton'ın çeşitli paltoları, şapkaları ve mücevherleri hakkında konuşmaya başladı.

Grace'in kendisine tamamen yabancı bir şekilde el kol hareketleri yapmasını ve gevezelik etmesini izlerken Trevor sonunda onun oyununu anladı. Grace onu ya sıkmak ya da iğrendirerek küçük bahislerinden vazgeçmesini sağlamak niyetindeydi. Sonunda bir nefes daha almak için durmak zorunda kalana kadar saçmalamasına izin verdi.

"İşe yaramayacak Grace." Ona nazikçe ama kararlı bir şekilde hitap etti. Faith kıpırdandı ve ona ilgiyle baktı.

Grace cümlelerin ortasında konuşmayı kesti. Neredeyse kaşlarını çatacaktı ama toparladı. "Neden lordum, sizden bir tür hediye istediğimi ima çalıştığımı düşünmediniz herhalde? Neden, ben asla böyle-"

Trevor onun sözünü kesti. "Demek istediğim, kötü bir şekilde uyguladığın boş kafalı güvercin taklidinin işe yaramayacağı," dedi sakince.

"Taklit!" Grace görkemli bir şekilde kızgın görünüyordu. "Lordum, eğer beni olduğum gibi sevmiyorsanız, bunu söyleyin ama lütfen bana kaba suçlamalar yöneltmeyin. Ben olduğum gibiyim, ister kabul edin ister etmeyin!"

Trevor omuz silkti. "Sanırım bunu kabul etmek zorundayım." Grace'in yanından geçip komplocu bir tavırla, "Böyle devam edemez, biliyorsun," derken Faith'in gözleri neşeye parlıyordu.

Faith gülümsedi ve özellikle hayranlık duyduğu bir özellik olan mükemmel mantığına saygı göstererek başını eğdi.

Grace öfkeyle ve katı bir sessizlikle oturdu. Trevor onu her zaman öfkeliendirecek güce sahipti ama öz kız kardeşi Faith'in onun kampına bu kadar kolay iltica etmiş olması *Bunu nasıl yapabiliirdi?* Göz ucuyla kız kardeşine bir bakış fırlattı. Faith sessizce ve sakin bir şekilde geçip giden park alanlarını seyrediyordu. Grace Trevor'a baktı ve onun sessizce kendisini izlediğini gördü, gülümsemesi kendini beğenmişti. Bakışlarını tekrar ön tarafa çevirdi ve Cleo Teyze'nin kasaba evine yaklaştıklarını görmekten memnun oldu. Dudaklarını birbirine bastırdı ve onu entrikalar ve planlarla alt etmeye çalışmaktan vazgeçmeye karar verdi. Önümüzdeki dokuz gün boyunca onu görmezden gelecekti.

Atlar tamamen durmadan önce Grace ayağa kalktı. Araçtan inmek ve Trevor'ın rahatsız edici varlığından uzaklaşmak için aceleyle onun dizlerinin yanından geçti. Yara almadan yere indi, sonra da hain kız kardeşine ya da can sıkıcı kontu dönüp bakmadan merdivenleri tırmanıp eve girdi.

Trevor onun gidişini izlerken yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Aşağı indi ve Faith'e elini uzattı. "Benim için büyük bir zevkti Bayan Ackerly. Lütfen kız kardeşinize bu akşam Corwin'lerin balosunda ona eşlik etmeyi dört gözle beklediğimi söyler misiniz?"

Faith landau'dan inerken ona doğrudan bir bakış attı. "Bu akşam sizinle gelmektense ölmeyi tercih edeceğini biliyorsunuz, Lord Caldwell."

Trevor kaşlarını kaldırdı. "Ahh, ama böyle bir seçeneği yok, değil mi? Sen de orada olacak mısın?"

Faith başını salladı. "Cleo Teyze'yle birlikte orada olacağım."

"İyi o zaman. Teyzene selamlarımı iletme fırsatım olacak." Şapkasını ona doğru eğdi ve tekrar landau'ya bindi. Araç uzaklaştı ve Faith'i kaldırımın kenarında sessizce beklerken bıraktı. Onun gidişini izledi, merdivenlerden yukarı çıkmak için döndü, sonra bir an durdu, dikkati sokağın karşısındaki karanlık bir kapı aralığındaki ince bir harekete takıldı. Bir an için gölgeli oyuğa baktı, sonra omuz silkti ve

gözlerinin ona oyun oynadığına karar verdi. Merdivenleri çıkıp yavaşça eve girerken düşünceleri hızla kız kardeşi ve kontun sorununa döndü.

Grace içeri girer girmez kızgın bir kedi gibi üzerine atladı. "Nasıl onun tarafını tutarsın?" diye öfkeyle suçladı. "Kendi kız kardeşine karşı!"

Faith eldivenlerini çıkarırken Grace'e sakince baktı. "Ne söylediğini bir düşün Grace. Lord Caldwell'in yaptığı bu kadar korkunç olan şey tam olarak nedir?"

Grace inatla dudaklarını birbirine bastırdı ve bakışlarını kaçırdı.

"O hiçbir şey yapmadı," diye cevap verdi Faith soğukkanlı bir mantıkla, "sana balolarda eşlik etmek, öfkemi hoş görmek ve sana zamanını ve tüm dikkatini vermek dışında. Karşılığında sen de onu defalarca kandırdın, birden fazla kez tüm tonun önünde onu aptal yerine koymaya çalıştın ve mümkün olan her fırsatta dilinle derisini yüzdün.

"Buna rağmen, elinden gelen her şekilde sizi memnun etmeye çalışmaya devam ediyor, bu da beni adamın sizi gerçekten önemseydiğine inandırıyor. Kız kardeşim için ona değer verilmesinden başka ne isteyebilirim ki?"

Grace başını salladı. "Yanılıyorsun, Faith. Bu saçmalığa devam etmesinin tek nedeni kazanma arzusu. Ben onun için bir ödülden başka bir şey değilim."

"Demek istediğim tam olarak bu. Eğer kazanırsa -ki bunun için çok çalıştığını belirtmemi izin verin- seni elde edecek Grace. Eğer ödül almaya değmeyecek bir şey olsaydı, neden bu kadar çok çalışsın ki? Onun için değmeyecekse neden bırakmadı?"

Grace arkasını döndü ve yavaşça sarı salona doğru yürüdü, başından beri bildiği ama inatla reddettiği bilgiyi işlerken düşünceleri karmakarışıktı.

Faith ısrarla onu takip etti. "Sana nedenini söyleyeyim Grace. O ödülü istiyor."

Grace cevap vermedi.

Faith, "Ona karşı nazik olmaya çalış," diye ısrar etti.

Grace zayıf bir sesle, "Evlenmek istemiyorum Faith, Lord Caldwell'le bile," diye itiraz etti.

"Lütfen önümüzdeki dokuz gün boyunca ona karşı nazik olmaya çalışın. En azından geriye dönüp baktığınızda anlaşmanın size düşen kısmını onurlu bir şekilde yerine getirdiğinizi söyleyebileceksiniz."

Grace bir sandalyeye çöktü, düşüncelere dalmıştı. "Deneyeceğim," diye söz verdi kız kardeşine sessizce.

On Altıncı Bölüm

Trevor sarı salondaki zarif altın brokar sandalyede rahatsız bir şekilde oturuyordu, uzun bacaklarını dikkatsizce çaprazlamıştı, sabırsızlığı sadece işaret parmağını sandalyenin karmaşık bir şekilde oyulmuş koluna vurmasından anlaşıyordu. Oturuyordu çünkü ayağa kalkarsa adım atacağını ve Grace onu adım atarken yakalarsa Grace'e küçük bir zafer daha kazandırmak zorunda kalacağını biliyordu.

Oturmaya karar verene kadar on beş dakikadan fazla bir süre topuklarını soğutmuştu bile; altın brokar koltuğu seçmişti çünkü narin, kadınsı odada ağırlığını taşıyabilecek kadar sağlam tek mobilya parçası gibi görünüyordu. Yine de kendini bir oyuncak bebek evinde yakalanmış koca bir canavar gibi hissediyordu. Yüzünü buruşturdu. Grace'in kendisine ayrılan iki haftalık sürenin sonunda son hançeri saplamadan önce çeşitli ve ince yollarla dengesini bozmaya çalışacağına güveniyordu.

Grace üst katta volta atıyordu. Dırdırcı bir baş ağrısı ve tuhaf bir yorgunluk hissiyle başının dertte olduğunu fark edince, kısa bir süre ona akşam izin vermesi için yalvaran bir not yazmayı düşündü, ancak kendini iyi hissetmediği gerçeğini bir bahane olarak kullanmaktan hoşlanmadı ve bunu zaten sahtekârca yaptığını düşünerek pişmanlık duydu. Birkaç kez başladıktan ve bir o kadar da durduktan sonra pes etti ve akşam için uygunsuz acıya göğüs germesi gerektiğine karar verdi. Notun son taslağını tekrar okudu:

Sevgili Lord Caldwell, aramızdaki olayların oldukça hızlı geliştiğini söylediğimde beni anlayacağınızı biliyorum. Bu nedenle, attığımız adımların büyüklüğü üzerinde düşünmem için bana biraz yalnız zaman tanıyacağınızı umuyorum. Bu benim hafife aldığım bir şey değil. . .

Grace başını salladı ve bitmemiş mektubu tuvalet masasının üzerine bırakarak aşağı inmeye hazırlandı. Trevor'ın, aracını öfkeyle terk ettiğinden beri onun düşünceleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Basit bir nottan daha fazlasını hak ediyordu.

Yirmi beş dakika bekledikten sonra Trevor nihayet koridorda Grace'in sesini duydu. Ayağa kalktı, yüz hatlarını otomatik olarak

Bir kadının onu varlığıyla onurlandırmasını beklemekten başka yapacak daha iyi bir şeyi olmayan bir beyefendinin.

Bir dakika sonra Grace odaya girdi. Doğrudan ona doğru yürüdü. Bir adım ötede durdu ve onun ruh haline dair bir ipucu bulmak için yüz hatlarını inceledi. Gördükleri onu tatmin etmiş görünüyordu, çünkü gülümsedi ve elini uzattı. "İyi akşamlar Lord Caldwell," dedi usulca. "Bu akşam çok hoş görünüyorsunuz."

Trevor kızın elini öpmek üzereyken durdu, kızın parmakları hâlâ dudaklarındaydı. Kaşlarını çattı, sonra bıraktı, bu son derece hoş Grace ile birkaç saat önce arkasına bile bakmadan arabasından fırlayıp giden kızı bağdaştırmaya çalıştı. Bunu yapamayacağını anladı. "Çok mu hoş görünüyorum?" diye abartılı bir şaşkınlıkla söylendi. "Bayan Ackerly, bu *çok* hoş bir iltifattı. Siz *de çok* hoş görünüyorsunuz. Bu gece çok güzel vakit umuyorum, değil mi?"

Gözleri mizahla parlıyordu. "Sanırım bunu hak ediyorum," diye itiraf etti küçük bir kahkahayla. "Son birkaç gündeki sefil davranışlarımı affedebilir misiniz?"

Trevor kulaklarının onu yanılttığından emin olarak diğer kaşını da şaşkınlıkla kaldırdı.

Grace bakışı gördü ve aceleyle açıkladı. "Oldukça talihsiz ve biraz da utanç verici bir durum ama korkarım çok kötü bir alışkanlığım var."

Gittikçe daha da ilginçleşiyordu. "et," diye davet etti.

"Gördüğünüz gibi kaybetmekten nefret ediyorum."

"Herkes öyle değil mi?"

Grace kızardı. "Ama çoğu insan hile yapmaya çalışmaz." "Hile mi yapıyorsun?"

Büyük bir rahatsızlıkla başını salladı. "Kazanacağımdan emin olmadığım zaman." "Peki bahsi kazanacağınızdan emin değil misiniz?"

Gözleri parladı ve çenesi gururla kalktı. "Elbette kazanacağımdan eminim," dedi ve sonra biraz bir şekilde sırtıttı. "Ama kazanacağımdan emin olmak için adım atmaktan zarar gelmez."

Trevor Grace'e baktı. Onun gösterişli gülümsemesini, muhteşem bir şekilde kızarmış yanaklarını ve dans eden mavi gözlerini içine çekti. Şefkatli, sahiplenici bir gurur dalgası onu sardı ve yoğunluğuyla şaşırttı. Onun bulaşıcı gülümsemesine kendi gülümsemesiyle karşılık verdi. "O halde yeniden başlayalım mı canım?"

Yüzünde rahatlama ifadesi beliren Grace uzlaşmacı bir el uzattı. "Kullanılmış günleri yuvarlayalım mı lordum? Bir hafta kaldığını söyleyebiliriz

Bugünden itibaren anlaşma üzerinde. sıkışmak ister misiniz?"

Trevor uzattığı ele, sonra tekrar yüzüne bakarken dudakları kıpırdadı. Ona sert bir bakış attıktan sonra eline uzandı ve onu kendine doğru çekti. Başını eğip kulağına fısıldarken kollarını ona doladı: "Hayır hayatım, ilk anlaşma hâlâ geçerli. Dokuz günümüz kaldı." Bir elini saçlarının arasına soktu ve o öğleden sonra istediği gibi yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi Ağzını onunkine yaklaştırıp dudaklarına doğru mırıldandığında kalbi çılgınca çarpıyordu: "Sanırım bu anlaşmayı bir öpücükle mühürleyeceğiz." Dudakları, bir kelebeğin bir çiçeğin üzerine konması kadar hafifçe onun dudaklarına kondu.

Grace tuttu, kalbinin vahşi gümbürtüsünü duymamasını umuyordu. "Aslında daha fazla öpüşmeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık," diye zayıfça itiraz etti, onun kollarının sıcak çemberi içinde sessizce durduğu için kendine kızıyordu.

"Sanırım bu seferlik kuralları esnetmeye hakkım var. *Sen* yaptın," diyerek itiraz etmeye başladığında onu susturmak için işaret etti. "Ayrıca," diye devam etti, gözleri arzuyla orman yeşiline dönmüştü, "o bir öpücük değildi. *Bu bir öpücük.*"

Israrcı, yakıcı bir şefkatle Grace'in ağzını sahiplendi, dudaklarını kendi dudaklarına göre şekillendirdi. Grace bir an için protesto etmek için kendini tuttu, sonra teslim oldu ve küçük, teslimiyetçi bir inilti ile ona karşı eridi. Adam onu daha sıkı kavradı. Çaresiz, bir elini göğsünün genişliğine doğru kaydırarak destek için omzunu kavradı ve dünya onun altında dönüp dururken umutsuzca yapıştı.

Onun dokunuşu, dikkatle tutkusunu alevlendirdi. Dilini ısrarla dudaklarının arasında gezdirdi, onları kızdırdı, ayrılmaları için ikna etti. Dudaklar ayrıldığında dili kızın ağzına daldı ve kız da dilini kendi diliyle karşıladı. Öpüşme patladı, her biri diğerinin içindeki acil bir ihtiyacı, açıklamaya meydan okuyan bir ihtiyacı besliyordu. Kendini ona daha sıkı bastırdığında, Grace aralarında onun uyarılmışlığının sert kanıtını hissetti ve istemsiz bir şokla nefesi kesildi.

Onu korkuttuğundan korkan Trevor kendini tutamayıp odanın diğer ucuna yürüdü ve Grace'e sırtını dönerek pencereden dışarı baktı, öfkeli duyguları sadece ara sıra sıkığı çenesinin seğirmesiyle belli oluyordu.

Grace odanın ortasında, onu bıraktığı yerde durmuş, başını eğmiş, ona gitme, ona sarılma ve yanağını sırtına yaslama dürtüsüyle savaşıyordu. Kollarını garip bir şekilde boş hissediyordu.

yanlarında asılı duruyorlardı. Aniden çekilmesinin gerçek nedenini bilmeden, kısık bir sesle, "Bunu hak ettiğimi biliyorum," dedi.

Trevor tuttuğunu bilmediği bir nefes bıraktı. "Ama kim kimi cezalandırıyor?" diye mırıldandı. Dönerek Grace'le yüzleşti. "Belki de bundan sonra ikimiz de oyunu kurallarına göre oynamalıyız," diye önerdi. "Şimdi sana Corwin'lerin balosuna kadar eşlik edeyim mi canım?"

Konuşmak için kendine güvenemeyen Grace başını salladı. Trevor odanın diğer ucuna doğru yürüdü ve kolunu uzattı. Grace'in uzattığı elin biraz titrediğini fark etmesine rağmen, bir şekilde bunu belli etmemeyi başardı.

Grace irkildi. Her şey parlıyor ve alev alev yanıyordu. En küçük sesler bile güçlendirilmiş gibiydi. Avizelerden yayılan balmumu kokusu duyularına hitap ediyor ve çok küçük olan sıcak bir odaya sıkıştırılmış çok sayıda insanın sesi kulaklarını tırmalıyordu. Bu gece kaldıramayacağı kadar yüksek olan müzik bile bangır bangır çalıyordu.

Baloya vardıklarında Grace ve Trevor hemen ayrılmışlardı; Grace teyzesi ve kız kardeşinin yanına gitmiş, Trevor da bitişikteki odada birkaç arkadaşıyla kâğıt oynamaya başlamıştı. Grace onun gidişini izlemişti, esmer başı ve geniş omuzları boyu nedeniyle kolayca takip edilebiliyordu. Adam diğer odada gözden kaybolur kaybolmaz, Grace şaşkınlık içinde kendini biraz eksik hissettiğini fark etti.

Kekeme bir genç adamla dans etmeyi kabul etti ve onun beceriksiz sohbet girişimlerine uygun yanıtlar verdiğini umarak, ikisinin de yaralanmasına yol açmadan dans etmeyi başardı. Daha sonra teyzesinin kendisiyle tanıştırmak için beklediği yaşlı bir beyefendiyle dans etti. Dansın ortalarına doğru küçük baş ağrısı aniden şiddetlendi. Sıcağı ve gürültüyü suçlayarak partnerine bir mazeret mırıldandı, ardından nispeten serin gece havasının kendisine iyi geleceğini umarak balo salonundan açılan kapılardan aceleyle terasa çıktı. Korkulukların yanında aralıklarla yerleştirilmiş taş banklardan birine oturdu ve yüzünü çevreleyen saç tutamlarını hafifçe kaldıran hafif esintiye minnettar olarak iç çekerek gözlerini kapattı.

Düşünceleri balodan hemen önce Trevor'la paylaştığı öpücüğe geri döndü. İlk kez ona karşı olan hislerini inkar edemediğini fark etti, kendine bile. Onu öptükten sonra da aynı şekilde mi görünüyordu? diye merak etti. Dudakları hatırladığı bir duyguyla karıncalandı ve elini uzatıp

Titreyen parmak uçlarını üzerlerinde gezdirdi, sonra mermer terasta çınlayan ayak seslerini duyunca şaşkınlıkla sıçradı. Bir an durdular, sonra yavaşça ona doğru yürümeye başladılar.

Görünmemek için hiçbir umudu olmadığını bilen Grace isteksizce gözlerini açtı ve yaklaşan ayak seslerinin geldiği yöne baktı. Kendisini Blackthorne Dükü'nün tuhaf altın bakışları arasında buldu. Bir an için hiçbir şey söylemedi, sadece rahatsız edici bir sessizlikle ona baktı ve Grace'e, büyük, yırtıcı bir kedi gibi üzerine atlayıp onu yiyebileceği gibi endişe verici bir his verdi. Sonunda konuştu. "İyi akşamlar Bayan Ackerly." Sesi derin ve yankılıydı, altta yatan bir emir notası vardı - Trevor'inkinden farklı olmayan bir kombinasyon. Ama nedense Sebastian Tremaine'in sözleri onu ürpertirken, Trevor'ın sesini duymak bile vücudunu zevkten titretiyordu.

Rütbesine hürmeten Grace ayağa kalktı ve reverans yaptı. Dırdırcı baş ağrısı bir anda korkunç bir çarpıntıya dönüştü. Ani bir mide bulantısı dalgası onu sardı, ama ağır bir şekilde sıraya oturmadan önce, "İyi akşamlar, Majesteleri," demeyi başardı. Üst dudağında ve alnında ince bir ter tabakası oluştu.

Sebastian'ın kapüşonlu bakışı spekülâtif bir hal aldı. "İçki mi içtiniz, Bayan Ackerly?" diye sordu. Normalde vurdumduymaz olan yüzünde onaylamayan bir suçlama ifadesi belirdi.

Kendini daha iyi hissetseydi, Grace onun bu küstah tavrına hemen kızardı ama şu anda bunu yapacak enerjisi yoktu. Sadece başını salladı. "Ben iyiyim," diye yalan söyledi ve bunu kanıtlamak istercesine ona titrek bir gülümseme verdi. Adamın gözlerinin solgun tenine kaydığını görünce konuyu değiştirmek için acele etti. "Biliyorsunuz, Mercy eşiniz olmayı planlıyor, Majesteleri," dedi ona.

Sebastian, Mercy'nin kimliğini hatırlamadan önce bir an şaşkın şaşkın baktı. İfadesiz maskesi geri gelmeden önce yüzünde geçici bir hoşnutsuzluk ifadesi belirdi. "Düşes olma hevesine kapılmak için biraz genç değil mi?"

Grace giderek artan rahatsızlığına rağmen sevgiyle gülümsedi. "Mercy'nin böyle bir arzusu yok majesteleri," diyerek onu temin etti. "Bence baca temizleseniz bile eşiniz olmak isterdi." Birden aklına Blackthorne Dükü'nün tepeden tırnağa isle kaplı ağırbaşlı görüntüsü geldi. Grace devam ederken kendini bir gülümsemeyi bastırırken buldu: "I

Sizi uyarmalıyım, küçük kız kardeşim bir şeyi kafasına koyduğu zaman biraz inatçıdır."

Gölgelerden tanıdık bir ses geldi. "Görünüşe göre aileden gelen bir özellik."

Trevor'ın sıcak ve zengin sesiyle Grace'in midesinde bir sıcaklık bayrağı açıldı. Balo salonuna açılan kapının hemen dışında durmuş, bir omzunu taş duvara umursamazca dayamıştı. Adam doğruldu ve onlara doğru yürürken Grace şaşkınlıktan nefesini tuttu. Gerçekten de daha önce hiç bu kadar yakışıklı bir adam görmemişti. Adamın gözleri yarı karanlıkta derin bir zümrüt gibi parlıyor, sanki dünyada sadece Trevor ve kendisi varmış gibi hissettiren şefkatli bir sıcaklıkla ışıldıyordu. Onun yaklaşmasını izlerken Grace, Trevor'ın Londra'daki neredeyse her kadını emrine amade edebileceğini, neredeyse her birinin onunla bir saniyede yer değiştirebileceğini fark etti. Ama yine de *onu* istiyordu. Tekrar ayağa kalktığında bu düşüncenin şaşkınlığı içinde yıkandı, daha önceki baş dönmesini kasıtlı olarak unuttu, şimdi başının sürekli zonklamasını kararlılıkla görmezden geldi.

Her iki elini de sıktı ve arkadaşı Blackthorne Dükü'nün varlığına aldırmadan onu selamladı. "Bana daha önce söz verdiğiniz valsi hâlâ alabilir miyim Bayan Ackerly?" diye sordu, sesi alçaktı ve gözlerinde görebildiği aynı vaatle .

"Elbette." Grace, ona böyle bir söz vermediğini bilmesine rağmen ona gülümsedi. "Ben de tam sormanızı bekliyordum lordum," dedi gözleri solgun ay ışığında parlayarak.

Blackthorne Dükü, en iyi arkadaşının Grace'i balo salonuna geri götürmesini izlerken bir cheroot yaktı. *Zavallı çocuk*, diye düşündü kendi kendine. *Pratik olarak bacakları zincirlenmiş. Evliliğe giden yolda hızla ilerliyor.* Yavaşça nefes verdi ve hafif esintinin gri dumanı karanlık bahçeye taşımasına izin verdi.

Ackerly'nin küçük bir olduğuna karar verdi. Küçük kız kardeşi hakkında söylediklerini hatırladı, sadece iki hafta önce tanıştığı o basit, etkilenmemiş küçük çocuk. Anlaşılan küçük Mercy, ablasından soylu bir unvanı nasıl kapacağı konusunda biraz eğitim almıştı. Başını iki yana salladı. Ne yazık ki zaman o bozulmamış, açık sözlü çocuğu bir kadına dönüştürecek. Onu oldukça sevmişti, tuhaf pantolonunu ve geniş gözlü masumiyetini sevgiyle hatırlıyordu. Sevecen gülümsemesi aniden alaycı bir hal aldı. Küçük kızların büyümek zorunda kalması ne büyük talihsizlik, diye düşündü.

Trevor arabasının yanında durmuş, Grace'in dik ön merdivenlerden teyzesinin evinin ön kapısına doğru yürüyüşünü izliyordu. Döndü ve karanlık fuayeye girmeden önce ona son bir el sallayıp neşeli bir gülümseme verdi. Kapıyı kapattı, soğuk ahşaba ağır ağır yaslandı ve titreyen elini ağrıyan alnına götürdü.

Zonklama şimdi keskinleşerek çığlık atan bir acıya dönüşmüştü. Acısını Trevor'dan saklamayı başarmıştı, çünkü aralarındaki bu ilk anlayış gecesini hiçbir şeyin bozmasını istemiyordu, zaten Trevor'ın da ona inanmayacağından emindi. Tanıştıklarından beri onun yanında vakit geçirmemek için kullandığı onca bahaneden sonra.

Grace yorgun bir şekilde kendini yukarı çekti, içini çekti ve üst kata doğru uzun bir yürüyüşe başladı. Her adımda bacakları daha da ağırlaşıyor, tırabzanı öyle sıkı kavıyordu ki parmak eklemleri bembeyaz kesiliyordu. şekilde odasına ulaşmayı başardı. Minnetle içeri süzüldü, serin çarşafların arasına girip uykunun rahatlatıcı kucağında kendini kaybetmekten başka bir şey istemiyordu. Hızlıca bir bardak su içmek niyetiyle odayı geçip sürahi ve küçük bir bardağın bulunduğu masaya gitti ama eli o kadar kötü titriyordu ki sürahiyi dolduramadığını fark etti. Sürahiyi yerine koyamadan oda dönmeye başladı. Görüşü bulanıklaştı ve kulakları garip bir çınlamayla doldu. Bilincini kaybedip yere yığılmadan önce kapıya doğru bir adım attı.

On Yedinci Bölüm

Trevor Egerton'ların evinin önünde durup faytonunun koltuğundan aşağı atladığında güneş tepedeydi ve öğle vakti gökyüzünde neşeli bir parlaklıkla parlıyordu. Grace'e yeni edindiği arabayı göstermek için sabırsızlanıyor, taş döşeli caddenin üzerinde tehlikeli bir şekilde yüksekte duran koltuktan araba kullanmayı öğrenmesini izlemek için sabırsızlanıyordu. Kasaba evinin merdivenlerini neşeli bir havayla ısıklık çalarak hızla çıktı ve kur yapma sürecinde kaydettiği ilerlemeden memnun bir şekilde ön kapıyı çaldı. Kadının bir önceki akşam ona hatalarını itiraf edişindeki büyüleyici ve içten tavrı ve birkaç dakika sonra kollarında eriyip gidişindeki tatlılığı hatırladı. Sadece sekiz gün sonra ona karısı olmayı teklif edecekti. Onun vereceği mutlu yanıtı hayal edebiliyordu.

Birkaç dakikadır beklediğini ve kapıyı çalmasına bir yanıt alamadığını fark ettiğinde ağzında beliren sevecen gülümseme yavaşça soldu. Hâlâ kapalı olan kapıya bir parça kızgınlıkla bakarak tokmağa bir kez daha vurdu, Greaves'in çağrısı duymazdan gelerek diğer tarafta durduğundan emindi. Bu adam hakkında bir şeyler yapması gerektiğini düşünen Trevor, kapı hâlâ açılmayınca öfkesi daha da arttı. Bir yumruk yaptı ve meşe panele bir kez gürleyerek indirdi, ancak kapı aniden nefes nefese kalmış ve çok telaşlı görünen O'Reilly tarafından sarsılarak açıldı.

Greaves'in kapıda dikilip kendisine kaşlarını çatmadığına sevinen ve inatçı hizmetkârın Grace için planladığı günün bozmayacağına karar veren Trevor öfkesini yuttu ve kısa boylu, yuvarlak uşağa neşeyle gülümsedi. "Günaydın, O'Reilly," dedi neşeli bir ses tonuyla. İçeri girdi ve eski neşesi sihirli bir şekilde geri gelmiş olan kel adamın kafasına şapkasını hoyrat bir açıyla yerleştirdi. "Uşaklık görevine mi getirildin, yoksa Greaves sonunda hak ettiği şekilde görevinden alındı mı?" Trevor bir cevap beklemeden

"Lütfen Bayan Grace'e geldiğimi haber verir misiniz? Her zamanki gibi onu sarı salonda bekleyeceğim."

O'Reilly ellerini telaşlı bir şekilde sıkarak kontu salona kadar takip etti. "Korkarım mesajınızı iletemeyeceğim lordum."

Trevor'ın iyi ruh hali buharlaştı. Döndü ve kıpır kıpır uşağa şaşkınlıkla baktı. Önceki geceki sözsüz ateşkesten sonra Grace'in onunla tekrar oyun oynamaya başlamayacağını düşündü. "Neden olmasın?" diye sordu, sesi tehlikeli derecede yumuşaktı. Daralmış gözleri gergin uşağa doğru uğursuzca parlıyordu.

O'Reilly cesurca, "Bayan Grace bugün ziyaretçi kabul etmeyecek, lordum," diye kekeledi, sonra aldığı öfke dolu bakış karşısında korkuyla geri çekildi.

Trevor'ın çenesi sıkıştı. *Ne kadar zeki bir aktris*, diye düşündü. Grace'i bir gece önce gördüğü gibi hayal etti; gözlerinde hayranlık, dudaklarında hoş bir gülümseme vardı. Dün gece onu samimiyetine iyice ikna etmişti, oysa görünüşe bakılırsa onu bir başka sivri çıkışa hazırlıyordu. "Bayan Grace size bir neden sunmayı başardı mı?" diye sordu, sakın sesi gözlerindeki öfkeli parıltıyı yalanlıyordu.

"Bayan Grace, şey ..." O'Reilly durakladı, arayanlara ne anlatması gerektiğinden ya da Leydi Egerton'ın durumun ciddiyetini bilen kısa listeye Huntwick Kontu'nu da dahil etmelerini isteyip istemediğinden tam olarak emin değildi. Uşağın açıklamasını bitirmesini sabırsızlıkla beklerken Trevor'ın çenesinde bir kas çalıştı.

Uygun terim nihayet endişeli ve şaşkın beyninde canlanınca O'Reilly'nin yüzü aydınlandı. "Bayan Grace'in durumu belirsiz," diye bitirdi sözlerini, küçücük boyuna rağmen toplayabildiği en yüce havayla.

Bu cümle Trevor'da hemen ve anında bir düşmanlık uyandırdı. O'Reilly içgüdüsel olarak Kont'un gözlerinde parlayan öfkeden geri adım attı. "Indisposed?" Sesi hiç değişmedi.

"Evet, lordum," diye kekeledi O'Reilly.

"Geçen hafta onu görmek için aradığımda üç gün boyunca olduğu gibi mi?" Trevor aynı tehlikeli, ipeksi ses tonuyla devam etti.

O'Reilly, Grace'in küçük aldatmacasını ve bunda kendisinin oynadığı rolü hatırlayınca yüzü kızardı. "Hayır, lordum," diye kekeledi, sonra kont uzanıp uşağın kel kafasına komik bir şekilde tünemiş olan şapkasını geri aldığı anda irkildi. Trevor odayı uzun, yeri yutan adımlarla terk etti.

"Bayan Ackerly'ye söyle..." diye atıldı ön kapıya doğru giderken, sonra durdu ve daha iyi düşündü. "Boş ver O'Reilly. Ona kendim söylerim." Arkasını dönüp kavisli mermer merdivene doğru yöneldi, botları attığı her adımda yüksek tavanlı odada çınılıyordu.

O'Reilly peşinden koştu. "Lordum, lütfen bekleyin!" diye boşuna seslenmişti.

Trevor onu görmezden gelerek basamakları üçer üçer çıktı. İkinci kata ulaştığında kapıları sarsarak açmaya başladı ve baktığı ikinci odanın tozunu almakla meşgul olan genç oda hizmetçisini ürküttü. "Bayan Ackerly'nin odası nerede?" diye sordu ve zavallı kızı korkutarak bir anlık sessizliğe gömdü.

"Hangi Bayan Ackerly, lordum?" diye sordu korkmuş hizmetçi, nihayet sesini bulduğunda, bir elinde tüy silgisi, diğerinde ağda beziyle reverans yapmaya çalışarak. O daha sözlerini tamamlayamadan kapı kabaca tekrar kapatıldı.

O'Reilly Trevor'a yetişti, merdivenlerden yukarı ve koridordan aşağı koşmanın verdiği yorgunlukla yüzü kıpkırmızıydı. "Lordum," diye soludu, "eğer beklerseniz . . ."

"Nerede o? Bir daha sormayacağım." Trevor'ın sesi alçak ve uğursuzdu.

Koridorun sonuna yakın bir yerde açılan bir kapı O'Reilly'yi cevap verme zorunluluğundan kurtardı. Faith adım attı, yüzü endişeden solgun ve bitkin bir haldeydi; Trevor öfkeyle ona doğru yürürken bu gerçeği fark etmemişti. "Burası kız kardeşinin odası mı?" diye sordu, az önce arkasından kapattığı kapıyı işaret ederek.

Faith yorgunluğundan onun evin bu bölümündeki varlığını merak etmedi. Onun ruh halini sıkıntılı bir endişe olarak algıladı ve başını salladı. Grace'in hastalığını açıklayamadan Trevor kapıyı kırarak içeri girdi ve büyük bir gürültüyle duvara çarptı. Kapıdan yatağa kadar olan mesafeyi üç uzun adımda kat etti; Grace soluk mavi saten örtünün altında kıpırdamadan yatıyordu, teyzesi ve tanımadığı genç bir beyefendi yatağın diğer tarafındaki yerlerinden şaşkınlıkla kalkmışlardı.

Trevor yataktaki hareketsiz figüre bakarak alaycı bir tavırla, "Oldukça çekici bir resim, canım," dedi.

"Lordum," diye söze başladı Cleo Teyze, sonra Trevor örtüyü geri çekip Grace'i kararsızca oturur pozisyona getirince telaşla soludu. Şok edici sıcaklığı hissettiğinde yüzündeki dehşet ifadesi

Tuttuğu gevşek formdan yayılan sesler Cleo Egerton'ın haklı öfkesini yatıştırmaya yetmedi. Öfkeyle ayağa kalktı ve hiçbir uyarıda bulunmadan bastonunun ucundaki parlak gümüş topuzla adamın kafasına sertçe vurdu. Abanoz sopayı bir silah gibi sallayarak yatağın etrafında yürüdü. "Sen kim olduğunu sanıyorsun da bu odaya dalıp, hastalığıyla seni bir şekilde rahatsız etmiş olması dışında bunu hak edecek hiçbir şey yapmamış olan yeğenime küfrediyorsun, genç adam? Bu hakkı sana kim veriyor-"

"Grace söz konusu olduğunda her türlü hakka sahibim leydim," diye sertçe araya girdi Trevor, bu odada bulunanlardan hiçbirinin Grace ile kendisi arasındaki gizli nişanı bilmediğini bir an için unutarak.

"Pah!" Cleo vurgulamak için bastonuyla yere vurdu. "Onunla yaptığın aptalca, tedbirsiz bir bahis yüzünden mi? Hiç sanmıyorum."

"Hayır," dedi Trevor, çenesini sıkarak. "Durum bundan çok daha karmaşık." Küçük bir hışırtı sesiyle gözleri tekrar Grace'in huzursuzca çırpındığı yatağa kaydı. Cleo'ya sırtını döndü ve artan bir endişe ve ani bir korkuyla yatağın üzerine eğildi. Grace korkutucu derecede solgun görünüyordu. Adı açıklanmayan beyefendi onun yanına gitmiş ve bir kaşıkla bir şeyler içmesi için onu ikna etmeye çalışmıştı.

"Kimsin sen?" Trevor kin dolu bir ses tonuyla sordu. Damarlarında nereden geldiği belli olmayan bir kıskançlık dalgası dolaşıyordu.

Yabancı bir an için başını kaldırıp uzun boylu, uğursuz görünümlü konta baktı. Endişelenmeden dikkatini Grace'e geri verdi. "Ben Dr. Wyatt," dedi. Büyük bir duraksamadan sonra gecikmiş bir "Lordum," diye ekledi.

Trevor başka bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama Leydi Egerton o anda bastonuyla sertçe böğrüne vurarak ona varlığını hatırlatmayı seçti. "Yeğenime bir göz attın mı, genç adam?" Cleo ona bağırdı. Trevor kaşlarını kaldırdı.

"Güzel," diye devam etti, sanki o cevap vermiş gibi. Bastonunu açık bir emirle kapıya doğru salladı. "Şimdi dışarı çık!" Trevor kıpırdamayınca, gerekirse onu kapıdan dışarı atmak niyetiyle bastonu omzuna doğru savurdu. Trevor sopanın ucunu sıkıca kavradı ve parlayan uzunluğuna bakarak öfkeli yaşlı kadına doğru tutundu. Cleo çenesini kaldırıp ona Grace'le yaşadığı ateşli karşılaşmaları hatırlatırcasına sertçe baktığında, durumun saçmalığını fark etti. İçinde bulunduğu vahim koşullara rağmen, bir kadınla savaşıırken ne kadar gülünç görüldüğünü düşünürken yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi

iki katı yaşında ve yarı boyundaydı. Cleo'nun bastonunu bıraktı ve ona abartılı bir centilmenlikle alaycı bir selam verdi.

"Nasıl isterseniz leydim," dedi ve ona her yaştan kadını etkilemekte asla başarısız olmayan tembel gülümsemesini bahşetti.

Cleo bastonunu yavaşça indirdi. Kendi iradesi dışında, onun bakışlarının sıcaklığıyla yumuşadığını hissetti. Kapının yanında sessizce duran Faith'e işaret etti. "Lord Caldwell'i sarı salona götür canım. Grace'in durumuyla ilgili haberleri orada bekleyebilir." Başıyla asil bir gönderme yaparak eski pozisyonunu almak için yatağın etrafından dolaştı, uzanıp Grace'in küçük, sıcak elini kendi ellerinin arasına alırken kalan öfkesi yeni bir endişeye dönüştü.

Kont yataktaki hareketsiz figüre son bir kez daha baktı. "İyi olacak mı?" diye sordu Dr. Wyatt'a sert bir sesle ve genç doktoru gözleriyle kıstırdı.

"Ateşi düşerse birkaç saat içinde daha fazlasını öğreneceğiz." Trevor'ın aristokrat yüzünde gördüğü endişe onu etkiledi ve nazikçe ekledi, "Burada yapabileceğiniz bir şey yok lordum." Trevor yavaşça başını salladı ve isteksizce oradan ayrıldı, hemen ardından Faith geldi.

"Ne oldu?" diye sordu sessizce salona vardıklarında, Grace'in sıcak, gevşek bedeninin kollarında nasıl hissettirdiğini hatırlayınca yüzü asıldı. Bu ani hastalığın olası sonuçlarını düşününce içinden bir ürperti geçti.

Faith ona bir bakış fırlattı ve acı dolu düşüncelerini saklayan ifadesiz maskeyi fark etti. "Bilmiyoruz," dedi duraksayarak, güzel yüzü perişan bir halde. "Dün gece, biz eve döndükten birkaç dakika sonra Grace'in odasından garip bir gümbürtü duydum. Onu henüz eve getirmediğinizi düşündüğümünden, araştırmak için odasına gittim ve onu pencerenin yanında yerde baygın yatarken buldum. Dr. Wyatt geldiğinde ateşler içinde yanıyor ve tutarsızca mırıldanıyordu."

"Bilinci yerine geldi mi?" Trevor sordu. Telaşı daha da artmıştı.

Faith alışılmadık bir duygu gösterisiyle ellerini sıkarak Trevor'a hastalığın ciddiyetini vurguladı. "Dr. Wyatt geldikten sonra bir süre garip bir şekilde konuştu, çoğunlukla da biz çocukken yaptığı şeylerden bahsediyordu. Dr. Wyatt ateşin onu sayıklattığını söyledi."

Konuşurlarken merdivenden inmişler ve fuayede yürümüşlerdi. Salona girdiklerinde Trevor sessizliğe gömüldü. O'Reilly ortaya çıktı. "Can

Size içecek bir Şeyler getireyim mi lordum?" UŞak, Trevor'ın sorularına verdiği beceriksiz cevaplarla daha önce verdiği zararı telafi etmeyi umarak gergin bir Şekilde bekledi.

Trevor başını olumsuz anlamda sallamaya başladı, sonra aniden fikrini değiştirdi. İçecek bir Şeyler içini titretmeye başlayan derin korkuyu yatıştırmaya yardımcı olabilirdi. "Kanyak lütfen," dedi uşağa. Odayı geçti ve pencereden aşağıdaki iŐlek caddeye bakarken düşünceleri önceki akŐama döndü. Grace iyi görünüyordu, her zamanki gibi neŐeliydi, ona karşı hissettiği yeni duyguların ışıltısı içinde neredeyse utangaçtı. Onu Corwin'lerin terasında dururken görmüŐtü, güzel yüzü onu aramaya geldiğini fark ettiğinde ıŐıl ıŐıldı. Geriye dönüp baktığında, gözlerinin biraz fazla parlak, gülümsemesinin biraz zorlama görünmüŐ olabileceğini düşündü; fark ettiği gerçekleri, birbirleri için ne ifade baŐladıklarına dair uyanan farkındalığa bağladı.

Faith sessizce bir kenarda durup onun yakışıklı yüzündeki duygu oyunlarını izledi. Adam sessizlikte boğazını temizledi. "Beni mi sordu?" diye sordu dönmeden, profili donuktu.

Soruyu sessizce ve duygusuzca sormuŐ olmasına rağmen, Faith cevabının Trevor için ne kadar önemli olduğunu hissetti. Onun dümdüz sırtına baktı, sonra da çenesindeki, saklamaya çalıştığı korkuyu ele veren kaslara. Trevor'ın cevabı kabul etmek istediğinden çok daha fazla önemsediğini anlayınca geç kızın Şefkatli kalbi ona yöneldi. Sırtını ona dönmüş duran gururlu adamın Grace'in neden kendisini istemediğine dair varsayımlar yerine basit bir gerçeği tercih edeceğini bilen Faith, "Hayır lordum. Kimseyi istemedi."

Bir anlık duraksamadan sonra sessizce, "Teşekkür ederim," dedi; sonra kararlı bir Şekilde dönüp ona baktı. "Herhangi bir değişiklik olursa hemen haber gndereceksin." Bu bir emirdi, soru değil. Faith başını salladı, sonra sessizce ortadan kayboldu ve Trevor'ı gergin bir teslimiyet içinde tek başına beklemeye bıraktı.

Bitmek bilmeyen dakikalar geçip giderken, ilk başta görünürde sabırlı ve soğukkanlı bir Şekilde oturdu. Çok geçmeden parmaklarını oturduğu altın Çam kaplı sandalyenin yanındaki mermer masaya vurmaya başladı. Kendini bunu yaparken yakaladığında elini susturmaya zorladı ve birkaç dakika daha sessizce oturdu. Yine de kaçınılmaz olarak aklı Grace'e döndü, kalbi onun gevşek, sıcak bedeninin verdiği hissin Őokuyla yeniden çarpmaya başladı.

Trevor bir kez daha davul çalan parmaklarına boğuk bir küfür savurarak ayağa kalktı ve odada volta atmaya başladı, artık birinin içeri girip onun artan tedirginliğine tanık olmasını umursamıyordu. Koridorda duyduğu her seste sıçırıyor, iyi ya da kötü bir haber almak için dönüyordu. Her seferinde duyduğu sesin gayet makul bir açıklaması vardı: salonda günlük işlerini yapan bir hizmetçi ya da sokaktan geçen bir arabanın tıkırtısı.

Yaklaşık iki saat boyunca hiçbir haber almadan bekledikten sonra, Trevor sonunda sabrını kaybetti. Salonun kapalı kapılarına doğru yürüdü ve onları sarsarak açıp kumaş kaplı duvarlara çarpmalarını sağladı. Gürültü, endişeli ev halkının mezar gibi sessizliğinde yankılanırken, her yerden hizmetçiler fırladı. "O'Reilly!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Küçük, şişman uşak sihirli bir şekilde ortaya çıktı ve kısa, eğik bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde koridorda koşmaya başladı. Bir yandan eğilip bir yandan da dengesini korumaya çalışarak Kont'un önünde durdu. "Evet, lordum?" diye sordu nefes nefese.

Trevor küçük adama ters ters baktı. "Bayan Grace'in durumu hakkında hiçbir şey duymadım."

"Özür dilerim lordum. Haber henüz gönderilmedi."

Trevor kızgınlığını kontrol etmek için dişlerini sıktı. "Nasıl olduğunu öğrenmek için derhal birinin yukarı gönderilmesini istiyorum." O'Reilly başını salladı ve hemen yukarı çıkmak için döndü.

"O'Reilly!" Hizmetkâr sertçe havlayan komutla durdu ve itaatkâr bir şekilde dönerek bir kez daha öfkeli kontla yüzleşti. Trevor, titreyen uşağın tepesinde yükselmek için kat boyunca ilerledi. "Ayrıca her on beş dakikada bir durumu hakkında değişmiş ya da değişmemiş bir rapor istiyorum," diye ekledi. "İyileşiyor mu iyileşmiyor mu bilmek istiyorum. Eğer en ufak bir öksürük duyarsa, bunu bilmek istiyorum. Dahası-"

"Ayrıca genç adam, eğer otoriteni kullanman *gerektiğini düşünüyorsan*, bunu başka bir yerde yapman için sana teşekkür edeceğim. Kendinize ait gayet iyi hizmetkârlarınız varken *benim* hizmetkârlarıma zorbalık etmenize gerek yok."

Trevor çirkin cadalozun sesini duyunca döndü. Cleo, Faith'le birlikte sahanlıkta asil bir şekilde duruyordu, bir eli yeğeninin kolundaydı, diğeri ise iki saat önce Trevor'ın kafasında çok etkili bir şekilde kullandığı gümüş tepeli bastonu tutuyordu. Trevor ona baktı, gözleri endişeliydi.

Faith, Trevor'ın asık suratına baktı ve ona acıdı. "Ateşı düştü, lordum," dedi sakın, alçak perdeden sesiyle. "Grace şu anda sessizce dinleniyor ve Dr. Wyatt bundan sonra iyileşeceğini umuyor."

Trevor bir an duraksadı, bir anlık şaşkınlıkla kadınlara baktı, sonra merdivenlerden yukarı fırladı. Cleo Teyze ve Faith'i iterek ikinci kata çıktı ve koridorda Grace'in yatak odasına doğru gözden kayboldu. Faith döndü ve hemen onu takip etmek için harekete geçti ama teyzesinin koluna yaptığı sert baskı onu engelledi. Cleo sessizce, "Bırak gitsin," dedi.

"Ama onunla odasında yalnız kalması hiç de uygun değil," diye itiraz etti her zaman doğru olan Faith, şimdiden bu durumdan doğabilecek dedikoduları hayal ederek.

"Dr. Wyatt onunla birlikte. Ayrıca Grace'e zarar verecek ya da itibarını zedeleyecek hiçbir şey yapmaz," dedi Cleo memnun bir gülümsemeyle. "Ona aşık, biliyorsun."

Faith de gülümsedi. "Eh, bu da iyi oldu," dedi, bitkin halasının antredeki son birkaç basamağı inmesine yardım ederken, "çünkü o da onu seviyor, her ne kadar ikisinden birinin bunu diğerine itiraf eden ilk kişi olacağından şüphelensem de."

Cleo, Faith'in pürüzsüz beyaz elini güvenle okşadı. "Ama bunu ..." Ölmeden önce paylaştıkları uzun yıllar boyunca kocasına duyduğu derin sevgiyi hatırlayarak gülümsedi. Böyle bir sevginin Trevor ve Grace'de bir kez daha ortaya çıkışını izlemek için sabırsızlanacağını biliyordu.

On Sekizinci Bölüm

Grace gözlerini hızla kırptırdı. Batı penceresinden içeri süzölen parlak öğleden sonra güneş i odayı gözlerini acıtan ve kafasında zonklayan donuk bir ağrıya neden olan altın bir parıltıyla yıkıyordu. Uzun boylu, karanlık bir figür yatağının yanında sessizce duruyordu, sinir bozucu bir şekilde tanınmayacak kadar bulanıktı. Yüzüne odaklanmaya çalışması, alnını ikiye ayıracakmış gibi hissettiren keskin, acı verici bir ağrı yarattı. Bir anlığına gözlerini kapadı ve korkunç acının dinmesini bekledi. Sonunda geçtiğinde, gözlerini yavaşça ve ürkekçe yeniden açtı, tekrar kullanmaya çalışmadan önce gün ışığına alışmaları için temkinli bir şekilde izin verdi.

Oda yavaşça netleşmeye başladı. Yastığın üzerindeki başını yavaşça, birkaç dakika önce gördüğü kişiye doğru çevirdi. Artık onu net bir şekilde görebilmesine rağmen hâlâ tanıyamamıştı. Adam ona gülümsedi ve o otomatik olarak gülümsemeye başladı, sonra dehşetle yatağında olduğunu, üzerinde sadece gece kıyafetleri olduğunu ve tamamen yabancı birinin -hatta tanımadığı bir *adamın*- odanın diğer tek sakini olduğunu fark etti.

Kendini oturur pozisyona getirmeye çalışırken kocaman mavi gözleri alışılmadık bir dehşetle doldu. Bir kedi yavrusu kadar zayıf olduğunu, zonklayan başını yastıktan bir santim kadar kaldırmaktan fazlasını yapamadığını dehşetle fark etti. Odanın öbür ucunda kilometrelerce uzakta duran zile doğru çılgınca baktı ve bir şekilde ona ulaşp kendisine yardım edecek birini çağırabilmeyi diledi.

Tuhaf adam onun korku dolu bakışlarını izledi, endişesinin nedenini anladı ve altın ipi kendisi çekmek için acele etti. "Lütfen korkmayın, Bayan Ackerly. Ben doktorunuz Dr. Wyatt. Korkarım oldukça hasta bir genç bayansınız."

Sessiz sesi nazık ve güven vericiydi ama yine de Grace bir an sonra Faith hızla odaya girene kadar gözlerini ondan ayırmadı. Bu manzara karşısında Grace'in gözleri bir kez daha büyüdü. Hayatı boyunca Faith'in bir yere savrulduğunu hiç hatırlamıyordu. Grace'in onu dikkatle izlediğini görünce

Kız kardeş sakinleşti ve biraz daha sakin bir şekilde yaklaştı. Yatağın kenarına usulca tünedi ve nazik bir gülümsemeyle Grace'in elini tuttu.

Grace konuşmaya çalıştı ama ağzının dayanılmaz kuruluşunun ötesinde bir ses çıkaramadığını fark etti. Elini dilsiz bir ihtiyaç hareketiyle boğazına götürdü ve güçsüzce komodinin üzerinde duran sürahi ve bardağı işaret etti. Faith çabucak ona biraz su doldurdu, sonra oturmasına yardım etti, Grace'in başının ve sırtının arkasına birkaç yastık koydu, böylece Grace onların sıcak yumuşaklığına rahatça sokulabildi. Faith'in arkasında endişeyle bekleyen doktor kaşlarını çatarak, "küçük yudumlar, Bayan Ackerly," diye uyarırken Grace minnetle bir bardak suyu kabul etti. Yine de onun nazik gözleri cesaretle gülümsedi ve Grace bir kez başladıktan sonra içmeyi bırakmakta zorlandı. Grace içkisini bitirdiğinde Faith bardağı ondan alıp yatağın başucundaki masanın üzerine koydu. Kız kardeşinin iki elini de tekrar tuttu.

Grace'in solgun yüzüne dikkatle bakarak, "Nasıl hissediyorsun canım?" diye sordu. Grace gözlerini kapadı ve minnetle yastıklara yaslandı. "Yorgunum," dedi iç çekerek. "Ne zamandır hastayım?"

Faith ve doktor karşılıklı bakıştılar. Dr. Wyatt nazik bir sesle, "Dört gün," diye cevap verdi. Grace'in gözleri şaşkınlıkla açıldı ve doktor aceleyle ona şu güvenceyi verdi: "Artık iyileşiyorsunuz Bayan Ackerly ve önümüzdeki birkaç gün içinde ayağa kalkmamanız için hiçbir neden göremiyorum."

Grace aniden kendini yeniden bitkin hissetti ve uykunun yakında onu ele geçireceğini biliyordu. Gözlerini birkaç dakika daha açık tutmak için mücadele ederken dudaklarına bir gülümseme hayaleti dokundu. "Huntwick?" diye sordu Faith'e neredeyse fısıltıyla, hâlâ onun elini tutan elini zayıf bir aceleyle sıkarak.

Grace'in Kont'u görmek istediğini düşünen Faith, "Her gün buradaydı," diyerek onu temin etti. "Uyandığınızı bildirmesi için ona haber gönderdim bile."

Grace zayıfça başını salladı. "Söyle ona," diye fısıldadı, sonra devam etmeden önce nefesini tutmak için bir an durdu: "Ona sadece birkaç günü kaldığını söylediğimi söyle." Bu sözlerle birlikte gözleri kapandı ve uyku onu hoş ve iyileştirici kucağına alırken nefes alıp vermesi uzun ve düzenli hale geldi.

Faith'in Grace'in uyandığını bildiren notunu aldıktan on beş dakika sonra Trevor aceleyle Curzon Sokağı'ndaki evin kapısını çaldı. "İyi akşamlar, Greaves." Düşmanını iyi niyetle karşıladı.

Grace'in iyileşeceği haberine o kadar sevinmişti ki, Egerton'ın sinir bozucu uşağına bile nezaketle davranmaya karar vermişti. Şapkasını ve paltosunu teslim ederken, yaşlı adamın romatizmalı gözlerinin de daha mutlu bir ışıltıya ve son birkaç gündür eve sinmiş olan baskıcı, gergin havanın kaybolduğunu fark etti. Grace'in onu tanıyanlarda uyandırdığı sadakat ve sevgiye hayret etti. Hatta kendisinde bile, diye düşündü. Onu elde etmek için verdiği savaşta küçük bir zafer bile kazanamadan Grace'in onunla nasıl dişe diş mücadele ettiğini hatırlayınca başını iki yana salladı. Yine de her fetih savaş için daha tatlı geliyordu ve her baş döndürücü zaferin, onun kaçınılmaz teslimiyet hedefine doğru küçük bir adım olarak tadını çıkardı.

Nezaket gereği önce teyzesine uğraması gerekiyordu ama Trevor doğruca odasına gidip onu nazikçe öperek uyandırmaktan başka bir şey istemezdi. Sabırsızlığını bastırarak Greaves'e döndü ve kibarca Leydi Egerton'ı sordu, sonra da ayaklarını sürüyen yaşlı uşakı takip ederek Grace'in en sevdiği uğrak yeri olan evin batısındaki bahçeye bakan güneşli salona geçti.

"Huntwick Kontu, leydim."

Greaves'in çakıllı sesini duyan Cleo ve Faith açık kapıya doğru baktılar. Faith hoş bir gülümsemeyle ayağa kalktı, Cleo ise mektup yazdığı küçük masasında oturmaya devam etti, ancak o da kontu görünce memnuniyetle gülümsedi.

Faith, Trevor'ı selamlamak için hızla öne çıktı ve rütbesine yakışır şekilde ona uygun ve çok hoş bir reverans yaptı. Trevor, Faith'e bakarken alaycı bir ifadeyle, nasıl oldu da birlikte büyüyen iki kız kardeş bu kadar farklı mizaçlara ve kişiliklere sahip olabildi diye merak etti. Zihinsel olarak başını salladı ve Grace'in ona isteyerek ve içtenlikle reverans yapacağı bir durumu hayal etmeye çalışırken kendi kendine kıkırdadı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, aklına böyle bir durum gelmedi. Faith doğrulur ve gülümserken, Trevor bir an için onun kendisine kur yapmasının çok daha kolay olacağını düşündü. Bu düşüncüyü hemen bir kenara bıraktı. Bu çabayı o kadar da zevkli bulmazdı.

"Lordum?"

Trevor irkilerek, kendisi düşüncelerinde kaybolmuşken Faith'in kendisiyle konuştuğunu fark etti. "Özür dilerim, Bayan Faith. Ne diyordunuz?"

Gülümsedi, bilmiş küçük bir gülümseme. "Bir şeyler içmek ister misiniz lordum?" Böyle bir şey istememesine, sadece yukarı çıkıp Grace'i görmek istemesine rağmen yine de başını sallayarak Faith'in bir fincan çay teklifini kabul etti.

Kadın çayı onun için doldurdu ve adam oturup çayı yudumlarken iki kadınla kibarca sohbet etti.

Sonunda boğazını temizledi ve sessiz odada ürkütücü bir gürültüyle çınlayan küçük bir çınlamayla çay fincanını yere bıraktı. "Anladığım kadarıyla Bayan Grace biraz iyileşmiş, hanımefendi." Yeşim rengi gözleri Faith'in gri gözlerine kaydı ve kız kardeşinin iyileştiğini bu kadar çabuk haber verdiği için ona sessizce teşekkür etti. Başını hafifçe eğdi ve ona küçük bir gülümseme verdi.

Leydi Egerton mutlulukla başını salladı. "Bu öğleden sonra neredeyse bir saat uyanık kaldı, tabii hâlâ halsiz ve yataktan kalkamıyor."

"Bu harika bir haber!" Trevor ayağa kalktı ve her iki kadına da çekici bir şekilde gülümsedi. "Kafamı içeri sokacağım ve eğer uyanıksa, önce bir merhaba diyeceğim." Onlara küçük, kibar bir selam verdi. "Çay ve eşlik etme zevkiniz için teşekkür ederim hanımlar." Tam odadan çıkmak üzere dönmüştü ki, Leydi Egerton'ın sesi bir kırbaç gibi şakladı.

"Oh, hayır, , genç adam!"

Trevor kapı aralığında durdu. Sabırsızlığını gizlemek için yüz hatlarını düzeltti, kaşları sessiz bir sorgulamayla kalktı.

"Biz yokken Grace'in yatak odasına gitmene izin vermek başka bir şeydi..." Cleo bir an durakladı ve devam ettiğinde sesi hafifçe titredi. "İyileşeceğinden emin olmadığımız zaman. Ancak iyileşmeye başladığından beri, korkarım ki şu anda orayı ziyaret etmeniz uygunsuzluğun doruğundan başka bir şey olmaz, Lordum."

Trevor'ın sabırsızlığı kızgınlığa dönüşürken çenesi gerildi. Faith'e doğru hızlı bir bakış fırlattı, ama o ağırbaşlı bir şekilde gözlerini nakışından ayırmadı. "Anlıyorum," dedi kısaca ve tehlikeli bir şekilde parlayan gözlerini, Grace'e biraz meydan okuyarak kontla olan davasını ilerletmesine yardım ettiğinden emin bir şekilde cesurca bakan Leydi Egerton'a geri getirdi. "Bayan Grace'i ziyaret etmem için daha iyi bir zaman olabilir mi?" Faith, Kont'un kulaklarına uğursuz gelen sesini duyunca telaşla başını kaldırdı.

Cleo'nun titrek sesi yeniden sertleşti. "Doktor bize, dikkatli olursak Grace'in birkaç hafta içinde, belki de bir hafta içinde ayağa kalkabileceğini söyledi." Trevor, Faith'in, Trevor'a Grace'i hatırlatan bir şekilde çenesini meydan okurcasına bir çentik kaldıran teyzesine doğrudan bakmasını izledi. Gözlerini yaşlı kadına dikti ama düzgün bir sesle sadece, "Lütfen ona acil şifalar dileklerimi iletin hanımefendi," dedi ve bir kez daha sertçe eğildi.

"Sizi geçireyim lordum." Faith nakışını bir kenara bırakarak teyzesine sitem dolu bir bakış attı ve Trevor'la ön kapıya doğru yürümek için aceleyle ayağa kalktı. Koridordan aşağıya, Greaves'in durduğu fuayeye doğru giderlerken, boşu boşuna, Trevor'ın uzun, yeri yutan adımlarına ayak uydurmaya çalıştı. Kendini beğenmiş bir tavırla kontun şapkasını ve paltosunu uzatırken, salondaki konuşmayı dinlediğinden ve hoşuna gittiğinden hiç kuşku duymuyordu.

Trevor Greaves'i tamamen görmezden geldi. "Grace hastalığı sırasında onu ziyarete geldiğimi biliyor mu?" diye sordu kısık bir sesle. Gözlerini Faith'e dikti.

Sadece bir saniye tereddüt etti. "Evet, öyle lordum," diye yumuşak bir sesle cevap verdi.

"Peki kendisine söylendiğinde tepkisi ne oldu?"

Faith nadir görülen bir rahatsızlık gösterisiyle kızardı ve Grace'in sözlerinin yanındaki öfkeli adama nasıl geleceğini bilerek başka tarafa baktı. "Dedi ki..." Faith durakladı, kız kardeşinin düşüncesiz sözlerini daha nazik hale getirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

"Evet?" Trevor sabırsızca sordu. Greaves ayaklarını sürüyerek yaklaştı ve palto ile şapkeyi daha ısrarlı bir şekilde uzattı.

Faith teslimiyetle içini çekti. "Size sadece birkaç gününüz kaldığını söylememi istedi lordum." Trevor'ın çenesi sıkılıp gözleri soğuk bir öfkeyle dolunca irkildi ve aceleyle ekledi, "Ziyaretçileri kabul edebildiği anda size haber göndereceğim."

Adam ona inanmayan bir bakış attı. Cevap vermeden ona sırtını döndü ve sırttan Greaves'i hâlâ giysilerini tutarken bırakarak ön kapıdan çıkıp gitti. Faith üzüntüyle arkasından baktı ve Grace'in o kadar hafifçe söylediği sözleri geri alabilmeyi diledi.

Trevor kapı arkasından kapandıktan sonra bir süre merdivenlerde durdu. Grace'in onu bir hafta daha oyalamak için böyle bir fikir bulmuş olduğundan hiç şüphesi yoktu. Hastalığını planlamadığını bilse de, bahsi kazanmak için bunu bir koz olarak kullanmaktan çekinmeyeceğini de biliyordu. Bu süreçte halasını ve kız kardeşini de bu hileyi gerçekleştirmek için yardıma çağırmaktan çekinmeyecekti. Kazanmak için mecbur kalırsa hile yapabileceğini ona kendisi itiraf etmişti ama Corwin'lerin balosunun olduğu gece salonda yaptıkları konuşmadan sonra onun yöntemlerini tatsız bulmuştu. Zavallı Faith güçlükle konuşabiliyordu, Grace'in onu katılmaya zorladığı maskaralık onu çok rahatsız etmişti.

"Eve!" Parlayan arabaya binerken ürkmüş arabacısına bu emri savurdu ve uşak basamakları çıkmaya fırsat bulamadan kapıyı çarptı. Uzun bacaklarını kadife koltukların arasındaki sınırlı alana uzattı ve pencereden dışarı, sosyetenin elit kesiminin güzel konaklarına baktı.

Grace'in oyunlarını oynamaktan bıkmıştı. Çok uzun zamandır sonsuz sabır, mide bulandırıcı bir çekicilik ve derin bir uzlaşma gösterdiğine karar verdi. Bu çabalarının karşılığında ise sadece apaçık bir saygısızlık ve nankör bir aldatmacayla karşılaşmıştı. Üstelik tüm Londra onun sonunda birine gönül verdiğini biliyordu ve şimdi kızın onu geri çevirdiğini de biliyordu, ama kuşkusuz bunun tek suçlusu kendisiydi.

Acımasızca karar verdi, bu bir daha olmayacaktı. Artık oyun oynamayacaktı.

Gözcü, Trevor evden hışımla çıkarken ona baktı. Bir şeyler doğru gelmiyordu. Grace günlerdir evden çıkmamıştı ve Huntwick Kontu bir gök gürültüsü bulutu gibi gelip gidiyordu. İçine bir paranoya doldu ve midesinin çukuruna bir korku düğümü yerleşti. Faith Ackerly o gün onu sokakta görmüş olmalı, diye düşündü. Birden telaşlanarak Trevor'ın arabasının gözden kaybolmasını bekledi, sonra da kiraladığı eski püskü odaya kaçtı. Hava karardıktan sonra onu izleyebileceği başka bir yer bulması gerekecekti. Bu artık güvenli gelmiyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

Trevor az önce tırmandığı pencereden loş odaya sessiz adımlarla yürüdü. Yatağın yanında sessizce durup huzurlu bir uykuya dalmış olan Grace'e baktı. Pencereden süzülen ay ışığının dokunduğu her yerde güzel, parlak saçları sanki içten aydınlatılmış gibi parlıyor, dağınık bukleler yastığının üzerine ve yüzüne dağılıyordu. Uyurken o kadar kırılgan ve melek gibi görünüyordu ki, hiçbir kurnazlığı yoktu. Trevor neredeyse kendini onun tanıdığı hain yalancı olamayacağına ikna edecekti.

Neredeyse.

Uzarlarda bir yerde bir köpek havladı. Trevor otomatik olarak gerildi. Kadın uykusunda huzursuzca kıpırdandığında nefesini tuttu, sonra bir kez daha yan yattığında, uzun bacaklarını göğsüne doğru çektiğinde, bir eli yanağının altında kıvrıldığında yavaşça bıraktı. Trevor sessizce, odaya girdiğinde açık bıraktığı pencereye doğru ilerledi.

Grace'in odasına girmeyi gülünç derecede kolay bulmuştu. Onu tanıdığından beri üçüncü kez bahçe duvarına tırmanmıştı. Oradan sonra tek yapması gereken sığ teras basamaklarını çıkmak, taş korkuluklara basmak ve uygun bir yere yerleştirilmiş karaağacın alt dallarına tırmanmaktı. Böylece ikinci kattaki pencerelerin altından geçen ve evi boydan boya kat eden dar bir çıkıntıya ulaşmış oldu. Grace'in odasını sağındaki ilk pencerenin arkasında bulmuş ve şaşırarak kilitli olmadığını fark etmişti. Pencere hafif bir dokunuşla kolayca içeri doğru itiliyordu.

Şimdi pencereyi hafif bir tıkırtıyla kapatırken Trevor, bahçe duvarıyla az önce tırmandığı ağaç arasında, Grace'le tanıştığından beri on yaşında bir delikanlıyken yaptığından daha fazla tırmanış yaptığını düşündü. Pencereden uzaklaştı ve tekrar yatağa yaklaştı. Uyurken o kadar güzel görünüyordu ki, kıvrıcık kirpikleri yanaklarına koyu renkli yelpazeler halinde yayılmış, dolgun dudakları hafifçe aralanmıştı. Köşelerinde, rüyalarının hoş olduğunu gösteren bir gülümseme hayaleti oynayıyordu. yumuşak dudakların üzerinde bıraktığı hissi hatırladı ve çenesi sıkıştı. Bu

Bu kez öfkesini kendine yöneltti. Artık onun hain ve sahte doğasını bilmesine rağmen, birkaç çalıntı öpüşmelerinde gösterdiği tutku acı verici bir şekilde gerçek görünüyordu.

Onu hala istiyordu.

Bu gece yapacağı şeyin büyüklüğünü düşündükçe zihninden görüntüler geçiyor, onunla alay ediyor, Grace'in tatlı anıları silinmez bir şekilde aklına kazınıyordu. Portresini ilk gördüğünde onun ilgisini çektiğini düşünmüştü, ama tanıştıklarında onu kesinlikle büyülemişti, bir meleğin yüzüne sahip bu mavi gözlü tükürük ateşi. Cazibesine karşı bağışıklık kazanmış, parasını umursamayan ve hatta teklif edebileceği unvanla bile alay eden bu kadını bu kadar çok istemesine sebep olan şey neydi? İngiltere'deki çoğu kadının elde etmek için ruhunu satacağı şeyleri büyük bir tutkuyla küçümsüyordu. Sonunda hile ve düzenbazlığa tenezzül etmişti, çünkü aralarındaki anlaşmaya sadık kalacak kadar uzun süre ona tahammül edememişti ve ayrılmak istediğini yüz yüze söyleyecek kadar onurlu değildi.

Bu yüzden ona istediğini vermeye karar vermişti. Onu bahisten kurtaracaktı.

Öfkesinin yeniden kabarmaya başladığını hissettiğinde, bakışlarını yataktaki kızıdan ayırıp, tam olarak ne aradığını bilmeden, içinde bulunduğu yumuşak ve kadınsı odaya baktı. Belki de Grace olarak tanıdığı kadınla ilgili bir ipucu, yanlış okuduğu kız hakkında fikir edinmesine yardımcı olabilecek bir şey, herhangi bir şey. En başından beri içgüdüsel olarak ona çekildiğini hissetmiş, onda güçlü bir inanç çizgisi sezmişti; sadakat ve onur sandığı, ama bunun yerine duygusuz bir bencillik, inatçı bir irade ve korkakça bir kurnazlık olduğu ortaya çıkan bir çizgi. Trevor her şeyden önce bir şeyden nefret ederdi: korkaklık.

Kadının pazarlık koşullarından kaçınmak için odasına saklanmasını, onun yapabileceğini hiç düşünmediği yüce bir alçaklık olarak görüyordu. Daha da kötüsü, teyzesini ve kız kardeşini aracı olarak kullanmış, böylece Trevor'ın durumu onunla tartışma şansını ortadan kaldırmış, onun fikrini değiştirmeye çalışma olasılığını fiilen ortadan kaldırmıştı. Buna tahammül edemeyeceğini fark etti. Arkadaşlarından sadakat, dürüstlük ve doğruluk beklerdi. Aynı özellikleri karısında da görmek istiyordu.

Yatağın yanındaki ekru kadife döşemeli sandalyeye oturan Trevor, yaklaşık bir saat boyunca Grace'in uyumasını izledi. Evin içinde bir yerde bir saat dördü çalışıyordu. Uzaktan gelen ses ona bunu hatırlattı,

Bir süre sonra hizmetkârlar uyanacak ve etrafta dolaşmaya başlayacak, işverenlerinin hayatlarını kendilerinininkinden daha kolay ve rahat hale getirme işine girişeceklerdi. Daha dik oturdu ve Grace'in üzerine eğilerek yanağına düşen bir tutam saç nazikçe düzeltti. Tanrım, çok güzeldi. Bir daha ne kendi yatağında ne de başka bir yerde onu bu şekilde uyurken izleme şansına sahip olamayacağını bilmeye neredeyse dayanamıyordu. Aniden, fikrini değiştirmeden elini çekti ve sandalyeye geri oturdu.

"Grace."

Uğursuz, sessiz sesi sessizliği bozdu. Adını sadece bir kez söylemişti ama bir şekilde bu ses onun bilincini delip geçmişti. Trevor'ın kendisine seslendiğini rüyasında gördüğünden emin bir şekilde kendini uykunun derinliklerinden kaldırdı. Uykulu gözleri sonunda yatağının yanındaki karanlıkta oturan hareketsiz figüre odaklandığında, şaşkınlıkla irkildi ve dik oturarak koruyucu bir şekilde yorganı çenesine kadar çekti.

Trevor ona gülümsedi, gözlerine tam olarak ulaşmayan ürpertici, yasaklayıcı bir gülümseme, loş ışıktaki soğuk bir zümrüt gibi parlayan gözler. "Yatağında uzanırken senin ırzına geçebileceğimden endişeli görünüyorsun," dedi. Sesinden küçümseme damlıyordu.

Grace biraz telaşla koridora açılan kapıya, sonra da kendi yatak odasıyla Faith'inin arasındaki giyinme odasına açılan kapıya baktı, güvenliğinden çok birilerinin Trevor'ı kendi odasında bulmasından endişe ediyordu. "Burada ne yapıyorsun?" diye tısladı ona.

"Nasıl hissettiğini görmeye geldim, canım." Sesi garip bir şekilde düz geliyordu, sevdiği alışılmış sıcaklık ve tınlamadan yoksundu.

"Kendimi biraz halsiz hissediyorum lordum," diye kekeleydi şaşkınlıkla. Adamın yüzünde soğuk bir tiksinti ifadesi belirdi. "Ama doktor iyileştigimi söylüyor," diye aceleyle ekledi, hastalığının onu nasıl kızdırabileceğini merak ediyordu.

Çenesinde bir kas sıçradı. "Evet, bunu görebiliyorum."

"Lütfen bana neden burada olduğunuzu söyler misiniz lordum?" Sesi küçük ve şaşkıncı. Trevor bir kez daha onun rol yapma becerisine hayran kaldı.

Ayağa kalktı. "Şimdi seni anlaştığımızdan azat etmeye hazırım Grace," dedi, sanki gecenin bir yarısı yatak odasında durmuyormuş gibi, ticari bir işlem yürüten birinin tempolu ses tonuyla.

Grace'in şaşkınlığı şimdiden azalmaya başlamıştı. Trevor'ın onu kaba bir şekilde ürkütmesinden dolayı giderek artan bir kızgınlık hissetti.

Sabahın köründe onu bu tuhaf konuşmaya maruz bırakacak kadar rahat bir uyku çekmemiştir. Kontun hem ses tonu hem de kaba tavrı yersizdi. "Neden?" diye sordu çok daha sert bir tonda, uyanık gözleri onun donuk yüzünde kısıldı.

Trevor kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Grace, biz konuşurken bile eski sağlığına kavuştuğunu neredeyse *görebiliyorum*," dedi. Sesi alaycı bir hal almıştı. Grace ona sabit bir şekilde bakarken uzun bir süre sessizlik oldu. "Sorunuza cevap olarak, hatırlayacağınız gibi, en başından beri küçük deneyimizin bir parçası olmak istemediniz. Haklı olduğunuzu düşünmeye başladım." Yatağa bir adım daha yaklaştı ve Grace'in inatçı küçük çenesini kaldırarak, onun yüksek varlığının gözünü korkutmasına izin vermeyişini izledi. "Hâlâ emin olamadığım tek bir şey var."

Grace'in gözleri karanlığın içinden ona doğru parladı. "Peki bu ne olabilir lordum?"

Doğrudan gözlerinin içine bakmak için eğildi ve bir elini kalçalarının her iki yanına koyarak onu yorganın altına sıkıştırdı. "Bu," diye sertçe cevap verdi. Dudaklarına nefesini kesen bir öpücük kondurdu ve onu tekrar yastıklara bastırdı. Ellerini kaldırıp zayıfça omuzlarına bastırdı, ta ki adam destek için bir dizini yatağa dayayıp bir elini başının arkasını okşamak için kırmızı-altın bukleler yığınının gömene kadar. Fırtınalı mavi gözlerine derinlemesine bakmak için başını bir santim kadar kaldırdı.

"Çığlık atacağım," diye tehdit etti onun dudaklarına karşı, göğsü daralmış ciğerlerine hava çekme çabasıyla kabarıyordu.

"Devam et canım," diye alay etti. "Evi yıkmak için çığlık at. Eğer istediğin buysa, beni buradan çıkaracaksın. Ama unutmamalısın ki hizmetçiler, teyzen ve kız kardeşin, neyin yanlış olduğunu görmek için koşarak geleceklerdir. Hizmetçiler dedikodu yapar. İtibarınız paramparça olacak."

"Şöhretim umurumda bile değil," diyerek ona karşılık verdi. Her nasılsa, adamın yastıklarla vücudu arasında kendisine ayırdığı yetersiz alanda ince omuzlarını dikleştirmeyi başarmıştı.

Trevor onun kabadayılığına neredeyse gülümseyecekti. "Ah, ama değerli kız kardeşlerinizin itibarını önemsiyorsunuz. Bu büyüklükte bir skandal iyi bir evlilik yapma şanslarını mahveder, değil mi? Zavallı küçük Mercy asla dükünü elde edemez. Ve bunun teyzene ne yapabileceğini bir düşün. Bir daha asla kibar misafir odalarına kabul edilmez."

"Sen yaşıyan en aşağılık insansın," diye tısladı ona dişlerinin arasından. "O zaman iyi bir arkadaşlığım var," diye karşılık verdi.

Grace aniden onunla daha fazla mücadele edemedi. Elleri alışılmadık bir yenilgi gösterisiyle yanlarına düştü. Başını yorgun bir şekilde ondan yana çevirdi ve kendisini ele geçirmekle tehdit eden ezici güçsüzlüğe karşı gözlerini kapattı. "Artık gider misin lütfen?" Küçük ve incinmiş sesi adamın kulaklarına zar zor ulaştı.

"Hayır, canım, korkarım yapamam. Veda etmeden olmaz." Trevor onun çenesini avucunun içine aldı ve bu kez nazikçe ağzını tekrar kendi ağzına götürdü, yavaşça onun yanındaki yatağa boylu boyunca uzandı. Dudakları ısrarla onunkilerin üzerinde geziniyor, onun tam bir karşılık vermesini istiyordu. Dilinin alt dudağının tüm hatlarını çizdiğini hissettiğinde, kendine rağmen inledi ve onu zaten tüketmekte olan duygulara teslim oldu. Akılsız bir teslimiyetle bedenini onunkine doğru çevirdi.

Trevor otomatik olarak öpücüğü derinleştirdi, kadının ağzını diliyle doldurdu ve onu kendine daha çok çekti. Eli, küçük bir göğsünü örtmek için yüzünden aşağı kayd. Grace, Trevor'ın dokunuşuyla içinden geçen saf hazzın sarsıntısıyla nefesini tuttu. Trevor'ın dudakları çene kemiği boyunca ilerleyip kulağının hemen arkasındaki hassas noktayı öperken meme ucu avucunun içinde gururla yükseldi.

"Trevor," diye inledi, fısıltıyla yalvarıyordu.

"Eğer istersen kalırım" diye fısıldayacak kadar uzun süre durdu. Kadın cevap vermeyince, adam dudaklarının daha önce izlediği yolu tekrar izlemeye başladı, başparmağı geceliğinin ince tülbentinin arasından göğüs ucunu hafifçe okşadı.

Grace'in zihninin çok gerilerinde bir yerlerde uyarı zilleri çalmaya başlamıştı ama kollarında kaldığı her saniye, ona kendi öpücüğüyle karşılık verdiği her eriyen öpücükle bu uyarılar azalıyordu. Adam elini Grace'in göğsünden kaldırdı. Ani sıcaklık kaybıyla gözleri fal taşı gibi açıldı; sonra Trevor'ın elbisesinin ön düğmelerini açtığını hissedince şok içinde irkildi. Küçük bir sesle Trevor durdu. Gözlerini onunkilere dikti, sesi istemeden de olsa sertti. "Durmamı istiyor musun?"

Adamın elleri hareketsiz kalmıştı ama Grace geceliğinin korsajına yaslandıklarında ellerinden akan titrek gerilimi hissedebiliyordu. Yakınlıklarından onun da en az kendisi kadar etkilendiğini bilmek, tüm kadınların paylaştığı büyük güç karşısında içini huşu ve tatlı bir keşif duygusuyla doldurdu. Gözlerini kapattı. Zihni ona bir an önce

Ona durmasını, bunun yanlış olduğunu söylerken, vücudu ve kalbi onu doğru hissettiren şeye devam etmesine izin vermeye zorladı. Sonunda kalbi galip geldi.

Altında kıpırdandığında, Trevor onun sorusuna cevap vereceğini biliyordu. Birdenbire cevap onun için o kadar önemli oldu ki, kendini nefesini tutarken buldu. Kızın gözlerini yavaşça açıp onun gözlerine bakmasını izledi. Gördüğü şey kalbinin bir an için sıkışmasına neden oldu, sonra da çılgınca çarpmaya başladı.

Grace ona öylesine acı veren bir sıcaklıkla, öylesine şefkatli, eritici bir vaatle bakıyordu ki, varlığının en derinliklerine kadar sarsıldığını hissetti. Acı dolu bir iniltiyle gözlerini onun ışıltılı mavi gözlerinden ayırdı ve elbisesinin geri kalanını hızla çıkardı. Sabırsızlıkla kenara itti.

Vücudu kusursuzdu, solgun ay ışığında koyu bir şeftali gibi parlıyordu. Meme uçları gururla yükseliyor, adamın tam oturacak şekilde şekillendirilmiş küçük göğüslerinde pembeye çalan bir kızarıklıkla öpücüğü için utanmadan yalvarıyordu. Birini ağzına almak için eğildi. Bunu yaptığında, kadın zevk dolu bir nefesle ona doğru eğildi.

Dilinin sert ve hassas darbeleriyle göğsünü emdi, dişlerini yumuşak etine nazikçe batırdı. Adam ağzını hassas bir uçtan kaldırdığında nefesini tuttu, sonra hemen diğerine geçerek ona da aynı ilgiyi gösterdi.

İçinden geçen inanılmaz duygular yüzünden neredeyse kendini kaybetmek üzere olan Grace, ellerini Trevor'ın sırtındaki kordonlu kaslarda bir aşağı bir yukarı gezdirerek onu mümkün olduğunca kendine yaklaştırmak ve orada tutmak istedi. Trevor başını kaldırıp tutkudan uyuşmuş gözlerle ona bakınca, Grace ona ilk başta yaptığı muameleden dolayı ani ve derin bir pişmanlık duydu. Sadece bu harika, inanılmaz adamla vakit geçirerek boşa harcayabileceği tüm anları düşündü. Elini usulca onun yanağına koydu ve acılı bir şefkatle fısıldadı, "Trevor, *çok* üzgünüm."

Trevor tokat yemiş gibi irkildi. Aniden neden geldiğini, kollarında tuttuğu kadının işbirlikçi küçük bir yalancıdan başka bir şey olmadığını kanıtladığını hatırladı. Kasıtlı olarak her iki eliyle bir göğsünü kavradı, baş ve işaret parmakları arasında her iki meme ucunu da yuvarladı ve okşadı. Aradaki gölgeli vadiyi öptü. "Bu iyi hissettiriyor mu leydim?" diye sordu boğuk bir sesle.

Grace aceleyle başını salladı, ona uzandı, onu kendine yakın tutma ihtiyacı duydu.

Onun dokunuşundan kaçtı. "Dahası da var," diye fısıldadı. "Bana istediğini söyle."

Grace gözlerini açtığı anda adamın gözlerini kendi gözlerinin içine diktiğini gördü, bakışları karanlık ve anlaşılmazdı. Duygu seli içindeki zihni şaşkınlıkla döndü. "Anlamıyorum," diye kekeledi, adamın neden kendisine dokunmasına izin vermediğini merak ediyordu. Ona tekrar uzandı.

Parmaklarıyla bir meme ucunu sıkıştırdı. Sırtını dikleştirdi, ellerini bıraktı ve inledi. "Oh, Trevor," diye yalvardı acilen.

"Anlat bana."

"Evet... evet, istiyorum," diye nefes aldı, ne istediğini bilmeden. "Bunu *çok* istiyorum."

Trevor hemen başını eğdi, dili kadının göğüslerinin alt kısımlarında duygusal bir şekilde gezindi. Bir elini kadının ipeksi karnından aşağı, sırtlarını saklayan yumuşak buklelerin yuvasına doğru gezdirdi. Kadının bacaklarının kasılmasıyla Trevor başını kaldırdı ve vahşi bir şiddetle dudaklarına yapıştı. "Beni kapatma aşkım," diye mırıldandı ağzının içine, parmakları hâlâ yumuşak tümseğinin üzerindeydi. "Benim için aç, sevgilim."

Zayıflamış ve tahrik olmuş haliyle ona karşı koyamayan Grace pes etti ve bacaklarını gevşetti. Trevor elini Grace'in kalçalarının arasından geçirip ballı sıcaklığını avucunun içine alırken onun yüzünü izledi. Dokunuşu hafif ve acıtıcıydı, ilk başta yumuşakça, parmakları nazikçe onun zevk noktalarını arıyordu. Grace tekrar ona uzandı, ama o iki elini de kendi ellerinin arasına aldı ve başının üzerinde tuttu. Şok dalgaları vücudunu sararken dili şimdi daha ısrarlı bir şekilde ilerliyor, onunkini okşuyor ve tadına bakıyordu. Adam elinin topuğunu kaygan kıvrımlarının tepesindeki hassas yumruya bastırıp bir parmağıyla şefkatle ayırırken Grace onun ağzına doğru soludu.

"Trevor!" Grace nefesini tuttu ve ona doğru eğildi, içinden geçmeye başlayan inanılmaz hislerden hem korkuyor hem de zevk alıyordu. "Daha fazla," diye yalvardı utanmadan. Adam harekete geçti ve Grace onun altında kıvranana kadar en hassas yerlerini aceleyle okşadı. Derin, ürpertici bir nefes alarak yaklaşan tatminini ilan etti. Hızla dudaklarını kendi dudaklarıyla kapadı ve kadın etrafında kıvranırken onun zevk çığlıklarını ağzına aldı.

Sonra bekledi.

Yavaş yavaş dünyası dönmeyi bıraktı. Nefes alış veriş normalde dönmeye başladı. Akıllı başına geldiğinde, Trevor'ın sadece üzerinde dinlendiğini fark etti,

Onun tepkilerini kaydederken yüzü dikkatle boştu. Şefkatle gülümsedi ve ona doğru uzandı, yüzü yeni öğrendiği bilgilerle ışıldıyordu.

Trevor'ın yakışıklı yüzü sertleşerek alaycı bir küçümseme maskesine dönüştü. Aniden kendini kızın üzerinden itti ve sessizce yatağın yanında durarak, daha bir gün önce sonsuza dek kaybedebileceğinden korktuğu kıza baktı. Kız yatakta kıpırdamadan yatıyordu, adamın soğuk bakışlarına karşı savunmasızdı, adamın tatlı ve şefkatli bir sevgiliden, zar zor tanıdığı bu adama dönüşmesi karşısında bir an afallamıştı.

"İşte," dedi acı ve alaycı bir sesle, "seni tam olarak böyle hatırlayacağım."

Aniden dehşet dolu bir şoka giren Grace, aşağılanma dalgalarının üzerine çöktüğünü hissetti. Az önce giysilerini çıkarmasına izin verdiği adamın sert bakışları karşısında aniden çıplaklığından utanarak hızla üzerini örtmeye çalıştı. Titreyerek yatağın ortasında diz çöktü, uyuşmuş parmaklarıyla elbisesinin kenarlarını bir arada tuttu ve Trevor'ın soğuk bir tavırla arkasını dönüp pencereye doğru yürümesini şaşkınlıkla izledi.

Ona bir kez daha baktı, orada yenilmiş bir sefalet içinde oturan kalbi kırık bir meleğe benzediği yönündeki istenmeyen düşünceyi zihninin gerisine itti. "Sizi anlaşmamızdan azat ediyorum, Bayan Ackerly." Zalim ve kasıtlı bir sertlikle, doğrudan onun gözlerinin içine baktı ve "Artık seni istemiyorum" dedi. Pencereyi açtı, çıkıntıya adımını attı ve şafak öncesi Londra sisinin sessizliğinde kayboldu.

Grace birkaç uzun an boyunca hareketsiz bir şekilde oturdu, kör bakışları onu en son gördüğü noktaya sabitlenmişti. Yavaş yavaş onu saran uyuşukluk kaybolmaya başladı, yerini çılgılık atan, felç eden ve daha önce hiç bilmediği bir acıya bıraktı. Derin, ürpertici bir solukla, iki kolunu sıkıca karnına sardı ve yavaşça içinden yayılan ve onu çevreleyen garip, korkunç boşluğa karşı sessizce ileri geri sallanmaya başladı. Sonunda, kendini daha fazla tutamayarak yastıklarının üzerine yığıldı ve sevdiği adam kollarını terk ettiği andan beri tuttuğu gözyaşlarına teslim oldu.

Yirminci Bölüm

Trevor ağaçtan terasa hafifçe indi ve gölgeli bahçede acımasızca ilerledi. Gökyüzü doğuda yeni yeni aydınlanmaya başlamıştı. Kendini gelecek günden nefret ederken buldu. Günün soğuk ışığının azap verici bir suçlamadan başka bir şey getirmeyeceğini zaten biliyordu.

Amaçlı bir şekilde bahçenin arka tarafındaki duvara doğru yöneldi, kart partisinin olduğu gece Grace'in tırmanmasına yardım ettiği duvara. Durdu ve elini pürüzsüz yüzeye koydu. O gece, gerçekte sadece birkaç gün önce yaşanmış olmasına rağmen şimdi sanki sonsuzlukta yaşanmış gibi geliyordu. Duvarın tepesine atlamak niyetiyle bir adım geri attı ama bir şey onu yerinde tuttu. İçinden küfretti ve ellerini yumruk yaptı, gidemediği için kendine kızdı, umursadığı için bile öfkелendi. Yasaklanmamış görüntüler zihninden geçti: İlk kez dans ettiklerinde Grace'in onun kollarında gülmesi; Grace'in alaycı bir şekilde kendini uzak tutması, sonra onun kollarında erimesi; Grace'in etkileyici yüzü, ona hissettirdiği zevk karşısında şaşkınlık içindeydi; Grace'in gözlerinde hayranlık parlıyordu.

Grace, kırılgan ve kaybolmuş, elbisesini çıplak bedenine sarıyor.

Trevor iki elini duvara dayadı ve gözlerini kapattı, görüntüleri durdurabilmeyi diledi, içinden geçen ezici pişmanlık dalgasını bastırmaya çalıştı. *Tanrım*, diye düşündü, *ben ne yaptım?* Başını soğuk mermere doğru eğdi ve kendisiyle içsel bir savaşa girişti.

Mantıksal olarak, akli ona bu işin peşini bırakması gerektiğini söylüyordu. Grace'le tanıştıkları andan itibaren birbirlerine ters düşmüşler, en başından beri bu ana doğru amansızca ilerlemişlerdi. Grace'e verdiği tepkiler onu yoğunluğuna kaptırmış, büyülemiş ve mantıklı tarafını dinleyemez hale getirmişti.

Kalbinin sesini dinlemişti.

Şimdi bile, aralarında olanlardan sonra, kalbi onu ona gitmeye zorluyordu. Arkasını dönüp odasına girmemek için harcadığı çabayla sırtı kaskatı kesildi. Kolları ona sarılmak, onu rahatlatmak ve affetmesi için yalvarmak için ağrıyordu.

Trevor'ın iç savaşı birkaç dakika boyunca devam etti. Sonunda gözlerini açtığında gökyüzü oldukça aydınlanmıştı. İşleri bu şekilde bırakamayacağını biliyordu. Derin bir nefes aldı ve kararlı şekilde eve doğru döndü. Bakışlarını az önce çıktığı ikinci kat penceresine sabitleyerek eve doğru bir adım attı, sonra aniden durdu. Grace'in odasının yanındaki odada bir gaz lambası henüz alev almıştı. Tül perdelerin arkasında dolaşan gölgeli bir figür gördü.

Bir süre daha aydınlık pencerenin yanındaki karanlık pencereye baktı, sonra sabah kuşlarının kıpırdadığını fark etti. Ötüşlerinin hoş sesi kulaklarını tırmaladı ve yüzüne donuk bir ifade geldi. Şansı geçmişti. Aniden döndü ve duvarın tepesine sıçradı. Sadece bir kez arkasına baktı, sonra aşağı indi ve diğer tarafta gözden kayboldu.

Şansı geçmişti.

Gün aydınlık ve neşeli bir şekilde doğuyor, geniş odayı sıcak güneş ışığı ve canlı renklerle dolduruyordu. Erkenci kuşlar uyanmış ve bahçede tatlı tatlı ötmeye başlamışlardı. Onların mutlu sesleri, Grace'in sade, süssüz krem rengi muslin elbisesini giymiş olarak durduğu açık pencereden evin içine süzülüyordu.

Trevor gittikten sonra fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak bitkin hissetmesine rağmen uyumaya devam etmemişti. Bir saatten fazla ağlamıştı, çocukluğundan beri ilk kez bu kadar ağladığını hatırlıyordu, sonunda dökecek gözyaşı kalmadığını fark etti. Böyle bir duygu patlamasının ardından gelen garip bir sakinlik içinde Grace olanları incelemeye, kendi içinde bunun nedenlerini araştırmaya başladı.

Trevor'ın odasına sadece onu incitmek amacıyla gelmiş olduğu gerçeğini sorgulamaya gerek yoktu. Bunu yapmasının nedenleri onu şaşırtmıştı. Bu hareket mantığa meydan okuyor, Trevor'ın doğası hakkında bildiği her şeye ters düşüyordu. Bu konuda ne kadar çok düşünürse, o kadar az mantıklı geliyordu. Ancak Trevor'ın yaptıklarını bağdaştırmaya çalışmak Grace'i rahatsız edici bir gerçekle yüzleşmeye zorladı: Trevor'a aşık olmuştu.

Kesinlikle hiç kimse onu onun gibi hissettirmemişti. Onunla tanıştığından beri yaşadığı her duygu, ister öfke ister üzüntü, mutluluk ya da özlem olsun, büyütülmüş gibi hissediyordu. En başından beri onda aşırı tepkiler uyandırmıştı ve kontrol edemediği şeylerden korkarak her duyguyla şiddetle mücadele etmişti.

Pencerenin altındaki basma kaplı kanepeye uzandı, dizlerini eteğinin altına çekti ve çenesini hafifçe onlara dayadı. Kaşlarını çattı, hâlâ bir şekilde kaybettiğini fark ettiği adamı düşünüyordu. O da onu önemsemişti. Bunu artık biliyordu.

Dün geceye kadar.

Dün gecedan önce onun her öfke patlamasına, her huysuz sözüne, her sert çıkışına sabırla, nezaketle ve mizahla karşılık vermişti. Öyleyse neden şimdi, diye merak etti, onun şefkatine daha yeni karşılık vermeye başlamışken, bu korkunç şeyi yaptı? O gittiğinden beri bu soruyu kendine en az bir düzine kez sormuştu ve hala ona bir anlam ifade etmiyordu. Çok kızgın, çok öfkeli görünüyordu. Neredeyse . . .

Yaralandım.

Grace odasının kapısının usulca açıldığını duydu. Yüzüne parlak bir gülümseme yerleştirdi ve Faith'in sessizce kapının yanında durduğunu görmek için pencereden başını çevirdi. "Günaydın," dedi elinden geldiğince neşeyle ve kız kardeşine gelip yanına oturması için işaret etti.

Faith odadan geçerken kısık bir sesle, "Yatakta olmalısın," diye uyardı. Sorunlu gri gözleri kız kardeşinin sakın yüzünü taradı.

Grace bu sözü duymazdan geldi. Dudaklarındaki donuk gülümsemeyi sabit tuttu ve pencereye dönerek şişman, gri bir sincabın terasta koşuşturmasını izliyormuş gibi yaptı.

Faith kız kardeşinin solgun profiline baktı. Işıltılı gözlerinin altındaki mavimsi gölgeleri, her zaman narin olan elmacık kemiklerinin son hastalığıyla daha da belirginleştğini, genellikle hareketli olan yüzündeki ışıltının kaybolduğunu fark etti. Grace sincabı izlerken aniden döndü ve Faith kız kardeşinin onu dik dik bakarken yakalamaması için gözlerini kaçırdı.

"Ne kadar güzel bir gün olacak," dedi Grace içi boş bir hevesle. "Sanırım dışarıda biraz zaman geçirmeyi gerçekten çok istiyorum. Bütün gün bu odaya tıkılıp kalmanın, dünya bensiz devam ederken el pençe divan durmanın ne kadar sıkıcı olduğunu hayal bile edemezsiniz." Nefes almak için bir an durakladı, uyuşmuş zihni kız kardeşini ne kadar mutsuz hissettiğinden uzaklaştıracak konular arıyordu.

"Lord Caldwell'in dün gece burada olduğunu biliyorum."

Grace sanki Faith hiç konuşmamış gibi gelişigüzel, tek taraflı konuşmasına devam etti. "Dr. Wyatt'ın yarın biraz aşağıya söylediğini biliyorum ama bugün gerçekten de onun düşündüğünden çok daha iyi hissediyorum. "

"Grace."

Faith sessiz bir kararlılıkla konuştu. Grace sakinleşti. Ağzını kapattı ve Faith'in kalbini neredeyse kıracak kadar savunmasız gözlerle kız kardeşine baktı. Uzandı ve Grace'in iki elini de kendi elleriyle kavradı. "Lord hazretlerinin neden burada olduğunu ya da birbirinize ne söylediğinizi bilmiyorum ama bu sabah o gittikten sonra yaptığın gibi ağladığını hiç duymadığımı biliyorum." Gözleri ciddi bir sempati, sesi ise nazik bir şefkatle doluydu.

Grace, kız kardeşinin yüzündeki sevgi ve yumuşak anlayış karşısında güçlü kalma kararlılığının parçalandığını hissetti. Yavaşça, durup durup Faith'e olanları anlattı, hiçbir şeyi atlamadı, Trevor'la paylaştığı yakınlıkları küçük, titrek bir sesle anlatırken sadece biraz kızardı. Bitirdiğinde çaresizce şaşkın kız kardeşine baktı.

Faith uzun bir süre sessiz kaldı, derin düşünceler içinde pencereden dışarı baktı ve sonra tekrar Grace'in yüzüne döndü. "Neden ona kızgın değilsin?" diye sordu.

Grace ona boş bir bakış attı.

"Ne de olsa sana iğrenç bir şekilde ve görünürde hiçbir sebep yokken davrandı. Öylece kabullenmek sana göre değil-" Sözüünü kesti. Ani bir anlayışla kız kardeşinin gözlerinin içine baktı, çünkü cevap tüm dünyanın görebileceği şekilde oradaydı. Faith nefesini tuttu. "Ah, Grace." İçini çekti. "Ona aşık olduğunu daha yeni fark ettin."

Grace gözlerini kapadı ve sefilce başını salladı.

Faith bir süre sessizce oturdu ve ağır gözlerle, kız kardeşinin sadece birkaç saat önce içini döktüğü buruşuk yatağa baktı. Göz ucuyla Grace'e baktı, alıngan ablasının o kadar yabancı olduğu kederli havayı içine çekti. Bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu.

Hızla ayağa kalktı. "Pekâlâ, demek Lord Caldwell'i seviyorsunuz. Bu konuda ne *yapmayı* planlıyorsunuz?" Sesini kasıtlı olarak hazırlıksız ve hafif tuttu.

"Yapmak mı?" Grace uyuşmuş bir halde tekrarladı, gözleri irileşmişti.

Faith kararlı bir şekilde başını salladı. "Elbette. Onu geri almak istiyorsun, değil mi?"

Bu endişe verici açıklama Grace'in ayağa fırlamasına neden oldu. "Hayır!" Sesi alarmla tizleşerek cınladı. "Onu bir daha asla görmek istemiyorum!"

"Vaz mı geçiyorsun?" Faith alay etti. "Gecenin bir yarısı buraya gelmesine, sana o *şekilde* davranmasına izin vereceksin ve sonra da öylece bırakacaksın."

çekip gitti mi?" Sahte bir endişeyle dikkatle Grace'in yüzüne baktı. "Sanırım bu ateş seni düşündüğümüzden daha fazla yıpratmış," dedi. "Tanıdığımı sandığım Grace Ackerly böyle bir muameleyi asla kabul etmezdi. En azından sana bir açıklama borçlu."

"Ama o beni istemiyor," dedi Grace, yüzünde bıkkınlık ve acı vardı. Faith omuz silkti. "bilir," dedi. Kapıya doğru yürüdü, Elini kapı koluna koyarak durakladı. "Ama bana sorarsan ..." "Ben sormadım," dedi Grace kızgınlıkla.

". . . Trevor Caldwell'in de muhtemelen seni sevdiğini söyleyebilirim, hem de seni hayrete düşürecek bir yoğunlukta." Kapıyı açtı ve çıkmaya başladı, ama Grace'in düz, acı dolu sesiyle tekrar geri döndü.

"Yanılıyorsun, Faith," dedi. "Bu onun için sadece bir oyundu. Beni hiç umursamıyor." Odanın öbür ucundaki kız kardeşine donuk bir ifadeyle baktı.

Faith kalbinin tekrar kırıldığını hissetti ama sesi değişmedi. "Elbette öyle, Grace. Sadece çok aşık biri dün gece sana yaptığını yapacak kadar derinden incitebilir." Son bir cesaretlendirici gülümsemeyle Faith odadan çıktı ve kız kardeşinin şaşkın ifadesi üzerine kapıyı kapattı.

Konuştukları kişi Upper Brook Sokağı'ndaki evinin kütüphanesinde oturmuş, bir zamanlar bir Rus prensine ait olan süslü kristal bir sürahidten düzenli bir şekilde kaliteli Fransız konyası içiyordu. Eşdeğer bir şişe, sandalyesinin altında, içindeki viski çoktan boşaltılmış bir şekilde yan yatıyordu. Kırmızı deri koltuğun kenarına tünemiş, ayaklarını genişçe açmış, dirseklerini dizlerine dayamış ve dönen başını ellerinin arasına gömmüş bir şekilde oturuyordu. Paramparça olmuş, kızıl saçlı bir meleğin görüntüsünü engellemeye çalıştı, safir gözleri acı dolu gözyaşlarıyla dolup taşıyor, sessizce onu terk etmemesi yalvarıyordu. Ölümünden başka hiçbir şeyin bu görüntüyü zihninden silemeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Bu düşünce aklından çıkar çıkmaz, ölümün bile rahatlama getirmeyebileceğini fark etti, çünkü sonsuza kadar kendi kişisel cehenneminde yaşayacağından, Grace'le geçirdiği her anı tekrar tekrar yaşamak zorunda kalacağından kesinlikle emindi. İnledi ve boğuk bir lanetle sandalyede geriye doğru yığıldı.

Seth Kontu'nun kardeşi Gareth Lloyd, saat on buçukta Wilson onu kütüphaneye götürdüğünde onu bu halde buldu. Tüm perdeler çekilmişti ve odayı kasvetli bir yarı karanlık kaplamıştı. Tek ışık, Trevor'ın sandalyesinin yanındaki masanın üzerinde sönük sönük yanan bir mumdan geliyordu. Gareth

Şaşkınlıkla arkadaşına baktı, sonra en yakındaki pencereye doğru yürüdü ve perdelerle uzandı, onları açıp içeri biraz ışık girmesini sağlamak niyetindeydi.

"Yapma!" Trevor'ın sesi, durgun odanın bunaltıcı havasında sert ve doğal olmayan bir şekilde çınladı. Gareth şaşkınlıkla döndü. Trevor oturduğu yerde doğruldu ve sürahiye uzandı. Bardağını dengesiz bir şekilde doldurdu, kehribar rengi sıvının bir kısmını bardağın kenarından cilalı maun masanın parlayan yüzeyine akıttı. "Bir içki ister misin?" diye mırıldanarak sürahiyi başını sallayan Gareth'a doğru tuttu. Trevor omuz silkti ve şişeyi beceriksizce bir gümbürtüyle masaya geri koydu. "Peki," dedi. "Benim için daha fazla."

Gareth sakince Trevor'ın karşısındaki kırmızı deri koltuğa oturdu. "Neden bu kadar erken bir saatte kendinizi yok etmeye kararlı görüldüğünüzü sorabilir miyim lordum?"

Trevor gözlerini kapadı ve başını arkaya yasladı, yüzü acı bir pişmanlık maskesine dönüşmüştü. "Tanrım, onu incittim!" Sesi kendini suçlamaktan sert çıkıyordu. Gareth loş odada merakla etrafına bakındı, yarı yarıya karanlık bir

köşede hıçkırarak ağlayan, büzülmüş bir kadın formu görmeyi bekliyordu.

Arkadaşını hiç bu kadar perişan görmemişti, özellikle de bir kadın yüzünden.

"Kime zarar verdin?"

Hunt?" diye sordu sonunda.

Trevor eğildi ve Gareth'ın burnunun altında bir el salladı. "Onun umursamasını sağlayabileceğimi düşünmüştüm ama tek yaptığım onu yalanlara sürüklemek oldu." Gareth'a ani bir şiddetle baktı. "Asla kalbini ve aklını aynı anda kaybetme dostum," diye uyardı kalın bir sesle. Alkolden bulanmış beynini temizlemek için hızla gözlerini kırıştırdı.

Gareth aniden Trevor'ın tam da bu odada, kılık değiştirmiş Grace Ackerly'ye bir el kâğıt oynarken göz kırptığını hatırladı. O zamanlar, tuhaf espri anlayışıyla ün salmış olan Trevor ve Bayan Ackerly'nin sadece bir eğlenceyi paylaşmaya karar verdiklerini, birlikte toplum kurallarını zararsızca çiğnediklerini düşünmüştü. Ancak şimdi, arkadaşının bir kadeh konyağı daha gözünü kırpmadan içişini izlerken, o sevgi dolu göz kırpıştan ve o gece masadaki varlığından tamamen farklı bir anlam çıkarıyordu. Huntwick'in beşinci kontu, Viscount Cavendale, ikinci Baron Huntley ve Graveson Lordu Allyn olan Trevor Christian Caldwell, aşk acısı çeken kızları olan hırslı anneler ve İngiltere'nin yarısında peşinden koşan dünyevi, sofistike matronlarla geçen yılların ardından, sanal bir hiç kimseye fena halde aşık olmuştu. Görünüşe göre onu istemeyen bir kız. Gareth

Kendi kendine kıkırdadı, arkadaşının durumunu komik bulduğu için değil, tüm durumun eğlenceli ironisi yüzünden.

Trevor tekrar sandalyesine çökmüş, çenesini göğsüne yaslamıştı. Arkadaşının alçak sesle gülmesiyle çenesini kaldırdı. Soluk gözlerini Gareth'a odaklamak için elinden geleni yaptı ama yapamadığını fark etti. Vazgeçti ve başını geriye atarak, "Onu çok zorladım," diye mırıldandı. Gözleri tekrar kapandı.

Gareth ancak sabırla ikna sarhoş konttan tüm hikâyeyi öğrenmeyi başardı. Sonunda Trevor'ı alkolün de etkisiyle derin bir uykuya daldırdığında, Gareth oradan ayrıldı. Wilson'a Kont'a, o sabah konuşmak için geldiği iş kararlarını görüşmek üzere kendisiyle daha sonra buluşacağını söylemesini tembihledi.

Upper Brook Sokağı'ndaki malikânenin ön merdivenlerinde dururken, o sabah Trevor'ın kütüphanesinde öğrendiği her şeyi düşündü. Gareth, Grant Radnor kılığına girerek Grace'le yeniden tanışmadan önce onunla sadece kısa bir süre görüşmüştü. Bu kısa görüşmede Grace onu etkilenmemiş samimiyetiyle ve aristokrasinin Sezon için ortaya çıkardığı kibirli, boş kızlara kıyasla ne kadar samimi görüldüğüyle etkilemişti. Eğer sosyeteye biraz olsun ilgi duysaydı, kendisini Grace'in hayranları arasına kolayca dahil edebilirdi. Yine de Grace, Hunt'ın tasarladığını düşündüğü düzeyde kötü niyetli bir hilekârlık yapabilecek gibi görünmüyordu.

Gareth eldivenlerini giyerek merdivenlerden faytonuna doğru yürüdü ve ironi karşısında bir kez daha başını salladı. Hunt Grace'i cezalandırmak için yola çıkmış olsa da, onu incittiği için kendini o kadar üzmüştü ki, bunu unutmaya çalışırken neredeyse kendini alkole boğacaktı. Gareth aracın yüksek koltuğuna hafifçe atladı, dizginleri eline aldı ve ekibi harekete geçirdi. Belki de, diye düşündü, bu Sezon ilginç bir şeyler olacaktı. Tahmininde yanılmadıysa, Bayan Grace Ackerly ile Huntwick Kontu arasında işler pek de yolunda gitmemişti.

Yirmi Birinci Bölüm

Grace neşeli bir gülümsemeyle sessizce öğle yemeği masasında kız kardeşinin karşısındaki sandalyeye kaydı. Önceki günün çoğunu odasında geçirmiş, Trevor'a karşı yeni fark ettiği duygularıyla boğuşmuş, sonra da yorgun bir uykuya dalmıştı. Uyandığında kendini fiziksel olarak biraz daha güçlü hissediyordu. Ayrıca Trevor'ın öylece çekip gitmesine izin veremeyeceğini de biliyordu.

Faith masanın diğer tarafına baktı ve memnuniyetle Grace'e gülümsedi. Masanın başında, aralarında oturan Cleo Teyze de başını kaldırıp baktı ve neredeyse ekmek yağladığı bıçağı düşürüyordu. Çabucak toparlandı ve Grace'e sert bir bakış attı. "Dr. Wyatt size en az iki gün daha rahatsız edilmeden yatak istirahati tavsiye etti, genç bayan," dedi en sert tonuyla, ama yeğeninin büyük ölçüde iyileşen durumu karşısında gözleri mutlulukla parlıyordu.

Grace ilgisiz bir el salladı. "Dr. Wyatt," dedi hafifçe, "oldukça aşırı temkinli." Ateşin tahribatından hâlâ çok zayıf ve solgun olan yüzünde gözleri neşeyle parlıyordu.

"Aşırı iyimser olabilirsin, Grace Olivia Ackerly." Cleo Teyze Faith'e döndü, destek için küçük yeğeninin şaşmaz mantığına güveniyordu. "Kız kardeşinize biraz mantıklı konuşun, hanımefendi," diye emretti.

Faith sakince Grace'e baktı. "Kesinlikle daha sağlıklı *görünüyor*," diye yorum yaptı. Mükemmel terbiye edilmiş ördek kızartmasından narin bir ısırik aldı ve masum gri gözlerini teyzesine çevirdi.

Cleo sertçe Faith'e baktı, o da her zamanki gibi soğukkanlı ve sakin bir şekilde ona baktı. Ancak yaşlı kadın değerlendirci bakışlarını Grace'e çevirdiğinde, yeğeninin sandalyesinde beceriksizce kıpırdadığını gördü. Kızın suçlu havasına hayret etti. Dikkatini tekrar masaya çevirerek, bir kek seçerken derin bir ilgi duyuyormuş gibi yaptı ve bunu yaparken her iki genç kadına da gizlice baktı. Göz ucuyla Grace'in rahatlayarak iç çektiğini, sonra da Faith'e sorgulayıcı bir bakış fırlattığını gördü. Konuyu zorlamaya çalışırsa kızlardan hiçbir şey öğrenemeyeceğinden emin olan Cleo isteksizce konuyu değiştirerek

Her iki kız da ton üyeleri arasındaki son *gelişmeler* hakkında dedikodulu bir sohbeta daldı.

Grace, önüne dolu bir tabak koyan uşağa gülümseyerek teşekkür etti. Sessizce oturdu ve teyzesi ile kız kardeşi arasındaki hızlı diyalogu dinledi. Kendini hiç aç hissetmiyordu, aslında sadece teyzesini sağlığına kavuştuğuna daha fazla ikna etmek için yemek yiyordu. Tabağındaki yiyecekleri itip kakarken, kısa tutukluluğu sırasında ne kadar çok dedikoduyu kaçırdığını fark etti. Sezon boyunca her şey çok hızlı gelişirdi. İtibarlar yıldırım hızıyla kurulur ve parçalanırdı.

En son ne zaman bu kadar tok hissettiğini hatırlayamasa da, teyzesinin dikkatli gözlerine dikkat ederek yemeğinin çoğunu yutmayı başardı. Zamanını dikkatle bekledi. Konuşmada uygun bir durgunluk duyar duymaz, narin bir öksürükle araya girdi. "Sanırım güzel ve mevsimine göre sıcak bir gün, teyze. Sanki yıllardır dışarı çıkmamışım gibi hissediyorum. Sanırım bahçede kısa bir tur atmak istiyorum, biri benimle gelebilir mi?"

Soru hem kendisini hem de Faith'i kapsayacak şekilde sorulmuş olsa da, Cleo kızların gerçekten biraz yalnız kalmayı umduklarını gergin atmosferden anlayabiliyordu. "Ben değil," dedi neşeyle, sonra Grace'in rahatladığını görünce neredeyse yüksek sesle gülecekti. kötü hisseden Cleo, sahte bir endişeyle gözlerini büyüttü ve Grace'in ellerinden birini kendi elleriyle sıkmak için uzandı. "Yine de Grace, bence henüz dışarıda çok fazla zaman geçirmemelisin. Bana hâlâ biraz bitkin görünüyorsun canım."

Grace alt dudağını hafifçe çiğnedi. Aklından teyzesine verebileceği bir bahane, *herhangi bir* bahane geçirmeye çalıştı ama o daha bir şey bulamadan Faith her zamanki becerikliliğiyle sorunu çözdü. "Saçmalama Cleo Teyze, o benimle gelecek. Dışarıda fazla kalmayacağız. Yorgun görünmeye başlarsa, hemen içeri döneriz."

Cleo, sandalyesinde kıpırdanmamak ve tedirginliğini daha da belli etmemek için büyük çaba sarf eden Grace'e acıyarak sonunda başıyla onayladı. Kızlar, Cleo fikrini değiştiremeden hızla izin isteyip odadan çıktılar; Grace patlayacakmış gibi görünüyordu, Faith ise her zamanki gibi sakindi. Cleo onların gidişini hoşgörülü bir gülümsemeyle izledikten sonra hayal kırıklığıyla içini çekti. Kızlar içeride kalsalardı çok daha kolay kulak misafiri olabilirdi. Ayağa kalkarak odayı geçti ve pencere kenarındaki bastonuna yaslanarak yeğenlerini sevgiyle izledi

Kollarını kavuşturmuş, bahçenin arka tarafındaki çit labirentine doğru yavaşça yürüyorlardı.

Grace dalgın bir sessizlik içinde bakımlı labirentin girişine bakarak durdu, keşke kendi duygu labirentinde de bu kadar kolay yol bulabilseydi. Bir süre sonra labirentin girişini çevreleyen taş banklardan birine oturdu ve her zamanki rahat tavrıyla dizlerini eteğinin altına çekerek kollarını dizlerine doladı.

Faith gülümsedi ve onun yanındaki banka oturdu.

"Bu şekilde oturmamalısın, biliyorsun," diye öğüt verdi ciddi bir tavırla, burnunun ucundan aşağıya bakarak. "Hiç de hanımefendiye yakışmıyor."

"Trevor beni olduğum gibi sevdi," diye yanıtladı Grace yumuşak bir sesle, ama her zamanki cesaretinden eser vardı.

Faith'in bakışı kendini beğenmiş bir memnuniyete dönüştü. "Onu geri kazanmaya karar verdin, değil mi?" diye sordu, cevabı zaten bildiğinden emindi. Kız kardeşinin yüzündeki kararlı ifade bunu ele veriyordu.

"Eğer ," diye onayladı Grace başını sallayarak.

Faith durakladı. "Bunu nasıl yapacağını hiç düşündün mü?" diye sordu.

"Ona bir not mu gönderdin?" Grace sordu.

Faith küçümseyerek narin kaşlarını kaldırdı. "Tam olarak ne diyorsun?"

Grace omuz silkti. "Çok önemli bir konuyu görüşmek üzere benimle burada buluşmasını rica ediyorum," diye teklif etti.

"Bunu görmezden gelecektir," dedi Faith.

Grace'in yüzü düştü, sonra hemen aydınlandı. "Belki de olmaz. Bu onun merakını uyandırabilir. Ayrıca, ona kendim de zor giderim," diye belirtti.

Faith ona doğrudan bir bakış attı. "Sanırım tam olarak bunu yapmak zorunda kalacaksın." Grace nefesini içine çekti ve bu olasılık karşısında o kadar telaşlanmış görünüyordu ki Faith güldü ve ablasına acıdı. "Pekâlâ Grace, Huntwick'in senin çağrılarına uymaya karar verdiğini varsayarsak-" Grace'in kaşlarını çatıldığını görünce yine sözünü kesti. "Eh, o da bunu tam olarak böyle algılayacaktır - bir çağrı olarak."

Grace öfkeyle dişlerini sıktı. "Devam et," dedi, sesi düzdü.

"Peki, gerçekten yanıt verdiğini varsayarsak, geldiğinde ona ne söylemeyi planlıyorsunuz?"

"Ona sadece üzgün olduğumu, hata yaptığımı ve onu sevdiğimi söyleyeceğim," diye cevap verdi Grace hemen.

"Ve sonra ya yüzünüze güldüğünde ya da sizi tamamen terk ettiğinde tam bir aptal gibi ağzınız açık orada duracaksınız."

Faith'in her fırsatta kendisiyle çelişmesinden bıkan Grace küçük çenesini dikleştirdi. "Eminim ilk başta direnç gösterecektir," diye başladı.

Faith, Grace'in ona gönderdiği zehirli bakışı görmezden gelerek sözünü kesti. "Bunu planlamaya başlamadan önce, kendini Lord Hazretlerinin yerine koymayı dene." Grace dişlerini sıkıp cevap vermeyince devam etti: "Unutma, onunla tanıştığın ilk andan geçen geceye kadar sana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadı. Öte yandan *sen*, her iyilik girişimini mümkün olan her şekilde engellemek için elinden geleni yaptın. İşbirliğine gönüllü olmamana rağmen -belki de bu yüzden- seni kazanmaya çalışmakta ısrar etti ve bu süreçte onu fark etmeyen ya da umursamayan bir kadın için kaya gibi düşmeyi başardı."

"Umursadım," diye mırıldandı Grace, o kadar alçak sesle ki Faith neredeyse yakalamak için eğilmek zorunda kalacaktı.

"Belki de öyleydin Grace, ama bunu ona belli etmedin. Sonunda biraz şefkat göstermeye başladığında, görünüşe göre hiç de ciddi olmadığını, bunun senin için hala sadece bir oyun olduğunu ve ayrılan iki hafta sona erdiğinde ondan kaçmaya niyetli olduğunu anladı."

Grace zayıf bir sesle, "Bahse girdiğinde kaybetme ihtimali olduğunu biliyordu," diye itiraz etti.

"Ama onun gözünde adil oynamadınız. Hastalanmadan önceki gece bunu ona kendiniz de itiraf ettiniz."

Grace kız kardeşinin doğru söylediğini biliyordu. Omuzları yenilgiyle çöktü ama sadece bir anlığına. Kaybetmeyi bir seçenek olarak görmüyordu, başarmak için yola çıktığı hiçbir şeyde yenilgiye asla izin vermemişti. Şimdi, riskler her zamankinden daha yüksekken, inatla tereddüt etmemeye kararlıydı.

Faith sessizce oturdu ve kız kardeşinin problemi çözmeye çalışırken yüzünde değişen ifadeleri izledi. Grace ona tekrar baktığında omuzlarını dikleştirmiş ve çenesini kaldırmıştı. Gözlerindeki kararlı bakış Faith'e eski şövalyeler hakkında okuduğu hikâyeleri hatırlattı, düşmanlarını yenmek için hiçbir şansları olmadığı halde cesurca savaşa giriyorlardı.

"Yani," dedi Grace parlak bir sesle, "ona bir not göndermenin kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" "Hayır, aslında ." Faith gülümsedi. "Bence ona bir not göndermek

İyi fikir. Sadece notu aldığı anda onu harekete geçiren şeyin ne olabileceğini anlayabilmenizi istedim."

Grace küçük kız kardeşine yeni bir saygıyla baktı. "Nasıl bu kadar bilge oldun?" diye sordu usulca.

Faith gözlerini kaçırdı ve omuz silkerek rahatsızlığını belli etti. "İnsanları izlemeyi seviyorum," dedi basitçe.

Faith'in iltifatlardan hoşlanmadığını bilen Grace, kız kardeşine hızlıca, düşüncesizce sarıldı; sonra işe koyuldular, Huntwick Kontu'nu yeniden ele geçirme kampanyalarını planladılar. Bu çabayı Napolyon'un da takdir edeceği bir taktik zekâyla planladılar.

"Pekâlâ," dedi Grace. "Ona bir not göndereceğim. Nasıl yazayım?"

Faith bir an için düşündü. "Basit ve çok anlaşılır. Sadece bir kenara atılacak ve göz ardı edilecek bir şey için zaman harcamanın anlamı yok."

Grace kız kardeşine yeni bir öfkeyle baktı. "Eğer görmezden geleceğinden bu kadar eminsen, neden zahmet edeyim ki? Neden görmezden gelemeyeceği bir şeyle devam etmiyoruz?"

Faith başını iki yana salladı. "Hayır," diye düşündü. "Seni aklından çıkaramayacağından emin olmalıyız. Biz daha ayrıntılı bir şeyler planlarken küçük hatırlatmalar önemlidir."

Grace aniden gülümsedi, sevinçli bir umutla genişleyen bir sırıtış. "O kazanamaz, biliyorsun," dedi parlak, kırmızı altın başını kendinden emin bir şekilde sallayarak. "Hiç kimse bir Ackerly kadar inatçı olamaz."

Faith ciddi görünüyordu. "Kesinlikle haklısın Grace; o kazanamaz. Huntwick seni kaybetmesine izin verirse, bilebileceğinden çok daha fazlasını kaybetmiş olur, bu yüzden bunu gerçekten bir zafer sayamaz. Ama *sen kaybedebilirsin*, abla." Uzun bir süre birbirlerine ayık ayık baktılar.

Grace ayağa kalktı ve kararlı bir tavırla eteklerini silkeledi. "Peki," dedi parlak bir sesle, "gidip şu notu yazalım mı? Göndereceğiz ve eğer iki saat içinde bir cevap alamazsak ikinci adıma geçeceğiz." Durakladı. "İkinci adım *nedir*?" diye sordu.

Faith kendi buruşuk eteklerini düzeltmeye gerek duymadan eve doğru yürümeye başlamıştı bile. "Bu," dedi omzunun üzerinden sakince, "tamamen onun birinci adıma vereceği tepkiye bağlı."

Trevor uşasının kendisine uzattığı gümüş tepsiden zarfı aldı. İmzasını gerektiren yasal bir belge üzerinde düşünürken dikkati dağılmış bir halde zarfı açtı. Durma noktasına geldiğinde, çalışmasına bir an ara verdi ve notun içerdiği iki satıra baktı.

Trevor,

Sizinle görüşmem gereken çok önemli bir konu var. Lütfen bu öğleden sonra beni arayın.

Grace

İfadesi tamamen boş olan Trevor notu bekleyen uşağa geri verdi ve işine döndü. "Cevap vermenize gerek yok," dedi. Uşak eğildi ve çalışma odasının kapısını sessizce kapatarak odadan çıktı. Lord Hazretleri son zamanlarda etrafındaki herkesin sessiz olmasını tercih ediyordu.

Bölüm Yirmi İki

Trevor'ın cevabını beklerken Grace odasına çekildi ve çok ihtiyacı olan dinlenmeye çekildi. Uyandığında aradan birkaç saat geçtiğini fark etti, çünkü güneş gökyüzünde çok daha alçalmıştı. Uykulu bir şaşkınlıkla pencereden dışarı baktı ve bilincinin sınırlarını zorlayan garip beklenti duygusunu anlamaya çalıştı. Trevor'ın onu en son gördüğü haliyle, tam da o pencereden gelen ay ışığında siluet halindeki görüntüsü zihninde uçtu. Ani bir netlikle notu ve planı hatırladı ve Kont'tan beklediği cevabın gergin bekleyişine neden olduğunu fark etti. Hızla yataktan fırladı ve odanın öbür ucuna koştu, zili öyle bir çekti ki, Becky ve iki uşak, hanımlarının başına bir kez daha vahim bir şey geldiğinden emin, koşarak geldiler.

Uşakları istenmeyen bir olay yaşamadığına ikna ettikten sonra onları sabırsızlıkla odadan kovdu ve ters ters bakan hizmetçisine döndü. "Herhangi bir mesaj aldım mı?" diye sordu soluk soluğa, Becky'nin kısılmış gözlerindeki alaycı bakışa aldırmadan.

"Tanrı aşkına, Bayan Grace, bilmiyorum! Sana ne oldu da hepimizi böyle korkutuyorsun? Sizi yine yerde bir yığın halinde bulacağımdan emindim."

Grace pişman görünmeyi başardı. "Sanırım kimse de aramadı?" diye umutlu bir ses tonuyla ısrar etti, ancak Trevor aramış olsaydı Faith'in birilerinin onu uyandıracağından emin olduğunu biliyordu.

"Bunu ben de bilmiyorum. Siz uyurken ben hep merdivenlerin üzerindeydim hanımefendi."

"O zaman gidip kendim görmem gerekecek." Grace aceleyle kapıya yöneldi, sonra Becky'nin tereddütlü sesiyle durdu.

"Söylememde bir sakınca yoksa, Bayan Grace, elbiseniz uyuyakalmış gibi görünüyor. Saçınıza da biraz özen gösterseniz iyi olur."

Grace, Becky'ye dış görünüşüne daha az önem verebileceğini söylemek için ağzını açmıştı ki aklına ani bir düşünce geldi. Olduğu durdu,

bir eli kapı kolundaydı. Eğer bir mucize olur da Trevor mektuba bizzat cevap vermeye karar verirse, en iyi şekilde görünmek muhtemelen iyi bir fikirdi. İsteksizce geri döndü. "Pekâlâ," diye kabul etti. "Ama lütfen acele edin." Makyaj aynasının önündeki sandalyeye kayd ve Becky'nin parlatılmış buklelerden oluşan dağınık saçlarını bir düzene sokmasına izin verdi.

On beş dakika sonra Grace, bahçeye bakan pencerelerden batan güneşi izleyebildiği için teyzesinin tercih ettiği mavi salona girdi. Grace sakın görünüyordu, üzerinde yeni giydiği kırmızı bir günlük elbise vardı, saçları kehribar rengi bir tokayla alınından uzak tutularak parlak dalgalar halinde düzeltilmişti. İçten içe midesi taklalar atıyordu. Sorgulamak için Faith'e baktı, o da başını sallayarak hiçbir şey duymadığını belirtti. Grace daha iyi haberler almayı ummuş olsa da, bunu gerçekten beklemiyordu. Neşeyle omuz silkti ve odayı geçerek teyzesinin oturduğu pencerenin yanındaki sandalyeye gitti.

Cleo, "sonra kesinlikle yenilenmiş görünüyorsun, canım," dedi.

Grace sandalyenin koluna tünedi ve eğilerek yaşlı kadının yanağına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Her geçen an daha iyi hissediyorum," diye Cleo'ya güvence verdi. "Akşam için bir planın var mı teyze?"

Cleo, "Belki de operadır," diye düşündü. Öne doğru eğildi, böylece Grace'in yanından geçip Faith'in iğne işiyle uğraştığı kanepeye bakabildi. "Sen ne düşünüyorsun, Faith? Opera mı olsun?"

Faith nakış kasnağını indirdi ve başını kaldırıp baktı. "Sen arkadaşlarınla git teyze. Sanırım ben kalıp Grace'e eşlik edeceğim."

Cleo sıkıntılı görünüyordu. "Belki de bu gece ikimiz de evde kalmalıyız canım.

Evde sakın bir eğlence tam da aradığınız şey olacak."

"Hayır!" Grace ağzından kaçırıp, sonra aceleyle patlamasını örtbas etmeye çalıştı. "Demek istediğim, Faith bana eşlik ederken hiç sıkılmayacağım, ayrıca senin de hoşuna gidecek bir şey yapman için güzel bir gece olacak." Destek için Faith'e baktı ama kız kardeşi dikişleri saymakla meşguldü ve konuşmanın gidişatına dikkat etmiyordu. Grace uzandı ve Cleo Teyze'nin elini kendi eliyle kapattı. "Tüm zamanını bize eşlik ederek geçirdin ve bunu takdir ediyoruz ama kendine biraz zaman ayırmak istiyor olmalısın, belki de arkadaşlarınla vakit geçirmek istersin?"

Cleo Teyze bir kız kardeşten diğerine kurnazca baktı, sonra Grace'in elini okşayarak, "Sen her zaman çok tatlı bir çocuktun," dedi. Bastonunun yardımıyla ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. "Belki Edna'ya sorarım

Fariday'i tiyatroda bana katılması için çağırdım. Tüm sezon boyunca onu neredeyse hiç görmedim." Odadan çıkıp merdivenlere doğru ilerlerken sesi kesildi.

Garip bir heyecanla dolan Grace, bir sonraki adımda ne yapmaları gerektiğine karar vermek için bir ileri bir geri volta atmaya başladı. Grace kendi kendine mırıldanmaya başlayınca Faith sonunda elindeki nakışı bir kenara bırakıp kız kardeşine baktı. "Bu kadar volta atarak ne elde etmeyi umduğundan emin değilim Grace. Kendini yoracaksın."

Grace yarı yolda durdu ve kanepenin karşısındaki sandalyeye oturdu. "Onu görmeye gidiyorum," diye açıkladı.

Faith kaşlarını kaldırdı. "Yalnız mı?" "Hayır. Seninle."

Faith başını salladı. "Bence onu aramak niyetinde olduğunu ona bildirmelisin."

"Yani beni görmeyi öylece reddedebilir mi?" Grace bıkkınlıkla içini çekti. "Hayır, teşekkür ederim."

"Kapısında davetsiz olarak belirlediğinizde yine de reddedebilir."

İlham geldi ve Grace dik oturdu. "Her zaman yeniden giyinip Grant Radnor olarak gidebilirim. O zaman beni görebilir, sırf onu şok ettiğim için."

"Evet, bunu yapabilirsin ve ayrıca güpegündüz evine giderken kimsenin seni görmemesini ve tanımamasını da umabilirsin," diye belirtti Faith. "Ayrıca, seni zaten oldukça iyi tanıyor. Bu noktada yapacağın hiçbir şeyin onu şok edeceğini sanmıyorum."

Grace Faith'e sert bir bakış attı. "Eğer yaptığım her öneriye karşı çıkacaksan, en azından kendi fikirlerini ortaya atabilirsin." Giderek artan hayal kırıklığı yüzünden ve ses tonundan belli oluyordu.

"Ben yaptım."

Grace homurdandı. "Bir mesaj daha mı? İlkini göndermeden önce bunun işe yaramayacağını söylemiştim."

Faith öne doğru eğildi. "Bu mükemmel; görmüyor musun? Belli bir saate kadar yanıt alamazsan ona geleceğini söylersen, onu en azından seni kabul etmeye zorlamış olursun. Bu da seni düşünmek *zorunda olduğu* anlamına gelir."

"Ama bu onu daha da sinirlendiriyor." "Kesinlikle."

Grace bir an için şaşkınlıkla Faith'e baktı ama sonra ne olduğunu anladı. Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Benim için bir şeyler hissetmesini sağlamalıyım, değil mi? Ve öfke kayıtsızlıktan *çok* iyidir." Faith'e baktı, heyecanı artıyordu. "Bunu yapabilirim." "Elbette ," dedi Faith. İğne işini eline aldı ve

Dikişleri baştan saymaya başlarken içini çekti.

Grace masaya oturdu ve ne yazacağını düşünürken işaret parmağının etrafında bir tutam kızıl altın saçını döndürdü. Kendisine uygun bir mesaj bulana kadar birkaç fikri düşündü ve bir kenara bıraktı. Kaşlarını çattı, selamlama olarak ne kullanması gerektiğinden emin değildi. İlk notun başına basitçe onun adını yazmıştı ama şimdi bunun kulağa biraz fazla kişisel geldiğini düşünüyordu, özellikle de onu hâlâ sevdiği zamanlarda bile nadiren adıyla hitap ettiği için. *Lordum* kulağa sanki ona yalvarıyormuş gibi *geliyordu* ve *Huntwick*'in kulağa fazla erkeksi geldiğini düşünüyordu. Gareth Lloyd ve Sebastian Tremaine'in ona hitap ettiğini duyduğu gibi, notun başına *Hunt* yazma fikrini kısa bir süre düşündü ama sonra onun kendisini bu iki adam gibi güvenilir bir dost olarak görmediğini fark etti.

Sonunda bir fikir almak için Faith'e döndü. "Bunun kulağa nasıl geldiğini söyle: 'Konuşmamız gereken şeyler var. Senden aksi bir haber almazsam bu akşam saat yedide seni arayacağım. " Faith'e baktı. "Ona nasıl hitap edeceğim ya da nasıl imzalayacağım konusunda kararsızım."

Faith çalışmaya devam etti. Başını kaldırmadan, "Kendin ol," diye öğüt verdi.

Grace bir an düşündü, sonra kararlı bir şekilde masaya döndü, en üste *Trevor* yazdı ve daha önce yaptığı gibi sadece *Grace* diye imzaladı. İş bitince notun üzerine kum serpti, katladı ve bir zarfın içine koydu. Bir parça balmumuyla mühürledikten sonra aceleyle O'Reilly'yi aramaya koyuldu. Güvendiği birini istiyordu.

Onu kütüphanedeki içki dolabını doldururken buldu ve "O'Reilly, lütfen bu notu benim için Huntwick Kontu'na götürür müsün? Notun bugün eline geçmesi çok önemli, o yüzden eğer gerekiyorsa lütfen onu bul."

"Evet, Bayan Grace," dedi O'Reilly, bu görevi yerine getirmesi için kendisini özellikle seçmiş olmasından anlaşılmaz bir memnuniyet duyarak.

Grace teşekkür ederek gülümsedi. "Lütfen konuştuğunuz kişiye notu şahsen teslim etme talimatı aldığınızı söyleyin. Lord Hazretlerini yakından izlemenizi ve nasıl tepki verdiğini bana bildirmenizi istiyorum."

İsteği kulağa tuhaf geldiyse de hizmetçi bunu iyi sakladı ve Grace talimatlarına devam ederken başını salladı. "Seni gördüğü andan ayrıldığın ana kadar onu izle ve sözlerinin yanı sıra yüzündeki ifadeleri de hatırlamaya çalış. Bunu benim için yapabilir misin, O'Reilly?"

"Evet, elbette, Bayan Grace."

"Teşekkür ." Ve bir başka tatlı gülümsemeyle uzaklaştı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

O'Reilly, Huntwick Kontu'nun Upper Brook Sokağı'ndaki kapısını çaldığında Trevor, White's'taki en sevdiği masada arkadaşları Gareth ve Jonathon Lloyd ile kâğıt oynuyordu. Uşak, Wilson'ı bu bilgiyi vermeye ikna etmek için epeyce uğraşmıştı. Wilson'ın bunu yaptığına pişman olması çok daha az zaman alacaktı.

Trevor önceki sabah sarhoş olup kendini kaybettikten sonra öğleden sonrayı uyuyarak geçirmiş, uyandığında bir baş ağrısıyla ve Grace Olivia Ackerly'yi gördüğünü unutmaya kararlı bir şekilde uyanmıştı. Bunu ne kadar kolay yapabileceğini kendine kanıtlamak istercesine, akşam için giyinmiş ve Dunworthy'lerin balosuna gitmişti. Oraya vardığında, mümkün olduğunca çok sayıda genç kızı etkilemeye koyuldu ve daha önce Trevor'ın Grace'e gösterdiği özel ilgi yüzünden hayalleri yıkılmış olan Londra'daki her annenin umutlarını bir kez daha artırdı.

Oraya vardktan bir saat sonra, çocukluk arkadaşı Melissa Porter ile karşılaştı, annesi ile birlikte baloya katılıyordu. Melissa'yı bir kasaba etkinliğinde gördüğünde sık sık yaptığı gibi, nazikçe dansa kaldırdı. Melissa'nın sakin samimiyeti ve soğukkanlı güzelliği, Grace'le yaşadığı kısa ve çalkantılı ilişkiden sonra ona yatıştırıcı bir gibi gelmişti. Onun varlığında kendini o kadar rahat hissetti ki, danslarından sonra da onun yanında kaldı. Gecenin büyük bir bölümünü Melissa'nın annesi ve arkadaşlarıyla konuşarak ve gülererek geçirdi; bu durum, umutları bir an için artan çöpçatan anneleri büyük hayal kırıklığına uğratmıştı.

Melissa'nın eldivenli elini Trevor'ın kolunda görmesi ve Trevor'ın ona bakarken yüzünde beliren sevgi dolu gülümseme, dedikoducular için kesinlikle heyecan verici yeni bir konu olarak nitelendiriliyordu. Fısıltılar ve varsayımlar başlamış, yıllar boyunca zaman zaman Trevor ile babası Trevor'ın sahip olduğu mülklerden birinin sınırları boyunca uzanan bir araziye sahip olan Melissa arasında olası bir eşleşme hakkında dolaşan söylentilerle daha da alevlenmişti. Ayrıca, toplanan konuklardan bazıları Trevor'ın sadece birkaç gün önce Melissa'ya tiyatroya kadar eşlik ettiğini hatırladı. Diğerleri ise Trevor'ın

Grace'in son zamanlarda toplumdan uzak kalması dikkat çekiciydi. Çok az kişi onun hasta olduğunu biliyordu ve bilenler de evde kırık bir kalbe mi baktığını merak ediyordu.

Balonun ertesi sabahı Trevor Melissa'ya kısa bir ziyarette bulundu ve onun hoş tavırlarından daha da etkilendiğini fark etti. Grace'i aklından geçirdiyse bile, bunu kesin bir şekilde aklından uzaklaştırdı.

Saat birden hemen sonra Grace'den ilk mesajı aldı ve bunu dikkatle görmezden geldi. Ancak öğleden sonra ilerledikçe işine konsantre olmakta giderek zorlanıyordu. Grace'le ilgili sapkın imgeler ve yasak düşünceler sürekli aklına geliyordu. Sonunda, tiksintiyle homurdanarak çalışmayı bıraktı ve biraz kart ve oyalayıcı bir sohbet için White'a gitti.

Son bir saat boyunca neredeyse sessiz bir şekilde kara kara düşünmüş, Gareth ve Jonathon'ın paralarını sistematik bir şekilde ellerinden almış, onu ruh halinden çıkarmak için defalarca yapılan girişimlere rağmen metanetini korumuştur. Blackthorne Dükü sandalyesini çektiğinde Trevor bir el daha kazanmış, yerinde duramayan Gareth'in bile azalan fiş yığınının bakarak kaşlarını çatmasına neden olmuştu.

"Mükemmel," diye mırıldandı Gareth. Sebastian ortalıkta dolaşan uşaklardan birine ona bir içki getirmesi için işaret etti. "Seni görmek güzel, Thorne. Bu masayı canlandırmak için tam da ihtiyacımız olan şeysin." Ağırbaşlı dük onu görmezden geldi. Genellikle grubun havasını dengeleyen Trevor sessizliğini koruyordu, Gareth'in onu hiç görmediği kadar kasvetliydi.

Bir uşak Sebastian'ın içkisini getirip önündeki masaya koydu. Masadaki diğer konukların bir şeye ihtiyacı olmadığından emin olduktan sonra sessizce gözden kayboldu. Sebastian Gareth'la göz göze geldi, Trevor'a doğru başını salladı ve soran bir kaşını kaldırarak ondan bir açıklama istedi.

Gareth iyi huylu bir tavırla omuz silkti. "Moralimi bozmak için her zaman ağabeyime güvenebilirim, aklıma gelen eğlenceli fikirleri ıslatmak için de sana, Tremaine, güvenebilirim. Genellikle Hunt o kadar asık suratlı olmayarak beni memnun eder, ama son bir saat içinde 'kes', 'anlaş', 'pas' ya da 'pas' sözcüklerinden fazlasını söylediğini duymadım." Hepsi Trevor'a baktı.

Kont, Jonathon'un az önce kendisine dağıttığı kartları eline aldı. Gareth'in şakasını ısrarla görmezden geldi; bu hareket Sebastian'ın dikkatini kendi kartlarına çevirmeden önce iki kaşını birden kaldırmasına neden oldu. Jonathon'ın sorgulayan bakışları karşısında Sebastian masaya iki kâğıt koydu ve iki kâğıt daha istediğini belirtti. Trevor başını salladı ve Gareth üç kart aldı. Sebastian bir süre herkesin yeniden toplanmasını bekledi.

sonra konuştu. "Ackerly'nin son hastalığından kurtulduğuna inanıyorum."

Gareth tepki vermeyen Trevor'a baktı ama bir an için çenesinde bir kas gerildi. "İyi olduğuna eminim," dedi kayıtsız bir omuz silkmeye, sonra da yetmiş beş poundluk açılış bahsini yumuşak bir şekilde iki yüz pound daha artırdı. Jonathon ve Sebastian hemen pas geçtiler ve Gareth ile Trevor'ın elin geri kalanını oynamalarını izlemek üzere sandalyelerine oturdular.

Gareth, Trevor'ın yükselttiği bahse kendi bahsiyle karşılık verdi. "İki yüz yetmiş beş mi? Üç yüz yapalım mı?" Masanın ortasında giderek artan yığına kendi fişlerini de ekledi. "Bayan Ackerly'yi son gördüğünüzde iyi miydi?" Soruyu gelişigüzel sormuştu. Trevor'ın önceki sabah yaptıkları konuşmayı hatırlayıp hatırlamadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Cevabını saniyeler sonra, Hunt'ın gözlerinde soğuk bir öfkeden başka bir şey okunmadığında aldı ve başını sallayarak cevap verdi.

Trevor bahsi görüp dört papaz koyunca Gareth sırtıttı. "Kazandıklarını al, Hunt," dedi neşeye, sandalyesini geriye itip bacaklarını uzatarak. "Ve korkarım bu felaket elden sonra bu gecelik bu kadar yeter," diye ekledi. Kaşlarını çatarak masada fişlerinin dizili olduğu boş alana baktı, bir cheroot yaktı ve derin bir nefes aldı.

Kartlarını yere bırakıp kazandığı fiş yığınının masanın ortasına bırakan Trevor da aynı şeyi yaptı. Bir uşağa içki getirmesini işaret etmek için döndü, sonra aniden kaskatı kesildi. Egerton üniformalı, kısa boylu, çarpık bacaklı bir uşak, White's'ın sahibiyle birlikte yaklaşıyordu. Trevor O'Reilly'yi hemen tanıdı. İkili Trevor'ın önünde durdu. Küçük uşak gergin bir şekilde eğildi, kontun yüzündeki hoşnutsuzluk ifadesi karşısında gözle görülür bir şekilde titriyordu.

"Bunu doğrudan size iletmem emredildi lordum." O'Reilly tekrar eğildi ve zarfı Kont'a uzattı, Kont da zarfa küçümseyerek baktı. Trevor, haftalarca dillerde dolaşacak bir olay çıkarmamak için zarfı alıp açmaktan başka çaresi olmadığını biliyordu. Zarftan tek bir sayfa kâğıt çıkardı, taradı, sonra da sahibine sert bir bakış fırlattı. "Bana yazacak bir şey getir," diye çıkıştı. "Ve bir şişe konyak," diye ekledi aceleyle geri çekilen adama.

O'Reilly sessizce durdu, Grace'in istediği gibi Trevor'ı yakından izledi ama aynı zamanda ünlü kulübü olabildiğince çok görmeye çalıştı. Görebildiği kadarıyla

biliyordu, onun mevkiindeki hiç kimse adımını atmamıştı.

Birkaç dakika içinde bir uşak istenen eşyalarla koşarak geri geldi. Yazı gereçlerini Trevor'ın önündeki masaya koydu, konyağı açtı ve Kont'un bardağına doldurdu. Lordun şişeyi arkadaşlarıyla paylaşmak isteyip istemediğini merak ederek masanın etrafına gizlice baktı.

Hizmetçinin şaşkınlığını fark etmeyen ya da umursamayan Trevor, Grace'in gönderdiği notun arkasına aceleyle bir cevap karaladı, zarfa geri koydu ve O'Reilly'ye itti. Ev sahibi ufak tefek adama binadan çıkarken büyük bir aceleyle eşlik etti.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz, uğultulu fısıltılar odayı doldurmaya başladı; orada bulunan her erkek, düşüncesiz Bayan Ackerly'nin Huntwick Kontu'nu White's'ın sadece erkeklere ait alanına kadar kovaladığına dair olağanüstü haberi bildirme yarışında birbirini geçmek için yarışlıyordu. Utanmaz dedikodular daha önce görülmemiş bir seviyeye ulaştığında, Trevor sonunda sabrını kaybetti. Bardağında kalan konyağı yere attı ve aniden ayağa kalktı. Tüm odaya alev alev yanan bir öfkeyle bakarak herkesi etkili bir şekilde susturdu. Fısıltılar kesilir kesilmez arkasını döndü ve kazandığı parayı masanın ortasında bir yığın halinde bırakarak kulüpten çıktı.

Ayak sesleri uzaklaştıktan sonra bir süre sessizlik hakim oldu. Herkes şaşkınlık içinde, her zamanki sakin kontun ardından bakakaldı. Sonra, sanki ortak bir anlaşmaya varmışlar gibi, hepsi ünlü bahis defterine doğru bir sıçrayış yaparak Gareth, Jonathon ve Sebastian'ı odada neredeyse yalnız bıraktılar.

Seth Kontu sırttan kardeşine sitem dolu bir bakış atarak, "Onlarla gitmemene şaşırdım, Gareth," dedi. "Kitap için ilk sıraya senin gireceğini düşünmüştüm."

Gareth ayağa kalktı. Uyanık bir uşak paltosu ve şapkasıyla koşarak geldi. "Öyleydim," dedi Jonathon'a kibirle. "Bahsimi dün oynadım." Ve Gareth bu sakinleştirici ifadeyle, kardeşini kaşlarını çatmış bir halde bırakarak kendini beğenmiş bir şekilde uzaklaştı. Black-thorne şaşkın bir ifadeyle sessizce onun gidişini izledi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

O'Reilly nihayet döndüğünde Grace, Faith ve Seth Kontesi Amanda oturma odasında rahatlatıcı bir fincan çayın tadını çıkarıyorlardı. Artık yırtılmış ve hafifçe buruşmuş olan zarfı Grace'e uzattı. Grace içindeki notu yırttı ve iki küçük kelimeyi yüksek sesle okudu. " 'Zahmet etmeyin. " Gözünden bir şey kaçmadığından emin olmak için kâğıt parçasını çevirdi, sonra O'Reilly'ye baktı. "Ne demişti? Nasıl görünüyordu? Kızgın mıydı?" Sorular dudaklarından hızla döküldü.

"Şey, Bayan Grace, aslında hiçbir şey söylemedi ve sanırım beni gördüğünde ilk tepkisi öfke değil şok oldu."

"Şok mu?" Faith şaşkınlıkla sordu. Bu özel tepki hiç aklına gelmemiştir.

O'Reilly bir an düşündükten sonra başını salladı. "Evet, şok oldu ama şimdi düşünüyorum da, muhtemelen White's'ta görmeyi beklediği son insanlardan biri olduğum için de olabilir."

"White'ın!" diye bağırdı kızlar. Artık bütün ton Grace'in peşinde olduğunu bilebilirdi. "Evet, tıpkı şu anda sizin gibi görünüyordu, Bayan Grace!" O'Reilly eliyle

Grace, kendini tanımlamaktan kurtarmak için bir örneğe sahip olmaktan mutluydu. "Aman Tanrım," dedi Faith, niyet ettiğinden daha fazla duyguyla. Isırdı

Dudağını ısırdı ve kız kardeşinin kederli yüzünün renginin solmasını izlerken keşke söylemeseydim diye hayıflandı.

Grace düşünemeyecek kadar sersemlemiş bir halde kanepeye çöktü. Amanda onun yanına oturdu ve kolunu arkadaşının omuzlarına doladı. "O ne yaptı? " diye sordu Amanda O'Reilly'ye, Grace'in elini yatıştırıcı bir şekilde okşayarak. Faith kız kardeşine bir fincan çay uzattı, o da otomatik olarak içti ama sıcak demin tadını bile alamadı.

"Şey," dedi O'Reilly yavaşça, şaşkınlıkla bir kızdan diğerine bakarak. Hiç de beklediği gibi tepki vermiyorlardı.

"Devam et, O'Reilly," dedi Grace. Zayıf ama cesaretlendirici bir gülümseme verdi.

"Notu ona uzattığımda oldukça kızgın görünüyordu, ancak kızdığı ben değil notun kendisi gibi görünüyordu."

O'Reilly için olmasa bile Grace için bu çok anlamlıydı, bu yüzden devam etmesi için başıyla onayladı.

"Sonra o kendini beğenmiş hizmetçilerden birinden bir şişe konyak ve yazmak için bir şey istedi. Bunlar geldiğinde cevabı yazdı, notu bana verdi ve ben de oradan ayrıldım."

Grace kederli gözlerini Faith ve Amanda'ya çevirdi. "Henüz erken," diye yatıştırdı Amanda, Grace'in ince omuzlarını cesaret verici bir şekilde sıkarak.

Faith'e arkadaşının başının üzerinden endişeli bir bakış attı. "Belki de kulüp çok kalabalık değildi," diye ekledi, gerçekten hissettiğinden daha inançlı bir

şekilde. "Evet, öyleydi leydim," diye cevap verdi O'Reilly, mümkün olduğunca fazla bilgi vermeye hevesli bir şekilde. "Lord Caldwell'lere ulaşmak için birçok dolu masanın arasından geçmek zorunda kaldık.

Gördüğünüz gibi odanın tam ortasında oturuyorlardı, bu yüzden onlara herhangi bir yerden ulaşmak çok zordu.

yön."

"Onlar mı?" Faith sordu. Gözlerini kapadı, Trevor'ın masasını kiminle paylaştığını duymak istemediğinden emindi.

"Lord Caldwell, Blackthorne Dükü, kocanız ve onun kardeşi leydim," dedi Amanda'ya dönerek.

Grace ve Faith yalvaran bakışlarını hemen Amanda'ya yönelttiler. Pembe ipekten bir telaş içinde ayağa kalktı. "Ben gidiyorum," dedi acımasızca. Güven verici bir bakışla, hasar kontrolü için Jonathon ve Gareth'ı eve çağırmak üzere ayrıldı.

O'Reilly, Amanda'yı kapıya kadar geçirdikten sonra döndü ve salonda oturan iki sessiz figürün yanında tereddütle durdu. "Bayan Grace, tam olarak istediğiniz gibi yapmadım mı?" Sesi endişeyle titriyordu.

Grace'in kalbi onun için çarpıyordu. Sadece onun istediğini düşündüğü şeyi yapmaya çalışmıştı. Cesurca bir çabayla ona tatlı tatlı gülümsedi ve "Tam olarak istediğimi yaptın O'Reilly ve sana teşekkür ederim" dedi.

Çok rahatlamış olan uşak başıyla selam verip odadan çıktı, görevine dönerken adımları hafifti.

Grace onun gidişini izledi, sonra Faith'e döndü. "Trevor bunun için beni asla affetmeyecek. Haftalarca dedikodu konusu olacak." Son iki gündür onu ayakta tutan umudu kaybetmiş gibi sesi asıktı.

Faith de aynı derecede acımasız görünüyordu. "Bu senin endişelerinin en küçüğü," dedi kesin bir ifadeyle. "Kendi şöhretin, senin bu işi yaptığın ortaya çıktığında zarar görecektir."

O'Reilly'i Huntwick'i ikna etmesi için White's'a gönderdi. Toplum, kadınların Trevor'ın peşinden koşmasına alışkın ama kurallar var ve eminim başka hiç kimse bu kadar yüz­süz davranmamıştır. Egerton kıyafeti giydiği için O'Reilly'nin Cleo Teyze'nin işi için orada olduğunun düşünüleceğini ummak zorundayız."

Grace şüpheli görünüyordu. "Peki sence bunun olma ihtimali nedir?"

Faith başını salladı. "Lord Hazretleri size olan ilgisini gizlemedi. Bu bilgi, mesajınıza verdiği açık tepkiyle birleşince, gerçekten de cesaretim kırıldı."

Anlaşıldığı üzere Amanda'nın kayınbiraderinin izini sürmesine gerek kalmamıştı. Eve girer girmez Seth'in uşağı Desmond ona Lord Gareth'in kütüphanede beklediğini ve kendisini sorduğunu söyledi. Amanda ona teşekkür etti ve fuayeden kütüphaneye doğru aceleyle ilerlemeden önce pelerini onna verdi.

Kadın kapıları açtığında Gareth kendine bir içki koymuştu. Kadının yüzüne bir kez baktı ve başka bir bardağa uzandı. "Size de bir tane doldurayım mı leydim?"

"Sherry." Başını salladı. "Bana düşündüğüm kadar kötü söyle."

Bardağı ona uzattı. "Bu daha kötü. Nasıl oluyor da bunu zaten biliyorsunuz?" "O yanlış yola sapmış uşağı döndüğünde Grace'le birlikteydim."

dedi. "O'Reilly'yi kimin işe aldığını kimsenin bilmeme ihtimali var mı?" Gareth başını salladı. "Korkarım hayır."

Amanda kanatlı deri koltuğuna oturdu, düşünmeye çalışırken bir ayağını öfkeyle yere vuruyordu. "Mesajın ille de Grace'den gelmiş olması gerekmiyordu. Herkesin bildiği gibi, Leydi Egerton'dan tavsiyeye ihtiyaç duyduğu bir iş girişimi ya da hakkında acil soruları olan bir yatırımla ilgili olabilirdi."

Gareth yine başını salladı. "Kimsenin buna inanmamasının iki nedeni var. Birincisi Hunt'ın mesaja çok sinirlendiği çok açık. Egerton'ların evinde sadece bayanlar yaşadığı için, mesajın onlardan birinden geldiği varsayılacaktır."

Amanda'nın yüzü düştü ve Gareth devam etti.

"Leydi Cleo'nun Hunt'ta böyle bir tepki uyandıracak bir mesaj göndermesi pek mümkün değil, bu yüzden mesajın genç birinden gelmiş olması gerektiği açık." Bir an durakladı ve sırtıttı. "Sen

Eşsiz ve her zaman çok doğru olan Bayan *Faith* Ackerly'nin böyle bir numara yaptığını hayal edebiliyor musunuz?"

Amanda mutsuz bir şekilde başını salladı.

"Başka kimse de olmayacak," diye bitirdi Gareth. Son şarabını da yuttu ve bir tane daha doldurdu.

Amanda şarabından onarıcı bir yudum aldı, sonra Gareth'ın söylediklerini hatırladı. "Herkesin notu gönderenin Grace olduğunu düşünmesi için iki neden olduğunu söylemiştin. İkincisi nedir?"

Gareth gözlerini kapadı, Amanda onu tanıdığından beri ilk kez kendini beğenmiş, kibirli tavrı kaybolmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu telaşla.

"İkinci neden tamamen benim hatam," diye başladı, sesi ağırlaşmıştı.

"Evet, öyle," diye bir ses geldi kapı aralığından. Seth Kontu orada durmuş, küçük kardeşine soğuk bir hoşnutsuzlukla bakıyordu. "Lütfen," dedi sertçe, "karıma arkadaşına ne yaptığını söyle."

Gareth'ın çenesi yükseldi. Yıllar önce başlamış olan bir irade çatışması içinde konta ters ters bakarken kaşları birbirine çarptı. "Sen söyle ona," dedi soğuk bir sesle ve odadan çıktı. Kapıyı arkasından çarparak kapattı. Bir an sonra ön kapının da çarpıldığını duydular.

"Gerçekten Jonathon," diye çıkıştı Amanda, "Ona başka seçenek bırakmıyorsun. O kadar da korkunç olamaz."

"Belki de bu sefer ne yaptığını duyana kadar bu konuda bir yargıya varmamalısın, hayatım." Karısının karşısındaki koltuğa oturmadan önce bir bardak konyak içti. "Dün benim pervasız küçük kardeşim bin poundluk bir bahis oynadı." Durakladı. "Kayıтта 'Bayan Grace Ackerly, Huntwick Kontu'nu bir hafta içinde yola getirecek' yazıyor. "

Amanda dehşet içinde bir kahkaha attı. Kasvetli kocasının sakinleştirici bakışları karşısında kahkahasını hemen bastırdı. "Aman Tanrım," dedi, başka bir yanıt veremedi.

"Kesinlikle," dedi Jon. "Bu akşam arkadaşınız son derece hızlı ve cesur bir genç bayan olarak tanınacak. Üstelik Hunt mesajı aldıktan hemen sonra White'ın evinden ayrıldığı için herkes onun çağrısına uymak için gittiğini düşünecek ve bu da onu ipleri elinde tutan bir aptal gibi gösterecek."

Bu ifade Amanda'yı derinden endişelendirdi. Nefesini tuttu. Trevor, kendisini bu kadar aptal durumuna düşürdüğü için Grace'den nefret edecek ve ona çok az şey bırakacaktı.

onu geri kazanma şansı yoktu. Arkadaşının kendi itibarını daha az biliyordu ama Grace'in ailesinin itibarını ve hatta Trevor'ın kendisi hakkında ne düşündüğünü çok önemseydiğini de biliyordu. Bir süre durumu düşündükten sonra aklına yeni bir fikir gelmedi. Hayal kırıklığı içinde pes etti ve konuyu değiştirdi. "Gareth'a bu kadar sert binmek zorunda mısın?"

Jon'un kaşları daha da çatıldı. "Biraz sorumluluk almayı öğrenmeli Amanda. Bahse girmeden önce bunu iyice düşünseydi, olası en muhtemel sonucu görür ve bunu yapmazdı."

"Ama Jon, o zaten kendini çok kötü hissediyor. Onu daha da kötü hissettiremezsin ve korkarım onu tekrar bizden uzaklaştıracaksın."

Kont bir an sessizliğe gömüldü. Bu olasılık onun da aklına gelmişti. Babalarının ölümünden hemen sonraki yıl Gareth'ın, Jon'un onun üzerinde kurmaya çalıştığı kontrolle savaştığını çok iyi hatırlıyordu. O yıl Gareth'ın orduya katılmak için kaçmasıyla sona ermiş, ancak Napolyon'la savaşırken yediği bir kurşunun ardından neredeyse ölmek üzere eve dönmüştü.

Kocası sessiz kalınca Amanda bir anlık avantajını kullandı. "O yetişkin bir adam Jon, kendi seçimlerini ve hatalarını yapması gerekiyor. Onu kontrol etmeye çalışmaktan vazgeç yoksa çok sert bir şey yapar. Daha geçen gün Amerikan Kolonileri'ne taşınma olasılığını tartıştığını duydum."

Jonathon güzel karısının ciddi yüzüne baktı. Gözleri şefkate dönüştü. "Evlilik onu sakinleştirirdi, biliyorsun."

Amanda ayağa kalktı ve kocasının sandalyesine doğru yürüdü. Kocasının kucağına rahatça yerleşti. "Sana daha fazla katılamazdım, sevgilim." Kollarını kocasının boynuna doladı ve başını onun göğsüne yasladı, sonra başını geriye doğru eğerek ona baktı. "Bunu biraz düşünmem gerekecek," diye mırıldandı ve Jonathon'ın dudakları onun dudaklarına yapıştığında Gareth, Grace ve Trevor'ı hemen unuttu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Grace yatak odasındaki boy aynasının önünde durmuş, kıyafetlerini çekiştiriyor ve görünüşünde aslında var olmayan kritik kusurlar buluyordu. Turkuaz satenden pırıltılı bir elbise giymişti; bu elbise gözlerinin parlak mavisine tam olarak uyuyor ve krem rengi tenini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Becky bir süre saçlarıyla uğraştı ama sonunda Grace saçlarını açık bırakmaya karar verdi ve sedef taraklarla yüzünün yanlarından geriye doğru topladı. Elbisesiyle aynı mavi tonundaki uzun saten eldivenler kollarını sarıyor, dirseklerinin hemen üzerinde bitiyordu. Grace'in en çok sevdiği sade tarzda zarif olan elbisenin üzerinde hiçbir süsleme yoktu; kısa, kare kollu, göğüslerinin altından ve sırtından geçen bir sıra pensle göğsüne kadar düz kesilmişti. Her bir pensin ucundan, deniz mavisi şifondan bir panel, yumuşak turkuaz saten terliklerinin üst kısımlarına değen bir jupon etkisi yaratarak kıvrımlar halinde düşüyordu.

Amanda Grace'e son bir değerlendirme bakışı attı. Kızın hastalığı sırasında verdiği kilolarla daha da belirginleşen narin elmacık kemiklerine baktı. Hafifçe eğik gözleri daha büyük görünüyordu ve yüzü hâlâ normalden biraz daha solgundu ama bu kombinasyon Grace'e egzotik ve savunmasız bir görünüm veriyordu. Amanda, Gareth'la birlikte hazırladığı planı hayata geçirmek için bu kırılganlığa güveniyordu.

Grace korsajını bir kez daha çekiştirdi, oldukça küçük göğüslerinin baştan çıkarıcı bir şekilde kabardığı alçak, kare yakadan rahatsız olmuştu. "Bunu yapamam," dedi. Midesine taklalar attıran sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı.

"Saçmalama," diye yatıştırdı Amanda, "çok güzel görünüyorsun. Korkacak bir şey yok. Onlar sadece insan."

"Beni endişelendiren insanlar değil," diye mırıldandı Grace.

Faith her zamanki gibi pragmatik bir tavırla, "Trevor da sadece bir insan," dedi.

Grace aynadaki kız kardeşine ters ters baktı. "Yanılıyorsun," dedi açıkça. "O iki kişi ve şu anda benim kovaladığım Trevor yerine onun beni kovalamasını tercih ederim."

Cleo Teyze kapı aralığından, "O zaman ona sahip olabiliirdin, kızım," dedi. Odaya doğru ilerledi ve bir lorgnette aracılığıyla yeğeninin görünüşünü inceledi. "Yine de onu aldığımda şimdi daha çok takdir edeceğini düşünüyorum." Grace'in önünde durdu ve başını salladı. "Sanırım yapacaksınız. Hepiniz yapacaksınız. Hadi gidelim." Sabırsızlıkla bastonunu yere vurdu.

Baloya Cleo Teyze'nin iyi sallanan arabasıyla gittiler, Amanda son dakika talimatlarını sıraladı. "Gareth, Trevor ve Sebastian şimdiye kadar en az bir saattir orada olmalıydılar. Gareth ve Jonathon bütün bu olayın Gareth'in basit bir şakası olduğunu söylüyorlar ki Gareth her zaman böyle numaralar yaptığı için buna inanmak gerekir. Gareth ayrıca Trevor'ı plana uymaya ve sana karşı her zaman olduğu gibi davranmaya ikna edeceğine söz verdi Grace."

"Bunu yapmayacak," dedi Grace, araba varacakları yere yaklaştıkça sesine umutsuzluk karışmaya başlamıştı. "Trevor insanların onun hakkında ne düşündüğünü umursamaz ve itibarımın zedelendiğini görmekten çok mutlu olur."

"Saçma sapan şeyler," diye bağırdı Cleo arabanın köşesinden, sesi kapalı alanda yüksek çıkıyordu. "Huntwick insanların onun aptal olduğunu düşünmesine tahammül edemez. Erkekler bunu yapmaz, bilirsin. Buna tahammül edemez." Cleo bilgece başını salladı.

Bu noktaya kadar sessiz kalan Faith sonunda konuştu. "Lord Caldwell plana uyacak," dedi sessizce. Üç çift göz ona doğru döndü. Faith köşesinde dimdik oturmuş, ellerini kucığında kavuşturmuş, sakın yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Amanda sordu.

"Çünkü siz bize ne planladığınızı söyler söylemez kayınbiraderiniz Gareth'a bir mesaj gönderme cüretini gösterdim."

Yeğeni ayrıntı vermeyince Cleo sabrını kaybetti ve bastonunu yere vurdu. "Çıkar ağzındaki baklayı, kızım! Ona ne söyledin?"

Faith hoşgörülle gülümsedi. "Lord Hazretleri'nin sıradan bir kadınla başa çıkma becerisi sorgulanırsa, iş ortaklarının da onun sağlam yatırımlar seçme becerisini sorgulayabileceği çok açık."

Cleo, Grace ve Amanda ağızları açık bir şaşkınlıkla bakakaldılar.

"Bu doğru," diye ısrar etti Faith. "Lord Caldwell'in iş dünyasındaki ünü tamamen bir yatırımın iyi getiri sağlayıp sağlamayacağına karar verme konusundaki esrarengiz yeteneğine dayanıyor. Ton'un daha varlıklı üyeleri arasında altın bir dokunuşa sahip olduğu düşünülür, çünkü nadiren kötü bir iş kararı verir."

Amanda hayranlıkla başını salladı. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Faith küçümseyen kaşlarını kaldırdı. "Çünkü," dedi kibirle, "bir gazetede sosyete bölümünden *çok daha fazlası* vardır." Araba durduğunda pencereden dışarı bakmak için başını çevirdi.

Kocasına Lord Trevor Caldwell hakkında daha fazla soru sormak için aklına bir not alan Amanda, hızla elindeki konuya geri döndü. "Eklemek istediği bir şey olan var mı?"

Faith sessiz kaldı. Grace başını salladı, yüzü gergin bir sefalet maskesine dönüşmüştü. Uşak kapıyı açtı. Derin bir nefes aldı ve arabadan inip hemen onun hakkında fısıldaşmaya başlayacak olan insan kalabalığının içine girmeye hazırlandı.

Cleo Teyze aniden bastonuyla Grace'in çıkışını kontrol etti. "İşe yaramayacak!"

Amanda ve Faith başlarını sertçe ona doğru çevirdiler. "Neden olmasın?" Amanda sordu.

Cleo Teyze, kalabalığın karşısına çıkmak için kendini zorlayarak kapının yanında duran Grace'e eliyle işaret etti. "Huntwick en çekici halini takınmayı kabul edebilir ve genç Gareth dünyadaki tüm dedikoduları yayabilir," dedi, "ama Grace oraya kurbanlık bir kuzu gibi girerse bunların hepsi boşa gider." Vurgulamak için Grace'e doğru eğildi. "Bunu nasıl başardığın umurumda değil ama oraya başın dik, omurgan dik ve gülümseyerek gireceksin küçük hanım. Eğer , seni birkaç dakika içinde katlederler.

- " Uşağın merdivenleri indirmesi ve inmelerine yardım etmek için elini uzatmasıyla sözünü kesti.

Grace teyzesine son kez uzun uzun baktıktan sonra çenesini kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi ve Cleo Teyze, Faith ve Amanda'nın hemen ardından aşağı indi. Daha on adım atmamışlardı ki kafalar onlara doğru döndü ve fısıldaşmalar başladı. Grace sabit bir gülümsemeyle kolunu Cleo Teyze'ye uzattı, o da kolunu tuttu ve aslanın inine girmeden önce son bir tavsiyede bulunmak üzere eğildi. "Şunu unutma canım: Bu gece senin için kötü geçerse, Huntwick unvanına, parasına ve sosyetenin en yüksek çevrelerine girmeye devam edecek. Ancak sen öyle hızlı bir şekilde gözden düşeceksin ki, o güzel küçük başın dönecek." Cleo, Grace'omurgasının yanında sertleştiğini hissetti ve gözlerindeki korkmuş bakışın öfkeli bir kararlılığa dönüşmesini izledi. *Çok daha iyi*, diye düşündü Cleo memnuniyetle, Upper Brook Sokağı'ndaki güzel malikâneye girerlerken. Huntwick ona neyin çarptığını anlamayacaktı.

Şallarını kapının hemen içinde duran uşaklardan birine verdikten sonra üçüncü kattaki balo salonuna çıktılar. Grace midesinin bulandığını hissetti.

tepeye yaklaştıklarında tekrar sıkılaştı. Girişten yayılan müzik sesi, altı yüzden fazla davetlinin gürültüsüyle birlikte daha da arttı. Girişin hemen dışında, öfkeli sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı.

Grace elinin cesaret verici bir şekilde sıkıldığını hissetti. "İyi misin?" Faith ve Cleo Teyze nlerinden balo salonuna girerken Amanda alçak sesle sordu.

Grace başını salladı, midesindeki kelekleri görmezden gelmeye kararlıydı. Yüzüne sakin bir gülümseme yerleştirdikten sonra Amanda'yla birlikte girişe doğru adım attı. Uşak isimlerini haykırdı ve yavaşça inmeye başladılar.

Girişe en yakın olanlar buna bariz bir aciliyetle karşılık verdi. Başlar hızla merdivenin tepesine, sonra da komşularına doğru döndü. Grace Ackerly'nin geldiği haberi giderek genişleyen bir fısıltı yayıyla yayıldı. Grace gözlerini bulanık yüzler denizinin hemen üzerindeki bir noktaya sabitledi ve odaya dengeli girişini sürdürdü.

Balo salonunun karşısında Jonathon Lloyd onların girişini izledi. Kalabalığın zerinden Gareth ve Trevor'a başıyla selam verdi.  adam da kalabalığın arasından geçerek merdivenlerin dibinde toplanmış olan küçük kadın grubuna doğru ilerledi.

Amanda kocasını yanağına bir öpücük kondurarak selamladı ve sonra arkadaşlarına döndü. "Bayan Grace ve Bayan Faith Ackerly'yi hatırlıyor musunuz lordum?" Kızlar kontun önünde reverans yaptılar ve Grace bir kez daha Amanda'yı böylesine sert ve ciddi görünümlü bir adama çeken şeyin ne olduğunu merak etti. Jonathon Lloyd'u ağırbaşlı ve sıkıcı biri olarak hayal etmekte her zaman zorlanmıştı ama Amanda'nın ona olan hayranlığı çok aıktı.

Gareth ve Trevor, kamuoyunun büyük ilgisinin odaklandığı gruba katılmak için o anı seçtiler. Lord Lloyd gerekli tüm takdimleri yaptı. Grace, dizleri titremesine ve ağzı pamuk gibi kurumasına rağmen Trevor'ın rütbesine yakışır şekilde mükemmel bir reverans yaptı. Trevor'ın o tembel haliyle kendisine gülümsediğini gördüğünde neredeyse rahatlayarak yere yığılacaktı. Sonra Trevor'ın gözlerine baktı ve kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu: yeşil cam parçaları gibi soğuk ve ifadesizdi.

Trevor, Grace'le yeniden tanışma maskaralığına devam etti. Bu akşamı fazla etkilenmeden atlabilecek kadar ona karşı bağışıklığı olduğunu dşnmştı. Ancak kalbi sıkışmıştı,

Onu gördüğünde, maviler içinde nefes kesici bir görüntü geniş merdivenden zarifçe iniyordu. Seth onu kendisine takdim ettiğinde, kendini ona sıcak bir şekilde gülümserken bile buldu. Sonra, tam da düşmanlığını unutmak üzereyken, Grace mükemmel bir reverans yaptı. Bu basit hareket Trevor'a Cleo Egerton'ın salonunda durup Grace'in ona isteyerek reverans yapacağı bir durum düşünmeye çalıştığı günü hatırlattı. Grace ayağa kalkarken gülümsemesini yüzüne sabitlemeyi başardı ama bu rolü oynamak zorunda kalmaktan duyduğu tiksintinin gözlerine yansıdığını biliyordu.

Trevor'ın bakışlarındaki katıksız tiksintiyle sarsılan Grace, Gareth ve Amanda tarafından önceden ayarlandığı gibi Faith'le dans etmek için teyzesinden izin almasını izledi. Cleo ona başıyla onay verdi ve çift dans pistine doğru süzüldü.

Fısıldaşmalar hemen arttı. Grace'in de içinde bulunduğu küçük grupla birlikte kalan Gareth, yüzünü asmamak için kendini zor tutuyordu. "Şu anda," dedi ona, "altı yüz kişi duyabilen herkese Hunt'a White's'ta kesinlikle bir mesaj göndermediğini ilan etmekle meşgul."

Grace kuşkulu görünüyordu.

"Artık biliyorlar," diye devam etti, "çünkü onlara Faith'in de olası aday olduğunu ve Cleo teyzenin Hunt'ın izini sürmeyi ve onu mali konularda kendisine danışmanlık yapması için çağırmayı çok sevdiğini söyledim. Herkes teyzenin ne kadar sert ve kız kardeşinin de ne kadar haklı olduğunu bildiği için, bu insanların çoğunun senin hakkında oldukça yanıldıkları sonucuna varmak üzere olduklarını söyleyebilirim."

Tam o sırada odanın öbür ucunda duran iki başrahibe Grace'in gözüne takıldı ve açık bir onaylamazlıkla ona baktılar. Grace'in onları fark ettiğini anladıklarında soğuk ve sert bir şekilde arkalarını döndüler. Grace, Gareth'a baktı ve başını onlara doğru eğdi. Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Yine de en kötüsüne inanmayı seçecek olanlar var. Bazı insanlar her zaman benim suçlu olduğuma inanmaya devam edecekler."

Gareth bir an için ayılmış görünüyordu. "Korkarım White's'ta bahse girerek size büyük bir kötülük yaptım Bayan Ackerly."

Grace ilk kez onun ağabeyine ne kadar benzediğini fark etti. O kadar pişman görünüyordu ki, Grace'in kalbi onun için çarptı. İçtenlikle gülümsedi. "Lütfen lordum, benim adıma kendinizi üzmeyin. Bu insanların hakkımda ne düşündüğü gerçekten umurumda değil. Ben hiç yapmadım." Bir kolunu tüm odayı kaplayan geniş bir kavis çizerek salladı, sonra sıkıntılı gözlerini

Kız kardeşiyle dans eden yakışıklı adam. "Ama Lord Caldwell hakkında ne düşündüklerini çok önemsiyorum," diye ekledi sessizce.

Kadının sesindeki derin duygularla irkilen Gareth bakışlarını onunkilere dikti. Trevor'ın Faith'i dans pistinden çıkardığını ve kibarca teyzesine doğru yönlendirdiğini gördü. O anda ne yapması gerektiğini biliyordu. İkisine de verdiği zararı düşününce, bunun doğru olduğunu düşündü. İzin isteyip Amanda'yı aramak üzere oradan uzaklaştı.

Trevor, Faith'i Cleo Teyze'ye teslim ettikten sonra bir süre durdu ve onlarla sessizce konuşup güldü. Sonunda Grace'e döndü. Grace bir kenarda duruyordu, yüzünde zarif bir gülümseme vardı ve kendini garip bir davetsiz misafir gibi hissediyordu. Kibarca kolunu uzattı ve ona bir gülümseme verdi. "Beni bir dansla onurlandırır mısınız, Bayan Ackerly?"

Grace bir an nefesini tuttu, sonra dinleyicilerini hatırladı ve yavaşça bıraktı. Onun gülümsemesine kendi göz kamaştırıcı gülümsemesiyle karşılık vererek zarif bir reverans daha yaptı, ardından başını salladı ve eldivenli parmak uçlarını hafifçe onun koluna dayadı.

Piste çıktıklarında orkestra bir vals çalmaya başlamıştı. Trevor onu hemen bu güzel dansa dalıp çıkan çiftlerin oluşturduğu kalabalığın içine çekti. Onunla sessizce dans etti, bordo renkli süper ince giysili omzuna baktı, konuşmaya başlamak için kendine pek güvenmiyordu.

Odanın içinde ikinci kez sessizce süzöldükten sonra Trevor nihayet konuştu; alçak sesle söylediği öfkeli sözler yakışıklı yüzündeki hoş, neredeyse rahat ifadeyle tamamen çelişiyordu. "Eğer o hain suratındaki sıkılmış küçümseme ifadesini silip atmazsan, o meşhur numaralarından birine başvurup seni dans pistinin ortasında bırakacağım."

Grace sesini bulana kadar saniyeler süren şok edici bir sessizlik geçti. yeni girmiş bir kızın çok makul bir taklidiyle ona gülümsemek için kendini zorladı. "Ve Gareth ile Amanda'nın itibarımızı geri kazanmak için yaptıkları tüm çalışmaları yok mu edelim? Gerçekten Lord Caldwell, bu büyük bir nankörlük olur," diye uyardı.

Trevor gülümseme dürtüsünü görmezden geldi, bir kez daha onun kontrolünden gerçekten etkilenmişti. Onu tekrar odanın etrafında döndürdü, kızın kendi alanına her girişinde hissettiği zayıflık için kendine kızdı. "Sen ve ben bu dansı bitireceğiz," diye ısırdı sıkılmış, kırılmış dişlerinin arasından, "ve sonra teyzeni dansa kaldıracığım. Ve ondan sonra, Bayan Ackerly, eğer

Bir daha benimle konuşur ya da bana yaklaşırsan, seni herkesin önünde küçük düşürmekten büyük zevk alırım. Kimsenin itibarının canı cehennem!"

Uyuşan Grace, sanki Trevor ona çiçekli bir iltifat etmiş gibi gülümsemeye çalıştı. Gözlerinin akmayan yaşlarla parladığını sadece o ve Trevor bilebilirdi.

Trevor sözünü tutarak Cleo Teyze'yi dans pistinde bir tur attırdı. Grace bir süre kenardan izledi, sonra balo salonunu terk etti, kendini toparlayabileceği sessiz bir köşe aradı ve uzuvlarının aniden kontrol edilemez titremesini durdurmaya çalıştı. Karanlık kütüphaneyi buldu ve içeri süzüldü. Odanın bir tarafını kaplayan yüksek pencerelerden birinin yanındaki alçak, minderli bir tabureye çöktü. Orada sonunda içinde biriken gözyaşlarına yenik düştü.

Grace'e görünmeden Amanda onu takip etmişti. Grace'in kütüphaneye girişini izledi, arkadaşının oturuşunu ve saniyeler sonra yüzünü ellerinin arasına gömüp acı içinde hıçkıra hıçkıra ağlayışını kapının yanındaki sessiz bir yerden gözlemledi. Amanda geri çekildi ve Gareth ile kocasını bulmak için aceleyle balo salonuna döndü.

Gözyaşları nihayet dinen Grace, pencereden aşağıdaki bahçelerde dolaşan çiftlere bakarak Trevor'la bu noktaya nasıl geldiklerini düşündü. Tanıştıkları andan itibaren birbirlerine ters düşmüşlerdi, her ikisi de aynı şeyi istiyordu. Sadece bunu farklı zamanlarda istemişlerdi.

Şimdiye kadar.

Şimdi ikisi de tam olarak aynı şeyi istiyordu: Bu işin bitmesini. Trevor Grace'i çoktan aklından çıkarmıştı. Gözyaşları tekrar yavaşça yanaklarından süzülürken Grace de aynısını yapmaya karar verdi. Onu geri kazanmak için daha fazla plan ya da program yapmayacaktı. Daha fazla oyun yok. Huntwick Kontu'nu aklından çıkaracak ve işe Pelthamshire'a dönerek başlayacaktı. Yarın.

Kapı çarparak açıldı. Birkaç saniye önce unutmaya karar verdiği adam karanlık odaya daldı. Grace'in oturduğu pencerenin önünden geçerek sürahi ve bardaklarla dolu yan bara doğru yürüdü. Trevor orada kendine bir bardak konyak doldurdu, boşalttı ve hemen bir tane daha doldurdu. Odanın öbür ucundaki şömineye doğru yürüdü ve içkiyi şöminenin üzerine koydu. Destek için bir elini duvara dayadı ve diğer elini kalın, siyah saçlarının arasından geçirdi.

Adam yanından geçerken Grace hızla ayağa kalkmış, kalbi göğsünde çılgınca çarpmaya başlamıştı. Adam şöminenin yanında dururken, aristokrat profili beyaz mermer üzerinde keskin bir kabartmayla belirginleşirken, Grace onun orada olduğunu bilmediğini fark etti.

Ay ışığı aşağıdaki bahçedeki gaz fenerlerinin ışığıyla karışarak odanın bir duvarını boydan boya kaplayan uzun pencerelerden içeri süzölüyordu. Grace, Trevor'a en uzak pencerenin sağındaki gölgede duruyordu ama Trevor o ışığın içinde yıkanıyordu. Yüzündeki ifade ve duruşundaki kırılğanlık Grace'in nefesini tutmasına neden oldu.

Başı derin bir ıstırapla öne eğilmişti, yakışıklı yüzünün hatları sert ve köşeliydi, gözleri içinden geçen duygulara karşı kapalıydı. Onu son gördüğünden beri bir ara kravatını gevşetmişti ve kar beyazı uçları ceketinin koyu bordosuyla tam bir tezat oluşturacak şekilde sallanıyordu.

Birkaç dakika boyunca hareket etmedi. Grace'in hassas kalbi, ona gitmek, kollarını ona dolamak ve onu rahatlatmak için neredeyse kontrol edilemez bir dürtü hissettiğinde acı verici bir şekilde daraldı. Aslında daha iyi düşünmeden önce bir adım atmıştı, sonra o fark etmeden önce sessizce ayrılmak için döndü. Ama attığı bir adım onu pencerelerden süzülen ay ışığına götürmüştü ve elbisesinin hafif hışırtısı Trevor'ın dikkatini çekti; göz ucuyla onun gitmek için döndüğünü gördü. Kaskatı kesildi ve onunla yüzleşmek için döndü.

"Benden uzak durman için seni uyardığımı sanıyordum!" diye bağırdı.

Grace durdu ve ona doğru döndü, aniden tüm bu duruma sinirlenmişti. "Buraya ilk ben geldim!"

Odanın karşısında dururken meydan okuyan bir melek gibi görünüyordu, çenesi öne doğru ıkıktı ve elleri yanlarında sıkı küçük yumruklar halinde kıvrılmıştı. Mavi gözleri parlıyor, saçları ay ışığının yarattığı ateşli kırmızı bir hale oluşturuyordu. Ona bakarken Trevor'ın ağzının kenarlarında isteksiz bir hayranlık sırtışı belirdi. Saten ayakkabılı zarif bir ayağını yere vurduğunda bu gülümseme daha da genişledi.

"Lütfen bana gülmeyi keser misin, Trevor Caldwell!"

Sırtışı yavaşça yüzünü terk etti. Yanaklarında beliren iki parlak renk lekesini geç de olsa fark etti ve öfkesinin mantığın ötesine geçtiğini anladı.

Bir saniye sonra kızgın bir dişi kaplan gibi ona doğru ilerlediğinde bunu kanıtladı. "Sizden bıktım, lordum. Neredeyse kız kardeşimi öldürdükten sonra hayatıma giriyorsun ve yüce gönüllölükle

Bu da beni senden kaçmak için avlanmış bir tavşan gibi Londra'ya koşturuyor. Gerçi seni bu kadar büyük bir şehirde bile kaybedemezdim, çünkü işte oradaydın, davetsiz ziyaretlere geliyordun, beni davetlere kadar takip ediyordun, kendini tam bir baş belası haline getiriyordun!" Şimdi onunla neredeyse burun buruna duruyor, sözlerine vurgu katmak için uzun, sivri bir parmağını göğsüne saplıyordu. "Ve sonra," diye devam etti, kollarını abartılı bir şaşkınlıkla iki yana açarak, "sonunda sana aşık olduğumu kendime itiraf ettiğimde, hastalanıyorum, ki *sen*"-bir yumruk daha
-"Gecenin bir yarısında yatak odamda bana olan hassas duygularınızı çok güzel bir şekilde ifade etmeden önce iyileşmemi bile bekleyemeyecek kadar uygunsuz buldunuz!"

Aniden sönmüş gibi hissederek arkasını döndü ve Trevor'ın gözlerindeki şaşkınlık ifadesini fark etmedi. Tekrar konuştuğunda sesi titriyordu, küçük ve zayıftı. "Sana davranış şeklimden dolayı bana kızgın olduğunu, beni hâlâ önemseydiğini, belki de bunu hak ettiğimi düşünmüştüm. Ama beni daha önce biraz sevdiysen, belki yine sevebilirsin diye umdum." Yere baktı ve terliğinin burnuyla yeri eşeledi, taşan ve şimdi sessizce yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarını görmesini engellemek için çaresizce.

"İstiyorum."

İki küçük kelimeyi yumuşak ama kararlı bir şekilde söyledi. Grace dönüp ona bakmayı reddetti, kulaklarının onu aldattığından emindi. Bir saniye sonra adamın ellerini kollarının üstünde hissetti. Adam onu ve göğsüne . Adam başının tepesine bir öpücük kondurduğunda neredeyse rahatlayarak hıçkıracaktı. Uzun süre bu şekilde sessizce durdular, ikisi de içlerini kaplayan duygu dalgası yüzünden konuşamadılar.

Sonunda Trevor kucaklaşmadan çekildi ve küçük bir adım geri attı. "Konuşabilir miyim?" Alaycı bir şekilde sordu. Grace başını salladı, sonra iki elini de ona uzattı. O da ellerini tuttu.

"Öncelikle," diye başladı, "o gün seninle evleneceğimi söylemedim, ancak bu ihtimalin aklımın bir köşesinde olduğunu itiraf etmeliyim. Daha ben teklif etmeye fırsat bulamadan *sen* benimle evlenmeyeceğini söyledin." Yüzünde belli belirsiz bir kızarıklık belirirken ona şefkatle gülümsedi; sonra ayıldı ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Seni incittiğim için çok özür dilerim." Sesi kesildi ve yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerinin içine derin derin baktı. "Hastalandığın gece bana teslim olmuş gibiydin. İlk defa her şey doğru geliyordu. Seni bırakmayacakları için çok endişeliydim.

Sen bu kadar hastayken seninle çok uzun süre kaldım. Her gün ziyaret ettim. Sonra, ateşin geçtiğinde ve iyileşmeye başladığında, teyzen aniden ziyaretlerimi reddetti. Ama bütün bunlar bile bana yaptığım şeyi yaptıramazdı."

"Ne yaptı?" diye sordu Grace.

"Ayrılırken Faith bana mesajınızı ilettiler." Grace şaşkın görünüyordu.

"Faith'e bana anlaşmamızın bitmesine sadece birkaç gün kaldığını söylemesini sen söyledin," diye hatırlattı ona.

Grace bu sözleri söylediği zamanı hatırlayınca yüzü aydınlandı. "Ama . . . Bunu şaka olsun diye söyledim!"

İşaret parmağını nazikçe kızın dudaklarına koydu. "Buna şimdi inanıyorum," dedi, "ama birkaç dakika önce teyzen bana en az bir hafta ziyaretçi kabul etmeyeceğini söylemişti."

"Demek o korkunç şeyi yaparak beni cezalandırmak istedin," dedi incinerek. Hemen konuşmamış olmayı diledi. Trevor yaptıklarından dolayı o kadar acı çekmiş görünüyordu ki, kadın durumu yumuşatmaya çalıştı. "Her şey yolunda," diye söze başladı, elini Trevor'ın yanağına koyarak.

Onun elini kendi elinin içinde tuttu. "Hayır," dedi sessizce, "her şey yolunda değil. Birbirimizi incittik. Bundan sonra devam etmenin tek yolu bununla yüzleşmek ve her şeyi geride bırakmak."

Grace başını kaldırıp Trevor'a baktı ve Trevor nefesini tuttu. Ona duyduğu aşk gözlerinde parlıyordu; ıslık ıslık, derinden ve utanmadan.

Dudakları onunkileri kapmadan hemen önce, "Çoktan kaptım," diye fısıldadı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Sonraki üç hafta, Trevor için durmaksızın sürmesine rağmen, Grace için bir faaliyet kasırgası içinde geçip gitti. İlk başta, kendi deyimiyle, onları ayıracak başka bir şey olmadan hemen evlenmekte ısrar etmişti. Ancak aynı fikirde olan Grace, her zamanki gibi mantıklı ve sağduyulu olan Faith'in ailenin geri kalanı olmadan evlenmelerinin pek de adil olmayacağını belirtmesi üzerine bir kez daha düşündü.

Yakın akrabası olmayan Trevor kaşlarını çatmıştı. İtiraz etmek için ağzını açmıştı ki, Grace'in suçluluk duygusuna kapılmış yüzünü gördü ve altı annesiz kızın birbirleri için ne kadar önemli olduğunu hatırladı. Yüzü yumuşayarak, "Ailenin de burada olmasını ister misin hayatım?" diye sormuştu. Grace'e şefkatle bakmış, onu mutlu etmek için her şeye katlanmaya, hatta düğün gecelerini ertelemeye bile razı olmuştu. Grace minnetle başını salladı ve onun elini hafifçe sıktı. Kendinden oldukça memnun olan Trevor, bu mutlu bakışın beklemek için yeterli bir ödül olduğuna hemen karar vermişti. Nasıl olsa beklemek zorunda olduklarına göre, resmi bir kilise düğünüyle her şeyi doğru yapabileceklerini cömertçe ilan etmişti.

Şimdi, haftalar sonra, Trevor biraz daha az cömert hissediyordu. Düşüncesizce teklif edilen ve Trevor'ın artık özel olarak bir sirk olarak gördüğü kilise düğünü planları Grace'i ondan tamamen uzaklaştırmıştı. Trevor'ın onunla geçirmeyi başardığı birkaç تنها an boyunca Grace'in dikkati dağınıktı ve listelerden şikâyet ediyordu.

"Ne listesi?" Trevor sordu, Grace birilerine o lanet şeyleri yedirmekle ilgili karanlık bir şeyler mırıldanınca güldü.

"İnanç!" Grace bahçede onun yanında yürürken ellerini öfkeyle havaya kaldırdı. "Bana her şey için bir liste hazırladı! Şimdiye kadar bana bir konuk listesi, yazmam gereken teşekkür notlarının bir listesi, düğün kahvaltısı için menü öğelerinin bir listesi ve yapılması gereken ayak işlerinin bir listesini verdi. *Bu* listenin, ayak işlerini hangi sırayla yapmam gerektiğini belirten bir alt listesi var."

Trevor'ın ağzının kenarları seğirmeye başladı. Grace ona ters ters baktı. "*Sakin gülmeye kalkmayın lordum.*" Trevor gözle görülür bir çabayla yüzünü toparladı ve Grace devam etti: "*Ama bu sabah bardağı taşıran son damla oldu. İnanır mısınız, Faith bana hangi listeyle önce ilgilenmem gerektiğini gösteren bir liste verdi.*"

Trevor döndü ama omuzları şüpheyile titremeye başladı. Grace durdu, ellerini kalçalarına koydu ve ona sert bir bakış attı. "*Bilmeniz gerekir ki lordum, listelerimin hiçbirinde 'Lord Caldwell'le bahçede gezinerek vakit geçirin' diye bir yazı bulamazsınız.*" Burnunu kaldırdı ve eve geri dönmek için döndü.

Sonunda neşesini tutamayan Trevor bir kahkaha attı. İki uzun adımda Grace'e ulaştı, onu kollarının arasına aldı ve o da kahkaha atana kadar etrafında döndürdü. Onu yere bıraktığında gözleri sevgiyle ve sadece onunla vakit geçirmekten duyduğu saf zevkle parlıyordu. Trevor'ın ruh hali bir anda neşeden arzuya dönüştü.

Değişimi hisseden Grace, Trevor aralarındaki küçük mesafeyi kapatmak için bir adım öne çıkınca ellerini kaldırdı. "*Trevor,*" dedi, sesi nefes nefese çıkmıştı. "*Ne yapıyorsun?*" Başını onunkine doğru eğdi, dudakları hafifçe yanağını okşayarak kulağının arkasındaki hassas deriye doğru ilerledi.

"*Bir liste yapıyorum,*" diye mırıldandı.

"*Ne tür bir liste?*" Adam kulak memesini hafifçe ısırıp içinden bir arzu dalgası gönderirken Grace titreyerek fısıldadı. Dizlerinin zayıfladığını hissetti.

Dudakları çene kemiği boyunca aşağıya indi. "*Bir liste,*" dedi eriyen bir sesle, "*seni öpeceğim tüm yerlerin listesi.*" Grace'e her şeyi, listeleri, planları, hatta düğünü bile unutturan tatlı bir değiş tokuşla dudaklarını aldı. Onu kendine çekmek için kollarını kaldırdı, dilinin ısrarlı okşaması karşısında ağzını açtı ve öpücüğüne aynı şevkle karşılık verdi. Adamın dudakları dudaklarını terk ettiğinde inledi, sonra boynunu eğdi ve adamın nemli ağzının boğazının sütunundan göğüslerinin arasındaki gölgeli oyuğa doğru ilerlediğini hissedince başını arkaya yatırdı. Dilinin hafifçe orayı yokladığını hissettiğinde nefesi kesildi ve parmaklarını adamın koyu renk saçlarına doğru itti.

"*Aman Tanrım!*"

Grace ve Trevor yerlerinden sıçrayıp patikadan aşağıya, son döndükleri yola doğru baktılar. Mercy orada durmuş, küstahça sırtarak onlara bakıyordu, üzerinde de bir elbise vardı. "*İkinizin şimdiden evlenmeyi planlıyor olmanız bence iyi bir şey. Eğer babam sizi böyle öpüşürken görseydi*

O zaman seni göz açıp kapayıncaya kadar Peder Teesbury'nin önüne atardı."

Yüzü kıpkırmızı olan Grace, Trevor'a baktı. Küçük kız kardeşine açıkça ters ters bakıyordu. Aceleyle saçını ve elbisesini düzeltti, Trevor'ın koluna engelleyici bir el koydu ve Mercy'ye sarılmaya gitti. "Tanrım, şu haline bak," diye haykırdı, Mercy'nin ellerini tuttu ve elbisesine iyice bakabilmek için kollarını iki yana açtı. Güldü ve kabarık bir ipek kolunu parmakladı. "Bu pembe!"

Mercy kaşlarını çatı. "Patience, genç bir hanımefendi gibi davrandığım sürece düğünden sonra sizi ve Lord Caldwell'i Londra'da ziyaret edebileceğime söz verdi." Küçük burnunu hoşnutsuzlukla kırıştırdı.

"Biraz sarsıntılı bir başlangıç yaptın, değil mi?" Trevor Grace'in arkasından yaklaştı ve ellerini omuzlarına koydu. Mercy'ye nemli nemli baktı.

Küstah bir sırıtişla omuz silkti. "Patience'ın bilmediği şey ona zarar vermez." Labirentten çıkmak için döndü, sonra aklına gelen ani bir düşünceyle arkasına baktı. "Ona söylemeyeceksiniz, değil mi lordum?"

Trevor sadece kaşlarını kaldırdı ve omuz silkti. "Şey, niyetlendiğin ziyarette işgal edeceğin yer *benim* evim olacağına göre, sanırım sessizliğimin göreceli değerini tartmam gerekecek, değil mi?"

Mercy bir an için onu değerlendiren bir bakış attı, sonra şaşırtıcı bir şekilde dilini çıkarıp fırlatarak uzaklaştı. Grace onun gidişini izledi, sonra da ters ters bakan nişanlısına baktı. "Onu ele vermezsin, değil mi?"

"Hayır."

"O zaman neden hala bu kadar sinirli görünüyorsun?"

"Çünkü," diye tahmin etti acımasızca, "ev Ackerly'lerle doluyken ve törene sadece bir hafta kalmışken, düğün gecemize kadar seninle yalnız kalma şansım olacağından şüpheliyim."

Anlaşılan Trevor haklıydı. Grace'i nadiren, hatta hiç yalnız görmüyordu. Egerton'ların evine uğradığında her zaman uzun süre beklemek zorunda kalıyor ya da Greaves, Grace'in "başka bir işle meşgul olduğunu" memnuniyetle bildirince öfkesini yutmak zorunda kalıyordu. Eğer Trevor onu görmeyi başarsa, Ackerly'lerden biri onu alıp götürmeden önce genellikle sadece aceleyle bir öpücük alırdı.

Çoğu zaman Mercy, Trevor'ın beklediğini bildiğinde salonda belirirdi. Ona eşlik edebilmek için böyle yaptığını söylerdi.

Kuşkusuz daha bencilce başka bir amacı daha vardı: Bir gün evleneceği konusunda hâlâ ısrar ettiği kahramanı Blackthorne Dükü'yle ilgili ayrıntıları utanmadan Trevor'dan öğrenmek istiyordu. Grace'in inatçı ruhunun büyük bir kısmını küçük kız kardeşinde görebilen Trevor, eğlenerek başını sallamakla yetindi. Hangisini daha çok istediğini bilemiyordu: esrarengiz arkadaşının, saçları çok kısa ve gözleri çok büyük olan bu elf kızının hayranlığıyla başa çıkmasını izlemek mi, yoksa genç kız kardeşini Sebastian'ın elini tutma arayışında neşeli bir kovalamacaya sürüklemeye ihtimali mi? Her iki durumda da durum eğlenceli olacaktı çünkü Mercy'nin bu sevdadan vazgeçeceğini Blackthorne'un vazgeçeceğinden daha fazla düşünmüyordu. Bu yüzden genellikle onun kıvrık başını okşar, Grace'e kendisinden bir mesaj götürmesini ister ve sonunda nişanlısının ortaya çıkmasını beklemekten vazgeçerek oradan ayrılırdı.

Düğünden birkaç gün önce, öğleden sonrayı Mercy'yle bahçede geçirdikten sonra Trevor bir içki içmek ve kâğıt oynamak için White'a gitti. Bahis defteri olayından beri oraya gitmemişti, bu yüzden Gareth'ın tahmin ettiği gibi "dize getirildiği" için bildiği kaçınılmaz şakalara ve küçümseyici sözlerle karşı kendini hazırladı. Garip bir şekilde, kendisi ve arkadaşlarının oturduğu masaya doğru ilerlerken kimse o meşhur girişten bahsetmedi bile. Sebastian çoktan gelmiş, bir kadeh konyak ve bir cheroot eşliğinde oturuyordu.

Trevor başıyla onu selamladı ve bir sandalye çekti. "Sakın bana herkesin o meşhur iddiayı unuttuğunu söylemeyin," dedi başını eğerek odadaki diğer sakinleri göstererek. "Evlilik duyurusu gazetelere yansıdığına, Grace'in beni nasıl dize getirdiğine dair haftalarca diller döküleceğini düşünmüştüm."

Sebastian omuz silkti. "Gareth bu durumu düzgün bir şekilde halletti."

Trevor uşağın masaya getirdiği bir bardak konyağı başıyla teşekkür ederek kabul etti. "Nasıl yani?"

"İddiayı kaybettiğini alenen ilan etti."

Şeytana pabucunu ters giydiren arkadaşının bir hata yaptığını tüm Londra'ya duyuracağı düşüncesi Trevor'ı bir an için sersemletti. "Ne yaptı?"

"O sadece ikinizin *birbirinizi* getirmiş gibi görüldüğünüzü söyledi. sonra senedini ödedi ve binayı terk etti."

Trevor çenesini ovuşturdu. Kaşlarını kaldırarak Sebastian'a baktı. "Bu," dedi, "genç Lloyd'un iyi işiydi."

Sebastian başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Bir uşağa onlara bir deste iskambil kâğıdı getirmesini işaret etti. "Peki, hâlâ bu düğünü niyetli misiniz?"

Trevor sırttı. "Bu kelimeyi söylediğinde çok acımasız görünüyorsun. Geleceğinde evlilik bağlarının yazılı olduğunu görürsen şaşırma. Grace'in küçük kız kardeşi bir gün seninle evleneceğini düşünüyor."

"Ben de öyle duydum. Sizce de unvan avında bu kadar aktif olmak için oldukça genç değil mi?" Sebastian'ın dudağı yüce bir hoşnutsuzlukla kıvrıldı.

"Bence çocuk söylediklerinde ciddi. Belki de bunu biraz daha ciddiye almalısınız," diye öneride bulundu Trevor.

"On üç yaşında bir çocukla evlenmeye zorlanma tehlikesiyle karşı karşıya değilim." "Ah," dedi Trevor, "ama bence evlenmeniz için çok iyi bir neden var

uyarımı dikkate alın."

Sebastian sadece sıkılmış görünüyordu. "Peki bu ne ?"

"Mercy," dedi Trevor, "bana Grace'i hatırlatıyor."

Sebastian cevap vermedi ama Trevor kartları karıştırırken yüzünün biraz daha asık olduğunu fark etti.

Trevor gülümsedi.

Yirmi Yedinci Bölüm

15 Mayıs 1813

Trevor uşağının kendisine uzattığı siyah kadife ceketini omuzlarına silkti, sonra adam omuzlarındaki ve sırtındaki var olmayan toz zerreciklerini temizlerken sabırla durdu. Avery efendisini biraz daha çekiştirdikten sonra memnuniyetle geri çekildi ve Trevor'a bir çift tertemiz beyaz eldiven uzattı. "Buyurun lordum." Sertçe eğildi. "En içten tebriklerimi sunmak için bu anı kullanabilir miyim?"

Trevor kendisini bebekliğinden beri giydiren adama baktı, sonra sırtarak ona sarıldı ve sırtını sıvazladı. Avery daha da sertleşti. "Lordum!" Bu alışılmadık sevgi gösterisinden kendini kurtardı ve tekrar Trevor'ın kıyafetleriyle meşgul oldu. "Ceketini kırıştıracaksın."

"Ceketini boş ver Avery," dedi kırmızı yüzlü uşaktan uzaklaşarak. "Bugün bu ceketle o türden pek çok kırışıklık yaratmaya niyetliyim." Tıraşının yakınlığını ve kravatının karmaşık kıvrımlarını incelemek için son bir kez aynaya döndü. Herhangi bir kusur bulamayınca Avery'yi başıyla onayladı, sonra eldivenlerini düzeltti ve Blackthorne Dükü'nün sabırla uzandığı sandalyeye bir göz attı.

Sebastian konuştu. "Gerginsin." Bunu bir soru olarak değil, sadece Trevor'ın cevap vermemeyi tercih ettiği bir gözlem olarak ifade etti. Dük alaycı kaşlarını kaldırdı. "Umarım bugün *bana* sarılmak niyetinde değilsindir."

"Lordum, Seth Kontu ve Lord Lloyd geldiler." Wilson kapıda kaskatı duruyordu ama çizgilerle kaplı yüzü parlıyor, kulaktan kulağa yayılan bir gülümsemeye bürünüyordu.

Blackthorne Dükü, Hunt'ın hizmetkârlarına izin verdiği gayri resmi davranış biçimi karşısında başını sallayarak ayağa kalktı; sonra iki adam kiliseye gitmek üzere aşağı indiler.

Trevor yolda çok az konuştu. Bütün gece uyumamıştı, Grace'in fikrini değiştirdiği ve gelmediği hayalleriyle işkence çekiyordu. En korkunç hayali, Grace'in ortaya çıkıp törenin ortasında kiliseden ve kendisinden kaçmasıydı.

Gareth bir şekilde Trevor'ın korkularını sezmeyi başarmıştı. Sebastian'ın alaycı bakışlarına ve Jonathon'ın bariz kızgınlığına rağmen yol boyunca onunla dalga geçti. Alayların pek önemi yoktu. Kendi düşünceleri içinde kaybolmuş olan Trevor duymadı bile.

Kiliseye varmadan birkaç blok önce araçları yavaşladı, sonra da tamamen durdu. Bir süre sonra kapı açıldı ve uşaklardan biri kafasını içeri uzattı. "Lordum, burası ile kilise arasındaki yol tamamen kapalı."

"Bir kaza mı oldu?" Trevor sordu. "Neden başka bir yoldan gitmiyoruz?"

"Tüm yollar kapalı lordum."

Trevor kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Peki o zaman," dedi. "Yürüyeceğiz." Araçtan indi, Sebastian, Gareth ve Jonathan da onu takip etti. Şaşkınlık içinde sokağa bir aşağı bir yukarı baktı. "Bu *insanlar* dünyanın neresinden geldi?"

Jonathon konuştu. "Sanırım bir düğüne gidiyorlar."

Trevor'ın çenesi sıkıştı. Mütevazı sayıda davetli olmasına rağmen, düğün öncesindeki aleni ve çalkantılı flörtten etkilenen tonlarca davetli gelmeye karar vermişti. Bekleyen uşağa döndü. "Leydi Egerton'ın evine bir adam gönder ve onları seyahat zorlukları konusunda uyar." Uşak eğildi ve arkasını döndü. Trevor başını kaldırıp şoförüne baktı. "Kiliseye varmayı başardığında, sorunu çözmek için ne yapabileceğine bir bak, böylece törenden sonra dışarı çıkabiliriz." Trevor cevap beklemeden arkasını döndü ve kiliseye doğru yürümeye başladı.

Gareth hızla yürüdü ve Trevor'a yaklaştı. Tam sataşmaya devam etmek için ağzını açtığı sırada Jonathon ayağını uzattı ve yumuşak bir hareketle ona çelme taktı. Gareth tökezledi, sonra dengesini yeniden sağlamayı başardı ve parke taşlı sokağa düştü. Jon yanından geçerken hoş bir sesle, "Yapma," dedi. Gareth kaşlarını çatı.

Kiliseye vardıklarında, içeri girmek için bekleyen insan kalabalığının arasından geçerek yan girişe doğru yürüdüler. Piskopos onları içeride ellerini bekliyordu.

Jonathon ve Gareth durup onunla sessizce konuşurken Trevor kiliseye açılan kapıya doğru yürüdü. Bir aralık açtı.

Sıralar çoktan ağzına kadar dolmuştu ve Trevor devasa ön kapıların dışında bekleyen daha fazla insan görebiliyordu. Yanında bir hareket hissetti ve döndüğünde Sebastian'ı yanında kiliseye bakarken buldu. "Dışarıda altı yüz kişi olmalı," dedi Trevor biraz da kızgınlıkla. "Onları kim davet etti?"

Arkadaşı ilgisizlikle omuz silkti. "İnsanların idama akın etmeleriyle aynı korkunç sebepten dolayı düğüne de akın ettiklerini tahmin edebiliyorum," dedi.

Diğer odada org akort edilmeye başlanırken Trevor düke açık açık baktı. Sebastian'ın alaycı yorumuna kulak misafiri olan Gareth keskin bir kahkaha attı. Kahverengi gözleri dans ediyordu. "Peki bunun tam olarak sebebi ne olabilir?"

"Değiştirilemez olana karşı hastalıklı bir merak," diye yanıtladı Sebastian.

Hafif bir esinti kuş seslerini Grace'in genç hayatının en önemli günü için giyindiği, onu en iyi tanıyan ve seven insanlarla çevrili odaya taşıdı. Patience, Faith ve Amanda, soluk yeşil renkli sade ipek elbiseleriyle ona eşlik ediyorlardı. Pembe güller ve beyaz papatyalardan oluşan buketler taşıyacaklardı, bazılarının modası geçmiş olarak görebileceği ama Grace için her zaman dünyanın en güzel çiçekleri olacak çiçekler.

Amanda, gümüş ağdan yapılmış uzun, ağsı duvağı, alev alev yanan saçlarını yüzünden uzak tutan narin çiçek çelengine iştiririrken Grace uzun bir aynanın önünde ciddiyetle durdu. Kıvrımları Grace'in kollarına sanatsal bir şekilde doladı, sonra duvağın parmaklarından yere dalga dalga düşmesine izin verdi. Arkadaşını hayranlıkla seyretmek için bir adım geri çekildi. Aynada gördüğü şey neredeyse nefesini kesecekti. Grace gülümsemese de, huzurlu yüzü hissettiği sessiz iç sevinci yansıtıyordu ve mavi gözleri, kendini sonsuza dek adayacağı adama duyduğu aşkla ıslı ıslı parlıyordu.

Giymeyi planladığı elbise dolapta unutulmuş bir şekilde asılı duruyordu. Onun yerine annesinin Grace'in babasıyla evlenirken giydiği elbiseyi giydi. Bu fikri ilk olarak Patience ortaya atmış ve tüm aile Grace'in bunu takmasının doğru olacağı konusunda hemfikir olmuştu. Herkes onun tıpkı annesine benzediğini söylerdi.

annesiydi. Grace çocukken buna inanmakta güçlük çekmiş, beceriksiz bir ergen olduğunda ise bunu anlamak daha da zorlaşmıştı. İnsanların ona annesinin ne kadar güzel, ne kadar kibar, nazik ve bilge olduğunu söylediklerini hatırlıyordu ve Grace her zaman kibarca gülümseyip teşekkür etmişti. Sonra, yalnız kaldığında, çekmecesinde gizlice sakladığı minyatür portresini açmak için odasına kaçardı. Aynaya bakar ve bir benzerlik bulmak için çok uğraşırdı, ancak kendisine bakan görüntüyü gördüğünde vazgeçerdi: havuç rengi saçları ve tüm zamanını dışarıda geçirmekten kaynaklanan çok sayıda küçük kahverengi çilleri olan sıska bir genç kız.

Şimdi aynaya baktı ve nefesini tuttu. Her nasılsa, bütün o insanların bunları sadece nazik olmak için söylemedikleri anlaşıyordu. Patience eteğini düzeltmek için eğildiğinde hareketsiz durdu ve camda Amanda'yla göz göze geldi. Amanda gülümsedi. Grace bugün parlıyordu ve bu parıltıyı ruhunun derinliklerinde hissediyordu. Yüzü tam bir dinginlik yansıtıyordu, sanki hiçbir şeyin ve hiç kimsenin bu günü bozamayacağını biliyordu.

Her ne kadar modası geçmiş olsa da Grace'in soluk gri elbisesi tam ona göre idi. Uzun, şeffaf şifon kollar kollarının üst kısmını sarıyor ve giderek genişleyerek bileklerine kadar uzanıyordu. Çift sıra parıltılı elmaslar, önden ve arkadan düşük kesimli kare yakayı güzel bir şekilde vurguluyordu. Belini sıkıca saran korsaj Grace'i her zamankinden daha da küçük gösteriyordu ve etek, güvercin rengi şifondan köpüklü katmanlar halinde, ince belinden aşağıya, zemine kadar iniyordu.

Trevor bir keresinde ona onu her zaman saçları açık hayal ettiğini söylediği için saçlarını, parlak buklelerini yüzünden uzak tutan elmas bir toka dışında bağlamamıştı. Tokayı eklemişti çünkü Trevor'ın koridorda yürürken yüzünü görebilmesini, ona gururla, sevinçle ve en ufak bir belirsizlik olmadan geldiğini anlamasını istiyordu.

Kapının tereddütle çalındığını duydular. Becky kapıyı açtı ve dikkatle başını içeri uzattı. "Bayan Grace?"

"Ne oldu Becky?" Grace döndü ve küçük hizmetçiye gülümseyerek odaya gelmesini işaret etti.

"Bay Ackerly yukarı gelmemi ve size ayrılma vaktinin geldiğini söylememi istedi. Lord Hazretleri çoktan ayrıldı ve kilisenin etrafındaki yolların neredeyse geçilmez olduğu haberini gönderdi."

"Eh," dedi Patience boğazındaki yumruyu geçerek, "sanırım olabildiğince hazırız." Odayı geçerek Grace'in durduğu yere gitti ve elini kız kardeşinin yanağına koydu. "Gidelim mi?"

Grace başını salladı. "Neden aşağıya inmiyorsun? Sanırım birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum." Patience gülümsedi ve kız kardeşine sessizce bir öpücük vermek için eğildi; sonra tüm kızlar odadan çıktı.

Grace onların gidişini izledi, sonra sessiz odaya baktı. Gözleri nostaljik yaşlarla doldu. Bir daha asla sadece kendisine ait bir yatak odası, benim diyebileceği bir odası olmayacaktı. Bundan böyle her zaman kocasıyla aynı mekânı paylaşacaktı. Güzel yavaşça yürüdü, parmaklarını bazı mobilyaların üzerinde gezdirdi, Faith'le birlikte dışarıda geçirdikleri bir akşamdan döndükten sonra yatağa kıvrılıp konuştukları ve olanlara güldükleri zamanları zihninde canlandırdı.

Grace Pelthamshire'daki küçük odasını düşündü. Karnında tuhaf bir sızı hissederek, bir dahaki sefere o odada uyuduğunda Trevor'ın da onunla birlikte uyuyacağını fark etti. Kendi kendine gülümsedi, çocukluğunun evini sevdiği adamla paylaşmayı dört gözle bekliyordu.

başka bir düşünce geldi. Odasından çıkıp koridorda yürüyerek babasının kaldığı odaya gitti ve kapıyı sessizce çaldı. "Baba?" Bir süre dinledi, sonra kimse cevap vermeyince kapıyı iterek açtı. Grace içeri adımını attı ve her zaman babasıyla özdeşleştirdiği kokuyla anında geçmişe gitti. Nefesini tuttu. Babası bugün onu ele verecekti. Bir daha asla aynı türden bir ilişkiyi paylaşmayacaklardı.

Odayı geçip çalışma masasına gitti ve parmaklarını katlanmış bir tomar kâğıdın üzerinde duran fırçanın oymalı sapında gezdirerek, kılların arasına sıkışmış sarışın tellere karışmış gümüş parıltısını fark etti. Tuhaftı ama babasının yaşlandığını hiç düşünmemişti. Yıllar geçtikçe hiç değişmemiş gibiydi. Gülümseyerek fırçayı eline aldı. Altında duran kâğıtların üst katları açıldı. Grace, Trevor'ın imzasını gördü; o çok iyi tanıdığı kalın, kendine özgü el yazısı sayfadan fırlıyordu. Merakla kâğıtları aldı, açtı ve okumaya başladı.

Huntwick Kontu'yla olan nişanını özetleyen bir belgeydi, babası ve Trevor tarafından imzalanmıştı. Londra'ya gitmesinden sadece iki gün sonrasının tarihiydi. Trevor onu buraya kadar takip etmeden bir gün önce.

Şaşkın bir halde babasının odasından çıkıp kendi odasına döndü. Tuvalet masasına tekrar oturdu ve belgenin ne anlama geldiğini düşündü. Sonra gülümsedi. Trevor en başından beri onu kendisiyle evlenmeye zorlayabilirdi. Bunun yerine ona kur yapmayı seçmiş, kendisine karşı bir şeyler hissetmesi için fırsat vermişti. Yine de, anlaşmaya vardıktan sonra neden ona nişanlandıklarını söylemediğini merak etti.

Önemli değil. Grace tekrar kâğıtlarla birlikte ayağa kalktı, onları babasının çalışma masasının üstüne koymaya niyetlenmişti. Odadan çıkmak için döndüğünde, arkasındaki bir figürün ani hareketini fark etti. Tam çılgılık atmak için ağzını açtığı anda, büyük bir el ağzını kapattı. Tepki veremeden başının arkasına sert bir cisimle vuruldu. Bir anda dünyası kör edici bir acıyla parçalara ayrıldı. Yavaşça unutulmaya doğru kayarken, nişan sözleşmesi gevşek parmaklarından yere düştü.

"Geç kaldı." Trevor'ın yüzünde hiçbir şey okunmuyordu. "Yollar," dedi Sebastian.

"Haber gönderdim."

"Burada olacak."

Trevor pencereden dışarı baktı. Arabaların ve araçların karmaşası sonunda çözülmüştü ve Grace'in kiliseye çoktan varmamış olması için hiçbir neden göremiyordu. Çenesi gerilmiş bir halde, onu araması için bir uşak çağırmak niyetiyle arkasını döndü ki, kapının acilen çalındığını duydu.

Gerçekten de o anda Grace'in gelmeyeceğini biliyordu. Jonathon kapıyı açıp dışarıdaki görünmeyen adamla konuşmadan önce, daha Trevor'a Grace'in kayıp olduğu haberini vermek için dönmeden önce biliyordu. Gareth garip bir şekilde duruyordu. Sebastian her zamanki gibi vurdumduymaz, Jonathon ise ayık görünüyordu. Piskopos hışırdarak içeri girdi ve birkaç kelime söylemeye çalıştı ama Trevor onu hemen kovdu.

"Bir not var mıydı?"

Jonathon bilmediğini belirten bir hareketle ellerini kaldırıncı Trevor etrafına bakındı ve basitçe, "Sanırım biri kilisedeki kalabalığa düğün olmayacağını haber vermeden önce kaçmalıyız," dedi. Arabasını yan kapıya çağırmak için koşuşturan uşağa başıyla işaret etti. "Ben Egerton'ın evine gidiyorum."

Sebastian konuştu: "Ben kalıp Gareth'la birlikte buradaki işlere bakacağım." Genç Lloyd başıyla onayladı.

"Ben de seninle geleceğim," dedi Jonathan. "Her halükarda karım orada." İkisi konuşmadan ayrıldılar ve atlarına bindiler. Oraya vardıklarında, Trevor kapıyı çalmadan önce Greaves kapıyı açtı. Trevor doğruca ailenin muhtemelen toplandığını bildiği çalışma odasına yürüdü. İçeri girdiğinde Mercy kırmızı çerçeveli gözlerle başını kaldırdı. "Bunların hepsi benim suçum," dedi ve Trevor'ın yanından geçip merdivenlerden yukarı koştu.

Trevor, Bingham Ackerly'ye bakarak, "Grace nişan sözleşmesini buldu. Onu tuvalet masasının yanında yerde bulduk."

"Ya Grace?" Trevor'ın hava durumunu sorduğu düşünülebilirdi. Faith onu yakından izledi ve gözlerindeki dikkatle kapanmış ifadeyi fark etti.

Patience ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. "Bu onun tuvalet masasındaydı." Ona tek bir kâğıt uzattı.

Sevgili Lord Caldwell, aramızdaki olayların oldukça hızlı geliştiğini söylediğimde beni anlayacağınızı biliyorum. Bu nedenle atmakta olduğumuz adımların büyüklüğü üzerinde düşünmem için bana biraz yalnız zaman tanıyacağınızı umuyorum. Bu benim hafife aldığım bir şey değil.

Notu katladı ve ceketinin cebine yerleştirdi. *Bir süre yalnız kalacağı* sözleri en azından cesaret vericiydi. "Pekâlâ," dedi. "Siz onun ailesisiniz. Onu en iyi siz tanırırsınız. Nereye gitmiş olabilir?"

"Ev," diye küçük bir ses geldi kapı aralığından. Mercy sessizce geri dönmüştü. Trevor bir an düşündü, sonra Bingham'a, "Mercy haklı. Grace dik başlı ama aptal değil. Aileyi Pelthamshire'a geri götür. Daha erken haber göndermezsen birkaç gün içinde gelirim." Bir an durdu, sonra devam etti, "Benden biraz yalnız kalmak istedi. En azından bunu ona verebilirim."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Faytonun sert sarsıntısı aniden şiddetlenip yaralı başının aracın yan tarafına acı içinde neden olunca Grace acı dolu bir iniltiyle uyandı. Dikkatli bir şekilde gözlerini açarak doğrulmaya çalıştı ama bunu başaramadığını fark etti. Ellerini ya da ayaklarını da hareket ettiremiyordu. Bu farkındalıkla birlikte hafızası hızla geri geldi.

Dehşet dolu bir iniltiyi aceleyle bastıran Grace, iri bir erkek elinin beklenmedik bir şekilde ağzını kapattığını ve odasındaki o kısacık andan şimdiye kadar başka hiçbir şey olmadığını hatırladı. Zonklayan kafası netleşmeye başladığında, kollarını ve bacaklarını hareket ettiremediğini çünkü bir şeyin onları sıkıca birbirine bağladığını fark etti. Daha da kötüsü, nerede olduğu ya da ne kadar süredir baygın olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve hayatında ilk kez, derin korkunun aynı zamanda onu yakıcı bir şekilde öfkeliendirdiğini keşfetti. Öfkeyle dişlerini sıktı, başındaki zonklayan ağrıyı kararlılıkla görmezden geldi ve bağlı ayaklarını tüm gücüyle vagonun yan tarafına doğru tekmelemeye başladı.

"Hey!" diye bağırdı. "Dışarıda her kim varsa, beni bıraksa iyi olur!"

Sallanan araba hemen durdu. Birinin sürücü koltuğundan inerken çıkardığı gıcırta seslerini, ardından da yerdeki ayak seslerini duydu. Bir saniye sonra ayaklarının yakınındaki kapı açıldı ve tanıdık bir figür görüş alanına girdi.

"Harry!" Grace, ay ışığının çerçevelediği, kendisine gülümseyen adamı tanıdığı anda nefesi kesildi. Pelthamshire'lı Sör Harry Thomas.

"Evine hoş geldin Grace," diye anons etti, sanki arabasının tozlu zemininde rezil bir yığın halinde yatmak yerine yanında gururla duruyormuş gibi. "İnmene yardım etmemi ister misin?"

Şaşkınlıkla ona bakan Grace, adamın yüzündeki hoş ve boş ifade karşısında ani bir telaşa kapıldı. "Aşağı inmeme yardım eder *misiniz*?" diye yineledi. Sesi yükseldi. "Bana yardım edip edemeyeceğini mi bilmek istiyorsun? Elbette, Harry, *lütfen* bana yardım et. Ve aşağı indiğinde

Aşağı inmeme yardım etmeyi bitirdikten sonra, ellerimdeki ve ayaklarımdaki ipleri çıkarmama da yardım eder misiniz? O zaman *beni eve geri götürerek* gerçekten yardımcı olabilirsiniz!" Sözlerini bitirdiğinde neredeyse bağıırıyordu. Başındaki ağrı daha da şiddetlendi.

Harry öfke nöbeti geçiren bir çocuğa bakar gibi başını salladı, sonra eğilip onu zahmetsizce kollarının arasına aldı. "Şşşt," diye mırıldandı. "Artık evindesin, sevgilim." Grace'e belli belirsiz tanıdık gelen bir binaya doğru döndü. Bu konutu daha önce nerede gördüğünü hatırlamaya çalışırken kaşlarını çattı. Bir anda babasının arazisinin hemen kenarındaki eski, artık kullanılmayan av kulübesini tanıdı. Çocukken sık sık orada oynamıştı.

Kaçmayı başardığında tanıdık bir bölgede olacağını bildiği için biraz rahatlayan Grace, derin ve sakinleştirici bir nefes alarak yerine oturdu. "Beni yere bırak ve çöz, Harry." Bu tuhaf durum üzerinde bir çeşit kontrol kurmayı umarak yumuşak ama kararlı bir şekilde konuştu.

Harry onu duymamış gibi yürümeye devam etti.

"Eğer bu bir tür eşek şakasıysa, hiç hoşuma gitmedi ve nişanlımın benden çok daha az hoşuna gideceğinden emin olabilirsiniz."

Harry'nin boş yüzü aniden sertleşerek soğuk bir hoşnutsuzluk maskesine dönüştü. Ona ters ters baktı. "Benden başka kocan olmayacak," diye tısladı sıkılmış dişlerinin arasından. Döndü, kulübenin kapısını tekmeleyerek açtı ve içeri girdi. Grace'i odadaki tek mobilyanın, faytonun zemininden biraz daha fazla konfor sunan sert sırtlı ahşap bir sandalyenin üzerine kararsızca bıraktı.

Adam onun sandalyede dik oturmasına yardım ederken Grace nefesini tuttu ve adamın el ve ayak bileklerini de çözmeyi planladığını umdu. Adam bağlarına dokunmadan doğruldu, sonra pencereye doğru yürüdü ve dışarıya bakmak için dirseklerini pervaza dayadığında, onu serbest bırakmak gibi bir niyeti olmadığını anladı. İçine yeni bir öfke dalgası doldu, ama onu kararlı bir çabayla bastırdı ve farklı bir taktik denemeye karar verdi. "Harry," dedi usulca.

Onun bu uysal ses tonu karşısında adam pencereden uzaklaştı ve yüzünü net bir şekilde görmesini sağlayan ay ışığının altında durdu. Ona biraz temkinli bir şekilde baktı.

Grace teslim olmuş gibi omuzlarının sarkmasına bilerek izin verdi. Bu çaresiz hareketin kendisini ne kadar tiksindirdiğini anlamaması için yüzünü bir gölgenin örtmesini umuyordu. "Gerçekten çok sert ve ağırlıyım

buraya gelirken itilip kakılmaktan. Kesinlikle şikayet etmek istemiyorum, ama sanırım kollarımı bir anlığına uzatabilsem, gerçekten büyük bir rahatlama olacak." Ona en savunmasız haliyle baktı, sonra başını eğdi ve alt dudaklarını çiğnedi.

Tereddütle ona doğru yürüdü, dikkatle boş, çökmüş yüzünde herhangi bir belirtisi aradı. Sonunda tatmin olmuş gibi başını salladı ve bir kadının onu alt edebileceğine inanamayarak kollarındaki ve ayaklarındaki ipleri gevşetti.

Ağrıyan bileklerini ovuşturan Grace yavaşça güçsüz bacaklarının üzerinde doğruldu, küçük hedefini başarmanın verdiği zafer duygusunu yüzüne yansıtmamaya dikkat ediyordu. Grace geniş odanın içinde dolaşırken Harry onu dikkatle izliyordu. Tek bir tahta sandalye ve pencerelerden birinin altında yerde duran küçük bir kutu dışında oda boştu.

"Biliyor musun Harry, çocukken burada oynadığım zamanları hatırlıyorum," dedi biraz gülümseyerek ve ses tonunu kasıtlı olarak hafif tutarak.

Harry'nin gözlerinde garip bir parıltı belirdi. Ona gülümsedi, Grace'in içini ürperten, korkutucu bir gülümsemeydi bu. "Seni buraya getirir getirmez verdiğimiz sözü hatırlayacağını biliyordum, sevgilim." Gözleri daha da çılgınlaştı.

"Sözümüz mü?" diye sordu temkinli bir şekilde.

Gülümsemesi solmaya başladı. "İlk kez burada birbirimize evlenme sözü vermiştik. Elbette bunu hatırlıyorsun." Aniden sinirlenmiş görünüyordu.

Ve sonra Grace onu tanıdı. Adı, köylülere söylendiği gibi Sör Harold Thomas değildi. "Henry mi?" dedi inanamayarak.

"Gördün mü?" Tekrar gülümsedi. "Hatırlıyorsun."

Grace'in midesi bulandı. Kafa travması, günün olaylarıyla birleşince sonunda etkisini göstermişti. Bir eliyle ağzını kapadı ve kapalı kapıya doğru çılgınca bir hamle yaptı. "Hey!" diye bağırdı Henry, onu geçmeye çalışırken kolundan yakaladı. "Seni tekrar bağlamamı ister misin?" diye tehdit etti.

Grace giderek artan bir çaresizlikle kendini kurtarmaya çabaladı. "Lütfen," diye yalvardı. "Hasta olacağım!"

Henry ilk kez onun solgunluğunu fark etti. Kaşlarını çattı ve onu sabırsızca önünden iterek odayı geçip kapıdan çıktı.

Grace hemen kapının yanındaki uzun otların üzerine dizlerinin üzerine çöktü, ince omuzları midesinin kendini boşaltma çabasıyla şiddetle sarsılıyordu.

Bir süre sonra ayağa kalktı ve dengesiz bir şekilde binanın içine doğru yürüdü, yüzünde soğuk bir ter pırlıtısı belirdi. Tekrar sandalyeye çöktü ve başını titreyen ellerinin arasına aldı.

"Miden hep böyle zayıf mıdır?" Henry kızgınlıkla sordu. "Hasta mıydın Grace?"

Perişan bir halde başını salladı. "Hayır, tabii ki yemedim. Bir süredir yemek yemedim ve-" Adamın yüzünde beliren alev alev yanan öfke ifadesiyle sözünü kesti. Adam odanın öbür ucuna, oturduğu yere doğru yürürken kadın içten içe ürperdi.

Eğildi, tehditkâr ve korkutucuydu. "Hamile misin Grace?" diye sordu, sesi tehlikeliydi. "Sakin bana onunla yattığını söyleme."

Grace çenesini bir çentik kaldırdı ve cevap vermeyi reddetti, yanaklarında iki parlak kızgın renk lekesi yanıp sönüyordu. Artık dostluk görüntüsünü koruyamayan Grace, kavgacı bir tavırla ona bakıyordu. Henry nefesinin altından küfrederek Grace'in kollarını yakaladı, sandalyenin arkasına doğru acı verici bir şekilde gerdi ve sıkıca birbirine bağlamaya başladı. Grace geri çekilmek için elinden geleni yaptı ama bu zayıflamış haliyle nafile bir çabaydı. Çırpınışlarına rağmen adam kollarını arkadan sıkıca bağladı ve ayak bileklerini sandalyenin ayaklarına sabitledi.

Grace rahatsızca kıpırdandı, sonra yeniden öfkelenerek Henry'ye baktı. "Bunu bana neden yapıyorsun?"

Harry acı acı gülümsedi. "*Benimle* evlenmen gerekiyordu Grace, oğlumu taşıman gerekiyordu."

İplerini tekrar çekti. "Ve bunun beni seninle evlenmeye ikna etmesi mi gerekiyor?"

Alaycı gülümsemesi alaycı bir ifadeye dönüştü. "Hayır, Grace. Artık değilsin. Karnında başka bir adamın çocuğunu taşıdığın için artık mahvoldun." Ona doğru bir el salladı. "Bu sadece bize kalan tek yolda birlikte olana kadar seni burada tutmak için."

Gözlerini kısmıştı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu, onun suçlamalarını reddetme zahmetine girmeden.

Henry pencereye doğru yürüdü ve cilalı ahşap kutuyu almak için eğildi. Sanki içinde büyük bir hazine varmış gibi ellerini sevgiyle üstünde gezdirdi. "O lanet olası kontla evlenmeyi kabul ettiğini duyduğumda, yapabileceğim tek bir şey olduğunu biliyordum." Kutuyu yavaşça açtı.

Grace içeride duran, yumuşak siyah kadife kaplı, pırıl pırıl iki düello tabancasını görünce nefesini tuttu. Soğuk bir düğüm

korku midesine yerleşti.

"Gördün mü sevgilim? Bir tane senin için, bir tane de benim için var." Çantayı kapadı. "Ama henüz değil." Ahşap kutuyu kolunun altına sıkıştırdı, yerdeki tek mumu aldı ve odanın içinde kapıya doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" Grace ağladı, sesi bu kadar korkmuş çıktığı için kendinden nefret ediyordu.

Henry cevap vermedi. Grace'in yere düşen peçesini kaptı ve ağzını tıkamak için kullandı. Bu iğrenç görevi tamamladıktan sonra arkasına bile bakmadı; sadece ön kapıdan çıktı ve büyük bir gürültüyle kapatarak Grace'i karanlık sessizlikte hayal gücünün işkencesiyle baş başa bıraktı. Bir an sonra eski püskü arabanın uzaklaşırken çıkardığı ses sessizliği bozdu.

Grace kararlı bir şekilde, yükselip kendisini ele geçirme tehdidinde bulunan paniği bastırdı. Arabanın tekerleklerinin gürültüsü azalırken, bileklerini bağlayan ipler üzerinde çalışmaya başladı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Trevor'ın parlak siyah arabası Ackerly'lerin evinin önündeki kısa dairesel yola girdiğinde, ilkbaharın sonundaki dolunay gökyüzünde yeni yeni yükseliyordu. Arabası tıkırdayarak durduğunda, Trevor kapıyı çarparak açtı ve içeriden fırlayarak geniş ön basamakları tırmanıp evin içine daldı. Kâhyanın selamını duymazdan gelen ve pelerinini almak için uzanan eli bir kenara iten Trevor, koridordan geçerek, konuşmakta olan seslerin duyulduğu salona doğru acımasızca yürüdü. Sebastian onu daha yavaş takip etti.

Çağrı sabahın köründe gelmişti. Bingham, Grace'in Pelthamshire'daki eve gelmediğine karar verdiğinde hiç vakit kaybetmemişti. Gerekli notu aceleyle kaleme almış ve Trevor'ın bu amaçla gönderdiği adama vermişti. Karanlık ve tehlikeli yollarda hızla ilerleyerek rekor bir sürede Londra'ya ulaşmıştı. Trevor Sebastian'ı çağırttı ve ikisi de öğleden sonra erken saatlerde küçük köye doğru yola koyuldular.

Bakışları odayı taradı. Patience'ın körlemesine ikizlerden birinin eline uzandığını gördü. Charity olduğunu tahmin ettiği diğer ikiz, sanki kayıp kız kardeşinden bir şekilde onu sorumlu tutuyormuş gibi öfkeyle ona bakıyordu. Faith titreyen elini dudaklarına bastırarak öylece durdu.

Mercy antreden içeri süzüldü. Babasına doğru bir adım attı, sonra Trevor'a döndü. "Grace'i buldun mu?" diye sordu.

Çenesinde bir kas çalıştı. Ona baktı ama cevap veremedi. Biraz telaşla Sebastian'a baktı. "Kız kardeşim nerede?"

Dük, "Emin değiliz, ," diye cevap verdi.

Bir an donup kaldı, sonra aniden odadan fırladı. Her iki adamı da iterek geçti, hıçkırıklarının başlangıcı peşinden geliyordu. Koşarken çıkardığı ayak sesleri antrede yüksek sesle yankılandı ve evden kaçarken ağır meşe kapının çarpma sesi duyuldu.

Bingham onu takip etmeye başladı ama Sebastian engelleyici bir el kaldırdı. "Ben giderim," diye teklif etti sessizce. Trevor'la konuşur gibi bakıştılar, sessizce

Mercy'nin Grace'in kayboluşu hakkında diğerlerine anlattığından daha fazlasını bilip bilmediğini merak ettiğini ilettili. "Sık sık gittiği favori bir yeri var mı?" Sebastian sordu.

Amity yumuşak bir sesle konuştu. "Bazen Mercy yalnız kalmak istediğinde ahırların arkasından derenin geniş kısmına giden orman yolunu kullanır."

Sebastian ona minnettar ve cesaretlendirici bir gülümseme armağan ettikten sonra ayrıldı. Uzun siyah pelerini arkasından dalgalanırken, parke fuayeyi geçerken çizmeli ayakları derin bir staccato yankıladı.

Patience öne çıktı ve Trevor'a baktı. "Lütfen lordum, Grace'e ne olduğunu düşündüğünüzü bize anlatın." Endişeyle kalınlaşmış sesi boğuk geliyordu.

Trevor şaşkınlık içinde başını salladı, daha fazla bilgi veremedi. "Cleo ondan hiçbir haber alamadı. Şehirden olası ulaşım araçlarını araştırdım ama konuştuğum hiç kimse Grace'in tarifine uyan yalnız bir kadının herhangi bir kiralık araçta olduğunu hatırlamıyor." Bingham'a baktı. "Egerton atlarından hiçbirini kayıp değil. Kendi isteğiyle mi gitti diye merak etmeye başladım."

Faith o zaman konuştu, mantıklı zihni onun kısa açıklamasındaki göze batan boşluklara çevik bir şekilde sıçradı. "Cleo Teyze'nin evinin geri kalanını aramayı düşünen oldu mu?" diye sorarken alnı konsantrasyonla çatılmıştı.

Trevor utangaç görünüyordu. "Hayır, yapmadık," diye itiraf etti.

Faith ona sabırlı bir hoşgörü ifadesiyle baktı. "Grace'in hiç düşmanı yok lordum. Belki de Londra'dan hiç ayrılmamıştır."

İçini kutsanmış bir rahatlama duygusu kaplamaya başladı. Grace muhtemelen şu anda hâlâ şehirdeydi. Başını salladı ve etrafındaki insanları hatırlamadan önce nefesinin altında küfretti. Tanrım, tam bir deli gibi davranmıştı. Spekülasyon yapma zamanı geçmişti. Hemen Londra'ya dönmeli ve onu mümkün olduğunca çabuk bulmalıydı. Gerçeği öğrenmek için.

Trevor topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı. Kabalığının ya da davranışının kez daha Ackerly'lerde yarattığı telaşın farkında olmadan, başka bir şey söylemeden evden çıktı.

İkizler heyecanlı bir şekilde konuşmaya başladılar. Patience ve babası birbirlerine endişeli ve korkmuş bakışlarla baktılar. Sadece Faith tedirgin olmadan kaldı. "Grace iyi," diye sakin bir şekilde ailesine güvence verdi. "Lord Caldwell onun öngörülemez doğasına hâlâ alışamadı. Hepsisi bu."

Aile yıllardır ilk kez Faith'in sorgulanamaz mantığının onu hayal kırıklığına uğrattığını hatırlıyordu.

Sebastian dışarı çıktığında Mercy'yi ilk başta göremedi. Merdivenlerde durup sabırla gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Loş ay ışığında ayrıntıları seçebildiğinde, parıldayan altın bakışlarını araziye çevreleyen ormanda gezdirdi. Bir süre sonra kararlı bir şekilde döndü ve ahırlara doğru yöneldi. Alçak binanın uzak ucunda Mercy'yi gördüğünde ödüllendirildi. Mercy eysiz biniyordu, haftalar önce arabasının onu neredeyse öldürdüğü o karanlık gecede bindiği gösterişli kısrağa binmişti. Arkasına bile bakmadan bineğini dörtnala koşturdu ve ormanın içinden geçen küçük bir patikaya doğru ilerledi.

Sebastian hemen ahıra koştu ve kendisi için bir binek hazırlamaya başladı, ancak bir eyerin avantajıyla bu küçük cehennem zebanisini geçbiliyordu. Sanki bu iş için doğmuş gibi at sürüyordu ve Sebastian aygırı eyerlemek için geçen sürede çok fazla yer kaybetmemeyi umuyordu. Trevor içeri girdiğinde neredeyse bitirmişti.

"Bir at alıp Londra'ya dönüyorum, Thorne," diye açıkladı, çenesindeki bir kas acımasızca çalışıyordu. "Yanılıyor olma ihtimalime karşı arabamı ve nişanlımı geri getirir misin?"

Sebastian bineğini ağıla götürürken başını salladı ve zahmetsizce eyerin üzerine çıktı. Trevor'a son bir kez sertçe baktıktan sonra topuklarını aygırın yanlarına sertçe vurdu. Mercy'nin kaybolduğu dizgin patikasına doğru dörtnala koştu.

Trevor onun gidişini izledi, sonra kendi atını eyerlemeyi bindi. Atı, Ackerly'lerin geniş arazisi boyunca yaklaşık bir mil boyunca uzanan ve hana varmadan önce çatallanan Londra yoluna doğru yönlendirdi. Sol çatal Ackerly arazilerinin kuzey sınırı boyunca uzanırken, sağ çatal doğuya ve sonra kuzeye,

Pelthamshire'dan uzağa ve nihayetinde Grace'i bulmayı umduğu Londra'ya gidiyordu. Trevor yol ayrımına ulaştı ve arabayı durdurdu. Hana doğru baktı, durup içeridekilere Grace'i görüp görmediklerini sormanın bir değeri olup olmayacağına karar vermeye çalışıyordu. Sadece bir an düşündükten sonra bu fikri reddetti. Atını doğuya doğru çevirdi, sonra da şaşkınlık içinde durdu.

Arkasında, yolu çevreleyen uzun çitlerin içinden ve

Trevor, Ackerly arazisinden uzakta, korkmuş bir ılık duydu. Ve sonra, uursuz bir şekilde, ses kesildi.

Sebastian patika boyunca sorunsuzca dörtnala ilerledi. Karanlıkta koyu renkli yapraklar yanından geçip giderken, gözleri takip ettiği patikadan ayrılan başka bir patikaya dair herhangi bir işaret olup olmadığını araştırdı. Ancak, Ackerly arazisinin sınırını belirleyen uzun itlere ulaşmadan önce, patikanın aniden sona erdiği yerde bir tane bile göremedi. itteki bir aralık onu bir yola çıkardı. Sebastian sağına baktığında, Ackerly'lerin arabasının yanından geçen yolun sol atalında olduğunu fark etti. Uzaktan hanın ışıklarını ve siyah bir atın üzerindeki Hunt'ın siluetini net bir şekilde görebiliyordu.

Sebastian Mercy'nin o yoldan gitmiş anladı, çünkü Trevor onu mutlaka görür ve durdururdu. Geriye sadece batıya doğru devam eden ve sonunda Blackthorne Maliknesi'ne ulaşan yol kalıyordu. Bineğini o yöne çevirmek için sol dizginini hafifçe çekti ve aygırı dörtnala hazırlandı. Bir sonraki an, dehşet dolu bir çığlık geceyi parçaladı.

Grace ığlığı duyunca başını yukarı kaldırdı. Sesi çok yakındı.

Birden kulübenin dışında itiş kakış sesleri duydu. Henry kapıyı iterek açtı ve Mercy'yi tutarak odaya daldı. ocuk tüm gücüyle tekmeliyor ve kıvranıyor, iki eliyle de Henry'nin tekrar çığlık atmasını engellemek için ağzını kapattığı elini öfkeyle çekiştiriyor ve tırmalıyordu.

Onu içeri sürüklemeyi ve kapıyı kapatmayı başardı ama Mercy'nin izmeli ayaklarından biri acı verici bir şekilde kaval kemiğine çarpmadan önce değil. Henry vahşi bir küfür savurarak onu bir yığın halinde çıplak zemine attı.

Mercy küçük çenesini isyankâr bir açıyla dikerek kendisini yakalayana baktı, sonra başını çevirip kız kardeşini gördü. Yerde debelenerek yaklaştı. Grace'i tutsak eden kalın düğümleri gördüğünde gözleri şok içinde açıldı.

"Tanrım, Grace, iyi misin?" diye sordu nefes nefese, endişeli gözlerle kız kardeşinin yüzünü tarayarak. Grace ağzındaki tıkacın arkasından sessizce başını salladı. Tek mumun ışığında parlayan mavi gözleri sert ve kararlı bir şekilde Mercy'bakıyordu. Mercy uzanıp kız kardeşinin ağzındaki tıkacı çekti.

"Dur!" Henry emretti. Yüksek sesi sessizliğin içinde g mb rdedi. Mercy irkildi ve ellerini geri çekti. Henry başını salladı ve içini çekti. "Sen istenmeyen bir karmaşasın, velet."

"Burada ne işiniz var S r Harry?" Mercy şaşkınlıkla ona bakarak sordu. "Grace'i neden bağladınız?" Elleri tereddütle kız kardeşinin ayak bileklerindeki düğümlere gitti.

"Onlara dokunma!" Henry bağırdı, sonra gözle görülür bir şekilde kendini topladı ve kaşlarını kaldırdı. "Meraklı küçük budala, değil mi?" Duvara yaslandığı yerden doğruldu ve yavaş,       adımlarla onlara doğru geldi. Mercy geri çekilmeye başladı, sonra cesurca omurgasını dikleştirdi ve hala pis zeminde otururken yapabileceği tüm asaleti topladı.

Henry kıkırdadı. "Siz Ackerly kardeşler çok cesursunuz, değil mi?" Yürümeyi bırakıp önlerinde durdu ve uzun parmağını düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Asıl soru, şimdi sizinle ne yapmam gerektiği." Başını   nt yle salladı. "Bunu biraz düşünmem gerekecek, çünkü sadece iki dolu tabancam var. Yeniden doldurmayı planlamamıştım. Bu arada, elbette, korkarım sizi alıkoymak zorundayım. Anladığınızdan eminim." Yedek bir ip aldı ve eğildi.

Adamın tabancalardan bahsettiğini duyunca Mercy'nin aklı bir anda karışıklıktan alarma geçti. Kaçmak için çılgınca geriye doğru hamle yaptı ama adam onu kolayca yakaladı. Kolunu cezalandırıcı bir şekilde kavradı ve onu kız kardeşinin sandalyesinin yanına geri itti. "Sabrımı zorlama Mercy," diye homurdandı, delirmiş yüzü kız kardeşininkinden birkaç santim uzaktaydı.

Mercy'nin korkusu ve şaşkınlığı aniden yok oldu. Adamın yüzüne tükürdü.

Öfke Henry'nin yüz hatlarını bir anda alacalı hale getirdi; yarı karanlıkta öfkeli morumsu bir renge büründü. Başka bir şey söylemeden kıza öyle bir kuvvetle vurdu ki, kızın başı yana kaydı. Mercy haykırdı ve i  yanağının dişlerine değdiği yerde kan tadı aldı. Mercy geç hayataında hiç kimsenin ona vurduğunu hatırlamıyordu. Acınası bir iniltiyle sakinleşti ve daha fazla mücadele etmeden adamın kendisini sandalyenin ayaklarına sabitlemesine izin verdi.

Henry ayağa kalktı ve yüzünü sildi. Grace'e, "Biri o veledede uzun zaman önce kayışla vurmalıydı," dedi. Birden durdu ve hiç pencereye doğru baktı.

Grace o zaman da duydu: kulübeye yaklaşan nal sesleri, birden fazla at hızla hareket ediyordu. Anında kalbinde umut yükseldi,

ve hızla Mercy'ye baktı. Sersemlemiş kız kardeşi hâlâ gözleri kapalı oturuyordu. Grace, Henry'nin eğilip Mercy'nin ağzını kravatıyla hızlıca tıkamasını izledi. Mumu söndürdü ve düello tabancalarının bulunduğu kutuyu aldı. Birini çıkarıp paltosunun içine koydu, sonra kapıyı açarken diğerini bir elinde gevşekçe tuttu. Grace'e son bir uyarı bakışı attıktan sonra dışarı çıktı.

Henry'nin gözleri dikkatle ormandan çıkan patikaya odaklandı. Mercy'nin eysersiz atına doğru koştu ve arka ayaklarına sert bir şaplak atarak onu ağaçların arasına doğru tırısra kaldırdı. Benekli gri iğdiş henüz gözden kaybolmuştu ki virajın arkasından iki atlı belirdi. Henry aceleyle tabancayı tutan elini bacağının arkasına sakladı. Ackerly'nin atlarından birinin üzerindeki Trevor Caldwell'i hemen tanıdı. Henry'nin tanımadığı diğer adam da Bingham Ackerly'nin atlarından birine binmişti. İçinden küfreden Henry, atlar önüne yanaştığında adamlara silahsız bir gülümseme verdi.

Karanlık kulübenin içinde Grace, Henry onu daha önce yalnız bıraktığında gevşetmeyi başardığı iplerden ellerini kurtardı. Ağzındaki tıkacı kazıdı, sonra eğilip ayak bileklerindeki iplerle uğraşmaya başladı. Bileklerindeki sürtünmeden kaynaklanan yanma hissiyle irkildi ve belli belirsiz bir yara izi kalıp kalmayacağını merak etti. "Merhamet," diye tısladı aceleyle.

Kız kardeşi başını kaldırdı, sol yanağında morarmış bir çürük belirmişti bile. Grace'in ayak bileklerini bağlayan ipleri tekmeleyip attığını, sonra da diz çöküp Mercy'nin ağzındaki tıkacı çıkardığını görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

Mercy elinden geldiğince çabuk, "Bıçağım," diye fısıldadı.

Grace hızla Mercy'nin botunda taşımayı alışkanlık haline getirdiği bıçağı çıkardı. Dışarıdaki toynak seslerinin yaklaşıp durduğunu duyunca Grace aceleyle Mercy'nin bağlarının geri kalanını da kesti. "Acele et," diye ısrar ederek çocuğun ayağa kalkmasına yardım etti. "Onlar gitmeden önce." Kız kardeşler birlikte kapıya doğru koşup açılar ve tökezleyerek dışarı çıktılar.

Henry geniş bir gülümsemeye, "İyi akşamlar beyler," dedi. "Gezintiye çıkmak için oldukça karanlık bir gece. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Trevor adamı inceledi. Adamın duruşundaki bir şey içgüdüsel olarak Trevor'ı rahatsız etmişti. Adam biraz tanıdık ve Trevor hafızasını yoklayarak onu tanımaya çalıştı. Sonunda buldu. Bu Sör Harry Thomas'tı.

Grace'tanıştıkları akşam onunla çarpışmaktan ustalıkla kaçındığı askeri hatırladı. Yumrukladığı adam.

"İyi akşamlar Thomas," dedi, gözleri şimdi çevredeki ağaçları tarıyordu. "Mercy Ackerly'yi arıyoruz. Bu yönden gelen bir çığlık duyduğumuzu düşündük."

"Ben de duydum." Henry başını salladı. "Ben de tam araştırmak için dışarı çıkıyordum. Küçük Mercy'yi görmedim gerçi. Tüm Ackerly ailesinin Londra'da olduğu izlenimine kapılmışım."

Sebastian açıklığın etrafına baktı. "Burası Ackerly arazisi değil mi?" Gözlerini dağınık kulübeye dikti.

"Evet, öyle," dedi Henry. "Bingham avlanmak istediğim zaman bu eski kulübeyi kullanmama izin veriyor. Aslında ben kullanmasam kimse kullanmazdı, Bingham'ın bir sürü kızı var. Ackerly'ler harika komşular."

Atlı iki adam başlarını salladı, sonra bakıştılar ve gitmeye hazırlandılar. "Eğer istersen Thomas, lütfen Mercy'ye göz kulak ol," dedi Trevor. Henry yine başını salladı, hâlâ gülümsüyordu ve binaya doğru geri adım attı.

O anda, kabinin kapısı çarparak açıldı.

Otuzuncu Bölüm

Trevor'ın gözleri şok içinde açıldı. Sebastian şaşkınlık içinde donup kaldı. Grace ve Mercy kulübeden çıkıp ay ışığına doğru tökezlerken iki adam da atlarından indi. "Trevor!" Grace boğuk bir sesle konuştu, rahatladığı yüzünden okunuyordu.

Ne yazık ki Henry kızlarla erkekler arasında duruyordu. Kabin kapısının çarparak açılma sesini duyunca arkasına döndü. Kabinden kaçarken ne Grace ne de Mercy kapının hemen dışında durduğunu fark etmemişlerdi. Trevor'a, Sebastian'a ve güvenlik vaadine ulaşmaya odaklanmışlardı.

Henry öfkeli bir hırıltıyla kızlara doğru hamle yaptı. Grace'i tamamen ıskaladı ama Mercy'nin bileğini yakaladı. Onu kız kardeşinin elinden zorla çekip aldı. Mercy aniden Henry'nin önüne çekilince istemsizce küçük bir çığlık attı. Sertleşti ve herkes sessizliğe gömüldü. Henry'nin tabancasının soğuk ve sert metalini alnında hissettiğinde Mercy'nin yüzündeki renk soldu.

Grace hıçkırığa hıçkırığa Trevor'ın kollarına sığındı, sonra artık Mercy'nin elini tutmadığını fark etti. Küçük kıza bakmak için döndü ve dehşet içinde nefesi kesildi. Henry küçük kız kardeşini bir kalkan gibi vücudunun önünde tutuyordu. Mercy kocaman, korkmuş gözlerle ona bakıyordu.

Sebastian, Henry ve Mercy'ye doğru yavaş bir adım attı. Henry çılgın bakışlarını dükün üzerine dikti. "Sakın deneme bile," diye uyardı. Tabancasını Trevor ve Grace'e doğru salladı. "O attan uzaklaşın."

Kız kardeşi için duyduğu korkuyla donup kalan Grace, Trevor'ın onu bineğinden uzaklaştırdığını hissetti. Sebastian yerinde duruyordu. Henry namluyu hızla Mercy'nin alnına geri getirdi. "Şimdi!" diye gürledi.

Sebastian derin bir kaş çatarak kenara çekildi, şahin gibi güven veren gözleri genç kızinkilerden hiç ayrılmıyordu. Mercy zorlukla yutkundu ve belli belirsiz başını salladı. Sanki Sebastian'ın gücünün bir kısmını özümsemiş gibi, gözlerindeki korkunun bir kısmı kayboldu ve yerini acımasız bir bakış aldı

kararlılık. Grace kız kardeşinin yüz ifadesinin değiştiğini görünce dudağını ısırdı ve Trevor'ın koluna yapıştı.

Mercy'nin bedenini dikkatle kendisiyle diğerleri arasında tutan Henry, Sebastian'ın atına doğru ilerledi. Alaycı bir gülümsemeyle namluyu Mercy'nin alnından çıkardı ve kaburgalarına sapladı. Onu atın sırtına iterken Mercy acı içinde haykırdı.

"Bizi mazur görmeniz gerekecek," dedi hoş, şekerli bir tonda. "Anladığınızdan eminim. Gerçekten gitmemiz gerekiyor." Mercy'nin arkasındaki atın üzerine atlayacakmış gibi hareket etti. Tabanca bir an için yere doğrultuldu. Mercy şansını gördü ve aniden tekme attı. Ani bir kargaşa patlak verdi.

Mercy'nin ayağının bileğine teması Henry'nin parmağının sarsılarak tetiğe gitmesine neden oldu. Silah ani bir gürültüyle atın bacaklarının arasındaki toprağa boşaldı. Zaten ürkek olan aygırın altında patlayan patlama şimdi onu tamamen ürkütmüştü. Hayvan ani bir korkuyla şaha kalktı ve Henry'yi ağır bir şekilde yere düşürdü. Mercy çılgınca atın yelesinden bir avuç tuttu. Korkmuş at açıklıktan kaçarken bir şekilde tutunmayı başarmıştı. Gevşek dizginler atın koşan ayaklarının etrafında işe yaramaz ve tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Mercy sol eliyle umutsuzca tutunmaya çalışırken sağ eliyle dizginleri yakalamaya çalıştı.

Sebastian Trevor'a endişeli bir bakış fırlattı ve o da atın kaçtığı yöne doğru kolunu uzatarak "Git!" diye bağırdı. Sebastian arkasına bile bakmadan Trevor'ın bineğine atlayıp çaresiz kızın peşine düştü. Trevor kararlı adımlarla Henry'ye doğru ilerlerken Grace Sebastian'ın açıklıktan kayboluşunu izledi.

Trevor ona ulaşmadan hemen önce Henry yuvarlandı. Ayağa fırladı ve ikinci tabancasını almak için ceketinin içine uzandı. Ayağa kalkıp tek bir hareketle silahını çekti ve geniş namluyu Trevor'ın orta kısmına doğrulttu. Trevor dondu kaldı.

"Geri çekil," diye hırladı Henry. Dağınık saçlarına ot parçaları yapışmış ve yüzüne kir bulaşmıştı. "Seni vurmak zorunda bırakma beni!"

Trevor'ın gözleri kısıldı. Henry'nin gözlerinin içine saf nefret dolu bir bakışla bakarken çenesi sıkıldı ve burun delikleri açıldı. Henry'nin başparmağı horozu sakince geriye kilitledi ve gergin sessizliği tehditkâr, metalik bir klik sesiyle doldurdu.

Garip bir şekilde, uğursuz sesle birlikte Grace zihnindeki korkunun azaldığını ve yerini sakin bir amaca bıraktığını hissetti. Kararlı bir şekilde adamlardan uzaklaşmaya, Henry'nin ateş ve görüş alanından sıyrılmaya başladı. Gözleri açıklığı araştırıyor, bir şey, silah olarak kullanabileceği herhangi bir şey arıyordu. Ay ışığı birkaç metre ötede, yumruğu büyüklüğünde keskin kenarlı bir taşı aydınlattı. Hızla eğildi ve onu aldı. Sonra döndü ve taşı deliye doğru fırlattı.

Grace'in ani hareketi üzerine Henry ona doğru döndü. Fırlattığı taş boşa gitti ve Henry tabancasının namlusunu ona doğrulttu. Yüz ifadesinde bir değişiklik oldu. Deli adam sanki nişan alıyormuş gibi bir gözünü kapattı ve tabancasını dikkatle ayarlayarak Grace'in karnına doğrulttu.

Trevor fırladı. Parmakları çelik gibi bir kavrayışla Henry'nin koluna kilitlendi ve vücut ağırlığı ile hareketinin ivmesi her iki adamı da yere düşürdü. İkisi de birbirlerine küfürler savurdu ve silahın kontrolü için güreşti.

Grace donakalmıştı, yardım etmek için çırpınıyordu ama yardım edemeyeceğini anlayınca felç oldu. Adamların homurdanmalarını ve küfürlerini duyunca boğazından boğuk bir çığlık koptu. Kaçmaktan başka bir şey istemiyordu ama bunun yerine daha da yaklaştı, gözleri ay ışığında Trevor'ın yüzünü aradı.

Henry tabancayı iki eliyle sıkıca kavradı. Trevor sol elinin parmaklarını Henry'nin sağ bileğine kilitlemiş, sağ eliyle de rakibinin yüzünü yumrukluyordu. Henry'nin burnundan ve ağzından kan fişkırdı. Darbelere aldırmayan adam, delilikten doğan bir güçle tabancasını yavaşça Trevor'ın yüzüne doğrulttu. Trevor güçlü bir hamleyle namluyu sertçe aşağı çekti. Silah aralarında kayboldu. Henry bir tekme savurdu ve rakibinin üzerinde yuvarlandı, Trevor'ın yüzüne tükürerek düşmanını kan ve tükürükle kör etti.

Silahı gözden kaybettiği anda Grace'in kalbi korkuyla sıkışmaya başladı. Bir an sonra silah ani ve boğuk bir gürültüyle patladı. Grace'in eli, çığlık atmamak için imkânsız bir çabayla ağzına gitti. Uzun bir an boyunca iki adam da kıpırdamadı. Sonra Trevor güçlü bir hamleyle hareketsiz rakibini tekmeleyip itti. Kontun yüzünü ve göğsünü kan kapladı.

Nişanlısının beyaz gömleğinin ön yüzüne yayılan lekeyi gören Grace'in nefesi kesildi. Trevor'ın yanına koştu. Trevor çalıştı ama Grace onu itti.

geri çekildi. Elleri kumaşı yırttı ve yarayı bulmak için dehşet içinde gömleğinin çivilerini tırmaladı.

"Grace," dedi.

"Şşt, sevgilim, lütfen. Sadece sana bakmama izin ver." Beceriksiz parmakları sonunda işbirliği yapmayan çıtçıtları çözmeyi başardı. Titreyen elleriyle sabırsızca gömleğini iterek açtı. Parmakları göğsünün ve karnının kasları ve düzlemleri üzerinde gezinerek aradı. Minnettar gözyaşlarıyla dolu gözlerini adamın asık suratla gülümseyen gözlerine dikti. "Sen değildin," diye mırıldandı. Neredeyse iradesi dışında Henry'nin hareketsiz bedenine doğru döndü.

Trevor hızla uzanıp kızın yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu bir kez daha gözleriyle buluşmaya zorladı. "Bakma, sevgilim. Buna gerek yok. Sen iyisin, ben de iyiyim ve önemli olan tek şey bu."

Grace'in her yeri titremeye başladı. Grace yüzünü onun boynuna gömerken Trevor kollarını şefkatle Grace'e doladı. Kendini bir kez daha güvende hissetmeye başladı. Yakasına yaslanarak, "Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı.

Ayağa kalktı ve onu kucağına çekti. "Saçmalama," diye mırıldandı yatıştırıcı bir sesle, karmakarışık saçlarını okşayarak. "Yine de karım olmamak için bu kadar aşırıya kaçmayı bırakmanı dilerdim."

Grace öfkeyle geri çekildi, ateşli bir protestoya hazırlanıyordu ki Trevor'ın şefkatli gülümsemesini gördü. "Ne de olsa," dedi muzaffer bir sırıtışla, "bahsi ben kazandım."

Grace bu nazik hareketinden dolayı ona kızamadı, hatta ellerini ve elbisesini kanın ıslatmış olmasından bile rahatsızlık duymadı. Sadece yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu usulca öptü. İçine dolan rahatlama, yanaklarını kaplayan toz ve kirin arasından bembeyaz yollar açan mutlu gözyaşlarıyla kendini ifade etti. "Trevor?"

"Biliyorum, sevgilim." Yumuşakça gülümsedi. "Biliyorum."

Yavaş toynak sesleri açıklığa yaklaşırken hep birlikte döndüler. Tanıdık bir çift ağaçların arasından çıktı, kısırağın üzerine birlikte binmişlerdi ve yağlanmış aygırı da arkalarından götürüyorlardı. Mercy, asık suratlı Sebastian'ın kucağında oldukça rahat bir şekilde uzanmış, kollarını mutlu bir şekilde onun boynuna dolamıştı. Dük sabit bir şekilde önüne bakıyor ve biraz gergin görünüyordu. Başını eğip Mercy'nin hülyalı gülümsemesini ve hayranlık dolu ışıltılı ifadesini görmekten bilerek kaçınıyordu.

Bu manzara karşısında Trevor ve Grace kahkahalara boğuldu.

Otuzbirinci Bölüm

Devasa salonun üzerine bir sessizlik çöktü. İngiltere'nin en güçlü ve nüfuzlu dört adamı en güzel kıyafetlerini giymiş bir şekilde kilisenin önündeki yerlerini alırken, kalabalık gözlerini dikmiş bakıyordu. Gelin alayı kilisenin arka tarafında toplanırken org uzun bir süre sessiz kaldı. Ya duygusal bir konuktan ya da kızı için son bir umut besleyen hayal kırıklığına uğramış bir anneden gelen bir burun çekme sesi sessizliği bozdu. Sonra müzik yeniden başladı, kilisenin içinde yükseldi ve devasa odayı sesle doldurdu. Patience, Faith ve Amanda teker teker koridorda yavaşça yürüdüler. Her biri erkeklerin karşısındaki yerlerini aldıktan sonra Grace koridorun sonunda babasının kolunda belirdi. İkili yavaş yavaş kilisenin önüne doğru ilerlemeye başladı. Trevor'ın midesinin çukurunda oluşan korkunç düğüm yavaş yavaş çözüldü ve yerini sıcak, sahiplenici bir gurur duygusuna bıraktı.

Gerçekten de görülmeye değer bir görüntüydü. Neredeyse inanılmaz güzellikte, muhteşem bir zarafetle ona doğru geliyordu, başı dikti ve ışıltılı mavi gözleri kilitlenmişti. , diye düşündü. *Bir şekilde onun beni sevmesini sağladım.* Kalbi bu düşünceyle hızlandı ve gözleri tüm bunların şaşkınlığıyla yumuşadı. Ne olduğunu anlamadan önce -ama yeterince çabuk değil- kız onun yanında duruyordu. Bingham Ackerly onun küçük elini nazikçe büyük elinin içine yerleştirdi. Trevor gelinine şefkatle gülümsedi ve onları karı koca yapacak olan yeminlerini etmek üzere birlikte döndüler.

Grace sözünü güçlü ve net bir sesle tekrarladı, gözleri onunkilerden hiç ayrılmıyordu. Trevor içinde bir şeylerin burkulduğunu hissetti ve sıra kendi sözlerini söylemeye geldiğinde sesi *aşk* kelimesine takıldı. Bir an durakladı, boğazındaki duygu yumrusunu bastırmak için sertçe yutkundu ve devam etti. Grace onun elini sıktı.

Bu sözler söylendikten sonra Trevor eğilip karısını usulca öptü ve hâlâ duygu yüklü bir sesle ona fısıldadı: "Kesinlikle büyüleyici görünüyorsunuz leydim."

Grace kocasına muzip bir gülümseme verdi, sonra da onu öpmek için parmak uçlarında durdu. Alçak bir ciddiyet tonuyla, "Onaylamanıza çok sevindim lordum," diye karşılık verdi. Bir kalp atışı bekledikten sonra fısıldadı: "Neredeyse Grant Radnor kostümümü giyecektim, görüyorsunuz."

Bu ifadenin akla getirdiği görüntü Trevor'ın irkilerek gülmesine neden oldu. Grace sakinliğini korudu. Gülmeye devam eden Trevor ona kolunu uzattı ve karı koca olarak ilk kez birlikte yürümek üzere döndüler. Törenden sonra haftalarca, koridora yakın oturacak kadar şanslı olanlar, Huntwick Kontesi koridorda sakin sakin ilerlerken, yeni kocasının neden omuzları neşeyle titreyerek onun yanında yürüdüğünü merak ettiler.

Kolaylık olması açısından gösterişli resepsiyonu Trevor'ın kasaba evinde yapmaya karar verdiler. Cleo Egerton'inkinden çok daha büyük olan balo salonu, bu kadar kalabalık bir davetli listesini daha kolay ağırlayacaktı. Kasaba evi ayrıca tören için gelen çok sayıda gece misafirini ağırlamak için daha müsait odalara sahipti.

Gelen konukların nihayet azalmaya başladığında Grace ve Trevor, refakatçileri, Cleo Teyze ve Bingham Ackerly ile birlikte bir saatten uzun bir süre kabul kuyruğunda beklemişlerdi. Grace minnettarlıkla kocasından bir kadeh şampanya ve nazik bir öpücük aldı, ardından sürekli gülümsemekten kasları ağrıyan yanaklarını ovuşturdu. Kadehten gençleştirici bir yudum aldı, Trevor'a doğru eğildi ve fısıldadı, "Artık gitmemizin bir sakıncası var mı?"

Trevor hoş bir sürprizle karşılaştı. Bu akşam onun zihninde kızlık korkularının önemli bir yer tutmasını bekliyordu. "Sanırım henüz biraz erken, sevgilim. Konuşmalar olabilir, biliyorsun."

Grace iç çekti. "Sanırım bu oldukça kaba *olurdu*," dedi. Kalabalık odaya baktı ama aklına gelen bir düşünceyle aydınlandı. "Burada bir sürü insan var. Belki de özlenmeyiz?" Ona umutlu bir bakış attı.

Trevor onun düşündüğü şeyi kastettiğine inanamıyordu. Düğün gecelerine başlamak için gerçekten bu kadar hevesli olabilir miydi? Onun gülümseyen yüzüne baktı ama parlayan mavi gözlerinde sevgi ve güvenden başka bir şey bulamadı. Kız taşrada büyümüştü, diye düşündü kendi kendine. Muhtemelen hayatı boyunca babasının at yetiştirmesini izlemiş ve hatta belki de bazılarının doğumuna yardım etmişti. Bu da elbette onun atlara karşı samimi tavrını açıklıyordu.

Evliliklerinin tamamlanması. Bu bilgi onu oldukça rahatlatmıştı. Masum genç karısını evlilik yatağının zevkleriyle tanıştırmak için sabırsızlansa da, onu korkutma düşüncesinden hoşlanmıyordu. Yüzünde alaycı bir sırıtışla ona gülümsedi. "Yokluğumuzun fark edileceğinden oldukça eminim."

"Muhtemelen haklısın," dedi küçük bir iç çekişle. Yakışıklı kocasına baktı ve ani bir neşe dalgası hissetti. Şakacı bir tavırla kocasının omzuna vurdu, sonra da ondan birkaç küçük adım uzaklaştı. Ellerini masumca arkasında kavuşturdu, yüzünü muzip bir gülümseme aydınlattı. "Eğer henüz gidemiyorsak, burada geçireceğimiz zamanın tadını çıkarmak için elimizden geleni yapmamız gerektiğini düşünüyorum, değil mi?"

Trevor onun dans eden gözlerine şüpheyle baktı. Kız geri çekilmeye devam ederken ona doğru bir adım attı. Grace uyarıcı bir el kaldırdı. Trevor durdu. "O sensin," diye neşeyle başını sallayarak ona haber verdi.

Yüzünü bir gülümseme aydınlattı. Onun neşeli ruh halini yakalamıştı. "Ben neyim?"

"O," dedi Grace sabırla. İki adım daha geri çekildi. Yüzünde endişeli bir ifade belirdi ve ona doğru bir adım geri çekildi, aniden çocukken oyun oynayabileceği kardeşleri olmadığını hatırladı. Onun ulaşamayacağı bir yerde durarak açıkladı: "Görüyorsun, *ben seni* etiketledim ve şimdi *sen de beni* etiketlemelisin. O zaman ben olacağım. Ama önce beni yakalamalısın." Bununla birlikte, güvercin rengi ipek etekleriyle bir telaş içinde dönerek uzaklaştı. Şaşırtıcı bir hızla kalabalığın içinde gözden kayboldu.

Trevor büyülenmiş bir halde, sadece birkaç saatlik eşini en son gördüğü noktaya baktı, yüzü geniş ve aptalca bir sırıtışla kaplanmıştı. *Ben buyum*, diye düşündü ve kendi kendine kıkırdadı.

Gareth onun yanında belirdi. "Eğlenceli bir şey mi var, Hunt?" Gözlerini kısıp Trevor'la aynı yöne baktı ama sadece büyük, kireç yeşili bir tüyle süslenmiş, şok edici turuncu bir türban takmış, huysuz görünümlü yaşlı bir dul kadın gördü. Bu görüntüyü eğlendirici olmaktan çok korkutucu buldu. Tekrar arkadaşına baktı. "Beni de şakaya dahil etmek ister misin?"

Trevor'ın gözleri açık bir zevkle odayı taradı. "O benim," diye neşeyle Gareth'a haber verdi, sonra da balo salonunun bir ucundan diğer ucuna, zapt edilemez kontesi aramaya koyuldu.

Gareth onun gidişini izledi ve başını salladı. Gördüğü kadarıyla evlilik, son derece mantıklı erkekleri aptal yerine koymak gibi gerçek bir eğilime sahipti. Blackthorne'un Dükü 'ün nişanlısı 'i isteksiz bir şekilde görünce

çok gergin görünen genç bir bayanla sohbet ediyordu. Mercy Ackerly bir kenarda durmuş, kaşlarını çatarak onları izliyordu. Onlara katılmaya karar verdi. Sebastian'ın evlilik konusundaki fikirlerini tüm kalbiyle paylaştığını biliyordu.

Üç saat sonra, Trevor'ın eğlencesi neredeyse yok olmuştu. Kalabalık bir balo salonunda saklanmak için ne kadar çok yer bulunabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu -çünkü böyle bir düşünceyi düşünmek için hiç nedeni olmamıştı. Birden fazla kez Grace'i yakaladığından emin olduğunda, kendisini Grace'in oyunda açıkça yardımını aldığı gülen kız kardeşlerinden birinin elinde bulmuştu.

İlk yarım saat boyunca, görünüşte bazı misafirlerin çeşitli hayali ihtiyaçları hakkında bilgi almak için hizmetçileri onun yanına göndererek onu meşgul etti. Sonunda Grace'in odanın öbür ucunda bir uşakla konuştuğunu ve sonra da ona doğru işaret ettiğini fark etti. Trevor karısıyla göz göze geldi ve ona iyi huylu bir bakış fırlattıktan sonra uşağı, sorunlarının yetenekli Wilson tarafından çözülmesi için gönderdi. Tekrar başını kaldırdığında Grace ortadan kaybolmuştu. Trevor Wilson'ı buldu ve ona tüm hizmetkârlara kontesin oyalama girişimlerini görmezden gelmelerini emretmesini söyledi. Wilson'ın hakkını yemeyelim, adamın yüz ifadesi bu tuhaf emir karşısında değişmedi ama ağzının kenarları bir iki kez seğirdi. Trevor görmemiş gibi davranmaya karar verdi.

Daha sonra Grace, Trevor'ın dikkatini çekmek ve elinde tutmak için arkadaşlarını ve ailesini kullanmaya başladı; Trevor her konuşmasını bitirdiğinde ve onu arama girişimini yenilediğinde yeni ilişki ortaya çıkıyordu.

Trevor bu davetsiz misafirleri savuşturmakta pek başarılı olamadı. Kaba davranmak dışında, bir başkasının konuşmasının ortasında çekip gidemiyordu.

Bir saat daha geçtikten sonra, odadakilerin çoğunun Grace'in neyin olduğunu

bildiğini fark etti. Daha da kötüsü, onu alt ettiğini biliyorlardı. Trevor stratejisini değiştirdi. Grace'in sabotajcılarından biri ona her yol kestiğinde, aklına gelen sıkıcı konu hakkında konuşmaya başlıyor ve davetsiz misafirin kendisinden uzak durmak için can atmasına neden oluyordu. Bu sefer *onun*

şüphesiz izleyici bulundu kendileri tutulan Tutsak. Ne zaman biri ayrılmak için bir bahane bulmaya çalışsa,

Trevor doğrudan o kişiye hitap ediyor, böylece kaba görünmeden ayrılmalarını imkansız hale getiriyordu. Otuz dakika daha geçtikten sonra, damattan ne pahasına olursa olsun uzak durulması gerektiği söylentisi yayıldı.

Trevor sonunda kendini

Kısıtlayıcı şirketlerinden kutsanmış bir şekilde kurtuldum.

Ancak, oyun eskiydi. Gelinini yatağa götürmek artık aklının bir köşesindeydi ama onun o küçük, güzel kafasıyla nereye saklanmaya çalıştığına dair hiçbir fikri yoktu. Balo salonundan ayrılmadığını biliyordu. Grace konuklarıyla ilgilenme sorumluluğundan asla kaçmazdı ama bu görevi tam olarak *nere* yerine getirdiği bir muammaydı. Bu yüzden onu hiç aramamaya karar verdi. Dans pistinin dış kenarına doğru yürüdü, odaya bir kez göz gezdirdi, sonra bir sütunun etrafından dolaştı ve gözden kayboldu.

O ana kadar Grace'in Trevor'dan kaçma planı işe yaramıştı. Onu gözünün önünde tutmuş, her an tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Ancak Trevor'ın uzaktan bir kuzeninin elbisesine yaptığı yorumla bir an için dikkati dağıldı ve gözlerini başka tarafa çevirdi. Tekrar baktığında, adam ortadan kaybolmuştu. Ve Grace bütün akşam boyunca ilk kez kocasının üstünlük sağladığını biliyordu. İçinden lezzetli bir heyecan geçti. Kocasının artık *onun* yerini tam olarak bildiğinin bilinciyle, onu en son gördüğü yerden başlayarak aramaya başladı.

Trevor sütunun arkasındaki görüş noktasından onu izledi ve kız yaklaşırken sabırla bekledi. Kadın sütuna yaklaştığında, Trevor sessizce sütunun etrafından dolaştı ve arkasından yaklaştı.

Grace'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Döndü ve kendini çaresizce gülerek adamın kollarına atılmış buldu. "Yakaladım seni!" Trevor zaferle ilan etti. Döndü ve balo salonunun merdivenlerine doğru kararlı adımlarla yürüdü, Grace'i bir daha kaçmaması için kollarında sıkıca tutuyordu.

Kalabalığı iterek ilerledi, geçtikleri herkesin büyük eğlencesi için giderken kendini affettirdi. Geniş, sık basamaklara ulaştığında, basamakları ikişer ikişer çıktı ve en tepede dönerek eğlenen kalabalığa baktı. Müzik uyumsuz bir şekilde durduğunda ve fısıltılar kesildiğinde konuştu.

"Grace ve ben bu gece misafirimiz olduğunuz için size teşekkür etmek istiyoruz. Lütfen dilediğiniz kadar kalmakta ve eğlenmekte ." Kendisine mutlulukla gülümseyen karısına gülümsedi ve sonra tekrar balo salonuna baktı. "Ancak bize izin vereceğinizi umuyoruz. 'Herkes

"Herkes iyi geceler!" Kadın itaatkâr bir şekilde el salladı; sonra Trevor döndü ve kahkahalar, alkışlar ve cesaretlendirici bağırışlar arasında ayrıldılar.

Bölüm Otuz İki

Tanrım," dedi Grace, kocası onu zahmetsizce koridordan geçirip Huntwick Kontu ve Kontesi'nin bitişik odalarının bulunduğu süite götürürken soluk soluğa gülerek. "Konuklarımız gittiğimizi görmekten neredeyse mutlu görünüyorlardı."

Trevor alaycı kaşlarını kaldırdı. "Sanırım daha erken gitmemizi bekliyorlardı."

"Öyle mi? Ama henüz erken." Grace, Ton'un şehirdeyken normalde geç saatlere kadar çalıştığını düşünerek bir anlık şaşkınlıkla kaşlarını kırıştırdı, sonra mutlulukla omuz silkti. Yüzünü Trevor'ın boynuna gömdü.

Annesiz ve evde kalmış bir abla tarafından büyütüldüğü gerçeğini düşündü ve Grace'in düğün gecesi kavramını ve içerdiği her şeyi en iyi şekilde kavrayamayabileceğini fark etti. Grace'in masumiyetini içinde bir şefkat uyandı ve odasına açılan kapıya vardıklarında Trevor, Grace'in hafif ağırlığını bir koluna alarak onu kolayca kaldırdı ve çift kanatlı kapıyı bir hamlede açtı. Onu içeri taşıdı ve nazikçe ayaklarının üzerine bıraktı.

Geniş ve zarif odaya hayretle baktı, sırf bu harika adamla evlendiği için odanın gerçekten kendisine ait olduğuna inanamıyordu. Parlayan gözlerini kocasına çevirdi. "Çok güzel, lordum," diye mırıldandı.

Zemini kaplayan soluk yeşil Aubusson halı, Grace'in terliklerini çıkarıp çoraplarını sıyrarak ayak parmaklarını kadifemsi havın derinliklerine sokmak için can atmasına neden oluyordu. Parmaklarını sağındaki mermer kaplı makyaj masasının üzerinde gezdirdi. Görkemli bir nane ve soluk seftali şeridiyle kaplı kumaş, yüksek pencerelerdeki perdelere ve odanın ortasında duran büyük yatağın üzerindeki örtüye uyuyordu. Küçük bir kahkaha atarak odayı koşarak geçti ve yatağın üzerine atladı, yumuşak ipekten yapılmış, kenarları taraklı dantellerle süslenmiş çarşafların üzerinde yuvarlandı.

Birden o güzel odada yalnız olmadığını hatırladı. Ayağa kalkarken yüzü kızardı ve utangaç bir ifadeyle sırttan kocasına baktı.

Çocukça davranışından biraz utanarak devasa yataktan sıyrıldı, ardından buruşuk örtüleri düzeltmek için döndü ve bu sırada yanaklarının bir an soğumasına izin verdi. Ellerini omuzlarında hissettiğinde ona döndü.

"Sanırım odanızı seviyorsunuz leydim?"

Grace düşüncesizce parmak uçlarında durdu ve kollarını onun boynuna doladı. "Bu odadan asla çıkmak istemeyeceğim," dedi gülerek.

Trevor ciddiyetle, "Ama yapmalısın, aşkım," dedi, başını sağa doğru eğerek. "Şuradaki kapı bu odayı benimkine bağlıyor. Korkarım sensiz orada çok yalnız kalırım." Yaklaştı ve parmağıyla çenesini kaldırarak, kalbinin hızla çarpmasına neden olacak şekilde ona baktı. Parmak uçlarında durdu ve dudaklarını onunkilere bastırdı.

"Sır tutabilir misin?" diye sordu. Kelimeler dudaklarına fısıldanıyordu, ses tonu güven vericiydi. Grace ciddiyetle başını salladı.

Gözlerine bir ışık geldi. "Karanlıktan oldukça korkarım."

İri yarı, güçlü kocasının yorganının altından dikizlediği ani bir görüntü Grace'in aklına geldi. Bir kıkırdamayı bastırarak sahte bir sempatiyle ona baktı ve elini yanağına koydu. "Sizi korkutan şey nedir lordum?" Sesi eğlenceyle titriyordu.

Onu daha da yakına çekti ve dilinin ucunu yavaşça dudaklarının arasındaki kıvrımda gezdirdi. Dizleri sıvıya dönüşürken, "Canavarlar" diye mırıldandı.

"Aman Tanrım," dedi Grace geri çekilerek. "Canavarlar!" Sahte bir şokla gözlerini kocaman açtı.

Başını salladı. "Büyük, kocaman, tüylü olanlar. Pençeli."

Grace parmağını adamın çene çizgisinde gezdirerek alt dudağına hafifçe dokundu. "Peki bu korkunç canavarlar karanlık olmadığında nerede kalıyorlar?"

Trevor başını geriye çekti ve ona, zekâsına hakaret ettiğini açıkça belli eden bir bakış attı. "Neden, yatağın altında tabii ki!"

Kadın bilgece başını salladı. "Elbette," diye karşılık verdi, öyle ciddi bir bakışla ki Trevor pes etti. Bir kahkaha çılgılığıyla onu kollarının altından tutup başının üzerine kaldırdı ve nefes nefese onu yere bırakması için yalvarana kadar etrafında döndürdü.

Kapının yanından gelen küçük bir ses ikisinin de gülmeyi bırakıp etraflarına bakmalarına neden oldu. Trevor Grace'i hafifçe ayağa kaldırdı. Becky, Grace'in yatağa hazırlanmasına yardım etmek için sessizce odaya girmişti. Tombul hizmetçi reverans yaptı, Kont'un yanında hâlâ biraz utangaçtı, yeni görevine henüz alışmamıştı.

Trevor isteksiz bir adımla Grace'den uzaklaştı, sonra döndü ve odanın diğer ucundaki kapıya doğru yürüdü. "Yatmak için giyindikten sonra leydim, odamda bir şeyler içmek için bana katılmak ister misiniz?" Kadın tereddütle başını salladı; adam kapıyı açtı ve diğer odaya geçti.

Grace çaresiz bir gülümsemeyle Becky'ye döndü. "Pekâlâ," dedi, midesi garip bir şekilde ürkmeye başlamıştı. "Sanırım bunlar benim için." Yakın köşedeki büyük, aşırı doldurulmuş sandalyenin üzerine serilmiş köpüklü gecelik ve sabahlığı gösterdi.

Bu geceyi dört gözle bekliyordu ama yeni kıyafetlerini giydikten sonra Grace korkunç bir hata yapıldığından emin oldu. Becky'nin giymesine yardım ettiği elbise kesinlikle şeffaftı ve ona uyan bornoz da pek yardımcı olmamıştı. Becky'nin hastalandıktan sonra odasına geldiği geceyi hatırladı. Ani bir netlikle, elbisenin bu kadar şeffaf olmasının nedeninin neredeyse gereksiz bir giysi olması olduğunu fark etti. Birden gerildi, tuvalet masasında kaskatı ve sessiz oturdu, Becky saçını taramayı bitirirken her zaman yaptığı gibi hoş bir şekilde dedikodu bile yapamadı. Hizmetçi fırçayı yere bırakıp odadan çıktığında önce fark etmedi bile.

Netlikle birlikte mantık da geldi. Trevor o gece onu soymuştu. Bu gece de aynı şeyi yapmak niyetindeydi. Bu kez, kız henüz tutkuyla uyuşturulmuş ve hissiz değildi. Bu gece kendi isteğiyle katılacaktı. Bu düşünce ona küçük bir heyecan verdi - ta ki düşüncelerinin doğal bir ilerleme izlemesine izin verene kadar. Aynaya bakarken gözleri büyüdü. Eğer soyunup kocasının yatağına girecekse, kocasının da soyunmuş olması gerekmez miydi? Zihni *bu* kesinlikten uzaklaştı.

Birkaç dakika geçtikten sonra Grace ayağa kalktı. Nemli avuçlarını önlüğünün kenarlarına sildi ve giderek artan bir korkuyla odanın karşısındaki kapıya baktı, yarın sabah erkenden Söğütler'e yapacağı yolculuk için çoktan paketlenmiş olan, çok daha kullanışlı sabahlığını hararetle diledi. Ama derin bir nefes aldı, kararlı bir şekilde omuzlarını dikleştirdi ve odanın diğer ucuna geçerek bağlantı kapısını sertçe çaldı.

Kocasının "Buyurun leydim," demesiyle kapıyı açtı, içeri süzüldü ve hızla arkasından kapattı, sırtını kapıya dayadı ve kapı kolunu sanki can simidiymiş gibi sıkıca kavradı. Yavaşça odanın etrafına baktı. Trevor diğer taraftaki şöminenin yanında durmuş, onun gelmesini beklerken vakit geçirmek için okuduğu belli olan bir kitabı yerine koymak için uzanmıştı. Hemen sağında bir masa duruyordu

üzerinde bir mum yanıyordu. Grace hiç düşünmeden eğildi ve mumu üfleyerek söndürdü. Tepkisini ölçmek için Trevor'a baktı ve onu kendisine dönük buldu. Onun sorgulayan bakışları karşısında endişeyle kekeledi: "Çok fazla ışık bazen gözlerimi acıtıyor lordum."

Trevor dikkatle karısına baktı ve onun yüzündeki ifadeyi kaydetti. Karısının düğün gecelerine yönelik samimi tavrıyla ilgili daha önce yaptığı değerlendirmeyi gözden geçirdi. Ona doğru yürümeye başladı, sonra soluğunu duyunca durdu. Onun şaşkın bakışlarının yönünü takip etti ve kendine baktı. Gece yarısı kadifesiyle süslenmiş en sevdiği lacivert saten sabahlığını giymişti. Belinden gevşekçe bağlanmış olan bu elbise, göğsünün üst kısmını kaplayan kıvrık siyah saçlarını oldukça fazla gösteriyordu. Kızın koyu kırmızı bir renge bürünmesini ve utanç içinde gözlerini kaçırmasını izledi. Boyun eğerek iç çekti. Yavaş yavaş gitmesi gerekecekti.

"Grace," dedi usulca.

Göz ucuyla adama baktı, yüzü daha da kızardı ve tekrar başka tarafa baktı.

"Yüzüme bak aşkım, sadece yüzüme, tıpkı benim seninkine baktığım gibi."

Grace tereddütle söyleneni yaptı. Trevor koyu yeşil gözlerinde nazik bir anlayışla ona baktı, bu bakış Grace'i en az bir sonraki sözleri kadar rahatlatmıştı. "Sen benim karımsın. sır saklamamıza ne şimdi ne de hiçbir zaman gerek yok." Yaklaştı, elini tuttu ve onu odanın diğer ucuna götürdü, giderken mumları söndürdü, ta ki sadece çıtırdayan ateş ve yatağın yanındaki iki mum odayı aydınlatana kadar.

Grace gizlice o iki muma baktı. Trevor'ın onları da söndürmeye niyetli olup olmadığını merak etti, sonra bakışları devasa yatağa kayarak durduğunda mumları hemen unuttu. Yatak, yükseltilmiş kürsüsünün üzerinde bir canavar gibi önünde duruyordu. Bir zamanlar evli çiftler ve yatakta yaptıkları hakkında birinin ona hınzırca söylediği bir şeyin uzun zamandır unuttuğu anısı zihninde hafifçe kıpırdandı. Birdenbire, kocasıyla birlikte o yatağa girmeyi kesinlikle istemediğini anladı; hazır olduğundan emin değildi.

Trevor onun gözlerinin nereye dikildiğini görünce kendi kendine acımasızca gülümsedi. Bütün kadınların, içinde yatak da bulunan bir odada bir erkekle yalnız kaldıklarında dikkatli olmalarını söyleyen doğuştan gelen bir duyguya sahip olup olmadıklarını merak etti. "Unutma Grace, senden bana bakmanı istemiştin," diye hatırlattı ona.

Kadın itaatkâr bir şekilde ona doğru döndü. Nabzının boğazında hızla attığını görebiliyordu. *Tanrım!* Daha ona dokunmamıştı bile. Başka bir yaklaşım denemeye karar verdi. "Buraya nasıl geldiğimizi düşünüyordum Grace." Sesini mümkün olduğunca kasıtlı olarak hoş ve tehditkâr olmayan bir şekilde tuttu. "Birbirimizi farklı zamanlarda istedik. Önce sen beni istemezken ben seni istedim, sonra ben seni istemezken sen beni istedin. Birbirimizi oldukça neşeli bir kovalamacaya sürükledik, değil mi?"

Yüzü yumuşadı. Gülümsedi ve başını salladı.

"Şimdi, işte buradayız. Sen benim karımsın. Mümkün olduğunca çok yanımda olmanı istiyorum. Günlerimi seninle kahkahalar içinde geçirmek istiyorum. Ve hayatımın geri kalanında her gece ve yatağında seninle uykuya dalmak istiyorum." Eliyle onun yanağını kavradı ve alnına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bence sen de bunu istiyorsun Grace. Benimle yatağa gel, sevgilim."

Grace başıyla onayladı. Grace fikrini değiştiremeden, adam zahmetsizce kollarına aldı ve yumuşak yastıkların üzerine nazikçe yatırdı, sonra da yanına uzandı. Grace sert bir sessizlikle yatıyordu ama ona güvenle bakıyordu. Trevor, evlendiği kızın anlamadığı bir şey karşısında gösterdiği cesaret karşısında yüreğinin burkulduğunu hissetti. Yanağındaki yanık bir bukleyi nazikçe düzeltti, sonra eğildi ve dudaklarını onunkilere yaklaştırdı.

Onun öpücüğüne otomatik olarak karşılık verdi. Gerginliğinin eriyip gittiğini, yerini bu adama, şimdi kocasına karşı her zaman hissettiği o tuhaf özlem duygusunun aldığını hissetti. Ondandır ne istediği hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen midesi bir arzu düğümüne dönüştü. Küçük bir iniltiyle gözlerini kapadı ve onun bedenine doğru eğildi.

Trevor yavaşça sabahlığının saten kurdelelerini çözdü, sonra dirseklerinin üzerinde doğrulup onun yüzüne baktı. Ne planladığını anladığında gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şşşt," diye mırıldandı. "Şimdi kıyafetlerini çıkaracağım Grace."

Bir an için Trevor'ın bunu en son ne zaman yaptığını düşündü ve gözleri büyüdü. Trevor bu bakışı görmezden geldi ve konuşmaya devam etti. "Soyunduğunuzda yorganın altına girebilirsiniz. Sabahlığımı sonra ben de sana katılacağım."

Grace inkâr edercesine başını sallamaya başladı ama sonra adamın kendisine güvenmesini söylediğini hatırladı. Adam elbiseyi omuzlarından itip kollarını kollarından nazikçe kaldırırken kadın metanetle kıpırdamadan yattı. Adam yatağın kendi tarafındaki örtüleri indirdi ve o da çabucak altına girerek uzak tarafa kadar ilerledi ve çarşafı sıkıca altına çekti

Çene. Kadın onu ihtiyatla izledi. Ayağa kalktı ve hızlıca bornozunu çıkardı, ardından onu uyarılmışlığının bariz kanıtıyla korkutamadan yatağa girdi.

Grace sessizce yanında yatarken, Trevor yan döndü ve bir dirseğinin üzerinde yükselip başını elinin üzerine koydu. Grace'e küçük bir gülümsemeyle baktı. Yorganı gözlerinin altına kadar çekmişti. Bu gözlerde artık herhangi bir gerginlik yoktu ve onun isyankâr ifadesine neredeyse gülecekti, çünkü eğer seçme şansı olsaydı, tutkulu bir öfkeyle dolu bir Grace'i ürkek ve kararsız bir Grace'e tercih ederdi. Sonunda beklediği gibi tepki veriyordu.

"Son iki mumu da söndürecek misiniz lordum?" Kadın ona öfkeyle baktı.

"Hayır."

Dudaklarının inkârı şekillendirmesini izlerken Grace'in kaşları birbirine çarptı. Gözlerini Trevor'a dikti, sonra başka tarafa baktı. "Asla evlenmek istemememin bir nedeni olduğunu biliyordum," diye mırıldandı nefesinin altında.

"İsterseniz onları patlatabilirsiniz," diye makul bir tonda işaret etti.

Grace, yorganın güvenliğinden çıkmadan onları çekip çekemeyeceğini görmek için başını iki yana çevirdi. Yüzünü buruşturdu. yatağın ucunun altına sıkıştırılmış yerinden çekip çıkarmak dışında bunu nasıl başarabileceğini göremedi. Çarşafı deneysel olarak çekiştirdi, sonra zafer kazanmış bir ifadeyle Trevor'a baktı. Çıplak vücudunun etrafında toplamak için daha sert çekti.

Trevor eğlenen bir kıkırdamayla uzandı ve bir eliyle onun iki elini birbirine kenetledi. Kadın bir an debelendi, sonra sustu ve öfkeyle ona baktı. "Benden ne istiyorsun?"

Trevor'ın sırtışı yavaşça soldu. Karısının inatla saklamaya çalıştığı endişe, anlamlı gözlerinden okunuyordu. Trevor onun bu cesur gösterisine hayranlık duydu ve gözleri yumuşayarak koyu, kadifemsi bir yeşile dönüştü. "Tek yapmak istediğim seni öpmek," dedi.

Çenesini uzattı ve sessiz bir isyanla dudaklarını birbirine bastırdı.

"Seni öpeceğim Grace," diye sertçe düzeltti. "Seni öperken, seni kendime olabildiğince yakın tutacağım ve sana dokunacağım. *Bu* sefer," diye ekledi, onun hâlâ o geceyi düşündüğünü bilerek, "Sana bana nasıl dokunacağını göstereceğim. Ve sonra, leydim, ben

seninle sevişeceğim. İlk başta canın yanacak, ama sadece bir an için, ve ondan sonra söz veriyorum seni bir daha asla incitmek zorunda kalmayacağım."

O konuşurken Grace sustu, uzun zamandır unuttuğu bir anısı çocukluğunda canlanmıştı. *Şimdi beni öpmek zorundasın*, demişti Henry ve o da kıkırdayarak kaçmıştı. İlk başta Trevor'dan da kaçmıştı. Henry'nin sesindeki bir şey sonunda ona güvenme cesareti vermişti. Bir süre arkasına bakarak bekledi ve sonra ellerini bıraktı. O anda, ruhunun derinliklerine kadar, ondan bir daha asla kaçmaması gerektiğini biliyordu. Titreyen parmaklarıyla uzandı ve nazikçe onun dudaklarına dokundu.

"Seni seviyorum," dedi.

Sessizce ve vurgu yapmadan söyledi. Bu üç kelimenin etkisi Trevor'ın neredeyse nefesini kesiyor ve onu bir an için suskun bırakıyordu.

"Seni seviyorum," diye tekrarladı eriyen bir sesle, "ve beni öpmeni, bana olabildiğince sıkı sarılmanı, bana dokunmanı ve sana nasıl dokunacağımı öğretmeni istiyorum." Parmakları Trevor'ın dudaklarında yavaşça gezindi. "Lütfen, Trevor, benimle seviş. Göstermeni istiyorum-"

Söylediklerinin geri kalanı asla bilinemeyecekti. Trevor'ın ağzı onunkinin üzerine inerek onu susturdu. Onu derinden ve tamamen öptü, dudaklarını diliyle ayırmaya ikna etti. Bunu yaptığında, Grace'in içinde sahip olduğunu bilmediği bir ihtiyacı uyandıran ilkel bir itme ile ağzını işgal etti. Grace, adamın ona öğrettiği gibi utangaç bir şekilde öpücüğüne karşılık verdi. Dilinin her geçici dokunuşu Trevor'ın uyarılma ateşini körükledi.

Kendine yavaşlamasını söyleyerek ağzını onunkinden ayırdı ve kapalı göz kapaklarını, burnunun ucunu ve sonra tekrar yumuşak bir şekilde dudaklarını öptü. Kızın gözleri dalgalanarak açıldı ve adam nefesini tuttu; gözleri utanmaz bir sevinçle parlıyordu, dünyadaki tüm aşk parıldayan derinliklerine yansımıştı. Kız gözünü kırpmadan ona bakarken, bildiği tüm masum şevkle kendini sunarken, çarşafı yavaşça vücudundan uzaklaştırdı. Bir dirseğinin üzerine kalktı ve ona baktı; göğüslerinin yumuşak, olgun tümseklerine, gözlerinin dokunuşuyla yükselen meme uçlarına, karnının düz düzlemlerini çerçeveyeleyen minik beline ve ince kalçalarına ve sonra hala çarşafın kısmen örttüğü kıvrık kumral saç üçgenine. "Tanrım, çok güzelsin," diye fısıldadı boğuk bir sesle. Kadının elini tuttu ve göğsüne bastırdı.

Kalp atışlarının avucunun içinde gümbür gümbür attığını hissederken ona hayretle baktı, vücudundan geçen hislerin onu etkilemesine şaşırdı

aynı derinlikte. Uzanıp adamın elini kavradı, sonra göğsüne götürdü ve iki eliyle birden kavradı. "Sen de hissediyor musun?" Grace acıyan bir sesle fısıldadı.

Trevor bir iniltiyle başını salladı ve elini göğsünü avuçlamak için kaydırды, sanki tam da bu amaç için yapılmış gibi avucunun içine nasıl oturduğuna hayret etti. Yavaşça, meme ucunu sert küçük bir duygu düğümüne soktu. Grace'in içinden zevk okları fırladı. Adamın eli kalkıp ağzı onun yerini aldığı anda inledi, dönüşümlü olarak dik meme ucunu emiyor ve dilinin uzun, yavaş vuruşlarıyla onu okşuyordu. Yavaşça dişlerini geçirdi, Grace'in nefesini kesip sırtını eğmesine neden oldu ve vahşi hislerin sarsıntısı onu sarstı. Dikkatini diğer göğsüne verdi, sonra parmaklarının karnının düzlemlerinden aşağı kayarak uyluklarının birleştiği yerdeki kıvrımlı tüylere dolanmasına izin verdi.

Grace şaşkınlık içinde sarsıldı. İçgüdüsel olarak bacaklarını birbirine bastırdı ve adamın daha önce oraya dokunduğunda verdiği zevki hatırladı. O zaman hissettiği kontrol kaybının aynısını yaşamaktan korkarak başını çılgınca iki yana salladı. Trevor kaldırıp ona baktı, gözleri gergin bir tutkuyla kararmıştı.

"Yapma," diye fısıldadı kısık sesle. "Lütfen yapma." Yüzü gergindi, yüz hatları azgın arzusunu kontrol altında tutma çabasıyla sertleşmişti. Uzandı ve diğer elinin parmaklarını onunkilere doladı. Grace bir an kocasına baktı, sonra cesurca elini sıktı ve bacaklarının gevşemesine izin verdi.

Gözleri hâlâ onunkilere kilitli olan Trevor, elinin yavaşça aşağıya doğru kaymasına izin vererek vücudunun girişini gizleyen kaygan kıvrımlara doğru ilerledi. Açıklığın tepesindeki küçük et düğümüne ulaştığında durdu, sonra işaret parmağını hafifçe üzerinde gezdirdi.

Grace nefesini tuttu ve haykırmamak için dudağını ısırdı. Yoğun, neredeyse acı verici, neredeyse baş edebileceğinden daha fazla zevk onu sardı. Parmaklarının tekrar hareket ettiğini hissettiğinde küçük bir sızlanma kaçtı, bu sefer daha düşük, ona karşı açıkça savunmasız olan kırıksıklığın arasında okşamak için. Adam bir parmağını yavaşça onun saran yumuşaklığının içine kaydırırken onu dikkatle izledi ve anlamlı yüzündeki değişikliklerin tadını çıkardı. Adamın uyandırdığı enfes zevk karşısında kendinden geçmiş bir inançsızlıkla gözlerini kapattı.

"Grace?"

Adamın tutku dolu sesiyle gözleri yeniden açıldı.

"Bana da dokunabileceğini düşünüyor musun?" Parmağı onun içinde lezzetli bir şekilde hareket etmeye başladı. Grace başını salladı ve coşkulu bir iniltiyle gözlerini kapattı, sonra tekrar açtığı anda adamın gözlerinin hâlâ onunkilere kilitlenmiş olduğunu gördü. Çekingen bir tavırla ona dokunmak için uzandı. Parmak uçları hafifçe göğsünde kıvrılan keskin tüylere dokundu, sonra oradaki kaslar tepki olarak zıplayınca geri çekildi. Kendini daha cesur hissederek ona tekrar dokundu, sonra avucunu gergin kasların üzerinde düzleştirdi ve onu okşamaya başladı. İşaret parmağıyla yassı erkek meme uçlarından birini merakla daire içine aldı. Şaşırtıcı bir şekilde, tıpkı kendisinininki gibi sertleşmişti. Ona tekrar baktı ve kendisini okşamayı bıraktığını, neredeyse nefes almayı kestiğini fark etti.

Trevor'ın kendisine yaptıklarını hatırlayarak utangaç bir tavırla dudaklarını göğsüne götürdü ve küçük sert et yumrusunu hafifçe yaladı. Trevor nefesini bıraktı ve onu tekrar okşamaya başladı, parmakları onun içinde daha aceleyle hareket ediyordu.

Grace bir solukla daha da yakına sokuldu ve göğüs ucunu daha sert emmeye başladı, elleri artık daha cesurca kocasının vücudunu keşfediyordu. Parmakları göğsündeki koyu renkli tüylerin arasından geçerek karnının daha pürüzsüz derisine indi. Şimdi onunla birlikte hareket ediyor, onun arayış içindeki parmaklarıyla eşleşen bir ritim buluyordu. Dili adamın tenini okşuyor, onun tadından zevk alıyordu ve kendi parmakları adamın göbeğinin çukuruna dalıyor, adamın ellerinin hareketiyle eş zamanlı olarak onu orada okşuyordu. Sonra eli onun uyarılmışlığının sert kanıtına değdi ve durdu. Çelik üzerinde saten gibi hissettirdi. Parmaklarını onun üzerinde hafifçe gezdirdi, sonra elini onun erkekliğinin etrafında kapattı ve yukarı baktı.

Hareket etmedi. Sımsıkı kapalı gözleri ve sıkılmış çenesi onu endişelendiriyordu. "Seni incitiyor muyum?" Grace fısıldadı.

Onunla birleşmek için daha fazla bekleyemeyen Trevor başını salladı ve karısının üzerine doğru ilerleyerek dizlerini ayırdı, sertliği vücudunun girişinde duruyordu. Ani pozisyon değişikliği karşısında Grace'in gözleri yeniden endişeyle doldu. Kendine rağmen titredi ve adamın üst kollarını kavradı. Sanki onu rahatlatmaya çalışıyormuş gibi, ellerini adamın kaslı ön kollarında aşağı yukarı gezdirerek konuşmaya başladı.

"Burası bana zarar vereceğini söylediğin kısım, değil mi?" Onun pişmanlıkla başını sallaması üzerine, aynı kendini ikna edici tonda devam etti: "Sadece bir an mı sürecek?" Adamın dar ve sıcak geçidinden içeri girmeye başladığını hissedince nefesini tuttu. "Bazen düşünmüşümdür," diye devam etti cesurca, "en önemli şeyler genellikle en zor olanlardır."

Trevor onun masumiyetini ilan eden bariyere ulaştı. Bunun onun için kolayca gerekleŖeeine dair tüm umutları gsnde öldü. Kızın gözlerinin içine bakarak hafifçe itti, sonra kızın nefesi kesilip gözlerini sıkarak kapatmasıyla irkildi.

"Grace, bana bak," dedi. Grace gözlerini açtı ve ona cesurca gülümsedi. Adam dikkatlice alçalarak boylu boyunca onun üzerine uzandı, böylece ellerini avuçlarının içine alabildi. Hafifçe geri çekildi ve "Seni seviyorum" diye fısıldadı. Sonra dudakları onunkilerin üzerine indi ve tamamen içine daldı, bariyeri kırdı ve onun kk, istemsiz acı ılıını azıyla boğdu.

Sadece bir an sonra, ani keskin acı azalmaya başladı. Grace gözlerini atıında Trevor'ın hareketsiz bir Ŗekilde durduğunu ve dikkatle yüzünü izlediğini gördü. Derin bir duygu dalgası hissetti ve kocasına Ŗefkatle gülümsedi. "Sanırım," dedi acılı bir sesle, parmaklarını kocasının etrafında sıkarken ve o da yavaşça içinde hareket etmeye başlarken, "hayatım boyunca hiç bu kadar bütün hissetmemiştim."

Kalbi onun sözlerinin tatlılığıyla patlayan Trevor daha hızlı itmeye başladı, onu daha önce sadece bir kez tırmandığı o zirveye doğru teşvik etti, bu sefer birlikte ulaşacaklarına kararlıydı. Kadın idsel olarak kalçalarını Trevor'la birlikte hareket ettirdi, Trevor'ın hamlelerine ayak uydurdu ve eski bilgileriyle o zirveye doğru uzandı. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, dünya kristal ışıktan milyonlarca parçaya bölündü ve adam kendi bedenini bulduğu gibi kadın da serbest kalmak için haykırdı. Vücudu onun etrafında kasılırken onu yakınına topladı, onu başlangıcı ve sonu yaptı, onunla kaynaştı, tamamlandı.

Birak dakika sonra yan dönerek onu da yanına aldı, vücutları hâlâ o en mahrem birleşmeyle birbirine bağlıydı. Zorlukla nefes alarak onun tutku sarhoşu yüzüne baktı ve onun kendisine sırttığını görünce şaşırdı. "Ne oldu?" Trevor sordu.

"Her zaman mi hissediyorsun?"

Gülümsedi ve başını salladı.

"Ve bunu her yaptığımızda bu Ŗekilde mi hissedeceğiz?" Kızardı ve adamın gsndeki tüyleri hafifçe çekti.

"Her seviştiğimizde," diye kabul etti, kızın kk burnunun ucunu öperken.

"Nasıl," dedi utangaç bir sesle, "Bundan nasıl kaabilirdim ki?"

Trevor alçak sesle kıkırdarak karısını sırt üstü yatırdı ve tekrar içinde hareket etmeye başladı. "Katın," karşılık verdi, "böylece seni yakalayabilirdim."

Birinin yapması gerekiyordu ve bu ben olmalıydım."

1/sJTEkACT İLE DORCHESTER ONLINE!

İsteğinizi daha fazla göz önünde bulundurun
kitaplar ve yazarlar!

Başka hangi renderları beğendiğinizi konuşmaya gittim

Sizinle aynı kitapları okudum!

ug-co-the-mii1ucs Dorchester haberlerini görmek
istiyorum!

DO1CH EST11AT'I ZİYARET EDİN:

☐orchesterPiib.com

Twitter.com/DorchesterPub

Facebook.com (Arama Pa9esJ

TARTIŞIN '☐O\CHE5TEI\5
/xIOVELS AT:

Oorchescer Forums af Oorche,ste7l?ub.com

Goodkeads.com

bibrnryThing.cont

/d\yspace.coTn/kitaplar

O)[ari.com

Welead.com

İçindekiler

[Kapa](#)

[k](#)

[Başlıg](#)

[1](#)

[Telif Hakkı](#)

[Önsözü](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Dördüncü Beşinci](#)

[Altıncı Onaltı](#)

[Yedinci Sekizinci](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Onbirinci Oniki](#)

[Onüçüncü](#)

[Ondördüncü](#)

[Onbeşinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[YirmiOnyedinci](#)

[Onsekizinci](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Bölüm Yirmi Bir Yirmi İki](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Yedi Bölüm](#)

[Bölüm Yirmi Üç Yirmi](#)

[Yirmi Yirmi Dört Beş Altı](#)

[Yirmi Yirmi Sekiz Yirmi](#)

[Dokuz Otuz](#)

Bölüm Otuzbir
Bölüm Otuziki

İçindekiler

[Kapa](#)

[k](#)

[Başlıg](#)

[1](#)

[Telif Hakkı](#)

[Önsözü](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Dördüncü Beşinci](#)

[Altıncı Onaltı](#)

[Yedinci Sekizinci](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Onbirinci Oniki](#)

[Onüçüncü](#)

[Ondördüncü](#)

[Onbeşinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[YirmiOnyedinci](#)

[Onsekizinci](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Bölüm Yirmi Bir Yirmi İki](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Yedi Bölüm](#)

[Yirmi Üç Yirmi Yirmi](#)

[Yirmi Dört Beş Altı Yirmi](#)

[Yirmi Yirmi DokuzSekiz](#)

Otuzuncu Bölüm
Otuzbirinci Bölüm
Otuzikinci

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

